Adrian D'Hage - Omega Parşömeni
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

Adrian D'Hage - Omega Parşömeni
Omega Parşömeni
The Omega Scroll

Kapak tasarım Kenan Doğan

Sayfa tasarım ismet Sayar
Yayına hazırlayan Senem Davis
Baskı
İNKILÂP KİTABEVİ
ANKA OFSET TESİSLERİ
Sanayi ve Ticaret A.Ş.
100. Yıl Matbaacılar Sitesi 4. Cad. No: 38
Bağcılar-istanbul
ISBN 975-10-2454-4
06 07 08 09   9 8 7 6 5 4 3 2 1
"rİNKIt&P

Ankara Caddesi, No:95 Sirkeci 34410 İSTANBUL Tek (0212) 514 06 10-11 (Pbx) Fax:(0212)514 06 12
posta@inl<ilaPcorn
www.inkilap.com

ADRIAN
d'HAGE
OMEGA
PARŞÖMENİ
"The Omega Scroll"
îngilizceden çeviren İdem Erman

İNKILÂP

Adrian d'Hage, Adrian D'Hage, Sydney'de doğdu ve North Sydney Boys High ve Royal Military College Dontroon okullarına gitti.
Ekim 2000'de yazarlık kariyerine devam etmek üzere ordudan ayrıldı ve Omega Parşömeni kitabını bitirmek üzere italya'ya taşındı. İnançlı bir Hıristiyan olarak başladığı ve sonunda 'herhangi bir sabit din'e bağlı olmayarak bitirdiği teoloji araştırmalarıyla çeşitli ödüller kazanmıştır.
Yazar, halen Australian National University, Centre for Arab and İslamic Studies'de araştırmacı olarak çalışmaktadır. Kendisi ayrıca şarapçılık üzerine akademik çalışmalarını sürdürmektedir.
İdem Erman, 1958'de İstanbul'da doğdu. Bugüne kadar kitap ve sinema filmleri başta olmak üzere pek çok makale ve belgeseli de Türkçeye çevirdi. Emekli TV yöneticisi olan idem Erman, çeviri çalışmalarına devam etmektedir.

)

David ve Mark için

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KİTAP
Ocak 2005

1
Roma
Vatikan'ın Başbakanı olan Kardinal, Papalık Sarayı'nın ikinci katındaki odasının penceresinde durmuş San Pietro Meydanı'na bakıyordu. Kardinal Lorenzo Petroni'nin kafasında iki farklı şey vardı. Bunlardan biri, Papa'nın sağlık durumunun aciliyetiydi ama kadın şu anda çok daha tehlikeli idi.
Katolik Kilisesi'nin en güçlü Kardinali uzun boylu, ince, zarif ve görkemli bir kişi idi. Kenarları kızıl kumaşla süslenmiş cübbesi kusursuzdu. Solgun ve köşeli yüzü son derece zarif yapılı, gözleri mavi ve bakışları delici idi. înce siyah saçlarının arasına kendisine bir seçkinlik katan aklar düşmüştü.
Altında, kış mevsiminde erken çöken alacakaranlığın sarıp sarmaladığı büyük St Peter Meydanı uzanıyordu. Yağmurun durmasına karşın hâlâ ıslak olan parke taşlar, Vatikan'a ait binalardan sızan ışıklarla yumuşak bir şekilde parlıyordu. Bir kâğıt parçası, kimseciklerin olmadığı meydanda uçuştu ve Bernini'nin yaptığı sütunların arasında kayboldu. Rüzgâr, üç yüz yıldan fazla bir süredir bu kolonların arasında uğuldayıp duruyordu.

Lorenzo Petroni, döndü ve kasıtlı bir yavaşlıkla Başbakanlığa ait geniş odanın tabanını kaplayan yumuşak mavi halının üzerinde yürüdü, İtalyan derisinden ayakkabıları halıya gömülüyordu. Odanın bir ucunda üç tane kırmızı koltuk bulunuyordu, diğer köşede iki tane Fransız tarzı cilalı masa vardı. Masalardan biri, üzerindeki kâğıt yığınlarından görünmez olmuştu. Çalışma masası olarak kullandığı diğeri ise siyah mermerden haçı açık bırakacak kadar boştu. Arkasındaki duvarda, Perugino'nun Aziz Benedict tablosu odayı gözlüyordu. Petroni, sık sık yaptığı gibi artık mutlak iktidara ne kadar yakın olduğunu düşündü, ancak bu iktidarı elde etmek hâlâ çok kolay değildi. Gelecek ay başbakanlıkta on beşinci yılını kudayacaktı, bu pozisyon, Papa'dan sonra gelen en yüksek mevki idi. Petroni, Vatikan Bankası ile Kilise'nin uçsuz bucaksız finansal yapılarını kontrol ediyordu, ancak Peter'in Anahtarları öyle kolay kolay ele geçecek gibi değildi. Papa'nın hükümdarlığı sonsuz gibiydi sanki. Ama şimdi Papa'nın artık iyice kötüleşmiş olan sağlığı bir fırsat yaratmış gibiydi. Özel hattan gelen sessiz ancak ısrarlı bir vızıldama, Kardinal'in düşüncelerini böldü.
"Petroni."
"Bir saniye Haşmetlim, Peder Jean-Pierre La Franci hatta" Petroni dudaklarını sıktı. Kudüs'teki L'Ecole Biblique'nın direktörüne, çok acil bir durum olmadığı takdirde kendisiyle Vatikan'da temas kurmaması talimatı verilmişti. Telefonda bir çıtırtı duyuldu, Direktör karşısındaydı.
"İyi akşamlar Haşmetlim."
"İyi akşamlar Jean-Pierre, nasıl yardımcı olabilirim sana?" Diplomasi ile geçen uzun yıllar sayesinde Petroni, rahatsızlığını kontrol etmeyi öğrenmişti.
"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Haşmetlim, ama bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bir gelişme oldu."

"Peki neymiş bu gelişme?"
"Bilgi teyit edilmedi henüz, ama İbrani Üniversitesi la-boratuvarı ile ilişki kurdum, şu anda Ölü Deniz Parşömen-leri'ne ait epeyce bir parçanın, DNA ve Karbon tarihleoıe tahlilleri yapılıyormuş."
"Bu parçalar nereden gelmiş?" Petroni'nin sesi aniden sertleşmişti.
"İşte anlaşılmayan yan bu Haşmetlim. Bizim parçalarımız kayıp değil. Muhtemelen bu yeni bir buluş, ancak benim kaynaklarım çok iyi."
"Yani?" diye sordu Petroni.

"Bizim tahminimize göre DNA tahlili parçaları ayırabilecek ve ayrı parşömenlerle bir araya getirecek. Bunlardan biri, Omega Parşömeni'nin ya orijinali ya da bir başka kopyası. "
Petroni yüzünden kanının çekildiğini hissetti.
Omega Parşömeni. Petroni, parşömenden üç tane bulunduğunu gayet iyi biliyordu; orijinal ve iki kopyası. 1978 yılında kopyalardan biri karaborsada ortaya çıkmış ve an milyon Amerikan doları gibi bir fiyata satılmıştı. Lorenzo Petroni, o sıralar Vatikan Bankası'nı kontrol etmekte olan güçlü bir başpiskopos olduğu için satın alınmasını sağlamıştı. Papa I. Jean Paul, ilgili raporu okumuştu ama çoktan ölmüştü ve Omega Parşömeni'nin o kopyası, Vatikan Gizli Ar şivi'nin derinliklerine gömülmüştü.
Bu orijinal olmalı diye düşündü Petroni. İkinci kopy#, birkaç ay önce Türk bir satıcı tarafından karaborsaya sürülmüş ve Petroni'nin Kudüs'teki adamı olan Monsignor Lo-nergan'a teklif edilmişti. Petroni, kopyanın alınmasını sağlamış ve bu kez elli milyon dolar ödemişti. İkinci kopya da gizli arşivde güvende idi.
Bu tahlili kimin istediğini biliyor muyuz?" Petroni'nifi
U

kuşkulandığı biri vardı zaten, ancak bu kuşkusunun kesinleşmesi gerekiyordu.
"Dr. Allegra Bassetti, Haşmetlim."
Lorenzo Petroni'nin öfkesi, kadının adını duyar duymaz ikiye katlandı, ahizeyi tutan elini iyice sıktı.
"Yarın kara çanta ile tam bir rapor gönderin bana."
"Tabii ki, Haşmetlim," Peder La Franci nefesini bıraktı. Hat kesildi.
Başbakan Kardinal, uzun uzun San Pietro Meydanı'na baktı. Peter'in Anahtarları yaşadığı hayal kırıklığını yüzüne vururcasına sallanıyorlardı ve Petroni'nin kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Sakin ve güçlü görünüşü hiç böylesine sarsılmamıştı. Şu anda iki konu daha meşgul ediyordu onu ve her ikisi de sırtını yere getirebilirdi. Venedik Patriği olan Kardinal Giovanni Donelli, Venedik kardinallik bölgesi içinde Vatikan Bankası'nın faaliyetlerini araştıran bir soruşturma başlatmıştı. Petroni Vatikan Bankası'nda yapılacak herhangi bir araştırmanın kendisini bitireceğini biliyordu, çok zor olmasına karşın, "İtalyan Çözümü" ayarlanmıştı bile. Kardinal Donelli'nin başına talihsiz bir kaza gelecekti. Petroni, ayrıca CNN'de çalışmakta olan bir gazeteci olan Tom Schweiker'in geçmişini araştırmakta olduğunu öğrenmişti. Eğer gerçeğe biraz fazla yaklaşırsa Schweiker'de bunu ödeyecekti. Ama şimdi çok daha beter bir konu çıkmıştı ortaya: Kadın ve Omega Parşömeni.
Omega Parşömeni, dünyayı değiştirmeye muktedir üç şifreli mesaj taşıyordu. Petroni arada sırada birilerinin bu konuda bir doyum yaşamasına izin veriyordu. Amerikalı bir akademisyen bu şifrelerin bir tanesini çözmüştü, ama şifreli sayılar Vatikan için ciddi bir tehdit oluşturmasına rağmen, bu iş şu ana kadar kimsenin dikkatini çekmemişti.
ikinci mesaj ise tesadüfen çıkmıştı ortaya. 1973 yılında,
12

DNA'nın moleküler yapısını bulmuş olan Francis Crick, DNA'nın yapısı ile ilgili olağanüstü buluşlarını yayınlamıştı. Nobel ödüllü bilim adamı, bunu yaparken parşömendeki önemli sırların ikincisini neredeyse açığa çıkaracak hale gelmişti. Bu kadar önemli bir biyologu ortadan kaldırmak o kadar kolay bir şey değildi, ama Petroni bilim adamını karalama kampanyasını bizzat yönetmiş ve kuşkucu medya da devamını getirmişti. 1980 yılında tehdit yeniden ortaya çıkmıştı. Milano Ca' Granda Üniversitesi'nden Profesör Antonio Rosselli, DNA'nın kaynağı ile ilgili Crick'in kuramıyla ilgili araştırmayı yeniden canlandırmıştı. Petroni, profesörü derhal izlemeye almıştı.
Son mesaj ki Petroni parşömenin içeriğini tam olarak bilen tek kişi olduğuna inanıyordu, insanlığın sonunu getirecek olan kıyamete benzer bir felaketle ilgili çok önemli bir uyarı taşıyordu. Petroni Ortadoğu'da yaşananların bu kıyametin alametleri olduğunu gayet iyi biliyordu, ama Kardinal Petroni için uygarlığın ortadan kalkması ikincil önem taşıyordu. O, Omega Parşömeni'nin taşıdığı ilk iki mesajdan dolayı kaygılıydı asıl. Bu mesajlar doğrudan onun ve Kutsal kilisenin iktidarını tehdit ediyordu. Petroni, İsrailli bir matematikçi olan Profesör Yossi Kaufmann'ın Ölü Deniz Parşömenleri'ndeki gizli şifreleri keşfettiğini öğrenince de çok şaşırdı. Profesör Rosselli'ye yaptığı gibi, Ka-ufmann'ı da izlemeye aldı. Tıpkı piramitler gibi, bu eski parşömenler de laneriiydi sanki. Bunlarla ilişkilenen herkesin hayatı bir anda tehlikeye giriyordu.
Ortadoğu'da olaylar bir araya geliyordu. Omega Parşömeni bir kez kamunun dikkatine sunulunca, gerçekliğinden kimsenin kuşkusu kalmayacağı için sonuçlarını düşünmek mümkün değildi, ama artık bir son alışveriş yapması, Omega Parşömeni'nin kopyasının ya da orijinalinin satın alması
13

mümkün değildi. Kardinal Petroni, Allegra Bassetti'nin satın alınamayacağını gayet iyi biliyordu. Aklına Milano'daki o gece geldi, kadın yemek boyunca Omega Parşömeni ile herkesin dikkatini çekecek kadar küstahlık etmişti. Ortadoğu'ya gittiğinde de Petroni onu, ne olur ne olmaza karşı gözetim altına aldırmıştı.

Şimdi Allegra Bassetti'nin ortadan kaldırılması ve Ölü Deniz Parşömenleri'nin ele geçirilmesi gerekiyordu. Zaman kısaydı. Geriye sayım başlamıştı.
Kardinal Petroni dikkatini daha acil bir mesele olan Papa'nın sağlığına çevirdi. Televizyon dolabının koyu panel kapılarındaki bir düğmeye bastı, kapılar yavaşça kayarak açıldı. CNN'nin altı haber bülteninde Vatikan hiyerarşisi anlatılmış, ancak iki önemli konu, birçok kardinali ve Roma iktidarının koridorlarında dolaşmakta olan diğerlerini çok şaşırtmıştı. Petroni her iki konuya da hazırlıksız ya-kalanmamıştı. Omega Parşömeni ile ilgili haberlerin yayılması ihtimali onu rahatsız etmiş ama şaşırtmamıştı: CNN'nin New York'taki haber müdürü Daniel P. Kirkpat-rick bir Malta Şövalyesi idi ve dünyanın her yerine yayılmış olan diğer Malta Şövalyeleri gibi o da Vatikan'ı etkilemesi muhtemel haberleri yayınlamadan önce mutlaka Kardinal'e haber verirdi. Bunun karşılığında, Malta Şövalyelerinin Papalık Sarayı ile doğrudan bağlantıları vardı.
"On saniye Tom". Haberci uzun boylu ve karizmatik Tom Schvveiker'di. Pulitzer ödüllü Schweiker, Ortadoğu muhabiri ve kutsal topraklardan sık sık haber geçen bir gazeteci idi. Geniş omuzlu bir erkek olan Schweiker'in yüzü, çölde geçirdiği uzun saatleri anımsatırcasına yanık ve kırışık idi. Kare bir çenesi, uzun ve soylu bir burnu, meraklı gri gözleri ile uyumlu, bakımlı kır saçları vardı. Tom Schwe-iker kendini kameraya göre ayarlamaya çalışırken, kulaklı-ğındaki ses New York'taki CNN stüdyolarından geliyordu.

St. Peter'in Michelangelo'dan kalan kubbeleri olaya görkemli bir sahne havası katmıştı.
"Spekülasyonlar artıyor" diye başladı, derin ve kültürlü sesiyle "modern çağların en uzun süre görevde kalmış olan papası, bozulan sağlığı nedeniyle görevi bırakabilir," Schweiker, izleyicilerin üstünde gerekli etkiyi sağlamak üzere sustu. Milyonlarca CNN seyircisine, sanki kendileriyle baş başa konuşuyormuş gibi hissettirmeyi becerirdi.
"CNN, Papa ile ilgili son tıbbi raporu gördü, rapor, Pa-pa'nın göreve devamı konusunda ciddi kuşkular uyandıracak nitelikte."
"Raporda herhangi bir öneri var mı Tom?" diye sordu CNN'nin New York haber spikeri Geraldine Rushmore.
"Hayır, yok Geraldine, ama hepimizin bildiği gibi Papa yıllardır parkinson hastalığından muzdarip. Bu hastalık, nörolojik sistemi tahrip eden bir rahatsızlık, yetişkin kök hücre tedavisi ile çok vaad edici sonuçlar alınmasına rağmen, hâlâ da bir tedavisi yok. Vücudun hareketlerini olumsuz etkiliyor, maalesef bunu Papa halkın karşısına çıktığı sırada görüyorduk hep."
"Daha önce çekilen Papa hiç olmuş muydu Tom?"
"Yakın zamanlarda olmadı Geraldine, ama Kilise yasaları böyle bir şeyi engellemiyor. Papalık tarihi boyunca böyle altı vaka söz konusu. Sonuncusu da 1415 yılında görevinden ayrılan XII. Gregory."
"Son kararı kim verecek Tom?"
'Güçlük işte burada. Papa'nın akli yetileri yerinde henüz, kendisi de kolay kolay teslim olmayan biri olarak tanınıyor. Aslında, Papalığı sırasında da en çok eleştirilen yanı inatçılığı idi. işin ilginç yanı, anladığım kadarıyla tarihsiz bir çekilme dilekçesi hazırlanmış bile, belki de Papa böyle bir sonucu engellemeye çalışıyor."

"Yani hâlâ kurnaz."
"Kaynaklarım bana Papa'nın aklının hâlâ gayet yerinde olduğunu söylüyorlar, ama bunu sonsuza dek sürdürmek mümkün değil tabii ki."
"Tabii ki değil, Tom, bu arada bir spekülasyon daha duyuldu, galiba Omega Parşömeni'nin bir kopyası daha ortaya çıkmış,"
"Bu sadece bir spekülasyon. Bu parşömen ilgili dedikodular yıllardır yapılır durur, ama daha hiç kimse kendi gözüyle gördüğünü iddia etmiş değil."
"Parşömen'de ne olduğunu biliyor muyuz peki Tom?"
"Tam olarak bilmiyoruz. Ancak İsrailli arkeolog ve matematikçi Profesör Yossi Kaufmann, Ölü Deniz Parşömen-leri'nin bu çok özel parçasının gizli bir şifre taşıdığını keşfetti. Omega Parşömeni ile Terörle Savaş arasında bir bağlantı olabileceğini söylüyor."
"Uygarlıklar çatışması mı?"
Tom başını salladı. "Kaufmann, Batı uygarlığının çöküşünün başladığını ve adeta Ortaçağ'da yaşanan Haçlı Seferlerinin tersi gibi bu kez Islamm Hıristiyanlığa ve Batı'ya karşı zafer kazanacağını söyledi. Hiç kuşku yok ki, bu sözler El Kaide ve Usame bin Ladin taraftarlarının kulağına müzik gibi gelmiştir."
Saygın bir İsrailli araştırmacı ve Knesset üyesi olan Kaufmann, bu sözlerinden dolayı çok şiddetli tepkiler almış ve eleştirilmişti. Öfkeli gazeteciler bu fikirleri alaya almışlardı, ancak Tom Schweiker daha az kuşkucu idi. Filistinlilere karşı sürmekte olan Amerikan destekli İsrail saldırıları ve Irak'a karşı başlatılan, Amerikan, İngiliz ve Avustralya saldırısı, Arap dünyasında Batıya karşı öfkeyi körüklemiş, her şey daha da kötüye gitmişti. Tom'un CIA'daki bağlantısı son derece sağlamdı, Sovyetler dağıldıktan sonra kay-

bolan en az yedi nükleer bavul bombasının EJ Kaide'nin elinde bulunduğuna dair halktan saklanmakta olan raporları kendi gözleriyle görmüştü.
"Teşekkürler Tom. Şimdilik burada kesiyoruz, tekrar Ortadoğu'ya döndüğünde, seninle bağlantı kurmak için sabırsızlanıyoruz. "
"Memnuniyetle Geraldine."
"Tom Schweiker, Roma/Vatikan'dan bildiriyordu. Papalık için zor günler, israil'den ise akılları başa toplamayı gerektiren bir kehanet... Bugün kongrede..."
Kardinal Petroni, İslamın Hıristiyanlık karşısında zafer kazanacağı düşüncesini bir kenara bıraktı. Bu gece Pa-pa'nın sağlığı ile ilgili rapora yoğunlaşmıştı, çelik mavisi gözlerinden tatmin dolu bir pırıldı geçti. Bilgi sızdırma sanatı, Petroni'nin kendine özgü yetenekleri arasındaydı. Medya'nın gücünü, daha kariyerinin başlangıcında iken fark etmiş ve kuralları çok iyi öğrenmişti.
Kural 1: Saygın bir medya kuruluşu ile aranda bir güven tesis et ve sızdıracağın bilgilerin mudaka doğru olmasını sağla. Gazeteciler yanlış bilgi kadar hiçbir şeyden nefret etmezler. Gazeteciliğin bu dişe diş dünyasında meslektaşların eleştirisi, kızgın bir editörden çok daha beterdir.
Kural 2: Medyayı mutlaka kendi amacına yetecek kadar doyur, ancak sızan haberin kaynağını asla verme. Eğer böyle bir tehlike söz konusu olursa, gazetecinin haberin kaynağını gizlemesini sağla "Güvenilir hükümet kaynaklan, Vatikan'a yakın kaynaklar..," gibi tanımları kullanmalarını sağla, ayrıca kaynakların daima çoğul olmasına dikkat et. Bu, sızıntının kaynağını arayanların kafasını karıştıracaktır.
Kardinal Petroni, Vatikan Basın Büro'sunun başındaki Monsignor Servini'yi çevirdi.
"Buyrun, Haşmetlim?"
M

"Nedir bu Monsignor, neden CNN muhabirleri Kutsal Baha'mızın sağlığı hakkındaki raporu ortaya döküyorlar?"
"Yayını ben de şimdi izledim Haşmetlim, ama merak etmeyin hemen soruşturma açılmasını emrettim."
"Raporunuz yirmi dört saat içinde masamın üzerinde olsun."
"Tabii ki Haşmetlim."
Kural 3: İşi ortaya çıkaranların ön safında ol ve her zaman sızıntının kaynağının bulunmasını talep et.
Petroni, kumandanm kırmızı düğmesine bastı ve dalgın bakışlarla televizyonun panel duvarların arasında kaybolmasını izledi. Kirkpatrick gibi Malta Şövalyeleri görevlerini yaptılar diye düşündü. Petroni, Şövalyelerin Islamla yaptıkları savaşları düşünür ve sık sık Akdeniz'de Müslüman korsanlara öfkeyle saldıran şövalyelerden biriymiş gibi hayal ederdi kendisini. Tarikat, 1530 yılında V. Charles tarafından kuruldu ve adını da kendilerine ayrılmış olan Malta Adası'ndan aldı diye düşündü, asırlardır yaşamaya devam ediyordu, tıpkı en eski Malta Şövalyelerinin yaptığı gibi, Hıristiyanlığın tek gerçek inancı korunacaktı. Omega Parşömeni'nde söylenenler can sıkıcıydı, ama Kardinal Petroni'nin elindeki bilgi iktidar demekti, Kirkpatrick'in yerinde ve erken uyarısı, ona sonuçları sükûnet içinde düşünecek zamanı sağlamıştı. Petroni, Omega Parşömeni ile ilgili spekülasyonun geçiştirileceği sonucuna varmıştı. Geçmişte hep böyle olmuştu, medya her zaman bu tip şeyleri geçiştirmişti.
Vatikan Başbakanı olan Kardinal, eğer bu yayının Amerika'nın önde gelen evangelist vaizlerinden Jerry Buf-fett tarafından da izlenmiş olduğunu bilseydi, bu kadar kendinden emin olmazdı.

2
Atlanta, Georgia

On beş bin kişiyi alabilecek büyüklükteki Buffett Evan-gelist Hıristiyanlık Merkezi, bu gece tıklım tıklım doluydu. Koro şefi, 'Sen ne büyüksün yarabbi' ilahisinin gayet ateşli bir yorumuyla izleyicileri ısıtmış, Jerry Buffett de böylece sahne arkasında son hazırlıkları yapma fırsatını bulmuştu.
Buffett altmış yaşından daha genç gösteriyordu. Yanık yüzü, mavi gözleri ve kare şeklindeki çenesiyle gayet sağlıklı ve yakışıklıydı. Özel berberi, siyah saçlarında tek bir ak bile bulunmamasını sağlıyordu. Zırvalıktan uzak 'tam bir Amerikalı' tavırları, bütün ülkede, özellikle de sofu Güney eyaletlerinde kendisine geniş taraftar kazandırmıştı. 11 Eylül, Amerika'daki dini duyguları yeniden uyandırmış ve başkan dahil beş milyondan fazla Amerikalı, Buffett'in haftada bir yaptığı televizyon programını kaçırmaz olmuştu.
Gayet güzel döşenmiş olan giyinme odasının kapısı bir kez yavaşça ve saygıyla çalındı
"Beş dakika Rahip Buffett."
Teşekkür ederim," Jerry Buffett kendisine bir kadeh °urbon doldurdu. CNN'in yayını onu zıvanadan çıkarmış-

ti. İslamın Hıristiyanlığa karşı kazanacağı zafer, insanlığın başına gelecek en büyük felaketti ve sabah mutlaka Baş-kan'ı aramalıydı. 2004 seçimlerinde Buffett Kilisesi'nin yüzlerce papazı ülke çapında yüz binlerce kişinin, özellikle Florida, Ohio ve Batı Virginia'da seçmenlerin sandığa gitmesini sağlamıştı. Bu çabalarla Başkanlık Hıristiyan ellerde kalmış ve başkanın sözleriyle, kullanılacak sermaye harcanmamıştı. Eğer Omega Parşömeni varsa, başka ellere geçmeden, kendi avantajlarına kullanmak için, sessizce ele geçirilmesi gerekiyordu. Jerry Buffett bardağı kafasına dikti ve açılış konuşmasına alelacele bazı eklemeler yaptı.
"CNN'de bir yayın seyrettim bu akşam" diye başladı, derin güneyli aksanıyla, "bu yayında, îslamın Hıristiyanlığa karşı büyük bir zafer kazanacağı kehanetinde bulunuldu." Kalabalıkta çıt çıkmıyordu, bazıları rahatsızca yerlerinde kıpırdandılar. 11 Eylül'de yaşananlar birçok Amerikalıyı korkutmuştu.
"Siz ve ben, Beyaz Saray'a Hıristiyan bir Başkan gönderdik, îslam asla zafer kazanamaz," Jerry Buffett yaptığı vurgunun gereken etkiyi göstermesi için durdu, "islam asla Hıristiyanlığa karşı bir zafer kazanamaz." Seyirciler çılgın gibi bağırmaya başladılar, bazıları ayaklarını yere vuruyordu.
"îslam şer dinidir!" diye kükredi Buffett. "Tanrı, bizim halkımızdan 11 Eylül'de elini çektiyse, bunun tek nedeni bizim ona sırtımızı dönmüş olmamızdır. îslami terörizm, Tanrının bize yolladığı bir mesajdır! îslami terör yaşıyor, çünkü biz artık Tanrının emirlerini mahkeme salonlarına sokmuyoruz. Okullarımızda artık İncil'in sözleri okutulmuyor, Tanrı Amerika'nın başına bu belayı verdiyse, bunun tek nedeni bizim ondan vazgeçmiş olmamızdır." İzleyicilerin çoğu onaylarcasına başlarını salladılar.

"Ulu Tanrı, Amerika'yı artık korumuyor, çünkü Amerikalılar para, seks ve uyuşturucu ile kendilerini kaybettiler," Jerry Buffett koca sahnede bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Homoseksüellik, Tanrının gözünde en menfur şey olmasına rağmen, bazılarımız onu evlilik yoluyla yasalaştırmak istiyor hâlâ," diyerek gürledi Buffett.
Kürsüye geri döndü ve incil'i sağ eline aldı. "Koca, karısından sorumludur," dedi yumuşak bir sesle "Tıpkı isa'nın bu Kilise'den sorumlu olduğu gibi. işte burada bu kitapta. Sakın yanılmayın," diye devam etti, diğer elini yumruk yaparken sesi yeniden yükseldi "Yüce Rab, nasıl ki AİDS illetini homoseksüellere ceza olarak gönderdiyse, biz tekrar Tanrıya dönene kadar, Müslümanlar bize karşı daha bir sürü terörist saldırı düzenleyecek!"
Atlanta gecesinin içinde alkışlar patladı, Jerry Buffett kendisini çılgınca alkışlayan kalabalığı selamladı.

3
Roma
Petroni, uzun ve ince gövdesini deri sandalyeye yasladı. Görev tamamlanmıştı. İstifa ile ilgili durum halkın dikkatine sunulmuş, yumuşatma işlemi başlamıştı. Şimdi Kardinal Donelli, gazeteci ve kadın da yoldan çekilir ve Omega Parşömeni güven içinde yerine yerleşirse her şey mümkündü artık. Ayrıca diye düşündü, sevgili kilisesinin onun iktidarını sorgulayanlardan ilk kez korunması gerekmiyordu. Bu durum diğer kardinallerin tepkisini çekebilir ve kardinalin kendi otoritesi sorgulanabilirdi, istifa istemek riskli bir strateji idi, ancak Kutsal Baba hâlâ yaşamaya devam edebilirdi, ayrıca her geçen yılla birlikte ellerini St. Peter'in Anahtarları'na uzatma ihtimali giderek azalıyordu. Genç kardinaller, onun iktidarı için tehdit oluşturuyordu.
Kardinal Petroni, masasının en üst çekmecesinin kilidini açtı ve siyah deri kaplı bir defter çıkardı. Kardinaller, başpiskoposlar ve piskoposlar şeklinde ayrılmış olan defterde herkesin emeklilik tarihleri, terfi ettikleri tarihler ve yaşları dikkade not edilmişti, terfiler Petroni'nin kendine özgü yıldız sistemine göre yapılıyordu, en düşükler bir yıldız, en tehlikeliler ise dört yıldızla işaredenmişti, arada en-

der de olsa bir iki beş yıldız da göze çarpıyordu. Yeterlilik, büyük kiliseleri idare, rehberlik ve yaş gibi faktörler işareti koyan kişinin kriterleri idi. Ancak kendi düşüncesine göre Petroni'nin üç tane büyük rakibi vardı.
Listenin ilk iki sırasında beş yıldızlı isimler göze çarpıyordu: Kenya'nın karizmatik lideri Kardinal Thuku ve Ek-vador'dan liberal din adamı Kardinal Medici. Üçüncü Dünya'dan çıkmış olan bu iki adayın saf dışı bırakılma stratejisi çok dikkatle ayarlanmalı diye düşündü, ama duruma uygun bir cümle bulmuştu bile: "Bu durumda, elbette ki Üçüncü Dünya ülkelerinden gelen adayların arasından bir Papa seçilebilir, ancak galiba daha zamanı değil." Kardinal Petroni, bu cümleyi her fırsatta söylüyordu. Daha yakında ise Kardinal Giovanni Donelli vardı, Venedik'in yeni atanmış Patriği ve Kardinaller Kurulu'nun bu en genç üyesi, artık açık ve güncel bir tehlike idi. Petroni bu tehlikeyi bertaraf etmek için sık sık Kardinal meslektaşlarına uzun Papalık döneminin, eğer aday beklendiği gibi çıkmazsa büyük bir risk oluşturduğunu söyleyip duruyordu, ama Donel-li'nin Vatikan Bankası'nın Veneto'daki bir bankaya hisse satmasıyla ilgili açtığı soruşturma, Petroni'nin tutumunda dramatik bir değişikliğe yol açtı.

Petroni ve Giovanni Donelli bir ara birlikte çalışmışlardı. 1978 yılında Petroni Vatikan'da başpiskoposken, Giovanni Donelli de Papa 1. Jean Paul'ün özel sekreterliğini yapıyordu. Daha o tarihte, acımasız hırsıyla tanınan Başpiskopos Petroni, bu parlak ve genç papazı potansiyel bir tehlike olarak tarif etmiş ve Papa 1. Jean Paul, görevdeki otuz üçüncü gününde gizemli bir şekilde ölünce, Petroni, genç rakibini bertaraf etmişti. Bunun sonucu olarak, Kardinal Petroni, Donelli'nin Kardinaller Kurulu tarafından pek de !yı tanınmayacağına karar vermiş ve adını kara kitapta "B işteşinin en iyisi" olarak işaretlemişti. Bu öylesine büyük bir hata olmuştu ki, artık telafisi mümkün değildi.

Petroni derin bir nefes aldı. Artık kendi kaderini ittirecek tekerlekleri hazır etme zamanı gelmişti. Papalık doktoruna ait düğmeye bastı.
"Nasılsın, Vincenzo?"
"iyiyim, ya sen?"
"Teşekkürler, çok iyiyim. Yarın akşam Kardinaller He-yeti'ni Borgia Salonu'nda toplantıya çağıracağım. Bence artık Papa'nın durumuyla ilgili samimi bir tartışma yapmanın zamanı geldi," Kardinal Petroni, sözü dolandırmamıştı. Gereksiz sözlerin yeri yoktu artık. "Eğer bizi konuyla ilgili bilgilendirirsen, minnettar kalırım."
"Elbette, Haşmetlim," Profesör Vincenzo Martines, protokolü her zaman gözetirdi. Papalık doktoru, Başbakan ile mesleki terimlerin dışına çıkmadan konuşması gerektiğine karar vereli epey bir zaman olmuştu.
"Saat yedi'de araba gönderirim sana. Bu da bize, deyim yerindeyse ne yapacağımızı planlama zamanı verir. Akşama görüşürüz."
Papalık doktoru telefonu kapadı ve gözlerini telefona dikti. Vatikan'da onu uzun bir zamandır kaygılandıran tek şey, Papa'nın sağlığı değildi. Profesör Martines hem çok yetkin bir dâhiliyeciydi, hem de psikiyatri konusunda uzmandı. Üstelik Profesör Martines, Başbakan Kardinal'in görevine uygun olup olmadığını ilk kez düşünmüyordu. Belirtilerin hepsi vardı: Benmerkezci ve kibirli idi, hilebaz ve manipülatifti; suçluluk duygusundan ve pişmanlıktan yoksundu, duyguları sığdı, kendi beklentilerine herkesin boyun eğmesini otomatik olarak bekliyordu ve herkesin kendisine hayran olmasını talep ediyordu. Martines koyduğu teşhisin doğru olup olmadığını düşündü, yoksa daha derin, daha uğursuz bir şey miydi bu? Martines, Petroni'nin çocukluğunda büyük sorunlar olup olmadığını merak ediyordu. Acaba Kardinal'in özel hayatına inebilse, Papalık

doktorunun içinde taşıdığı korkular ve koyduğu teşhis doğrulanacak mıydı?
Tiber Nehri'nin öteki yakasında ise Kardinal Petroni, özel sekreteri Peder Thomas'ı çağıran düğmeye bastı. İstifa tohumlarını bir kez atmışken, Kardinaller Heyeti'ni toplamayı ertelemenin manası yoktu. Onları savunmasız yakalamak önemliydi. Düğmeye basar basmaz ofisinin ağır kapısı hızla vuruldu.
"Buyrun, girin!"
Peder Andrew Thomas, acımasız çalışkanlığı ile tanınan, otuzlarının başında sessiz bir adamdı. "Buyrun, Haşmedim?" diye sordu.
"Kardinaller Heyeti'nden kaç tanesi Roma dışında?"
"Bildiğim kadarıyla Haşmedim, hepsi burada."
"Birden fazla brifing gerekmeyecek o zaman. Profesör Martines'i arayıp yarın akşam gelip beni görmesini söyledim. Bütün Kardinallere saygılarımı ilet ve yarın akşam sekizde Borgia Salonu'ndaki toplantıya katılmalarını rica et."
"Emredersiniz, Haşmetlim."
"Verdiğimiz rahatsızlık için özür dile Peder Thomas ve onlara Papalık doktorunun, Kutsal Baha'mızın durumuyla ilgili kişisel görüşlerini aktaracağını ilet. Bu akşam CNN'de bizim yerimize bu işi yaptılar zaten," Petroni hafifçe gülümsedi. "Herhalde hepsi yarınki toplantıya katılmak için can atacaklardır."
"Muhakkak Haşmedim. Başka bir şey var mıydı?"
"Şoför her zamanki gibi bu akşam saat dokuzda beni almaya gelsin."
"Elbette Haşmedim," Peder Thomas, sessizce çekildi ve çift kapıları arkasından kapattı, Heyet'in en kıdemli üyesinin, neden her ayın ikinci pazartesisinde arabasını bu kadar geç saatte istediğini sorgulamak aklına gelmedi.

4

Washington

Kayıp Rus "nükleer bavul bombaları" üzerine CIA uzmanı olan Mike McKinnon, Batı Kanadı'nın bodrumunda tam Oval Ofis'in altına kurulmuş olan Durum Odası'nın duvarları boyunca yerleştirilmiş olan danışman koltuklarından birine oturdu. Otuz beş yıllık tecrübeye sahip bir uzman olan Mike McKinnon, kariyerinin ilk

yıllarını Ortadoğu'da Araplar ve islam hakkında bilgi toplayarak geçirmiş ve oradan Sovyet kontrolündeki Doğu Avrupa'ya geçmişti. McKinnon'un yüzü yıpranmış ve delik deşikti, siyah saçları kısa kesilmişti. Uzun boyu ve 95 kg.lık ağırlığı ile Bosna Hersek'teki son alan görevinden beri hiç değişmemişti. Şimdi pek fazla memnun olmasa bile, Langley'de Operasyonlar Direktörlüğü'nde tekrar masa başı göreve dönmüştü. McKinnon, masanın çevresinde Devlet Bakanı, Ulusal Güvenlik Danışmanı, Savunma Bakanı, içişleri Bakanı ve Birleşik Şefler Başkanı ile birlikte oturmakta olan yeni Merkezi Haber Alma Teşkilatı Direktörü'nü başıyla selamladı. Odaya en son Başkan yardımcısı girdi, Başkan odaya girdiği sırada da hepsi ayağa kalktı.

Mike McKinnon, Beyaz Saray Durum Odası'na ilk kez çağrılmıyordu. Başkan'a Irak'taki son durumun yanı sıra, İran ve Kuzey Kore'de giderek artan nükleer tehditler anlatılırken sessizce notlarını taradı. McKinnon, bunları zaten daha önce duymuştu.
"Özel atomik yok etme mayınları mı?" diye sordu Başkan, gündemdeki bir sonraki maddeye bakarken.
"Nükleer bavul bombaları Sayın Başkan" diye yanıda-dı Merkezi Haber alma Direktörü. "Memur McKinnon'la daha önce tanışmıştınız" diye ekledi Mike'a doğru başını sallarken.
"Sayın Başkan" diye başladı Mike. "Bu sabahki toplantı Sovyeder Birliği'nde üretilmiş olan nükleer bavul bombalarının yerine ilişkin istihbarat raporlarını kapsıyor. Birkaç yıl önce, Boris Yeltsin'in Güvenlik Sektereri olan Alexander Lebed, doksanlı yıllarda üretilmiş olan yüz otuz iki bavul bombasının seksen dördünün kayıp olduğunu itiraf etmişti. El Kaide'nin bu bombalardan birkaç tanesine sahip olduğuna inanmak için nedenlerimiz var ve bunlardan en az beş tanesi şu anda Amerika Birleşik Devlederi'nde. Biri ingiltere diğeri de Avustralya'da olmak üzere iki tane daha olabilir."
"Peki ama bunları nerede tutuyorlar?" diye sordu Başkan.
Mike McKinnon, cevabını hazırlamıştı. "Sizin de bildiğiniz gibi Sayın Başkanım, Usame bin Ladin'in büyük miktarda finansman desteği var. Sovyederin 1991'de dağılmasından sonra, aylar boyunca maaş alamayan bazı Rus Subayları, karaborsaya başvurdular."
"Bu bombalardan bazıları 1994'de geri döndü," diye teyit etti Devlet Bakanı. "Çeçen ayrılıkçıların lideri Cahar Dudayef, biz Çeçenistan 'in bağımsızlığını tanımayı reddedince bunları pazara çıkardı."

"Peki ama Amerika'ya nasıl soktular?" diye sordu Başkan.
"Zaten buradaydılar herhalde," diye cevap verdi Mike.
Başkan şaşırmıştı.
"Sovyet ajanlarının bunları Soğuk Savaş sırasında ülkeye soktuklarına ve yerleştirdiklerine inanmak için nedenlerimiz var. Diğerleri, son zamanlarda getirilmiş olabilir, deniz yoluyla muhtemelen."
"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" Başkan kızmıştı, yeni İçişleri Bakanı'na bakıyordu.
"İçişleri Bakanımız muhakkak ki durumdan haberdardır," Mike McKinnon, sakin bir şekilde devam etti "şu ana kadar, bu ülkeye gelen konteynırların yüzde beşten azı kontrol ediliyor."
İçişleri bakanı başını sallayarak onayladı.
"Çok daha iyisini yapıyor olmalıydık," diye ısrar etti Başkan.
İçişleri bakanı söz aldı. "Yeni Uluslararası Denizcilik ve Liman Güvenliği Yönetmeliği'nin bir faydası olacaktır Sayın Başkanım, ama bu ülkeye her gün on beş binden fazla gemi yanaşıyor. Bu sorunla karşı karşıya olan tek Batı ülkesi biz değiliz. Geçen yıl Avustralya'ya indirilen yirmi konteynırın on dokuzu kontrol edilmiyordu, aynı durum Birleşik Krallıkta da mevcut."
Bakan, memnuniyetsiz bir şekilde homurdandı. "Bu bavul bombalarının bir tanesi ne kadar hasar verir? "
"Nasıl ve nereye yerleştirildiklerine bağlı Sayın Başkanım" diye cevap verdi McKinnon. "En çok tercih edilen yöntem, hafif bir uçaktan havadan atmak."
"Neden yerde patlatmıyorlar?" diye sordu Savunma Bakanı.
"Binalar, nükleer bir patlamanın yarattığı termal etkiyi

en aza indiriyorlar" diye cevap verdi Mike sabırla. "Aslında yerde patlatma, havadan atmaya oranla, uzun döneme yayılan kayıplar açısından çok daha etkili. Ancak teröristler daha dramatik kısa dönemli etki peşinde oldukları için, benim görüşüme göre hafif bir uçaktan yapılacak bir intihar saldırısını tercih edeceklerdir."
"Kayıplar?" diye sordu Birleşik Şefler Başkanı.
"Bir kilotonluk nükleer patlama ki bunu sağlayacak bomba bir bavula sığar, sıradan bir bombaya benzemez. Nükleer bir ateş topunun yaratacağı yoğun ısı, on milyon derece civarındadır. Eğer bir kıyaslama yapmak isterseniz, 11 Eylül patlamalarında ortaya çıkan ısının dört ila beş bin derece civarında olduğunu söyleyebilirim."
Başkan ve Ulusal Güvenlik Danışmanı birbirlerine baktılar.

"New Yok, Londra ve Sydney'de örneğin, yüz elli metrelik bir alanda her şey buharlaşacak, yerin dört yüz elli metre altına kadar madenler eriyecek. Patlama saatte altı yüz mil hızla esen bir rüzgâra neden olacak, beş yüz kilometrelik bir alanda ve ötesindeki her şey tahrip olacak. Büyük şehirlerde insan kaybı, ilk gün çeyrek milyon civarında olur, iki hafta içinde bir milyona erişir."
Mike McKinnon verdiği bilginin sindirilmesi için durdu. Yeni Direktörün kendisine baktığını hissediyordu, ama bakışlarını ona doğru çevirmekten kaçındı. Başkan bir Kongre üyesini CIA'nın başına koymuştu ve birkaç hafta içinde en önemli yöneticilerden birkaç tanesi istifayı basmıştı. Düşüncelerinin arasından acı bir şimşek çaktı. Politikacılar. Birçoğu öfkeyle atılan bir kurşun bile görmemiş-erdı hayatlarında, çok azı islam aklını algılayabiliyordu, koalisyonun Ortadoğu ve Irak'ta güttüğü politika tam bir 2 ete y°l açmış, bütün dünyadaki Arapların ve Müslü-

manların öfkesini alevlendirmişti. Şu anda aynı 'geri kalmış Araplar' tam anlamıyla ölümcül bir darbeye hazırlanmaktaydılar ve Amerika Birleşik Devletleri ile müttefiklerinin bu darbenin altından kalkmaları mümkün değildi.
"Saldırıyı izleyen günlerde," diye devam etti Mike, "yüzlerce ve binlerce insan yanık ve radyasyon zehirlenmesi nedeniyle ölecek. New York, Londra, Sydney ve saldırıya uğrayacak olan diğer şehirlerde yıllarca yaşamak mümkün olmayacak. Eğer başka sorunuz yoksa Sayın Başkanım, benim vereceğim bilgiler bu kadar."
Başkan başını salladı ve Merkezi Haber Alma Teşkilatı Başkanı'na doğru eğildi. "McKinnon'un Ortadoğu ve İslam hakkında yeterliliği var mı? "
CIA Başkanı başını salladı.
"Güzel, toplantıdan sonra her ikinizi de Oval Ofis'te bekliyorum."

5
Roma

Saint Anne Kapısı'nın İsviçreli nöbetçisi, hemen hazır ola geçti ve Vatikan'dan sessizce çıkmakta olan Başbakan'in siyah Volvo'sunu selamladı. Arkada oturan sivil giysili Petroni, nöbetçiyi dalgın bir şekilde selamladı. Roma uyanıyordu, araba Tiber Nehri'nin altındaki tünelden geçip, nehrin doğu kıyısındaki Lungotevere Tor di Nona'ya doğru kıvrıldığında trafik hayli yoğunlaşmıştı. Batı yakasında yükselen tüyler ürpertici Castel Sant'Angelo, nehrin ötesindeki sessiz nöbetine başlamıştı, projektörler, asırlar boyu okçuları ve mancınıkçıları koruyan mazgal deliklerinin üzerinde uğursuz bir oyun oynarcasına geziniyordu. Kalenin tekinsiz duvarlarının ardında, Isa adına sayısız canavarlık yapılmıştı... Papa X. Jean boğulmuş, VI. Benedict boğazlanmış ve XIV. Jean zehirİenmişti. Castel Sant'Ange-Jo, bu gece de aynı uğursuzluğu taşıyordu, ama eğer daha önce yapılmış canavarlıklarla, Kardinal Petroni'nin niyede-« arasında bir paralellik kurmak gerekirse, görgülü Başba-kan'ın aklındakiler bunlar değüdi.
Araba şehrin eski mahallelerinden geçiyordu. Colosse-

um, Roma'nın görkemli tarihinin simgesi olarak iki bin yıldır ayaktaydı. Roma Forumu, zafer takları ve Roma İmpa-ratorluğu'nun zirvede olduğu yıllara ait Tanrıların tapınakları, mermer kaldırımlar ve merdivenler herhangi bir modern şehirde olduğu kadar kalabalıktı. Circus Maximus artık bir park olmuştu. Sonunda, Piazza del Tempio di Di-ana'da, tepenin üstüne yerleşmiş bir evin önünde durdu araba. Apuleius, Petroni'nin en sevdiği lokantaydı. Yemek ve şarap mükemmeldi burada, ama daha da önemlisi, küçük ve nispeten gözden uzaktaydı. Bir zamanlar, birinci yüzyılda yaşamış nüfuzlu bir Roma ailesinin konutu olan restoranda, dekorasyon bin yıl boyunca pek fazla değişmemişti. Kırmızı mermerden sütunlar, mermer tabletlerin kalıntılarından yapılmış alçak tavanı destekliyordu, duvarlar fresklerle süslenmişti. Eski şömine hâlâ sağlamdı. Roma çanakları, konukların keyiflerine göre seçip oturdukları iki odanın duvarlarındaki oyukları süslüyordu.
Kardinal Petroni, eski deri bir perde ile diğer odalardan ayrılmış bir bölümde yer ayırtmıştı. Petroni, çoktan gelip masaya yerleşmiş olan Giorgio Felici'den başka kimsenin kendisini tanımayacağını biliyordu ama yine de tedbirli olmalıydı.
"iyi akşamlar, Haşmetlim."
"Unvan kullanmayın lütfen," dedi Petroni, rahatsızlığı sesindeki çatlamadan belli oluyordu.
"Bağışlayın beni," dedi Felici ve hilekâr bakışlı yeşil gözlerinden bir anlayış pırıltısı geçti.
Georgio Felici, Sicilya'nın kırsal bölgesindeki Corleone köyünde büyümüştü. Felici ailesi, sığır ve eroin ticaretinde yer almaya karar verince, küçük yaşlarda Palermo'ya taşınmıştı. Felici ailesi yavaş yavaş kontrolü ele geçirirken, rakip Bontate ve Buscetta ailelerinden birçok kişi, ölümle genç

Giorgio'nun ellerinde tanışmıştı. Bu onun dur durak bilmez çalışkanlığı ile kazanmış olduğu bir yetenekti, işler iyice gelişince, aile paralarını aklayacak bir kasaya ihtiyaç duymuş ve Giorgio bankacılık sektörüne kaydırılmıştı. Kısa boylu, yapılı ve kaslı, yumuşak siyah saçlıydı. Krem rengi, kusursuz bir takım elbise giymişti. Giorgio Felici'nin varlığı La Borsi di Milano koridorlarında büyük bir korku havası estiriyordu, ama bu gece onun ticari bankacılık ilişkileri Petroni'nin ilgi alanı içinde değildi. Giorgio Felici, aynı zamanda Propaganda Tre veya P3 olarak bilinen ve 1970'lerin ünlü P2 locasının devamı olan mason locasının Büyük Ustası idi. Önceden olduğu gibi, P3'de üyelerini, bakanlar, yargıçlar, mali polis şefi, İtalya'nın en önemli bankerleri, sanayicileri ve medya yöneticilerinden seçmişti. Üyeler arasında gerek görevde olan gerekse emekli olmuş birkaç ordu komutanı ve iki de gizli servis şefi bulunuyordu. P3'ün kollan, Amerika ve Italya'daki en etkili Mafya ailelerinin içine, CIA ve FBI'ya ve Petroni için en önemlisi, İsrail işgali altında faaliyet gösteren terörist gruplardan birine kadar uzanıyordu.
"Mesajınız acil gibiydi?" diye sordu Giorgio, doğrudan konuya girerek. Bembeyaz dişlerini gösteren gülümsemesi bir gülücükten ziyade, mekanik bir hareket gbiydi. Petroni, genç garson kadının, en iyi zeytinyağında sarımsakla sote edilmiş birazcık acı sos konmuş ve haşlanmış ıspanağın üstüne yerleştirilmiş deniztaraklarından oluşan başlangıç yemeklerini servis etmesini bekledi. Kardinal genç kadının yüzüne bakakalmıştı. Kadının esmer teni kusursuz, gözleri de en az saçları kadar siyahtı.
Şarap doldurayım mı?" diye sordu, Petroni'nin onayını aldıktan sonra da bir şişe Colonnello Barolo şarabını açtı- Petroni şarabı tattı. Çeşitli İtalyan üzümlerinden yapılmış

bu şarap dünyada en az Burgundy ve Bordeaux şarapları kadar tutuluyordu artık. Lorenzo Petroni'de yüksek mevkide biri olmanın nimetlerinden epeydir faydalanmaktaydı.
"Evet çok güzel," diye cevap verdi. "Umarım geleneği bozduğum için rahatsız olmamışsındır Giorgio," dedi.
"Affedersiniz!" dedi Giorgio, şaşırmıştı.
"Deniz mahsûlleri ile kırmızı şarap istedim de."
"Ah! Önemli değil. Gereksiz bir kısıtlama."
"Schweiker ve Donelli ile ilgili kontratlar yürürlükte mi?" diye sordu Petroni yavaşça.
"Gazeteci gözetim altında. Eğer geçmişinize biraz daha yaklaşırsa, bedelini ödeyecek. Kardinalle ilgili durum çok daha zor," Baş belası Venedik Patriği Kardinalle ilgili henüz bir çözüm bulamamış olmasına rağmen Giorgio gülümsedi. Petroni'nin kendi çevresine örmekte olduğu ağın yapışkanlığının keyfini çıkarıyordu. Petroni henüz onun işine yarıyordu ve Papa olursa daha da yarayabilirdi, bu durumda Felici onun sorunlarını çözmeye devam edecekti, ama bunun her zaman bir karşılığı vardı.
"Bir küçük sorunumuz daha var Giorgio."
Giorgio Felici bir kez daha gülümsedi, bu güçlü Kardinalin, kendi sorunlarını başkalarının sorunuymuş gibi göstermesi hoşuna gidiyordu. 'Küçük sorun' birinin beynini uçurmak demek olabilirdi ama hiçbir şey söylememeyi tercih etti.
"Bir şey, galiba yanlış ellere düşmüş, eğer kurtarılırsa Kilise minnettar kalacak."
"Bu gerçekten de küçük bir rica gibi görünüyor Lorenzo. Nasıl bir şey bu acaba?"
"Ölü Deniz Parşömenleri'ni duymuşsundur, değil mi?"
"Tabii ki, ama ben onların mülkiyetinin uluslararası olduğunu sanıyordum."
"Öyle zaten. Katolik Kilisesi, L'Ecole Biblique et Arc-

heologique Francais ile yani Kudüs'teki Fransız İncil ve Arkeoloji okulunun yanı sıra Rockefeller Müzesi ile işbirliği içinde. Parşömenler tercüme edilmek için orada tutuluyor."
Felici kuşkuyla baktı.
"iyi bir Katolik misin Giorgio?" diye sordu Petroni. Onurlu bir saldırının zamanı gelmişti. Hedef ne kadar hiçbir ahlaki değere sahip görünmez olursa olsun, her zaman içinde biraz olsun öteki dünya korkusu taşıma ihtimali bulunurdu. Bu korkunun ilahiyatıydı. Vatikan bu işi asırlardır gayet iyi bir şekilde uygulardı.
"A, elbette." Kusurlu dişler parladı.
"O zaman, inancımızı etkileyecek olan her şeyin Kutsal Baha'mızın kontrolünde olması gerektiğini anlayacaksın-dır."
"Ve bu şey kesinlikle inancı etkileyecek, öyle mi?" Felici düşünceye dalmıştı. "Peki bu yanlış eller kime ait acaba?"
Petroni, yumuşak deriden evrak çantasını açtı. Normalde, bu çantanın içi, ortasında Papalık arması bulunan kırmızı dosyalarla dolu olurdu, ancak Giorgio Felici'ye uzattığı dosya koyu renkli idi. Gerektiği zaman, hedef ne olursa olsun, Petroni en küçük detayları bile düşünmekte usta idi.
"Burada zaten Ortadoğu'da izlemekte olduğunuz Dr. Allegra Bassetti ile ilgili biraz daha fazla bilgi var." Bir fotoğraf ve akademik çalışmaları ile ilgili çıplak detayların dışında, Petroni, Felici'ye bu rahatsız edici eski

rahibe ile ilgili bir bilgiyi vermemişti. Omega Parşömeni ile ne kadar az insan temas ederse o kadar iyiydi, ama artık durum dramatik bir şekilde değişmiş ve bu küçük uğursuz Sicilyalıya durumu açıklamak gerekmişti.
Bizim manastırlarımızdan birindeydi bir zamanlar, an-

cak ne yazık ki Kilise dışı bir yaşam sürmeyi tercih etti. O ve arkadaşı İsrailli arkeolog Dr. David Kaufmann, Rocke-feller Müzesi'ne ait olan Ölü Deniz Parşömenleri'ni ellerinde tutuyorlar. Tabii ki parşömenlerin geri gelmesi halinde, iyi bir miktar ödeye hazırız."
"Kadının geçmişi nedir?" diye sordu Felici. Aslında İtalyan kadını çok fazla soru sormadan izletmekten memnuniyet duyacaktı. Durup dururken iyi paraydı, ama şimdi, Kilise'nin Prensi'nin eski bir rahibeyi ortadan kaldırıp, bu eski kâğıt parçalarını neden ele geçirmek istediğini çok merak etmişti.
"Güney İtalya'dan. Tricario denen küçük bir yerden gelme. Çoğunlukla yoksul çiftçilerin yaşadığı bir yer. Namuslu, yasalara uyan insanlar, tabii ki aralarından istisnalar çıkmıyor değil." Lorenzo burnunu çekti. "Biz onu kasabanın manastırına kabul ettikten sonra, daha fazla eğitim alabilsin diye Milano Devlet Üniversitesi'ne gönderme hatasını yaptık, burada da raydan çıktı zaten."
"Siz genelde rahiplerle rahibeleri Katolik üniversitelerine göndermez miydiniz? "
"Normalde evet, ama benim tersine tavsiyelerime rağmen Kutsal Baba'mız, gençlerin laik dünyayı daha iyi anlaması gerektiğine karar vermişti. Bassetti de pilot programa dahildi."
"Doktor mu peki?"
"Kimya doktoru. Kilise'den ayrıldıktan sonra arkeolojik DNA'lar üzerine araştırma doktorası yaptı. Ayrıntılar dosyasında bulunuyor," dedi, dosyayı göstererek. "Kauf-mann'a ait ayrıntılar da orada."
"Raporlardan görüldüğü kadarıyla birlikte epey zaman geçiriyorlar. Peki İsrailli matematikçi Yossi Kaufmann ile bir akrabalığı var mı?"
"Oğlu."

Ana yemekler gelince, konuşma geçici olarak kesildi. Petroni en sevdiği yemek olan bucatoni ali'Amatriciana ıs-marlamıştı; ince oyuk makarnaların içine sarımsak, jambon ve domates sosu konuyordu. Bu kez, yaşı daha on altıyı bile bulmamış genç bir oğlan yaptı servisi. Eğer lokantanın sahipleri uzaktan durumu izleselerdi, oğlan şarap kadehini doldurup sessizce çekilirken, Petroni'nin ona bakışının kayıtsızlıktan uzak olduğunu rahatlıkla fark edebilirlerdi.
"David Kaufmann'ın Profesör Kaufmann'ın oğlu olması bir şeyi değiştirir mi?" diye üsteledi Petroni, birden P3 'ün Profesör Kaufmann ve Ölü Deniz Parşömenleri hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu merak etmişti.
"Değiştirebilir" diye cevap verdi Giorgio. "Ortadoğu'da bugünlerde bir şeyi halletmek o kadar kolay değil, Lorenzo. Bu David Kaufmann'ın da bağlantıları gayet iyi. Babası sadece dünyaca ünlü bir matematikçi ve arkeolog değil, İsrail Savunma Gücü'nün generallerinden de biri, ayrıca Kutsal Kitap Mabedi'nin onursal direktörü. Hiç * kuşkusuz, kendisinin başbakan adayı olduğunu da biliyor-sundur zaten."
Kardinal Petroni, Giorgio Felici'nin konu hakkında çok iyi bilgilendirilmiş olduğunu düşündü. Hiçbir şey söylemedi.
"Çok pahalı bir operasyon olabilir, Lorenzo." Çarpık bembeyaz dişlerde yine ani ve mekanik bir gülücük belirdi.
Petroni, daha azını beklemiyordu zaten. Daha önce de birinin başına bir kaza gelmesi gerekli olduğu zamanlar olmuş ve Giorgio Felici hiçbir zaman işi ucuza yapmamıştı. Ancak işinin ehliydi ve Kutsal Kilise'nin korunması da her Şeye değerdi. Ne kadar tutarsa tutsun, Vatikan Bankası tutarı ödeyecekti.
"Bu parşömeni çabucak ele geçirmek çok önemli," di-

ye cevap verdi Petroni, Felici'nin masraflarını ve üstüne koyacağı kâra ilişkin imasını cevapsız bıraktı. "Bu işi bizzat yönetmeni istiyorum."

"Bu da gayet zor bir şey Lorenzo, bizim oradaki ilişkilerimiz olmadan olmaz, ancak tabii ki bir bedel karşılığında Ortadoğu'ya gitmeye ve operasyonu bizzat gözümle görmeye hazırım." Giorgio Felici, ayrıntıya girmedi, fakat terörist grupların pahalı silahları ve cephaneleri satın almak için sürekli finansman ihtiyacı içinde olduklarını biliyordu. Hamas gibi bir grubun bile dikkati, fiyat çıtası yeteri kadar yükseğe çekilirse, epey bir süre otobüs patlatmakla uğraşmayacağı malumdu. "Ama bu bir başka konuyu gündeme taşıyor."
Petroni birden dikkat kesildi, ama bunu göstermemeyi başardı. "Aaa?" dedi kayıtsızca.
"P3'deki arkadaşlarım sana üyelik önermeyi düşünüyorlar. Tekrar," dedi Felici, son söylediğini vurgulayarak. "Dün gece toplandık ve teklif teyit edildi, bu kararı sana bildirme onuru da benim oldu. Bu üyelik eminim bizlere olduğu kadar sana da birçok yarar sağlayacak."

"P3'e üyeliğim söz konusu bile değil." Duyduğu rahatsızlık sesine yansımıştı. "Masonluk, çok uzun bir süre önce Vatikan tarafından yasaklanmıştır. 1978'i unuttun mu yoksa?"
"Herhalde bunu duyduğuna hiç şaşırmazsın Lorenzo, bizim üyelerimizin arasında İtalya'nın ve Birleşik Devletlerin en etkili kişileri vardır. Ama belki de bunların bazılarının kardinal olduğunu duymak seni şaşırtacaktır."
Petroni hiç de şaşırmamıştı. Felici'nin listesinde kim olduğunu gayet iyi tahmin ediyordu. Bu tarz bilgiler, bir kardinal ya da piskopos bir kararı onaylamakta çekimser kaldığında son derece işe yarardı.
"İşte bu beni çok şaşırttı Giorgio," dedi. "Herhalde ikna etmek için çok uğraşmışsınızdır."

"Bizim de yöntemlerimiz vardır dostum, tabii ki isim telaffuz edemem sana, ama istersen bir örnek vereyim. İki üyemizden birisi, Comune di Roma'nın önde gelen kişilerinden biri. Önde gelen bir kardinalin, Vatikan dışında lüks bir dairede oturması gayet normal. Ancak," Giorgio vurgulayarak ekledi, "eğer, come si dice, nasıl dersiniz... 'diğer işler' halk tarafından bilinirse, ortaya bazı garip sorular çıkar." Giorgio Felici'nin mekanik gülüşü yüzünde bir kez daha belirdi, tıpkı büyük bir balık tutmuş bir balıkçıya benziyordu.
Petroni'nin vücudu birden öfkeden buz kesti, dudaklarını incecik bir çizgi halinde sıktı. Düşmanına aklından geçenleri zorlukla gizleyerek baktı.
"Anlaşılan, epey dikkatsizlik etmişim."
"Pek sayılmaz" diye cevapladı Giorgio. "Sadece P3'ün istihbaratı güçlüdür. Senin gibi önemli bir kişiyi sürekli gözlemenin kişisel bir nedeni yok, Lorenzo, bu sadece iş. Ayrıca, işe iyi yanından bak: Papalık için rakiplerini saf dışı etmen söz konusu olduğunda, P3'ün senin karşında ol-masındansa, senin arkanda olması çok daha iyidir."
Kardinal Petroni, apartman dairesini, restoranı seçerken gösterdiği titizlikle seçmişti. Via Del Governo Vecchio, yakındı, ancak Tiber'in karşı yakasında olduğu için Vatikan'dan yeterince uzaktı. Semt gayet şık ancak eklektikti. Bir tarafta, dar sokakların, pahalı ve zengin döşenmiş apartman daireleri, özel mücevher dükkânları ve ünlü tasarımcıların mağazaları yer alıyor, diğer tarafta ise İrlanda barı Abbey'den, mobilet tamirhanesine kadar her şey bulunuyordu. Kimse kimseyi tanımıyordu, ama besbelli ki bunun bir faydası olmamıştı.
Lorenzo Petroni'nin hizmetçisi ufak tefek, simsiyah saçlıydı. Sessiz ve kararlı bir tip olan Carmela, uzun saatle-

ri Petroni'yi bekleyerek geçirmeye çoktan alışmıştı. Petro-ni, gri kış şafağı St. Peter'in kubbelerinin üstünde sökmeden çıkıp gidecekti, ama bu düşünceyi hemen attı kafasından. Carmela, Lorenzo'yu iyice ıslanıp sertleşene kadar yavaşça diliyle okşadı. Bu onun yasak 'prezervatifi Lorenzo sertliğini yitirmeden takmak için kullandığı bir yöntemdi. Onu okşamayı bırakmadan, önceden hazırladığı prezervatifi almak için yatağın yanındaki çekmeceye uzandı, yavaşça mırıldandı ve Petroni'yi içine aldı.
Giorgio Felici, kendi evinde, çalışma odasındaki sinyal değiştiriciye bir şifre girdi ve Gazze Şeridi'nde Hamas'a ait bir numarayı çevirdi.

6
Langley, Virginia
Mike McKinnon, odasının kapısını kapattı, üzerinde 'Çok Gizli, Özel Atomik Patlayıcı Mayınlar' yazan dosyayı masasının üzerine bıraktı ve CIA'nın kompleksindeki yeni karargâhın avlusundaki çimlere ve küçük balıklı havuza bakan pencereye doğru yürüdü.
"Ulu Tanrım," diye mırıldandı. "Bu dünya iyice zıvanadan çıktı artık." Usame bin Ladin ve kaç kişi olduğunu sadece Tanrının bildiği mollaları, Batı uygarlığını yok etmeye kararlıydı ve şimdi eşit derecede çatlak bir incil vafzi, Başkanı efsanevi Ölü Peniz Parşömenleri'ni ele geçirmek için ik»a etmeye gelmişti. Hans Christian Andersen, Pennsylva-nia Caddesi, 1600 numaraya taşındı sanki diye düşündü hürünle. Dinin çok sorgulanması gerekiyordu, politikacıların da öyle, ancak bu son görevi ona en azından bir süre Washington'dan uzaklaşma imkânı tanıyacaktı. Kudüs'e gitı^eyeli yıllar olmuştu, sürekli bombardıman bir yana bırakacak olursa, ne şehir ne sevdiği otel olan American Co-lony> Çok fazla değişmemiş olmalıydı. Eski dostu Tom Scl/Weiker'i mutlaka aramalıydı. Birbirlerini Mike'in Orta-

doğu görevine gönderildiği tarihten beri tanırlardı ve Schweiker ona borçluydu. Ayrıca, CNN'de bu Ölü Deniz Parşömenleri meselesini açmasaydı, Beyaz Saray hokkabazları hâlâ makul bir şekilde yerlerinde oturuyor olacaklardı. Eğer bu parşömenlerde bir şey varsa, gazeteciler her zaman iyi bir istihbarat kaynağıdır, diye düşündü, özellikle de Schweiker'in kalibresinde olanlar.

Mike McKinnon, gözlerini ovuşturdu ve masasına geri döndü. Yeni başkan geldiğinden beri, Merkezi Haber Alma Teşkilatı kuşatma altındaydı. Kendi patronu, Örtülü Operasyonlar Bölümü bakanı, istifa etmişti. Artık elli dört yaşma gelmiş olan Mike da ona katılmayı düşünmüyor değildi. Arkasında iki evlilik enkazı bırakmıştı, henüz sağlığı yerindeyken, belki de kravatı atıp hayatın keyfini çıkarmanın zamanı gelmişti. Sonunda teşkilatta kalmaya karar vermişti ama bu kez insan ırkının yok olmanın eşiğine geldiği bilgisiyle donanarak. Masasının üzerindeki dosyaların en üstündekine uzandı. Langley'de kullanılmayan parlak renkli bir dosya idi bu. İçinde Usame bin Ladin'in, Arap kanalı El Cezire'nin yanı sıra belli başlı Batı medyasında yayınlanan konuşmalarının ve açıklamalarının özeti bulunuyordu.
"Ey Peygamber, inanmayanlarla uğraş ve onlara karşı sert ol, onların sonu cehennemdir, içlerine şeytan girmiştir..." diyen Allaha şükürler olsun.
Amerikalılar ve onların ikiyüzlü müttefikleri, size söylüyorum, sizinle savaşmaya devam edeceğiz.
Bize Somali'de saldırdınız, Çeçenistan'da Rus canavarları üstümüze saldırttınız, Hintliler bize Keşmir'de baskı yapıyor, Yahudiler bize Lübnan'da saldırıyor...
Biz Müslümanlar, Musa'nın da (Allah rahmet eyle-

sin) ve hiç değişmemiş olan gerçek Tevrat'ın da mirasçılarıyız. Müslümanlar, İbrahim, Musa ve İsa ve Muhammet (Allanın rahmeti üzerine olsun) peygamberlerin hepsine inanır.
Eğer bize saldırılırsa, bizim de saldırma hakkımız doğmuş demektir.
Allanın düşmanlarını korkutmak için hazırlık yapmak, bütün Müslümanların görevidir. Allaha şükürler olsun ki, ben bu görevi yerine getirebiliyorum.
Mike McKinnon, sırtından soğuk terlerin indiğini hissetti. Son açıklama, şöyle bir başlıkla verilmişti çünkü, "Is-lamın Nükleer Bombası" McKinnon'un, Bin Ladin'in elinde nükleer silah olduğundan hiç kuşkusu olmadığı gibi, bunları bulduğu ilk fırsatta kullanacağına da inanıyordu. Listesinin başında da Amerika birleşik Devletieri'nin yanı sıra İngiltere ve Avustralya gibi iki sadık müttefikinin olduğu kesindi.

7
Kudüs
Taksi, Dr. David Kaufmann'ı kalabalık V. Kral George Caddesi ile Ha Histradrut'un köşesinde bıraktı. Uzun boylu, esmer, mavi gözlü, gür kıvırcık saçlı Kaufmann, kendisini cuma akşamı kalabalığına bırakarak, adını caddeden alan Numero Venti'den içeri girdi. Bu küçük ve samimi lokanta, yetmiş yıl önceki İngiliz mandası döneminden beri hiç değişmemişti.
"İyi akşamlar Dr. Kaufmann. Masanız hazır, iyi bir hafta geçirmişsinizdir umarım."
"Fena değildi, teşekkürler Elie. Uzun bir hafta oldu aslında, bu gece burada olmak çok iyi geliyor bu yüzden." iyice porsumuş, gaga burunlu yaşlı garson gülümsedi. Gülümseyişi içten ve sıcaktı, gri gözleri, iyice kırlaşmış saçlarına yakışıyordu.
"Meslektaşınız Dr. Bassetti daha sonra mı gelecek?" diye sordu Elie, iskemleyi çekerken.
"Kuaförde," dedi David gözlerini devirerek.
"Beklerken bardan bir şey ister miydiniz?"
"Bir bira alırım, sağ ol Elie." David, uzun bacaklarını

^

masanın altına doğru uzatıp kendi kendine gülümsedi. Elie, David Numero Venti'ye ilk gelmeye başladığı yıllardan beri oradaydı ve insanı her zaman lokantanın en önemli müşterisiymiş gibi hissettirmeyi de başarırdı. David, Al-legra'yı onunla çok kalabalık bir gecede tanıştırmıştı ama ikinci gelişlerinde Elie onu da sanki çok uzun yıllardır tanıyormuş gibi davranmıştı. En sevdiği Maccabee birasından koca bir yudum aldı ve çevresine bakındı. Lokanta dolmaya başlamıştı. Barda iki Knesset üyesi ve tanınmış bir işadamı hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. David, bir köşedeki masada bir şeyler okumakta olan sağlam yapılı bir Araba kayıtsızlıkla baktı.
"Şalom!" Yan masadaki çift, kadehlerini tokuşturdular. Asırlardır kanlı savaşların olduğu bir ülkede, barış diyerek kadeh tokuşturuluyordu. Kahkahaların ve yoldaşça konuşmaların ardında daima başka bir ses gizliydi; Hamas ve Filistinli Arapların yarattığı ölüm ve yıkımın sesi.
Yusuf Sartawi, kitabını okuyormuş gibi yaparak çevresine baktı. Köşedeki masada yalnız başına oturan Arap, Cohatek adlı bir İsrail şirketinde çalışıyordu, ama gerçekte ne CIA'nın ne de Mossad'ın henüz öğrenmeyi başamadığı başka bir işi daha vardı. Kendisi aslında Hamas'ın en tecrübeli eylem plancılarından biriydi. İsrailliler küçük Deir Azun köyünde ailesini öldüreli yirmi beş yıl geçmişti. Ama hâlâ kâbuslardan kurtulamamıştı.

Eğer bu kadar büyük bir para söz konusu olmasaydı, Dr. Allegra Bassetti, Hamas'ın normalde ilgisini çekecek biri değildi, özellikle de yapılan anlaşmanın içeriği göz onune alınınca. İstek, Vatikan'da yukarılarda bir yerlerden gelmişti, ama Hıristiyanlar eğer birbirlerini öldürmek istiyorlarsa, bu Hamas'ı ilgilendirmiyordu aslında. Sartawi'nin ikkatını asıl çeken şey, hedefin yanındaki kişi olan Dr. Da-
45

vid Kaufmann'dı. Kaufmann, Profesör Yossi Kaufmann'ın oğluydu. Her ikisi de çoktandır Hamas'ın ölüm listesindey-diler.
Suikast hedeflerini yakından tanımak Hamas'ın politi-kasıydı. Yusuf Sartawi ise her zaman çok ince planlar yapardı. Bu geceki gözlem ilk adımdı.
David Kaufmann, birasından bir yudum daha aldı ve Allegra'nın büyük buluşunu düşündü. Yaptığı DNA analizi çok önemliydi, ama parçaların ancak yarısını bir araya getirmişlerdi. David kapıya baktı, Elie, Allegra'nın ceketini alıyordu. Yuvarlak, koyu kahverengi gözlü ve oval yüzlü Allegra, incecik bir kadındı. Laboratuvarda çalışırken genellikle topladığı saçlarını bu gece omuzlarına bırakmıştı, siyah saçları lokantanın ışıklarının altında parlıyordu.
"Her zamankinden daha da çarpıcı görünüyorsun," dedi David, onu öptü ve oturması için sandalyesini çekti.
"Teşekkürler beyefendi. Beni böylesine pohpohlayarak zahmet ediyorsunuz."
"Bira mı? Cin tonik mi? Şampanya mı?"
"Şampanya galiba," diye cevap verdi Allegra, kendinden gayet memnun bir hali vardı.
"Sen en iyisi bir şişe aç Elie," dedi David, menüleri alırken.
"Ailenden haber aldın mı yakında?" diye sordu Allegra.
"İkisi de iyiler. Yossi hem politika ile uğraşıyor hem de üniversitede matematikçilik oynuyor. Marian her zamanki gibi sessiz sedasız destek oluyor, ama Yossi'nin üniversitede kalmasını tercih eder gibi bir hali var."
"Annen çok etkileyici bir kadın. Ve her ikisi de altmıştan daha büyük göstermiyorlar."
"Evet, evrenin güçleri bunların ikisini bir araya getirerek çok doğru bir iş yapmış."
46

"Senin ortaya çıkışın hariç tabi," diye cevap verdi Alle-gera çabucak. "Evet, seni açık vermiş görmek hoşuma gidiyor David Kaufmann."
"Öyle olsun. Şalom," dedi sırıtarak. "İyi bir haftaydı, öyle değil mi?" diye sordu David, İbranice ile Aljegra'nın ana dili İtalyancayı karıştırarak.
Allegra gülümsedi. "Çok iyi bir haftaydı. Monsignor Lonergan'ın Rockefeller'in kasasında ona ait kutuya neden el sürdürtmediği ortaya çıktı. Bizim ortaya çıkardığımız şeyin rüzgârı Vatikan'a ulaştığında, gününü görecek."
"Evet," dedi David onaylayarak, birden ciddileşmişti. "Anlaşıldığı kadarıyla en büyük kâbusları sonunda ortaya çıktı, halbuki o kadar da kötü bir şey değil."
"Ne demek istedin?"
"Şöyle ki, uzun vadede Vatikan kendi dogmasını tekrar gözden geçirmek zorunda kalacak. Sen, kiliseyi terk ediş sebebinin, temelinin korkuya dayalı olmasından kaynaklandığını hep söylerdin. Gerçek ne olursa olsun, tutumlarını değiştirmeyi reddeden yaşlı adamların yönettiği bir yer." David, Allegra'nın vücut dilindeki değişimi hemen fark etti.
"Senin de bildiğin gibi tek nedeni hu değildi," diye cevap verdi. Kardinal ve bir zamanlar çok sevdiği kilise ile ilgili acı anılar her zaman yumuşak bakan gözlerini gölgelemişti.
"Orada güvendiğin kimse var mı?"
Allegra başını olumsuz bir ifadeyle salladı. "Vatikan'da yok. Gösterecekleri tepki çok şiddetli olacak ve ne pahasına olursa olsun bu işin üstünü örtecekler. Ama Giovanni Donelli'nin yardımı olur. Kilise'de bu parşömen ile ilgili tartışma açmayı kabul edecek birkaç üst düzey kişiden biridir o."
47

"Venedik Kardinali etkileyici bir adam," dedi David, sesinde hafif bir kıskançlıkla, bu zeki Katolik papaz ile Al-legra arasındaki özel bağın farkındaydı. "Ama eğer onun yardımı olmazsa, biz bu bilgiyi kendimiz ortaya koyamaz mıyız? "
"Giovanni gibi birinin desteği olmadan olmaz," diye ısrar etti Allegra. "Vatikan, parşömenin sahte olduğunu iddia edecektir. Onlar bu tür şeyleri kontrol etmekte ustadırlar. Elimizdeki şey tartışmaksızın Hıristiyanlık tarihinin en önemli buluşu. Bu gerçek bir mesaj taşıyor. David, uygarlığın artık son evresine geldiğine dair bir uyarı bu."
"Sence bunu başka bilen var mıdır?"
Allegra başını salladı. "Kasada Lonergan'a ait kutunun üstünde "özeldir" ibaresi vardı, yani içinde ne olduğunu Direktörün bildiğinden bile kuşkuluyum. Döndüğü zaman Lonergan'a karşı çok dikkatli olmamız lazım."

"Sence elinde ne olduğunu biliyor mu?"
Allegra düşünceli bakışlarla baktı. "Bunu söylemek çok zor. Sandığımızdan fazlasını biliyor olabilir. Gerçi bu parçaları deşifre etmeye zamanı pek olmamıştır, ayrıca DNA analizi olmadan, bu işlem uzun yıllar sürebilir."
"Sence o da Vatikan'ın beslediklerinden biri mi?"
"Kardinal Petroni'nin adamı olduğu kesin." Allegra ür-perdi.
"Omega Parşömeni, hepsini kökünden sarsacak."
48

8
Venedik
Peder Vittorio Pignedoli, Kardinal Donelli toplanmış cemaate vaaz vermeye hazırlanırken, San Marco bazilika-sındaki yerine tekrar bir baktı. Bu kardinal diye düşündü, bu güne kadar gördüğü kardinallerin hiçbirine benzemiyordu, elli iki yaşında, en genç kardinallerden biriydi. Gür siyah saçlı, koyu mavi gözlü, sıcak ve bulaşıcı bir gülümseyişi olan, ince ve yapılı bir adamdı... Hatta spor salonuna bile gidiyordu. Yüksek bir mevkide olduğunu hif belli etmiyordu, rahattı ve herkes ona ulaşabiliyordu. Kardinal Donelli, Venedik'e yeni gelmişti ama hem kilisede hem de sokakta herkes onu tanıyor ve onu konuşuyordu. Venedik sosyetesinden, Giovanni'nin Basilicata'nın batı sahilinde Maratea diye bir kasabadan gelmiş 'aşağı tabakadan bir Güney'li' olduğuna dair birkaç çatlak ses çıkmamış değildi. Giovanni, katılması beklenen parlak ve pahalı davetlere katılmayı reddedince, Venedik sosyetesinin şaşaaya alışmış ataerkil burunları bir miktar sürtülmüştü. Giovanni'nin bu tarz şeylerden hiç hoşlanmaması, Vittorio'nun sürekli şikâyet telefonları almasına neden oluyordu. Bunlardan bir ta-
49

leden çıkmış Polis Müdürü'nün, yeni atanmış Vene-
- nıcı.Ali'nin, sıradan papazların giydiği kara cübbe ile yürüyüşe çıktığını fark ettiği zaman açtığı telefondu. Polis Kardinal'i Kanal Grande yakınlarındaki bir kaldırımda gondolcularla keyif içinde pizza yiyip, sohbet ederken bulmuştu.
"Ona bir şey olursa ne yaparız!" diye yakındı Polis Şefi "Hiç olmazsa kendisini evine götürmemize izin verseydi."
Giovanni polisin kendisine eşlik etmesini kibarca reddetmişti, ayrıca da kendisini gondolcuların götürmesine izin vererek polisin itibarını iki paralık etmişti. İfadesine göre, gondolcuların onu bırakması çok daha uygundu ve böylece daha az ikiyüzlülük etmiş olunacaktı. Papazin kocaman ve sıcak bir gülüşü vardı, herkesin onda ilk fark ettiği şey de buydu zaten. Gondolcular, balıkçılar ve Venedik işçi sınıfı onu seviyordu.
Vittorio, tedirginlikle cemaate baktı. Kardinal' {n öu_ günkü vaazı için seçtiği konu olan gezegenimizde hayat büyük bir kalabalık çekmişti. Bunun tek nedeni, solaktaki halkın ilgisini çeken bir konu olması değildi. Din ve bilim Giovanni'nin aldığı eğitimi de akıllara getiriyordu. İlahiyat doktoru olan Kardinal, biyoloji ve kimya dallarında da eğitim almıştı. Giovanni'nin seçtiği konu, saygın İtalyan gazetesi Corrierre Della Sera'nın da dikkatini çekmişti. Vittorio, konunun tehlikeli bir konu olduğunu biliyordu Vatikan, Adem ve Havva doktrininden herhangi bir sapmavı ıa_ netleyecekti. Giovanni, kürsünün mermer merdivenlerini çıkarken, din adamlarına ayrılmış bölgeye gölgeler içinde bir kişi gelip sessizce yerleşti.
Giovanni, iki oymalı mihraptan küçük olanırtı kullanmakta ısrarlıydı. Ellerini mihrabın mermer kenarlarına ja_ yadı ve sıcak bir gülümsemeyle vaazına başladı.
50

fınıZ, geÇ£"
RXilerie ***
"Günaydın. Sizi görmek çok güzel! *> J olanlara
hafta Corriere delk Serada yayınlanan ^ f ^^ günah
makaleyi okumuşsunuzdur. Makaleyi °^jf aSırlık Ç1"
gelince, sakın kaygılanmayın bakterilerle » ^ gülüşü> en
değildir." Cemaatin kahkahaları San ^ar-i/ufuZ etti-
nilerinde yankılanırken, Giovanni'nin ^°C^suâa geU§en
soğuk ve en kuşku dolu yüreklerin içine t> ^ orabilirsiniz>
"Bu makale, arkaebakteri diye biliO^/,.,, Gi0vanni
çok farklı tipte bir bakteri ile ilgiliydi. Şı^ ^
bunun Kilise ve ilahiyat ile ne ilgisi olabi> {irmek istiy0'
durakladı ve cemaatine baktı. J irlikte araştır"
"Sizi bugün okyanusların diplerifle $ birkaç kü°-
rum. Gözünüzü kapatın ve farz edin ki h^/ve sU çok arna
ma denizaltısı Ahine binmişiz ve oky»1^ ışklari, volka-

metre dibine inmişiz. Her yer zifiri kara^l# bu lavlarin
çok soğuk. Birdenbire, denizaltımızın ^ü^t{İemz yatağının
nik bacalardan çıkan erimiş lavları ayd^ V ^ slVUar, »S^1
buz gibi suyla temas ettiği anı görüyo^ -./ ^^\,n derin-
dibindeki bacalardan çıkan lavlar ve vO f ^^ gelmiyor-
300 santigrat dereceye kadar çıkarabiliy^/^ lavla kaph
likte var olan basınç nedeniyle kaynara Jf ^lu oldu-
Kaynama yerine, 'kara dumancılar' SVe f ^ gözünüzü
bacalar oluşuyor. Bu cehennemin aslU1^/ bİJ.aZ üzerinde
ğunu fark ettiğinizde yaşayacağınız §a^/ şam f°rrîlU î*£
önüne getirmeye çalışın. Bu lcaynar su^. 7 aCaba boy e
larvalar ve bu ısıya dayanıUı cdaha bifÇ^/,aratıy°r olab
lunuyor. Şimdi, benim merak: ettiğim 9 7
bir keşif, ilahiyat açısından bir sofu # ^ etti. "Hepi
mi?" y/ _ güreştir- Gü-
Giovanni, herkesin dikkatini çektik ,^ag' türümüz
. . _ .- vr" ^a, D1"
miz biliyoruz ki, gezegenimizin enerji * ^51
neş olmasa, bitkiler ölür ve b> itkiler o&

de dahil olmak üzere hiçbir hayvanın yaşaması mümkün olamaz. Ancak, okyanusun söz konusu derinliklerinde güneş ışığı yoktur. Çünkü o derinlikte yaşamakta olan yaşam formlarının güneşe ihtiyacı yok. Bu formlar, sülfür ve hidrojenle besleniyor. Şimdi son zamanlarda ortaya atılan bir bilimsel iddiaya göre, bu okyanus bakterileri, insanlarınki de dahil olmak üzere, dünyadaki bütün yaşam formlarının verildiği ilk hücresel form. Bu teoriye göre, Mars ve Jüpiter'in ayları gibi bazı gezegenlerin de, bizimki gibi milyarlarca galaksinin de derinliklerinde benzer formların var olması mümkün."

Giovanni, burada durmayı planlamıştı, imanlı kişiler arasında, İncil'de anlatılan yaradılış öyküsünün dışına çıkılmasının yaratacağı tedirginliği çok iyi bildiği için, DNA'nin kökenleri ile ilgili konuya girmeye çekinmişti. Şu anda, insanlığın tüm dini gayretlerinin yetersizliğini ortaya koyan, kudretli bir ilahi gücün varlığına ilişkin ihtimalden söz etmek için erkendi daha.

"Peki bu durumda Âdem ve Havva ne olacak?" Tek bir çıt bile çıkmıyordu. "Hem dini lideriniz, hem de bir bilim adamı olarak, bunda sadece olumlu şeyler görüyorum ben. Bana göre, bu her şeyin "nasıl" olduğunun sadece bir başka açıklaması. Ve bence sadece çok azına vakıf olduğumuz Yaratıcı Ruh'un ne kadar muhteşem olduğunun bir başka göstergesi."

Derin düşüncelere dalmış olan Vittorio dinledi. Katolik kateşizminin altında yatan yaradılış doktrinine her zaman inanmıştı: Yüce Rab, erkeği derin bir uykuya yatırdı, o uyurken kaburgalarından birini aldı ve kaburgayı etle kapladı. Ulu Rabbimiz erkeğin kaburgasından kadını yarattı. Yaradılış, bakterilerle falan ilgisi olmayan güzel bir öykü idi,

ancak Vittorio, bu zekâ dolu adama karşı giderek artan bir güven duyuyordu. Sanki bu büyük katedral bir yenileşmeye açılmıştı. Modernleşmenin rüzgârı San Marko'nun kapılarını zorluyordu adeta. Bu rüzgâr, zamanla bir boraya dönüşecek gibiydi.

Ne Vittorio'nun ne de Giovanni'nin gördüğü, arka sıralara oturmuş olan karanlık yüzlü kişi, hızlı hızlı not alıyordu.

Gece, San Marco Meydanı'na ve Venedik'in taşlı dar sokaklarına düşmeye başlamıştı. Sayısız küçük kanalın açıldığı Grande'de bir yer kapmak için yarışan emektar gon-dolcular, külüstür teknelerini vapurların ve bu su şehrinin günlük ihtiyaçlarını taşıyan mavnaların arasından ustalıkla geçiriyorlardı.

Giovanni, Venedik'in zarif ahengine kayıtsız, çalışma masasına oturmuş bir yandan meydana bakıyor, bir yandan da o günkü vaazını düşünüyordu. Francis Crick'in DNA'nın kökenleriyle ilgili kuramı, Vatikan'ın koridorlarındaki birçok iktidar düşkününü tehdit etmiş ve bu parlak bilim adamı büyük bir beceriyle gözden düşürülmüştü. 1980'lerde, Universita Ca' Granda profesörlerinden Anto-nio Roselli, İsrailli matematikçi Profesör Kaufmann'ın da desteğini alarak, Crick'in araştırmasını yeniden diriltmişti. Ancak, Kaufmann'ın Ölü Deniz Parşömenleri'nin süreleriyle ilgili çözümlemesi, DNA'nın çok daha ötesine gitmişti. Acaba son geri sayım başlamış mıydı? Roselli başladığına emindi.

Giovanni'nin düşünceleri ta o zamanlara, Güney İtalya'dan gelmiş, çarpıcı güzellikte bir rahibe olan Allegra Bassetti ile birlikte o büyük zekânın öğrencisi oldukları yıllara gitti. O dönemde, Rosselli'nin kuramlarını, La Pizzeria Milano'da makarna ve ucuz kırmızı şarap eşliğinde ateşli

bir şekilde tartışırlardı. Milano Üniversitesi'ne gittikleri yıllardan bu yana yirmi beş yıl geçmişti ama ona hâlâ dün gibi geliyordu. Eğer 1978 yılında, o olağandışı olaylar dizisi olmasaydı, ikisine de laik bir üniversitede eğitim şansı verilmeyecek, tanışamayacaklar ve bu konuyla ilgili yapılmış teklif, Vatikan'ın arşivlerine çoktan gömülmüş olacaktı.
54

İKİNCİ KİTAP
1978 - 1979

55

>M

9
Roma
Başpiskopos Lorenzo Petroni, Vatikan'daki en etkili başpiskoposlardan biriydi. Papa VI. Paul'un ölümünü takiben, Venedik Kardinali Albino Luciani, Papa I. Jean Paul adını alarak seçilmişti. Petroni, yeni Papa'nın müsteşarı olarak görevine ve Vatikan Bankası'nın bitip tükenmez fi-nansal kaynaklarını kontrol etmeye devam ediyordu. Papa'nın ofisine Petroni'nin görmediği hiçbir şey girmiyor, onun kontrol etmediği hiçbir şey de çıkmıyordu, ya da kendisi öyle sanıyordu; ancak bugün, yeni Papa seçileli daha bir ay olmadan, Lorenzo Petroni birden çok kaygılı bir adam haline gelmişti. Kardinal Luciani, Kardinaller Meclisi tarafından, kontrolü kolay bir kişi izlenimi verdiği için seçilmişti, fakat Venedik'in bu sessiz sedasız kardinali, görünüşünün tam tersi çıkmıştı. Başpiskopos Petroni ile Fransız Başbakan Kardinal Jean ViUot'nun kariyerleri, şu anda ciddi bir şekilde tehdit altındaydı.
Başpiskopos Petroni, kutsal kişi'nin özel sekreteri olan ^eder Giovanni Donelli'den gelen iç yazışmayı okurken kaşlarını çattı.
57

Kutsal Baha'mız, az sayıda rahip ve rahibeye, laik bir üniversitede eğitim görme şansı verilmesiyle ilgili isteğini dile getirmiştir. Bu isteğinin amacı, Kutsal Katolik Kilisesi'nin, değişmekte olan dünyaya daha iyi ayak uydurabilmesini teşvik etmek ve yeni kuşakların düşünce yapıları ile yakın ilişki kurmayı sağlamaktır.
Kutsal Baha'mız, bu konuyla ilgili görüşlerinizi beklemektedir.
"Dünyaya ayak uydurmakmış!" Böyle bir önerinin kendi kontrolünün dışında gelişmesinden dolayı son derece öfkeli olan Petroni, notu buruşturdu ve çöp kutusuna attı. Böyle bir hamleyi Kutsal Baha'nın aklına kimin soktuğunu çok merak ediyordu. En uygun kişiler bulunsa bile, bu son derece tehlikeli bir hareketti.
Düşünceleri, iç haberleşmeden gelen hafif bir sesle kesildi.
"Petroni!"
"Kutsal Baha'mız sizi görmek istiyor, Haşmetlim."
"Konu nedir?"
"Galiba Üniversite önerisi ile ilgili" Peder Donelli sakin bir sesle cevap verdi. Kurmay Başkanı'nın huysuzluklarına alışmaya başlamıştı artık.
"Ne söyleyeceğinden emin olsa, hayatımız kolaylaşırdı." Petroni, iç haberleşmeyi kapattı, konu onu korkutan şeylerle ilgili olmadığı için rahatlamıştı. Çabucak kendini toparladı ve üniversite önerisini geçiştirmek için neler yapacağını düşünmeye başladı.
"Beni görmek istemişsiniz Kutsal Baha'mız."
"Otur Lorenzo." Luciani'nin tavırları terbiyeli, ancak alışılmadık derecede soğuktu, bu Petroni'nin gözünden kaçmadı.
"Şu üniversite önerisi. Bir göz atmaya fırsatın oldu mu?"
58

"Pek ayrıntılı bakamadım Kutsal Baba'mız, ama baka-rım.
"Değerli bir öneri, öyle değil mi?"
"Elbette, Kutsal Baba'mız. Ancak, ben, harekete geçmeden önce, bazı sakıncaların değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum."
"Öylemi?"
"Doğru kişileri seçmek çok önemli ve tabii ki doğru üniversiteyi de. Derslerin içeriği de oldukça önem taşıyor. Bütün bunları göz önüne aldığımızda, bence hem bu konuda hem de diğer meselelerle ilgili bir rapor hazırlasınlar diye bir bakanlıklar arası komisyon kursak iyi olacak." Lo-renzo Petroni, bu komisyonların

değerini çok erken öğrenmişti. Komisyon başkanı doğru seçilirse ki bu durumda kendisi olacaktı tabii, böyle bir öneri daha tartışılmaya bile başlamadan üstü kapatılmış olacaktı. Eğer birinin aklına gelip de sorarsa, öneriyi yapan kişi daha harekete bile geçmeden meseleyi geciktirecek bir geçici rapor yayınlamak mümkündü.
"Bakanlıklar arası komisyonlar gayet faydalı oluyor. Zaman zaman tabii," diye ekledi Papa, manalı bir sesle. Genç Petroni'nin küstahlığıyla ilk kez çileden çıkmıyordu.
"Ca' Granda'dan, Milano Devlet Üniversitesi rektöründen gayet olumlu bir cevap aldım bile."
"Milano'da gayet mükemmel bir Katolik Üniversitesi de var."
"Bunu biliyoruz, ancak bu konuda kararımızı verdik." Kutsal Baha'nın, Papalığın çoğul ifadesini kullanması, konunun kapandığının işaretiydi. "Bu konuda, din adamları cemaatinin görüşünü alacağım ve adayları belirlemelerini isteyeceğim." Luciani'nin yüzündeki gülümseme, her zamanki sıcaklığından yoksundu.
59

Bu şekilde saf dışı bırakılmış olmasına öfkelenen Petro-ni, ofisine fırtına gibi daldı. Genç Katolik rahipleriyle rahibelerini, hiçbir şekilde kontrol edemeyecekleri, laik dünyanın avucuna bırakmak demek, bu kişilerin kirlenmeleri tehlikesini de göze almak demekti, ama üniversite önerisi bekleyebilirdi. Petroni'yi şu anda asıl kaygılandıran şey, Pa-pa'nın Vatikan Bankası hakkında soruşturma açtıracağına dair çıkan söylentilerdi.
Bir hafta sonra Lorenzo Petroni, Başbakan Kardinal tarafından çağrıldığında, her zamankinden çok daha kaygılı idi.
"Elbette, Haşmetlim, derhal geliyorum."
Kardinal Jean Villot kül gibi bir suratla, odasındaki kırmızı koltuklardan birine çökercesine oturmuştu. Sehpanın üstünde sigara izmaritleri ile dolu koca bir kül tablasının yanında UOsservatore Politico nun bir nüshası duruyordu. Başlık bundan daha kötü olamazdı... 'Büyük Vatikan Locası'.
Bir mason locasına, özellikle P2 gibi çok geniş bağları olan bir locaya üye olmanın getirdiği avantajlar ortadaydı ancak Katolik Kilisesi'nin, 'Şeytanın oğulları' olarak tanımladığı masonlara karşı tavrı son derece açıktı. Bir mason locasına üye olduğu ortaya çıkan herhangi bir Katolik derhal aforoz ediliyordu. P2'nin ihraç edilmiş eski bir üyesi olan UOsservatore Politico'nun editörü, Mason localarına üye olan yüz yirmi kadar tanınmış Katolik'ten oluşan bir liste yayınlamıştı. Başbakan, bazı kardinallerle birlikte listenin başında idi. Petroni'nin midesi kasıldı. Mason locasına üyeliği birkaç hafta önce kabul edilmişti çünkü.
"Beni az önce sepetlediler," dedi Başbakan, lafı dolandırmadan.
"Liste?" diye sordu Petroni gazeteye bakarak. "Bakabilir miyim?"
60

"Sen yoksun."
"Anlamıyorum haşmetlim" dedi Petroni, sesindeki ferahlamayı saklamaya çabalayarak.
"Üyeliğin onaylanmıştı ama daha işleme konulmamıştı."
"Adınızın yayınlanmasına çok üzüldüm, Haşmetlim," dedi Petroni gecikmeyle. "Galiba bu kez benim şansım yaver gitti," diye ekledi, onay bekleyerek.
"Pek sayılmaz. Papa seni yarın bütün görevlerinden geri çekmeye niyetli. Yarın, Vatikan Bankasındaki marifetlerinle ilgili bir ön rapor önüne gelecek, kendisi Vatikan'ın bütün mali işleri ile ilgili bir soruşturma açtırmayı düşünüyor. Eğer bu soruşturma gerçekleşirse, bunun, bazılarımızı epey bir süre demir parmaklıkların gerisinde tutacak şekilde sonuçlanacağını söylememe gerek yok herhalde."
Lorenzo Petroni ofisine geri döndü, yüzü artık başbakanla aynı renkti, kafası altüst olmuştu. Soruşturmanın ilerlemesine izin vermemeliydi. P2'deki genç Sicilyalı Giorgio Felici görüşmesi gerekecekti.
Giovanni Donelli, Vatikan Papalık Sarayı'nın üçüncü katındaki yemek salonuna doğru ilerledi. Luciani Papa seçildi daha otuz iki gün olmuştu ve bu gece, Papa I. Jean Paul, onu baş başa akşam yemeğine çağırmıştı. Papalığın ev işlerine bakan rahibeler, Luciani'nin ricası üzerine çorba, dana eti, taze fasulye ve salatadan oluşan basit bir yemek hazırlamışlardı.
"Canınız sıkkın gibi sanki Kutsal Baba'mız," diye sordu Giovanni.
"Sana bu akşam anlatacaklarımın bir kısmı Giovanni, yarın halkın da bilgisine sunulacak, ancak bazıları değil. L'Osservatore Politico'yu. gördün mü?"
"Şok geçirdim, Kutsal Baba'mız' dedi Giovanni. Masonluk, onun için, sırf Mafya ile olan bağlantısı nedeniyle bile aforoz nedeniydi.
61

Albino Luciani başım salladı. "Bugün öğleden sonra Başbakan Kardinal'! bütün görevlerinden azlettim. Fransa'ya geri gidecek ve hayatının geri kalanını bir yaşlılar evinde huzur içinde geçirecek umarım. Listedeki diğer kardinaller ve piskoposlar, mason locaları ile hiçbir ilişkisi olmamış diğerleri ile diyakozlar oluşturarak, bu konu üzerinde düşünecekler." Acı bir hayal kınkl* yaşamış ve sarsılış bir adamın çekileceği sınırlar bunlardı, kiliseye kimin ihanet ettiğini düşünecek zaman bulmuştu.

«Sana saklaman için verdiğim Vatikan Bankası ile ilgili ön rapor vardı ya, onu okumaya zaman buldun mu?"
«Hayır Kutsal Baha'mız. Okuyup okumamam gerektiğine bir türlü karar veremedim. Bu yüzden kasaya kaldırdım." Luciani gülümsedi, eğer Giovanni'nin yerinde olsaydı, o da aynı şeyi yapardı. "Tıpkı Venedik'te yaptığımız gibi, burada da kurallar koymamız gerekiyor Giovanni. ikimiz de Vatikan politikalarına alışkın değiliz, ama bütün meselelere vakıf olman gerekiyor. Zaman bulduğun anda, soruşturmayı okumanı istiyorum. NasJ hareket edeceğime henüz tam karar veremedim. Ancak yarın Başpiskopos Petro-ni'ye bütün görevlerinden el çektireceğim."
«Müsteşarınızı mı?" Giovanni, küstah ve saldırgan Pet-roni'den pek hoşlanmıyordu, ama Vatikan'ı sarrmş olan yolsuzluk ve çürümüşlüğün ulaştığı boyutları düşününce şaşkınlık içinde kalıyordu hâlâ.
Papa I Jean Paul ve Giovanni konuşur, Papalık sara-vl'nin rahibeleri mutfakta dinlenirken, papazların siyah cübbelerinden giymiş olan bir kişi, Papa'nın yatak odasından girdiği gibi sessizce çıktı.
"Vatikan Bankası, en azından Petroni başa geçtiğinden beri çok ciddi yolsuzluklara karışmış." Giovanni ilgi ile dinledi.

"Son birkaç yıl içinde, Papalık Devleti olarak, pozisyonumuzu ve İtalyan hükümetine karşı dokunulmazlığımızı suistimal etmişiz. Vatikan Bankası, mafyaya ait milyarlarca lireti aklamış, sahte fatura işine boğazımıza kadar batarak İtalyan halkının cebinden milyarlarca liret daha çıkmasına neden olmuşuz. Tank ve silah üreten şirketlerle ortaklığımız yetmiyormuş gibi, bana söylendiği kadarıyla, bankadaki hesapların ancak yüzde onu meşru amaçlarla açılmış. Büyük bir çoğunluğu Petroni'nin mafyadaki yandaşlarına ait paravan hesaplar."
"Bu işi mutlaka temizlememiz lazım Kutsal Baba'mız," dedi Giovanni.
"Benim niyetim de bu zaten, bu arada şu gerçeği de söylemek lazım, Instute Farmacologico Sereno'nun sahibi de Vatikan'mış."
"O büyük ilaç şirketinin mi?"
Papa I. Jean Paul başını salladı. "En çok sattıkları ürünlerden birinin adı Luteolas, ağızdan alınan doğum kontrol hapı. Benim doğum kontrolü ile ilgili düşüncelerimi biliyorsun Giovanni, ancak doğum kontrolünü lanetlerken, sırf para kazanmak uğruna milyonlarca doğum kontrol hapı üretiyor olmak başka türlü bir ikiyüzlülük. Ve daha da hassas bir konu daha var. Soruşturma sonucunda, bu yılın başında, Ölü Deniz Parşömenleri'ni almak için on milyon dolar para verdiğimiz ortaya çıktı. Omega Parşömeni diye bir şey duymuş muydun hiç?"
"Duymuştum, kutsal efendimiz, ancak bırakın Vatikan'ın satın almış olmasını, gerçekten var olduğuna dair bile bir fikrim yoktu."
"Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz Giovanni. Ben bu dünyadan gidince, kiliseyi daha da ileriye taşımak sana ve senin gibilere düşecek. Eğer bana söylenenler doğ-

ru ise Omega Parşömeni, bizi doktrinlerimiz üzerinde yeniden düşünmeye zorlayacak ve bu birçok insanı da mutsuz edecek. Ancak, gerçeklerden utanmamak ve kaçmamalıyız. Ricam üzerine, Universita Ca' Granda'dan yaşlı ve emekli bir profesör olan Salvatore Fiorini, geçen hafta parşömeni tercüme etmek üzere buraya geldi. Bana bu gece okuyacağım bir özet hazırladı. Benim ilk izlenimime göre diğer vahiylerin yanı sıra Omega Parşömeni, hepimiz için çok feci bir uyarı taşıyor.
Giovanni, Kutsal Baba'nın zilinin sesiyle uyandı. Yatağının yanındaki komodinin üzerindeki çalar saate baktı. Saat sabahın beşini daha yeni geçmişti. Cübbesini aceleyle üstüne geçirdi ve küçük dairesini Papa'nmkine bağlayan koridora fırladı.
"Hemşire Vincenza, hasta mısınız?" diye sordu Giovanni koridora çıkar çıkmaz. "Ne oluyor Allah aşkına?"
"Çok feci bir şey oldu Peder... Kutsal Baba'mız... O..." Hemşire Vincenza sözlerini tamamlayamadı.
Giovanni, Papa'nın odasına girer girmez, şaşkınlıkla geri çekildi. Kutsal Baba, yatağında dimdik duruyordu, yüzü ıstırapla büzülmüş, gözleri fırlamıştı. Gözlükleri, burnunun ucuna kaymıştı. Giovanni, Papa'nın terliklerini, yatağın yanında bir kenara fırlatılmış ve uçlarını kusmukla kaplanmış görünce, sakin olmak için büyük bir çaba sarf etti. Papa'nın yatağının yanındaki telefonu eline aldı ve Lateran Sarayı'ndaki dairesinden Başbakan Kardinal'i aradı. Kardinal telefonu anında açtı.
"Tanrım, doğru mu bu?"
Kardinal, Giovanni'nin sonradan düşündüğünde farkına varacağı gibi, gayet uyanık ve tetikte idi.
"Onu ne zaman buldunuz hemşire?" diye sordu Giovanni.
"Sizi uyandırmadan hemen önce Peder," diye cevap

k

verdi Hemşire Vincenza, nazik ve yaşlı yüzü gözyaşları içindeydi. "Saat 04.30'da, her zaman olduğu gibi Kutsal Baha'mızın kahvesini odasının kapısına bıraktım. Saat beş'te geldiğimde, bir de baktım ki kahveye hiç dokunulmamış. Kapısını çaldım... ve sonra" Sesi titremeye başladı sonra hıçkırıklara boğuldu.
"Siz elinizden geleni yaptınız," dedi Giovanni yaşlı rahibeyi rahatlatmaya çalışarak. "Gidin kendinize bir fincan çay yapın." Onu oyalayacak bir şey söylemesi gerekiyordu.
"Siz de ister misiniz Peder?" Her zaman, onun bakımının altındakilerle yakından ilgilenirdi.
"Eğer yapabilecek gibi hissederseniz kendinizi, olur."
Yaşlı rahibe odadan çıktıktan sonra, Giovanni, ölü Pa-pa'ya yakından baktı. Peter'in Anahtarları'nı ne kadar kısa bir süre tutmuştu elinde. Albino Luciani, birileri tarafından çok sevilmiş ama bazıları da ondan çok korkmuştu. Hiç beklenmedik derecede çekici ve yumuşacık, keskin zekâlı bir adamdı. Giovanni, Papa'nın düşük tansiyonu nedeniyle her gece aldığı ilacın küçük şişesine baktı, sonra gözlerini Papa'nın parmaklarının arasında sıkı sıkı tuttuğu dosyaya çevirdi. Dosyanın içinden yatağın üstüne saçılan kâğıtlar arasında, Profesör Fiorini'nin Omega Parşömeni ile ilgili hazırladığı özet de bulunuyordu. Giovanni, saçılmış kâğıtları tararken, midesinin korkudan sıkıştığını hissetti.
Ve en başında, üçüncü, birinciye ve ikinciye karşı zafer kazanacak, bütün bir insanlık yok olacak.
Hiçbir şeye dokunmayın Peder," Lorenzo Petroni'nin
çehk gibi, duygudan yoksun, uğursuz sesi duyuldu. "Pa-
Panın öldüğünü başka bilen var mı?" Sinekkaydı traş ol-
u§ ve resmi başpiskopos giysilerini giymişti. Giovanni'nin
aşbakan Kardinal'e haber vermesinin üstünden daha bir-
CaÇ dakika geçmişti. Saat daha 05.15 bile olmamıştı.

"Sadece Hemşire Vincenza ile Başbakan Kardinal."
"Beni de aramanız gerekirdi Peder Donelli. Hemşire Vincenza'yı medyadan korumak için onu Venedik'teki manastırına gönderiyoruz. Derhal."
"Haşmetlim, bu feci bir şey". Giyinip kuşanmış ve sinekkaydı traş olmuş olan Başbakan Kardinal odadan içeri daldı. Onu kısa bir süre sonra Papalık doktoru Dr. Renato Buzzonetti izledi. Doktor Buzzonetti cesedi incelerken, Başpiskopos Petroni sistematik bir şekilde dosyadaki kâğıdarı, Papa'nın gözlüklerini, terliklerini ve ilacını aldı. Papa'nın çalışma masasının başına gitti, oradaki dosyaların arasından birini ve Kutsal Baha'nın randevu defterini ayırdı.
Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde, Giovanni hem kendinin hem de kilisenin yaşadığı bu büyük kaybı içine sindirmeye çalışırken, Papa'nın ölümüyle ilgili Vatikan Radyo'sunun yaptığı resmi açıklamayı hayretle dinledi.
29 Eylül 1978 günü sabah saat 05.30 sularında, Papa'nın özel sekreteri Papa'yi özel dairesinin içindeki şapelde bulamayınca, odasına bakmış ve kendisini odanın ışıkları yanar halde, yatağında okur bir durumda hareketsiz bulmuştur. Doktor Renato Buzzonetti, Papa'nın odasına gelerek Papa'nın bir gece önce saat 23.00 sularında bir miyokardiyal enfarktüs nedeniyle ani bir şekilde öldüğünü saptamıştır.
"Vatikan Radyosu yanlış anlamış Ekselans," diyerek Giovanni Petroni'ye itiraz etti.
"Vatikan Radyosu kesinlikle doğru anladı Peder Donelli. Yaptıkları açıklama, bizim yayınlanmasını uygun bulduğumuz resmi basın açıklamasına uygun. Basınla ilgili her şey, Vatikan Basın Bürosu tarafından karşılanacak ve eğer

soran olursa, Kutsal Baba'mızın elinde bulunan kitabın 'İsa'nın Taklidi' olduğu söylenecek. Söylediklerim iyi anlaşıldı mı?"
"Ekselansları," diyebildi Giovanni sadece, onun sesi de serdeşmişti.
Petroni, genç papazın odasından çıkışını izlerken, Omega Parşömeni'nin özetinin ne kadarını gördüğünü merak ediyordu. Papa'yı seçecek olan Kardinaller Mecli-si'nden sonra onun icabına bakacak zamanı olacaktı nasıl olsa. Kardinaller Meclisi'nin bu kez meseleyi doğru anlayacağını ve Kilise'nin yine doğru yolu bulacağını umuyordu.
Tom Schweiker yayına çıkmaya hazırlanıyordu, Papa I. Jean Paul'ün ölümüyle ilgili söylentiler artmıştı. O ana kadar CNN kanalının özel olarak 'dini olaylara' bakan bir muhabiri yoktu. Tom Schweiker da, CNN'in Akdeniz ve genel olarak Müslüman Ortadoğu'ya bakan muhabiri olmasına rağmen Roma'ya da benzer bir önem verdiği için, yönetim, Tom'un Vatikan'la ilgilenmesine itiraz etmemişti. Kanal yönetimi, bu isteğin Tom'un kendi geçmişiyle, onu çok küçük yaşlardan beri izleyen bir şeylerle ilgili olduğundan habersizdi.
"Bu akşam, Vatikan'daki muhabirimiz Tom Schweiker'ı konuk ediyoruz sayın seyirciler. Tom, Papa I. Jean Paul'ün ölümüne ilişkin soruşturma açılmasıyla ilgili taleplerin arttığına dair haberler geliyor." New York'taki spiker kır saçlı, hoş bakışlı, Amerika Birleşik Devletlerinin en ünlü haber spikeri Walter Casey idi.

Tom, Washington üzerinden gelen uydunun sesi kulağına ulaştığında başını salladı. "Doğru Walter. Saygın İtalyan gazetesi Corriere della Sera, Vatikan'ın kendini temize çıkartmak için böyle bir soruşturma açması gerektiğini söyleyenlerin başında geliyor."

"Sence Vatikan bir şeyler saklıyor mu?"
"Bu son derece açık. Vatikan bu konuda başından beri yalan söylüyor Walter, son derece çocukça bir kurmaca bu. Papa I. Jean Paul, Vatikan'ın yaptığı resmi açıklamada belirtildiği gibi özel sekreteri tarafından bulunmamış bir kere. Cesedin, Papa'nın özel hizmetini gören rahibelerden biri olan Hemşire Vincenza tarafından bulunduğu biliniyor. Hemşire derhal Vatikan'dan uzaklaştırıldı. Nereye gönderildiğini açıklamayı da reddediyorlar.
"Papa'nın öldüğü sırada okumakta olduğu belgelerle ilgili de bazı kuşkular varmış, doğru mu?"
"Vatikan önce, papanın 'İsa'nın taklidi' adlı kitabı okuduğunu iddia etti, ancak bu iddia, kitap Papa'nın Vatikan'daki dairesinde değil de, Venedik'teki evinde bulununca geçersizleşti. Vatikan şu anda, Papa'nın yeni terfilerle ilgili bir belgeyi incelediğini söylüyor, ama bunun da doğru olmadığına dair iddialar var, kendisi galiba efsanevi Ome-ga Parşömeni ile ilgili bir özet okuyormuş."
"Sence bir otopsi yapılacak mı Tom?"
"Bunun için büyük bir baskı var Walter, ancak Vatikan, Canon Yasası'nın bunu yasakladığı gerekçesine dayanarak otopsiyi kabul etmiyor. Ancak şöyle bir sorun var; bazı ilahiyatçılar, Canon Yasası'nın otopsi ile ilgili hiçbir şey söylemediğini ileri sürüyorlar, italyan yasalarına göre mumyalama ile ilgili işlemler ancak ölümden yirmi dört saat sonra, savcılık izniyle başlatılabiliyor, fakat Papa Jean Paul'ün cesedi, derhal mumyalandı. Şu anda Papa I. Jean Paul'ün, muhtemelen düşük tansiyonu için aldığı ilacın içine katılan bir madde ile öldürülmüş olduğuna dair güçlü bir izlenim mevcut."
"Papa'nın sağlık durumu hakkında neler biliyoruz peki?"

"Papa, ölümünden daha birkaç gün önce Doktor Gi-useppe Da Ros tarafından muayene edilmişti. Doktor Da Ros, 'Non sta bene ma benone,' yani, 'iyi değil, çok iyi,' demişti. Venedik'teki özel doktoru ise Albino Luciani'nin çok iyi bir dağcı olduğunu ve kalbiyle ilgili hiçbir sorunu olmadığını söylüyor."
"Tom, bu gece bize katıldığın için sana teşekkür ediyoruz. Tom Schweiker, Vatikan'dan Papa I. Jean Paul'ün kuşkulu ölümüyle ilgili bilgi verdi. Vatikan'dan verilen bilgiye göre yeni Papa'yı seçecek olan Kardinaller Meclisi, en erken 14 Aralık'ta toplanabilecek. Şimdi Beyaz Saray'dan haberlere geçiyoruz. Başkan Carter, bugün İsrail Başbakanı ile Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat arasında geçen hafta imzalanan Camp David anlaşmasından sonra Ortadoğu'da barışın hâkim olacağına güvendiğini açıkladı..."
Aynı gece, geç saatlerde otel odasında uykuya dalmak üzere olan Tom Schweiker, Vatikan'dan verdiği haberleri düşünüyordu. Kâbusları, Idaho'daki bir patates çiftliğinde geçirdiği çocukluğundan beri peşini bir türlü bırakmamıştı; Tom'un, bittiği gün huzur bulacağına inandığı bu sürekli kâbuslar, 1960 yılında henüz on iki yaşında iken ve altı yıl önce kaybettiği babasına duyduğu özlemle yanıp tutuşurken başlamıştı. O dönemde, Snake River Ovası'ndaki küçük mahallelerine Rory Courtney adında yeni bir papaz atanmıştı.
Kocaman bir araba, tavukları kaçırarak evin önünde durdu. Tahta kapı vuruldu.
"Ben bakarım," diye seslendi Tom annesine, merdivenlerden ikişer ikişer inerken.
"Peder! Lütfen içeri buyurun," dedi Tom. Mahalleleri-nin papazını kapıda görmeye alışmıştı artık. İriyarı bir adam olan Rory Courtney, yirmilerinin ortasındaydı ama kilo almış, saçları da azalmaya başlamıştı. Sol yanağında,

gençliğinde madencilik yaptığı dönemlerde giriştiği bir kavgadan kalma, kırmızı, neredeyse yanağıyla aynı boyda bir yara izi bulunuyordu.
"Teşekkür ederim Tom, annen evde mi?"
"Kim geldi Tom?" diye seslendi annesi mutfaktan.
"Peder Courtney geldi anne"
Tom'un annesi oturma odasına telaşla girdi, bir yandan ellerindeki unu siliyor, bir yandan da önlüğünü çözüyordu.
"Ah Peder, dağınıklığın kusuruna bakmayın. Buyrun, ne olur oturun." Eleanor Schweiker aceleyle koltuğun üzerindeki dikişini kaldırdı, mahallelerinin papazının, kendisini pazarları giydiği en iyi elbisesi ile görmesini tercih ederdi.
"Önemli değil Eleanor, önemli değil. Fazla kalmayacağım. Mahalleyi gezip, cemaatime bakıyordum." Rory Courtney gayet rahat bir insandı. Tom onun ziyaretlerini dört gözle bekler olmuştu. Peder Courtney her

zaman arka bahçede onunla top oynayacak zaman buluyordu. Onunla olmak, babasını özlemenin verdiği acıyı hafifletiyordu.
"Kahve alır mıydınız Peder?"
"Bir başka zaman Eleanor. Bak ne diyeceğim, eğer Tom gelecek pazar öğleden sonra bir şey yapmayacaksa, onu nehre götürmek istiyordum. Altın arayabileceğimiz harika bir yer buldum da."
"Altın aramayı bilmiyorum ki Peder," dedi Tom çekingen bir sesle.
"Ben biliyorum, sana öğretirim. Sen sadece lastik çizmelerini al yanına, gerekenleri ben getiririm."
"Ah Peder, ne kadar naziksiniz," diye cevap verdi Eleanor Schweiker minnettarlıkla. Tom bir baba figüründen uzun zamandır uzak kalmıştı. "Ben ikinize de piknik yemeği hazırlarım."
70

"Teşekkürler Eleanor. Sabah ayininden sonra gelirim," diyerek kalkmaya davrandı.
"Güle güle Peder." Tom ve annesi ön kapıya çıkıp el salladılar. Peder Courtney'in büyük ve eski Buick arabası arkasında bir toz bulutu bırakarak kasabaya doğru ilerledi.
Kış güneşi, ağaçlarla kaplı dağların zirvesine ulaşmıştı. Peder Courtney, arabayı hızla akan nehrin kıyısındaki bir açıklığa çekti. İlk yağmurlarla kabarmış olan, dağlardan gelen soğuk ve berrak su, kayaların üstünden akıyordu.
"Bu nehirde gerçekten altın var mı, Peder?" diye sordu Tom heyecanla. Bir yandan da annesinin o sabah erkenden yaptığı ekmekten kopardığı lokmayı çiğniyordu.
"Olması gerekiyor."
Tom, Peder Courtney'nin bir kürek, bir kazma, iki kova, önüne bir cam yerleştirilmiş parlak mavi plastik bir parça ve garip hafif alüminyumdan yapılmış, tuhaf dikdörtgen bir kutudan oluşan aletlerini açmasına yardım etti.
"Bu nedir Peder?"
"Bir savak. Haydi bana yardım et de kuralım şunu."
Tom, düşmemeye çalışarak karşı kıyıya geçmekte olan Peder Courtney'i izledi. Bu yeni papaz diye düşündü Tom, çok iyi bir adam.
"Altın, çakıl taşından daha ağırdır, bu yüzden çakıl taşlarının dibine çöker." Peder Courtney savağın iki yanına iki taş koyup dengeledi, sonra küreği aldı, Tom'a da kazmayı verdi. Tom, canla başla kazmaya başladı. On dakika süren sıkı bir kazma faaliyetinden sonra, her iki kova da çakıl taşı ile dolmuştu.
"En önemlisi, çok fazla çakılla doldurmamaktır, aksi halde altını da alıp öteki taraftan akar gider. Her zaman ızgaralarının üst kısmını görmen gerekir," diye açıkladı Peder Courtney, bir yandan da yavaşça savağın üstüne çakıl
71

ekliyordu. Tom, çakılın ızgaralardan içeri, arkasında bir cüruf bırakarak akışını izledi.
"Pekâlâ Tom, şimdi zengin olduk mu olmadık mı göreceğiz," dedi Peder Courtney yüzünde kocaman bir gülümseme ile. Suyun altında tuttuğu tavayı yavaşça salladı. Birden, tavanın dibinde sarı bir pırıltı belirdi.
"Peder, bakın!" diye gösterdi Tom. Peder Courtney, küçük külçeyi kara kumun içinden çıkardı. Külçe bir bezelye büyüklüğündeydi, ama Tom'a göre bu neredeyse madenin ana damarıydı.
"Orada mısın Tom? Sana altın bulduk diyorum."
O gün bulabildikleri tek altın külçesi bu oldu. iki saat sonra tava, yarım ons altın tozu ile dolmuştu. Peder Courtney bunları küçük plastik silindir bir kutuya kaldırdı. Tom çok mutlu olmuştu.
"Araba kullanabiliyor musun Tom?" Peder Courtney, malzemeleri arabaya yükledikten sonra sordu. Tom olumsuz anlamda başını salladı.
"Eh, gel bu yana bin, birazcık kullan bakalım."
Peder Courtney, sürücü tarafının kapısını açtı, Tom hemen atlayıp beyaz direksiyona ve parlak kromdan kornaya sevinçle baktı.
"Çok güzel arabanız var Peder."
"Ya öyle, değil mi. Tut bakalım direksiyonu," dedi ve bir kolunu Tom'un omuzuna attı. Nehir kenarı boyunca, yaklaşık bir mil kadar gittiler. Tom koca arabanın içinde sırıtarak gidiyordu.
"Eğer hoşuna gittiyse sana araba kullanmayı öğretirim. Pazarları ayinden sonra genellikle hiç işim olmuyor."
"Teşekkürler Peder. Bu çok şahane olur," dedi Tom, Peder Courtney direksiyona geçtiğinde gözleri parlıyordu. Ama heyecanı, Peder Cournteу bir elini direksiyondan çekip Tom'un uyluğuna koyduğunda kafa karışıklığına dönüştü.
72

"İnsanın papazı ile yakın olması iyi bir şeydir Tom. Tanrı bunun böyle olmasını ister."
Peder Courtney, Tom'un elini yakaladı ve pantolonunun ön kısmına koydu. Tom, Peder Courtney'nin kara papaz kemerini çözdüğünü ve kara papaz pantolonunun fermuarını açtığını fark etmemişti. Kara,

Papazkarası. Uğursuz, şeytani kara. Peder Rory Courtney, kemerini gevşetmek de dahil olmak üzere her şeyi ince ince hesaplamıştı. Tom, heyecanla arkasını dönüp arabanın sürücü koltuğuna atlarken, çok kolay olmuştu her şey. Peder Courtney'in bu becerisi, yılların tecrübesinin bir sonucuydu. Her seferinde şikâyetler başlar ve her seferinde Vatikan, şikâyetleri susturur ve Papaz'ı durumdan hiç kuşkulanmayan başka bir grup çocuğun arasına gönderirdi avlansın diye. Burası Peder Courtney'in son üç yıl içinde gönderildiği üçüncü mahalle idi.
Tom elini çekmeye çalıştı, ancak Peder Courtney çocuğun elini kalkmış organının üstüne sıkı sıkı bastırdı. Tecrübeli bir hareketle koca arabayı o hafta başında keşfini yaptığı yan yola çekti ve nehir boyunca sürmeye başladı. Yoldaki çalılıklarda bitince, motoru durdurdu ve iki eliyle birden Tom'u okşamaya başladı. Tom, dehşet içinde kendi organında da kıpırtılar olduğunu fark etti.
"İşte bak. Ne güzel değil mi?" Peder Courtney tek bir harekede pantolonunu indirdi, Tom'un elini tekrar yakaladı ve hafif bir çığlıkla boşalana kadar kendi kendini tatmin etti.
Şaşkınlık içindeki Tom, iyice kapıya doğru yanaştı, Pe-der'den mümkün olduğu kadar uzak olmak istiyordu.
"Eğer annene söylersen, hiç iyi bir şey olmaz Tom. Sana asla inanmaz, ama ben sana yine araba kullanmayı öğretirim... Tamam mı?"

"Hayır, teşekkür ederim" dedi Tom öfkesini bastırmaya çalışarak. Kızgındı. Utanmıştı. Kafası karışmıştı. İhanete uğramıştı. O gece, haftalık banyosunu alırken de geçmeyen bu duygular, bir daha onu asla terk etmeyecekti.
Tom, Peder Courtney'in nehirde altın arama teklifini reddedince annesi şaşırdı.
"Bu senin için iyi bir şey Tom. Ayrıca o bizim papazımız, sana zaman ayırdığı için şükretmen lazım."
"Hayır, istemiyorum."
"Ama neden?"
Tom cevap vermedi. Koşarak üst kata çıktı, odasının kapısını çarparak kapattı ve saatlerce dışarı çıkmayı reddetti. Annesi çok ama çok kızmıştı. Haftalarca birbirlerine çok soğuk davrandılar. Derken bazı söylentiler yayılmaya başladı. Dört kuşaktır patates üreten bir çiftliğin sahibi olan, kilise büyüklerinden Koca Mitch Coburn, ön bahçesinde topladığı küçük bir kalabalığa bu şikâyetlerden söz etti. Eleanor Schweiker, onun anlattıklarını giderek büyüyen bir dehşet duygusu ile dinledi.
"Bobby Shanahan, Hughie Taylor ve küçük Jimmy Os-borne. Hepsi... Ağızlarına tek lokma koymuyorlar, yataklarını ıslatıyorlar, öfke içindeler. Ama sadece onlar da değil. Durumdan ilk kuşkulanan Taylor nine olmuş. Bana koştu hemen ve ben utanç içinde, inanın utanç içinde ona benim bahçemde böyle şeyler konuşma sakın dedim."
Genelde, kocaman, nazik ve neşeli bir dev olan Mitch Coburn, o gün üstünden Massey-Harris bir traktör geçmiş gibi görünüyordu.
"Keşke yanıldığımızı söyleseydim size. Piskopos'u aradım hemen, bana sesimi çıkartmamamı bunun ilk kez olmadığını söyledi. Peder Courtney'i buradan alacak, Kardinal de gelecek hafta Chicago'ya gereken düzeltmeleri yapmaya gelecekmiş"

"Bu ilk kez olmuyormuş da ne demek Mitch?" diye sordu Eleanor, sesi çelik gibi çıkmıştı. "Kardinal'in yapacağı o gerekli düzenlemeler de neymiş?" Midesi sanki bir çamaşır makinesi gibi çalkalanıyordu. "Benim Tom'um, o papazla birlikte gezmeye gittiğinden beri çok değişti ve olup bitenleri konuşmayı da reddediyor." Eleanor'un yüzü bembeyaz olmuştu, öfkesini bulduğu ilk hedefe yöneltti. "Ben papazdan hiç şüphelenmemiştim, ama sen şimdi bu ilk kez olmamış diyorsun! Benim oğlumun başına neler geldiğini sadece Tanrı bilir. Elimden ancak kiliseye şikâyet etmek geliyor, o kilise de bu papazı koruyor, üstelik benim çocuğumun ve onun gibi Rory Court-ney'in elini sürdüğü diğer çocukların yaşadıklarını görmezlikten geliyor. Eh, sen de, değerli kilisen de ve o papaz da cehennemi boylarsınız umarım."
Mitch Coburn, öfkeli annenin söyledikleri karşısında gözlerini kırpıştırdı.
"Biliyorum, Eleanor, biliyorum. Bu çok korkunç bir felaket." Söyleyebildikleri ancak bu kadardı.
Tom Schweiker, uykusunda her aileye, susmaları karşılığında elli bir dolar öneren kilisenin anısıyla inledi. Papaz kiliseden atılana kadar herhangi bir şey imzalamayı reddeden anne ile bu olayın onu değil, sadece kiliseyi ilgilendirdiğini söyleyen Kardinal'in acı anısıyla.
Tom, Bobby Shanahan ve Hughie Taylor'un intiharla-rıyla perişan olan kasabanın anısıyla ter içinde uyandı. Hiçbir şeye aldırmayan, kendi imajını korumak için Rory Co-urtney gibi bir adamı elini kolunu sallaya sallaya bir sonraki mahalleye yollayarak, daha birçok hayatın mahvolmasına neden olan ve bütün bunları İsa'nın adına yaptığını iddia eden kiliseye duyduğu öfke büyüktü.

Lorenzo Petroni'nin kendini tatmin olmuş hissetmek için birçok nedeni vardı artık. Polonyalı Karol Wojtyla, Papa II. Jean Paul adıyla Papa seçilmişti. Kardinal Villot Başbakan Kardinal olarak tekrar atanmıştı ve Petroni de yeni Papa'nın Vatikan Bankası'nı da kontrol edebilen müsteşarı olarak kalmıştı. Ama hâlâ hallolmamış iki mesele vardı. Petroni, zarif parmaklarını masanın üstüne vurarak uygun çözümleri düşündü. Omega Parşömeni, çok az kişinin bildiği gizli arşive kaldırılmış ve çıkarılan özet yok edilmişti. Ancak Ca' Grandalı profesör ile Peder Giovanni Donelli hâlâ sorundu. Profesör Fiorini'nin icabına çok çabuk bakılması şarttı. En kısa zamanda İtalyan çözümüne başvurmak ve bunun için de ilk fırsatta Giorgio Felici ile konuşmak gerekiyordu. Geriye sadece Donelli kalıyordu.
Yeni Papa, kendi özel sekreterini getirmiş, Petroni'de Papa II. Jean Paul'e, Donelli'ye iyi bir yer bulunacağına teminat vermişti. Kriz sırasında Donelli'nin soğukkanlılığına ve Papa I. Jean Paul'ün ölümüyle ilgili basın açıklamasına gösterdiği direnişe kızan Petroni, istifa edeceğini umarak onu Vatikan Kütüphanesi'nde son derece sıkıcı bir işe tayin etmişti. Genç papazlar, genellikle kolay kontrol edilirler diye düşündü öfkeyle. Ancak, Donelli'den herhangi bir istifa belirtisi gelmemişti ve Petroni onu bir önce Vatikan'dan ve iktidar koridorlarından uzaklaştırmak zorundaydı. Hâlâ uygun seçenekleri düşünen Petroni, yeni Papa'nın dikkatine sunacağı dosyaları işaretliyordu, tabii ki sadece Papa'nın görmesine izin verebileceklerini... Azizlikle ilgili bir soruşturma... Opus Dei'den gelen delegasyon... ABD'nin italya büyükelçisinin Papa'nın huzuruna kabul ricası... Bir sonraki dosya onu irkiltti... Üniversite önerisi. Petroni bunu çoktan unutmuştu, ancak Din Adamları Konseyi'nden sorumlu olan inatçı ve titiz yaşlı Kardinal, mütevvefa Papa I. Jean

Paul'ün üstünde ısrarla durduğu konuda dört aday seçip yollamıştı. Petroni tam dosyayı hasıraltı edip arşive yollamak üzereyken, birden durdu... Dört isme bir göz attı... iki rahip ve iki rahibe. En azından sayıyı doğru anlamışlardı. Zaten bir rahibenin, bir rahibe bu kadar yaklaşacağı başka bir yer de yoktu. İsimler, kontrolün elden kaçtığına ilişkin herhangi bir şey içermiyordu ancak, düşündü, eğer Donel-li de bu programa dahil edilirse, onu Vatikan'dan göndermek mümkün olabilecekti.
Bir kez daha, genç rahibin, ölü Papa'nın odasında, elinde tuttuğu özetten ne kadarını görmüş olabileceğini düşündü, acaba 'İtalyan Çözümü' Donelli'ye de uygulanmalı mıydı? Donelli, ölü Papa'ya çok yakın bir isimdi, bu çok riskli olabilirdi. I. Jean Paul'ün ölümüyle ilgili spekülasyonlar daha devam ederken, Donelli'yi ortadan kaldırmak çok geniş bir soruşturmanın yolunu açabilirdi. Donelli, Petroni'yi ilk tanıştıkları andan beri kaygılandırıyordu. Bu adetik genç rahibin son derece keskin bir zekâsı ve gayet karmaşık konuları çözmekte üstün bir becerisi vardı. Kendinden başka hiçbir şeyi sevmeyen Petroni, bütün rakiplerine duyduğu gibi ona da büyük bir kıskançlık duyuyordu. Giovan-ni'nin kişisel tarihini âdeti olduğu üzere dikkade araştırmış ve birbirine son derece bağlı bir aileden geldiğini görmüştü. Donelli'nin hayatın içine böylesine kolay adapte olmasına şaşmamak gerekiyordu. Kendi öfkeli babasının hayali bir an gözlerinin önünde belirdi ve Petroni, bilinçsizce, hiçbir şeyden haberi olmayan Giovanni'ye yöneltti bütün nefretini. Bu duygular içinde, kara kaplı defterinde genç rahibin isminin yanına tek yıldız koydu. Ama gerçekçi olmalıydı; Petroni öfkesini bastırdı ve üniversite önerisini kendi yararına kullanmaya karar verdi. Giovanni'yi tekrar üniversiteye göndermek, Petroni'ye ikili bir yarar sağlayacaktı... Giovanni iktidar koridorlarından yok edilerek, par-

lamaya başlayan ismi unutturulacaktı. Ancak daha da önemlisi, bu durum Petroni'ye bir iletişim kanalı açacak ve bu hiç istemediği laik programda yaşananları kontrol edebilecekti. Petroni, listedeki rahiplerden birinin adının üstünü çizip yerine Peder Giovanni Donelli yazarken sinsi sinsi gülümsedi.
Başpiskopos Petroni'nin çağrısına uyan Giovanni, iç ofisteki odanın kapısını çalmadan önce bir an duraksladı. Düşüncelerini topladı ve Petroni'nin kendisiyle konuşacağını düşündüğü konuları bir kez daha aklından geçirdi. Bu hafta Kardinaller Kurulu ve Başpiskopos bir kez daha Vatikan II ve doğum kontrolü konularını tartışacaklardı. Kapıyı çaldı ve odadan içeri girdi.
"Oturun Peder Donelli." Başpiskopos Petroni, sağ eliyle, masasının önünde sürekli duran yüksek sırtlı iskemlelerden birini işaret etti. Petroni, kendi masasını ve koltuğunu birkaç santim daha yüksek yaptırmıştı, böylece karşısında oturanlara tepeden bakabiliyordu.
"Kardinaller Kurulu yarın toplanarak, Vatikan II ile ilgili ilerleme raporunu tartışacak." Kardinal Petroni bir yandan konuşurken, bir yandan da dalgın dalgın ince kemikli parmaklarını inceliyordu. Giovanni bu taktiği hemen hatırladı -meseleyi önemsizmiş gibi ortaya koy- ve derhal gardım aldı.
"Küçük bir kilisede çalışmıştınız? Nerede demiştiniz?"
"Maratea, Ekselansları. Napoli'nin güneyinde, Tiran Denizi kıyısında küçük bir köydür."
"Ah evet, hatırladım. Söylesenize, cemaatin Vatikan II'ye tepkisi ne olmuştu?" Bu aslında tuzak dolu bir soruydu. 1962 yılında, Papa XXIII. Jean'a neden ikinci Vatikan Konseyi'ne ihtiyaç duyulduğu sorulduğunda, Kutsal Baba, gözünde bir pırıltı ile yerinden kalkmış bir pencere açmış ve "Kilise'nin bütün pencerelerini açmak istiyorum, böyle-

ce biz halkı, halk da bizi görebilecek" demişti. Kardinaller Konseyi, kendine özgü bir mantıkla, kamuya karşı Vatikan II'yi destekliyormuş gibi görünmesine rağmen, içeride muhalefet etmişti. Sıradan insanların Katolik Kilise'sinin dışında kurtuluş araması, papazların iktidarını ciddi bir şekilde tehdit ediyordu.
"Vatikan'a II sunulduğunda, ben henüz mihrap görevlisi bir çocuktum Ekselansları" Giovanni'nin düşünceleri, inançlı bir ailenin içinde büyüdüğü, küçük balıkçı köyü Maratea'ya gitti. Mihrap görevlisi olarak ilk günü, sadece kendisi için değil, ailesi içinde büyük sevinç ve gurur dolu bir gün olmuştu.
Addolorata Kilisesi, Apenin Dağları'nın eteklerindeki Golfo di Policastro'da, Tiran Denizi'nin zümrüt yeşili ile mavi arasında değişen sularının kıyısındaki Maratea balıkçı Limanı'nm arkasında dağın sırtına sıralanmış evlerin kiremit kaplı damlarının üstünden yükseliyordu.
Giovanni Donelli, bir gece önce annesinin uyumadan dikip bitirdiği beyaz cübbesini giymişti. Ayinden yarım saat önce kiliseye gelip en ön sıraya yerleşmiş olan ailesine baktı. Babasının yüzü parlıyordu, annesi sessiz bir gururla oturuyor, küçük kardeşleri Guiseppi ve Giorgio sanki al-dırmazmış gibi bakıyorlardı. Cemaat, eski tahta sıralarda yerini aldı ve Peder Vincenzo Abostini vaazını vermek için hazırlandı. Gayet güzel korunmuş olan küçük kilisenin vaaz kürsüsü yoktu, ama İsa ve Meryem ana, buna elbette ki itiraz etmezdi. Mihrap, köyün hanımlarının her hafta tertemiz yıkayıp ütülediği incecik, beyaz bir dantel örtü ile kaplıydı. İki mermer sütunun arasındaki duvarın üst kısmında, Meryem'in normal insan boyutlarındaki heykeli, ayaklarının dibindeki altı altın şamdanın üstünden cemaate bakıyordu. Giovanni, mihraba çıkan merdivenlerin üstüne

oturmuş, seyrek saçlı, koca göbekli, tombul yanaklı bir adam olan Peder Abostini'yi dikkatle dinlediği o anı daha dünmüş gibi hatırlıyordu.
"Size Kutsal Baha'mızdan bir mesaj getirdim" diye başladı Peder Abostini kürsünün iki yanını tutarak. 14 Ekim 1962, Pazar günü, aynı mesaj dünyanın dört bir yanındaki bütün Katolik kiliselerinden aynı anda kilise cemaatlerine iletiliyordu ama Peder Abostini, bunu sanki Mara-tea'da yaşayan köylülere özel olarak gönderilmiş bir mesaj-mış gibi göstermeyi başaracak yetenekte bir insandı.
"Papa'mız hepinizi kutsuyor ve dualarınızı eksik etmemenizi istiyor. Bakire annemiz ve efendimizin şefaatiyle, Roma'da Aziz Peter'in mezarının başında, İkinci Vatikan Konseyi toplandı. Papa'mızın mesajına ben kendiminkini de eklemek istiyorum. Vatikan II'ye ne kadar büyük umutlar bağladığınızı biliyorum, ama lütfen unutmayın, bir sonuca varmak zaman alacaktır."
Halkına karşı sorumluluğuyla gerçek bir papaz olan Vincenzo Abostini, cemaatini çok fazla şey ummaması için uyarmayı görev bilmişti. Vatikan'da epeyce kalmıştı ve Kardinaller Meclisi'nin herhangi bir değişime gösterdiği güçlü direnişi yakından tanıma fırsatını bulmuştu.
"Birçoğunuz, doğum kontrolü gibi konularda çok şey bekliyorsunuz, biliyorum. Ancak, bu tür değişikliklerin bir gecede meydana gelmeyeceğini size hatırlatmak isterim." Vatikan'ın doğum kontrolü konusundaki sıkı yasağı, milyonlarca Katolik'in büyük eziyet çekmesine neden oluyordu. Rahip, en ön sırada oturmakta olan Giovanni'nin annesine baktı. Daha bir gün önce, kilisenin günah çıkarma hücresinin iki yanına birlikte oturmuşlar ve kadıncağızın itiraf ettiği günahın suçluluğunu birlikte taşımışlardı. Ce-

maatinin büyük bir kısmı gibi o da Kilise'nin öğrettikleri nedeniyle azap çekiyordu. Bu dogmanın İncil ile pek bir ilgisi yoktu. Vatikan, cinselliği kitleler üzerindeki iktidarını tahkim etmek için kullanıyordu.
"Böyle bir konseyi toplantıya çağırmak, Kutsal Baha'mızın ne kadar büyük bir lider olduğunun göstergesi," diye devam etti Peder Abostini. "Onun kelimeleriyle söyleyecek olursam, kendisi Kutsal Kilise'nin kapılarını aggior-namento'ya yani inancın yenilenmesine ve modernleşmeye doğru sonuna kadar açtı. Yahudi inancına karşı tutumun, kilisenin geçmişte antisemitiz olmasına yol açtığını diğer dinleri lanedeyeceğine, onların insanlığa sevinç taşıdığını söyledi. İl Papa, tam bir halk adamı. O bizden biri. Onunla ilgili anlatılan bir şeyi hiç unutmam; bir gün aynaya bakmış ve demiş ki... "Ne kadar çirkinim!"
Maratea köylülerinden yükselen kahkaha, tamamen 'kendilerinden biri' olduklarına inandıkları bir Papa'ya duydukları muhabbetten kaynaklanıyordu. Bu Papa sayesinde, kilise eskisi kadar hiyerarşik olmayacak, kapılarını herkese açacaktı. Asıl kökeni olan cemaatinin ve Vatikan'ın duvarlarının dışındakilerin ihtiyaçlarını daha çok karşılayacaktı. Tıpkı İsa'nın kendisi gibi Papa XXIII. Jean'da, köylüleri, kilisenin en önemli parçası olarak görüyordu. Papa Jean, kiliseyi en tepesinde kendisinin oturduğu, piskoposların da dallarını kapladığı bir ağaç olarak değil, üstünde biten her otun, Tanrının yarattığı insanları temsil ettiği bir tarla gibi görüyordu. Kilisenin bu bakış açısı Giovanni'yi çok etkilemiş ve kariyerinde ilerlemeye teşvik etmişti. Bu felsefe içine iyice yerleşmiş ve hem kendi gelişiminin hem de cemaatine verdiği eğitimin temellerini teşkil etmişti. Bu felsefe, karanlığın ve kuşkuların hâkim olduğu dönemlerde yolunu aydın-

latan ışıktı ve çok yakın bir gelecekte sınanacak olan kendi iç gücünü oluşturmuştu. Başpiskopos Petroni ve destekçileri, dogmadan en küçük bir sapmayı bile sessizce bastırıyorlar, Vatikan II'nin yankısını susturmaya hazırlanıyorlardı. Ancak Akdeniz'in diğer ucunda, Ölü Deniz'i çevreleyen sıcaktan kavrulmuş tepelerden birinde bulunan mağaranın içinde, dogmaya karşı çok daha büyük bir tehdit keşfedilmek üzereydi.
"Peki Peder Abostini Vatikan II hakkında ne demişti?" diye sordu Başpiskopos Petroni, Giovanni'nin yorumsuz cevabı canını sıkmıştı.
Giovanni, az önce hangi kilisede göreve başlamış olduğunu soran Başpiskopos Petroni'nin, söz konusu küçücük kilisenin o zamanki görevli rahibini gayet iyi bildiğini görünce sarsıldı.
"Kutsal Baha'mızın mesajını destekliyordu, Ekselansları."
"Elbette. Peki halkın Humanae Vitae —İnsan Hayatları- hakkındaki tepkisi nasıldı?"
"Maratea küçücük bir köydür Ekselansları, ama dünyadan yalıtılmış değildir, ayrıca köylülerin büyük bir kısmı haftalık 'Katolik' dergisini izler. Dergide Kanadalı piskoposların doğum kontrolü konusunu vicdana bıraktıklarına ve bunun birçok Kanadalının suçluluk duygusunun verdiği ağırlıktan kurtulmasına neden olduğuna dair haber yer aldığında Marateali köylülerin büyük bir çoğunluğu, kendilerinin de aynı rahatlığı yaşayamamaktan duyduğu üzüntüyü dile getirmişti."
"Kanadalı piskoposların bu itaatsizliği kimsenin dikkatinden kaçmadı Peder."
"Maratea halkı balıkçıdır Ekselansları... Zor zamanlarda, güçlü imanları onlara çok yardım eder."
82

Başpiskopos Petroni, masasından kalktı, arkasını döndü ve San Pietro Meydanı'na bakan pencerelerin önüne gitti. Giovanni yerinde kaldı.
"Kutsal Baba'mız, kilise mensupları arasından seçilmiş rahip ve rahibelerin bir pilot program çerçevesinde devlet üniversitelerine gönderilmesine karar verdi. Bu benim muhalif olduğum bir program, Peder Donelli, ama Kutsal Baha'mız son derece kararlı." Petroni, masasının başına döndü ama oturmadı, Giovanni'ye bakıyordu, mavi gözleri çelik gibi soğuktu. Petroni, Kutsal Baba tarafından bile yönetilmekten hiç hoşlanmıyordu.
"Siz, Peder Donelli, bu programa öncülük etmek ve verimliliği ya da verimsizliği üzerinde rapor vermek üzere seçildiniz," dedi Petroni, 'verimsizlik' kelimesini özellikle vurgulayarak. "Ayrıca programın sizden daha genç üyelerinin raydan çıkmamasının da garantisi sizsiniz."
"Ama ben iki üniversite bitirdim zaten Ekselansları, ilahiyat ve kimya," dedi Giovanni, iyice şaşırmıştı. Petroni'nin gözleri kısıldı, Giovanni verdiği cevaptan dolayı pişman olmuştu bile. "Bundan haberim var Peder," dedi Petroni tane tane "Kutsal Baha'mızı, ilahiyatın hiç olmazsa öğretilmesi gerektiği yerde, Katolik üniversitelerinin güvenilir bilgisiyle öğretilmesine ikna edebildim. Siz ve diğer üç kişi yeni bir alanda eğitim alacaksınız, din felsefesi konusunda. Ayrıntılar ve raporlarla ilgili gerekenler bu dosyanın içinde. Her rapordan tek kopya istiyorum, başka bir nüshası da olmayacak. Bu raporlar benim dikkatime yazılacak ve her öğrenciyle ilgili bir genel durum özetini içerecek, kilise öğretilerinden en küçük bir sapma bile belirtilecek."
İlerleyen yıllarda Giovanni, Başpiskopos Petroni'nin paranoyasının nedensiz olmadığını sık sık hatırlayacaktı.
83

"Bu yılın sonunda Milano Devlet Üniversitesi'ne gideceksiniz."
Giovanni çekildi, ancak hırslı Başpiskopos'un, genç rahibin kariyerini son kez etkileyişi olmayacaktı bu. Giovan-ni'nin bir süre sonra keşfedeceği gibi, Kutsal Ruh bazen garip şeyler yapabiliyordu. İki hafta sonra, Petroni, yeni Pa-pa'nın huzuruna çağrıldı.
"Gel bakalım Lorenzo." Kutsal Baba, Başpiskopos'a rahat bir koltuğu işaret etti. "Artık yerleştiğim için, yeni atamalarla ilgili listeye bakma şansım oldu sonunda, senin de Vatikan'ın tozlu koridorlarından çıkma zamanın gelmiş."
Petroni'nin kalbi duruyordu az daha. Onun gücü, sıkı sıkıya Vatikan'a ve Vatikan Bankası'na bağlıydı çünkü. Kendisini saf dışı bırakmaya kalkışanın kim olduğunu düşünürken, yaşadığı hayal kırıklığı birden bire öfkeye dönüşüverdi. Petroni, kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu ama Kutsal Baba gülümsüyordu.
"Bana Milano'da iyi bir adam lazım Lorenzo. Sen çok iyi bir Başpiskopos'sun ama bir Kardinal olarak daha iyi hizmet verirsin, öyle değil mi?"
Petroni, hiçbir duygu belirtisi göstermeksizin başını sallayarak karara boyun eğmiş gibi yaparken, içinden kendi kendini tebrik ediyordu. "Teşekkür ederim Kutsal Baha'mız, ben her yerde hizmetinizdeyim."
Petroni Papa'nın ofisinden büyük bir tatmin duygusu ile çıktı. Eğer meclis dışında hizmet verecekse, Milano'nun kardinal başpiskoposu olmak gayet güçlü olmak demekti ve bu yol Peter'in Anahtarlarını almak yolunda doğru bir yoldu. Ancak bu tatmin duygusu çok uzun sürmedi. Çok ender uzun sürerdi zaten, ofisine döndü, yavaşça ve titizlikle üniversiteye gidecek adayların dosyalarının üstünde çalışmaya başladı. Şu ana kadar olağan dışı hiçbir şey çarp-

84

mamıştı gözüne, hepsi de italya'nın kırsal bölgelerinden geliyorlardı. Allegra Bassetti adında, Tricario'dan gelen aday, akademik olarak diğerlerinden sıyrılıyordu —bir sürü akademik başarı ödülü, her konuda olağanüstü yüksek notlar- parlak ve genç bir yaratıktı demek. Petroni, bu başarının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu, çünkü alt tarafı bir kadındı. Sekterinin düğmesine bastı.
"Bana Tricario Piskoposu'nu bağlayın," diye emretti. Köy kiliselerinden birindeki zavallı yoksul bir rahibe için üniversite bursu organize ederek zamanını harcadığı için kızgındı. Petroni, kısa bir zaman sonra, bir kadının gücünü asla küçümsememesi gerektiğini öğrenecekti.
85

10

Tricario
Güney İtalya'da 'çizmenin topuğunun iç kısmında', Tricario kasabası asırlardır, hırpalanmış, ancak hiç boyun eğmemiş bir şekilde Eski Appia yolunun üzerindeki bir tepede ayakta duruyordu. Dağ bir zamanlar, meşe ormanlarıyla kaplıydı ancak insanoğlunun ilerleyişi, ormanların bir daha görülmemesine neden olmuş. Romalı mühendisler, yolları ağaçlarla kaplı araziye göre yapmışlar, onlardan da önce Yunanlılar çevredeki tepelere yerleşmişlerdi. Dağın sarp granitten zirvesini kaplayan yılın ilk karı güneşte parlıyor, vadideki kıvrıla kıvrıla akan nehirden çıkarılmış ki-reçtaşlarından yapılmış sınır çizgileri, tıpkı yama işinden bir yorgan gibi uzanan tarlaların arasındaki ek dikişleri andırıyordu.
On üçüncü yüzyıldan kalmış olan San Domenico Manastırı, kasabanın karşısındaki bir tepede tek başına duruyordu. Manastır ve kasabayı, vadinin sonunda, binlerce yıldır yağan yağmurlarla aşınmış tahtadan bir köprü birleştiriyordu.
Bir saat süren sessiz duasını bitirip haç çıkartan Alleg-
86

ra Bassetti, küçük ve çok az eşyayla döşenmiş odasının penceresine doğru ilerledi. Siyah saçlarını, rahibe adayı giysisinin başlığının altına gizlemişti. Biçimli bedeni aynı şekilde, rahibelere özgü giysisinin altında gizlenmişti. Bir zamanlar beyaz olan Tricario'nun yıpranmış binaları, serin sonbahar ışığında daha az kirli görünüyordu. Kırık dökük kiremit damlar, bir günün daha bittiğini söyleyen güneş ışınları ile turuncuya dönüşmüştü. Bu kiremitlerin altında, Tricario halkı, tıpkı asırlardır yaşamakta olduğu gibi yaşamaya devam ediyordu. Etle tırnak gibi. Yaklaşık sekiz yüz aile, birbirine, daracık sokaklar, parke taşından caddeler, dükkâncılar, ayakkabı tamircileri, demirciler, nalburlar, köylüler ve padroni ile dolu pasajlarla bağlı bir ya da iki odalı evlerde yaşıyorlardı. Tepenin üstündeki Norman kulesi, kasabayı koruyan bir bekçi gibi yükseliyordu, bunun tam altında bulunan üst meydanın bir ucunda, piskoposun soluk renkli teraslı sarayı bulunuyordu. İl Comune, yani belediye başkanının ve kasaba yöneticilerinin binası, Piskopos'un sarayının sol tarafında yer alıyordu. L'Ufficio Postale sol taraftaydı. Alt meydan ise kasabanın tek ana caddesinin diğer ucunda, birkaç yüz metre ötedeydi. Meydanın her iki tarafında, epeydir tamir yüzü görmemiş dükkânlar, tıpkı sarhoşlar gibi birbirinin üstüne yıkılmışlardı.
Gölgeler uzarken, Allegra'nın düşünceleri ailesine döndü, yorucu bir iş günün ardından tarladan dönmekte olan annesi, babası ve sırtlarında çapalarıyla Antonio, Sal-vatore ve Enrico adındaki üç ağabeyi gözünün önüne geldi. Babası Martino Bassetti, bir aile reisine yaraşır bir şekilde, sırtında akşam yemeğinin ateşini yakmak için toplanmış Çalı çırpı yüzünden dengesini zar zor sağlayan eşeğe binmişti mutlaka. İki küçük erkek kardeşi Umberto ve Gu-!seppe çoktan okuldan eve dönmüştü ve Nonna, her zaman
87

mutlaka bir yaramazlık yapmış olan en küçükleri Guisep-pe'yi azarlıyordu. Allegra, ailesi için içinden dua etti ve Tanrıya her biri için şükretti. Bu gece onları görmeye izin çıktığı için bir küçük şükür duası daha eklemeyi de ihmal etmedi. Her iki ayda bir, ayın son günü, eğer pazar gününe ya da belli şeylerin yapılması zorunlu olan bir kutsal güne rastlamazsa, köyde ailesi olan rahibelerin küçük eğri köprüyü geçerek akşam yemeği için evlerine gitmelerine izin veriliyordu. Allegra, bu günleri iple çekerdi, ama bu gece canı sıkkındı. Bir saat önce Başrahibe'den bir haber gelmişti; ertesi gün sabah saat dokuzda onu görmek istiyordu. Allegra merak içindeydi, acaba nasıl bir günah işlemişti de, Alberta Ana'nın dikkatini çekmişti.
Kasabaya doğru yola çıkma zamanı gelip, kil ve kireç taşı ile yapılmış yolu aşıp, taş merdivenlerden inmeye başladığında, Allegra biraz daha rahatlamıştı. Erimiş kar sularıyla iyice soğumuş olan berrak su köprünün altından ka-bararak akıyordu. Allegra, nemli ve çürümüş tahtaların arasındaki boşluklara dikkat ederek yürümeye devam etti. Köye doğru çıkan bayır oldukça dikti ama tepeye doğru parke taşından dar sokaklara bağlanıyor ve kasabanın kakofonisi, kirli yüzlü evlerin duvarlarında yankılanıyordu. En az bir düzine radyo açıktı. Bu bölgeden alınan tek radyo istasyonundan gelen ve eski hoparlörlerden çıkan cızırtılı ses, karalar

giyinmiş Nonnaların kışkışladığı tavukların gıdaklamasına karışıyordu. Bu uyumsuz koroya, evlerin arka avlularında beslenen domuzların ya da önlerine bir tutam saman atılmış eşeklerin gürültüleri eşlik ediyordu. Biraz ötedeki bir evden bir aile kavgasının sesi geliyordu; tam otuz yıl kocasının her türlü kahrını çekmiş bir kadının, adamın daha genç bir kadına duyduğu şehvete gösterdiği itiraz çığlığı yan kapıdaki çocukların ağlamalarına, hayvanların
88

seslerine ve fırlatılıp atılan tabak çanağın sesine karışıyordu. Güney İtalya'da akşam çöküyordu. Allegra bu kaosa hiç aldırmadı. Gelen sesler, kendi büyümüş olduğu, kuşaklardır Bassetti'lere ait olan evden zaman zaman yükselen seslerden hiç de farklı değildi. Ahıra açılan 'V şeklindeki merdivene doğru ilerledi ve evin kapısından içeri girdi.
Başını açık kapıdan içeri uzattı.
"İyi akşamlar," diye seslendi.
Onu ilk fark eden Guiseppe oldu. Tombul bacakları ile ona doğru koştu ve rahibe cübbesinin eteklerine sımsıkı yapıştı.
"Anne, baba! Allegra geldi."
"Hey, ufaklık!" Allegra Guiseppe'yi tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Guiseppe'nin koyu kahverengi gözleri memnu-niyede ışıldıyordu. Allegra annesine, Nonna'ya ve erkek kardeşlerine sarıldı. Babası içeride traş oluyordu, ancak üst meydandaki akşam için hazırlığını bitirir bitirmez o da gelip kızına sarıldı.
Kocaman kaba tahta masada, büyük bir kâsenin içinde akşam yemeği, yanında çatal kaşıklar ve kalın bir tahtanın üzerinde ekmekler hazırdı bile.
"Tam zamanında geldin Allegra" dedi annesi. Dumanı tüten uzun makarnayı eski bir tencereden alıp iki kulplu bir sahana geçirirken. Allegra'nın kendini bildi bileli kullanılan eski ve aşınmış seramik çanağa dumanı tüten makarnayı koydu ve masaya getirdi. Babası, Nonna'nın o sabah taze taze yaptığı kocaman ekmeği dilimledi Guiseppe hemen elini uzattı.
"Guiseppe, Allegra şükran duasını bitirmeden, baban da yemeği dağıtmadan olmaz!" diye azarladı anneleri. Gu-!seppe küçücük elini geri çekti ve ablasına sırıttı, kahverengi gözlerinde yaramaz pırıltılar vardı.
89

"Kutsa bizi Tanrım, cömertliğin sayesinde soframıza gelen ekmeğe şükürler olsun. Efendimiz İsa'ya şükürler olsun... Âmin."
Bütün aile tekrarladı "Amin." Hep birlikte babalarının makarnanın üstüne sarımsak ve zeytinyağı dökmesini, annenin de peynir eklemesini beklediler. Baba, çatalına koca bir lokma makarna sardı ve sonra ailenin geri kalan üyeleri de çanağa uzandılar.
"Eee, manastırda işler nasıl gidiyor?"
"İyi, baba" diye cevap verdi Allegra, "Ya burada?"
Babası omuzlarını silkti. Uzun boylu ince bir adamdı, ama yıllar biraz omuzlarını düşürmüştü. Patateslerin yağmura ihtiyacı var" diye cevap verdi uzatmadan.
"Başrahibe'ye Tanrıdan istenecekler listesine yağmuru eklemesini de söyleyeyim bari," dedi, her zaman iyimser olan Allegra.
"Her yerde aynı işte," dedi annesi. Caterina Bassetti, kocası ne kadar uzun boylu ve inceyse, o kadar kısa boylu ve tombuldu. "La Signora Bagarella El Nino yüzünden di-yor.
"La Signora Bagarella mı?" diyerek yüzünü astı Marti -no. "O nereden biliyormuş ki. Kuraklık işte. Ne eksik ne de fazla."
"Ama çok sık kuraklık olmaya başladı Baba. La Gazet-ta'da geçen hafta bir haber vardı," diye açıkladı Allegra, babasının efsanevi inadı çok yıldırıcı olabiliyordu. "Küresel ısınmayı El Nino'ya ve ormanların kesilmesine bağlamış. Amazon'da yılda altı milyon dönümden fazla ormanı yok ediyorlar. Yani dakikada bir futbol sahası kadar bir alan gidiyor!"
"Sen çok fazla okuyorsun kardeşim/' dedi büyük ağa-
90

1

beyi Antonio kulağını çekercesine, sesinden akıllı 'küçük kız kardeşi'nden duyduğu gizli gurur hissediliyordu. Kız kardeşinin, çevre sorunlarına ve ona aynı derecede çatlakça gelen bir sürü meseleye duyduğu tutkulu ilgi hoşuna gidiyordu.
"Ama siz oğlanlar da hiç okumuyorsunuz" diye azarladı anneleri. "Hiç kurbağa kalmadı çevrede, bu ormanın iyi durumda olmadığının işareti." O da, La Gazzetta delMez-zogiornodaki haberi okumuştu. Bassetti Ana, okulu on dört yaşında bırakmıştı ama meraklı aklı, tıpkı kızı gibi hiç durmadan çalışırdı.

Yemek bittiğinde Martino Bassetti masadan kalktı, gri, özenle taranmış saçlarının üstüne kondurduğu eski ve aşınmış şapkasını düzeltti.
"Sadece kuraklık diyorum size, La Signora Bagarella' da örgüsüyle meşgul olsa daha iyi olur," diye söylendi inatla, sonra kapıdan çıktı ve üst meydanın yolunu tuttu.
"İyi akşamlar baba," diye seslendi Allegra giderek uzaklaşan babasının ardından. Martino Bassetti, arkasını bile dönmeden el salladı, çoktan önündeki gecenin faaliyetlerine yoğunlaşmıştı bile. Allegra kendini bildi bileli, babası her akşam yemekten sonra, ya evden çok uzak olmayan şaraphaneye gider ya da her ayın ilk pazartesi günü sinemanın yolunu tutardı.
Her ay değişen kovboy filmine sadece erkekler giderdi. Martino Bassetti ve köyün diğer erkekleri, sürekli titreyen projeksiyon makinesinin iki yanındaki sıralara otururlar ve pürtüklü duvarda filmin başlamasını beklerlerdi heyecanla.
"Neden kovboy filmlerini sadece erkekler seyrediyor, anlamıyorum" dedi Allegra şikâyet dolu bir sesle.
"Çünkü Piskopos öyle istiyor," dedi Enrico memnun bir sesle Enrico, Allegra'dan sadece bir yaş büyüktü. Bu iki ortanca arasındaki kavga hiç bitmezdi zaten. Bir önceki

hafta Tricario Piskoposu, haftalık vaazı sırasında herkese, "Kovboy filmlerinin baştan çıkarıcı şeylerle dolu," olduğunu hatırlatmış ve kendisine saygısı olan hiçbir Tricariolu kadının, sinemanın tozlu döşemesinin üstüne gelişi güzel atılmış bez iskemlelerin üzerinde görünmemesi gerektiğini söylemişti.
"Piskopos her konuda haklı değil," dedi Allegra, annesine masayı toplamak için yardım etmek üzere yerinden kalkarken. Bu, Kilise'nin ve erkek egemen toplumun kısıtlamalarına karşı ilk başkaldırı sinyallerinden biriydi. Eve dönmek, Allegra'nın küçük köydeki normal hayatı özleme-sine neden olurdu hep. Ailesinin artık çoktan normal kabul ettiği birçok günlük faaliyetten, -yukarı meydanla aşağı meydan arasındaki akşam yürüyüşleri, pazarda dedikodu yapmak, arkadaşlarla ve komşularla gevezelik etmek- manastır dışındaki hayatın sunduğu birçok tecrübeden çekilmiş ve yoksun hissederdi kendisini. Zaman zaman okuldan tanıdığı kızlar gibi bir erkek arkadaşı olsaydı ne olurdu diye düşünürdü; acaba bir başka insana kendi gerçek düşüncelerini ve korkularını sesli bir şekilde anlatmak nasıl olurdu, merak ederdi. Ancak aldığı Katolik eğitimi hemen kendini gösterir, bu kadar bencilce ve sadakatsizce düşündüğü için kendini lanetler, gece yatmadan önce dua ederek bağışlanmayı dilerdi. İnancı ile bu dünyada daha fazla şeyler yapmak isteyen kadın rolü arasında sürekli bir gerilim vardı zaten. Accettazione ve testarda yani, kabul ve isyan arasında sürekli bir iç kavga yaşardı.
"Köydeki hayatı özlüyor musun?" diye sordu annesi, düşüncelerini okurcasına.
"Bazen, Anne," diye cevap verdi Allegra dikkatle, bulaşıkları yıkarken. "Ama bana hep çok küçük bir fedakârlık gibi geliyor bu," diye ekledi aceleyle.

Annesi gülümsedi, yaşlı ama nazik yüzünde sürekli gülmekten kaynaklanan izler derinleşti. "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz." Yerel manastıra kabul edilmiş bir kız çocuk, en az ilahiyat fakültesine kabul edilmiş bir oğul kadar büyük bir onurdu.
"Teşekkürler anne," dedi Allegra, tahta taburesini aldı ve yan komşularla gevezelik etmek için dışarı çıkmakta olan annesini izledi. La Signora Farini ve El Nino savunucusu, La Signora Bagarella, evlerin ikinci salonu işlevini gören beton merdivenlerin altında uzanan parke taşlı sokaktaki yerlerini çoktan almışlardı. Signora Bagarella, ülkenin başına gelen uğursuzlukların sorumlusu olarak gördüğü gizemli El Nino ile ilgili görüşlerini tekrarlamaktaydı.
"El Nino, değil mi?"
Bayan Farini, onunla aynı görüşte değildi. "Tanrı böyle istedi," diye itiraz etti ateşli bir şekilde. La Signora Farini, Piskoposluk Kadınlar Birliği'nin başkanı ve "Tanrının Rızası Alayı"nın lideri idi. Geçen hafta, La Signora Mari-netti'nin oğlu, okulda düşüp yaralanmış ve bu durumun pazar ayinlerine katılmayan aileleri cezalandırmak üzere Tanrı tarafından yapıldığını açıklamakta hiçbir beis görmemişti. Tricario'lu iyi vatandaşların çoğuna göre, hayatta başlarına gelen her şey Tanrının iradesiyle oluyordu. İnananlara göre, Tanrı her şeyi görüyor ve biliyordu. Herkesin aklından geçen düşünceleri, bütün günahları bir kenara yazıyordu. Ne zaman bir çocuk ölse ya da bir bina çökse, bu Tanrının Tricario'nun günahkâr sakinlerini cezalandırması demek oluyordu. Tanrının istediklerini yapmamanın cezası buydu işte.
"Değil mi Allegra?" diye sordu Signora Farini, Alleg-ra'nın ilahi konularda ondan çok daha bilgili olduğunu hissettirerek.

"İkiniz de haklısınız herhalde" dedi Allegra diplomatça. Bu akşam tartışmalarına birçok kereler katılmıştı ve taraf tutmaya da hiç niyeti yoktu.

Cep fenerinin ölgün ışığında kırık dökük köprüyü geçerek dönüş yoluna çıktığında saat dokuzu geçmişti. O gece, yatağında, Alberta'nın kendisini neden çağırttığını merak ederek bir sağa bir sola dönüp durdu, aklı bir yandan da kilisenin hurafelerine isyan ediyordu. Accettazione (kabul) ve testarda (isyan).
Heyecanını yenmeye çalışan Allegra, açık ofis kapısına sertçe vurdu.
"Beni görmek istemişsiniz ."
"İçeri gel çocuğum ve otur." Alberta Ana başını hiç kaldırmadan önündeki yazıya devam etti. İnce, sert bakışlı bir kadındı. Oturduğu zaman bile jilet gibi rahibe giysisi kırışmaz, mükemmel bir şekilde ütülenmiş başörtüsünün altından tek bir saç teli bile görünmezdi. Kutsal Ana'nın sesinin tonunda sevimsiz bir şey yoktu. Allegra biraz daha az kaygılı bir şekilde tahta iskemleye oturdu. Çok az eşyayla döşenmiş ofiste otururken, Allegra, yaşlı rahibenin arkasındaki bembeyaz badanalı duvardaki, sade tahta haça dikti gözlerini. Alberta Ana, yazısını bitirdikten sonra, metal çerçeveli gözlüklerini önündeki kâğıtların üzerine koydu ve ellerini masanın üstünde kavuşturdu. Konuşmaya başlamadan önce, birkaç dakika Allegra'ya baktı.
"Bir süre önce, Piskopos'umuzdan bir mektup aldım. Anlaşıldığı kadarıyla Kutsal Baha'mız, manastırlarımızdaki gençliğin toplumumuzda, özellikle de üniversitelerimizde daha çok ilerlemesini istemiş. Kilise'nin genç rahip ve rahibelerinden bazılarına, eğitimleri için burs verilecek." Alberta Ana yutkundu, bakışları sertleşti. Eğer iş ona kalsay-
94

di, bu iş için uygun kimse olmadığını söyleyecekti, ama Piskopos kendi manastırından birilerini aday göstermesi için ısrar etmiş, bu adayın da fen ve matematik derslerinde bölgede en yüksek notları alan kişi olması gerektiğini söylemişti. Allegra'nın adaylığı, iradesi son derece güçlü Başrahibe ile eşit derecede inatçı Piskopos arasında sürtüşmeye neden olmuştu, ancak Başrahibe sonunda başka seçeneği olmadığını görmekte gecikmemişti.
"Ca' Granda'da yani Milano Devlet Üniversitesi'nde eğitim görmek üzere seçildin. Din felsefesi eğitimi göreceksin, kimya ve arkeoloji gibi dallarda da seçmeli ders görme şansın olacak, tabii ki bu eğitimi daha sonra nasıl kullanacağını bir türlü anlamış değilim. Bundan sonraki altı yılın eğitimle geçecek." Alberta Ana, yüksek sesle içini çekti.
Allegra yutkundu. "Ah Kutsal Ana'mız, ben mi? Milano'da mı?"
"Senin Katolik üniversitelerimizden birine gitmeni çok daha fazla tercih ederdim," dedi Alberta Ana alçak sesle, "ama bana, devlet üniversitelerindeki tehlikelerin söz konusu bile olmayacağını taahhüt ettiler." Sert bakışlarını Al-legra'dan ayırmıyordu. "Ne olursa olsun çocuğum, bu tehlikeleri küçümsemememek lazım." Alberta Ana, bu korku nedeniyle neredeyse Roma'ya olan sadakatini sorgulayacaktı. "Sen sadece notların yüksek olduğu için değil, bu tehlikeli dünyanın baştan çıkarıcılığına direnecek karaktere sahip olduğun için de seçildin."
"Kutsal Ana'mız, ben sizin yüzünüzü kara çıkarmam, söz veriyorum."
"Çıkarmayacağına eminim, çocuğum. Yeni yılda buradan gideceksin, dualarımız seninle olacak," diye ekledi, kısa bir an için sesi sıcacık olmuştu. Alberta Ana, gözlüklerini değiştirdi, bu görüşmenin sona erdiğinin işaretiydi.
95

Allegra, on dokuz yıllık hayatı boyunca hep Tricario'da yaşamıştı. Şimdi kilise, hayatında muazzam bir etki yaratacak bir karar veriyordu. Hayatı boyunca tanıdığı ve bildiği her şeyden ayrılacak olmanın yarattığı üzüntüye rağmen, Allegra, heyecan kelebeklerinin her yanında uçuştuğunu hissediyordu. Köyün ve manastırının dışına çıkıp, dünyayı keşfetmesinin Tanrının rızası olduğunu biliyordu. Hayatında ilk kez, kararı sorgulamayacaktı.
Allegra'nın keşfetmek üzere olduğu bir dünyada, Tanrının rızası farklı şekillerde kullanılmaya başlanmıştı bile. Örneğin İsrail'de, laik politikacıların çıkarları doğrultusunda siyasi amaçlarla kullanılıyordu. Ortadoğu'da bütün alametler bir araya gelmeye başlamıştı.
96

11
Kudüs

Küçük israil Devleti, her yıl daha da büyümekte olan tehditlerle karşı karşıyaydı.
Profesör Yossi Kaufmann, alameti farikası haline gelmiş olan yakası açık gömleğini, israil ordusunun tümgeneral üniforması ile değiştirdi. Kriz dönemlerinde bütün israilliler, ülkeyi savunmakla yükümlüydüler, matematik profesörü ve Kutsal Kitap Mabedi'nin direktörü olmak, Kauf-mann'ı bu sorumluluktan kurtarmıyordu, israil istihbarat Teşkilatı'nın başkanı hastaydı ve bu teşkilatın bir önceki başkanı olan Profesör Kaufmann, bu makam için en uygun vekil olarak görülmüştü. Seçkin görünümlü, sert çeneli israilli, kum rengi saçlı, yüzünde geçen yılların izleri okunan uzun boylu bir adamdı. Yossi Kaufmann'a herkes

büyük saygı duyardı, ancak görüldüğü kadarıyla bugün, onun varlığı bile faciayı önleyemeyecekti. Giderek büyüyen bir kaygıyla, Bakanlar Kurulu odasındakilere bakıyordu.
Başbakan büyük masanın bir tarafında, tam ortaya
oturmuştu. Her bakanın önünde somon rengi, üstünde,
Çok gizli, sadece Bakanlar Kurulu üyelerinin dikkatine"

yazılı bir dosya konmuştu. Yossi, bakanlardan bazılarının yazdığı raporu okumadıklarını bildiği için, ayrıntılı sözlü bir rapor vermişti ama hiçbir faydası olmamıştı. Herkes, birçok ayrıntıyı görmezlikten geliyordu.
"Ve işte Sayın Başbakanım," diye tamamladı Yossi; "Deir Azun adlı Filistin köyünün stratejik önemine ve batı yakasındaki Yahudi yerleşimlerine olan yakınlığına rağmen, bizim yerleşimlerimize yapdan saldırıların buradan kaynaklandığına dair yeterli istihbarat toplanamamıştır."
"Ama köyün yerine bakıldığında bu gayet mantıklı görünmüyor mu?" Soru, Savunma Bakanı Reze Zweiman'dan gelmişti. Zweiman hem 1967 yılındaki Altı Gün Savaşlarının hem de 1973'deki Yom Kipur Savaşı'nın kahramanla-rındandı, Aşırı sağcı Likud Partisi'nin en ateşli üyelerinden olan bakan, Araplara karşı hiçbir dostluk duygusu beslemiyordu. Zweiman, birçok İsrail evladının savaş meydanlarında öldüğünü görmüştü.
"Bu konu da o kadar da net değil Sayın Bakan," diye cevap verdi Yossi "Ancak, bu saldırıların kaynaklandığı yeri bulmak için insani açıdan mümkün olan her şeyi yaptığımızdan emin olabilirsiniz."
"Belki de öyledir Sayın Başbakanım." Savunma Bakanı bakışlarını Yossi'nin az ötesinde kahverengi deriden, sırtı diğerlerinden daha yüksek olan sandalyede oturmakta olan ufak tefek adama çevirdi. Başbakan Chenamem Gebin, gayet katı görünüyordu. Güneşten yanmış geniş alnı, kaygı ile kırışmıştı.
"Ama bu Araplar" diye devam etti Savunma Bakanı, "unutamayacakları bir ders alsalar iyi olacak. Burada sadece hükümetin değil, bizzat İsrail'in geleceği tehlikede. Sadece geçen hafta bizim yerleşimlere en az üç saldırı düzenlendi, altısı çocuk on beş İsrail vatandaşı öldürüldü. Silah-

lı Kuvvetlerin üç üyesi de cabası. Bu köy, terörizmin kaynağı, burada oturanları zorla söküp atmamız lazım. Hem de sürekli olarak."
"Kimse bu saldırılara göz yumamaz Reze, ama çok dikkatli hareket etmemiz lazım." Bu sözler Dışişleri Bakanı Shome Yadan'a aitti. Yossi Kaufmann, Likud Partisi'nin üyesi bu tecrübeli devlet adamına, sağduyunun sesi olduğu için içinden teşekkür etti. "Şu anda," diye devam etti Dışişleri Bakanı "Hem Birleşik Devletler, hem de uluslararası kamuoyu bizden yana, ama elimizde hiçbir kanıt olmadan bir Filistin köyüne karşı böyle sert bir müdahalede bulunursak ve sivil halktan ölenler olursa, özellikle de Amerika Birleşik Devletleri dışındaki desteği hızla kaybederiz. Herkesin gözünde kötü adamlar oluruz, özellikle de Filistinlileri o köyden atıp yerine bir İsrail yerleşimi kuracak olursak... Daha da kötüsü, bu Batı'ya karşı var olan Müslüman öfkesini iyice ateşler."
Reze Zweiman, 'güvercin' olarak tanımladığı insanlara karşı duyduğu küçümsemeyi gizlemek zahmetine bile katlanmadan küstah bir ifadeyle burnunu çekti. "Anlaşılan bir şeyi unutmuşsunuz Sayın Bakan. Bu Bakanlar Kurulu ve bu Hükümet, sonuç olarak İsraillilerin canına ve kanına karşı sorumlu. Washington'da ya da başka bir yerde kıçını sağlama almış uluslararası bürokradara karşı değil. İsrail'in güvenliğini sağlamanın tek yolu, Batı Şeria'yı işgal etmek ve tamamen kontrol altına almaktır. Stratejimiz, bu bölgeyi zaman içinde İsrail toprakları arasına katmak ve Filistinlileri zorla buradan atmak olmalıdır."
"Nereye gidecekler peki," diye sordu Tarım Bakanı.
"Kimin umurunda," Savunma Bakanı arkasına yaslandı. "Ürdün'e, Lübnan'a, Belucistan'a. İsrail'den uzak olsunlar yeter."

"Filistin halkı bir gerçek, bizim politikalarımız bunu göz önünde bulundurmak zorunda." Dışişleri bakanı alçak, ancak kararlı bir sesle konuştu. "Eğer onları sınırlarımızın dışına atar ve topraklarını ellerinden alırsak, bu uluslararası kamuoyunu aleyhimize çevirir. Benim tahminime göre de, bütün Arap ülkelerinin desteğini alırlar, hepsi de terörist saldırıların üssü haline gelir. Ben daha sınırlı bir harekâttan yanayım."
"Ben zaten sınırlandırılıyorum.!" diye patladı Savunma Bakanı. Burun delikleri açılmış bir şekilde kelimeleri adeta masanın üstüne tükürürcesine konuştu. "Araplar bir kara kanser gibi yayılıyorlar ve sökülüp atılmaları gerekiyor."
Başbakan Savunma Bakanı'nın patlamalarına alışkındı, hiç cevap vermeden Medya Danışmanı'na döndü ve sordu "Kamuoyu yoklamaları ne diyor?"
"Bire karşı üç, Filistinlilere karşı doğrudan harekete geçilmesinden yana Başbakanım."
Savunma bakanı tekrar burnunu çekti ve yüzünde tatmin dolu bir ifade ile arkasına yaslandı.
Başbakan konuşana kadar, Bakanlar Kurulu masasında kimseden ses çıkmadı.

"Galiba her iki tarafın da haklı argümanları var," dedi Gebin, bölünmüş kabinesini bir arada tutmaya çalışarak. "Eğer Deir Azun köyüne karşı harekete geçersek, bunun bazı tehlikeler taşıdığı açık, özellikle de çok kayıp olursa. Ancak, sırtımızı yaslayıp oturamayacağımızı ve bu saldırıların devamına izin veremeyeceğimiz de eşit derecede açık." Yossi'ye döndü "Bu köyde özellikle şüphelendiğiniz üç ev var demiştin, değil mi?"
"Evet Başbakanım, ama sadece kuşkulanıyoruz. Kaynağımız çok güvenilir değil."
"Benim görüşüme göre, eğer bu evlerden kuşkulanı-
100

yorsanız, bunlar yok edilmeli. Eğer yetmezse, bütün köy yok edilmeli," dedi Savunma Bakanı.
"Bunu dikkate alarak..." Başbakan, karşısında deniza-yisı gibi kükremekte olan Savunma Bakanı'nı tekrar görmezlikten geldi ve Savunma Bakanı'nm daha ufak tefek bir versiyonu olan Genel Kurmay Başkanı Tümgeneral Ha-levy'e döndü. "Ben sınırlı bir harekât öneriyorum," diye emretti. "Köy sarılacak ve işgal edilecek, ancak bu sürekli olmayacak. Kuşkulu evlerde ikamet edenler sorgulama için alınacak ve askerlere gerekli olmadıkça şiddet kullanmamaları emredilecek." Başbakan Chenamem Gebin masanın çevresinde oturanları süzdü. Kimse konuşmadı. "Eğer başka bir şey yoksa yarın yine aynı saatte toplanalım."
Yossi son derece rahatsızdı. Başbakan sınırlı harekât emrini verdiğinden beri, Savunma Bakanı'nın gözlerinde parlamakta olan nefret ışıkları yoğunlaşmıştı.
Deir Azım
Batı Şeria'nın Samiriye tepelerindeki kavrulmuş topraklar, kırmızı renkliydi. Güneş, küçük Filistin köyü Deir Azun'un çevreleyen dağlarından ardından batarken, Yusuf Sartawi, çalıştığı büklüm büklüm zeytin ağaçlarının altına dökülmüş olan son acı kara zeytini de sepetine attı; solmuş ve yıpranmış şalvarına kadar tere batmıştı. 1.86 boyundaki delikanlı boylu boyunca gerindi, omuzlarını geri çekti ve omuzlarıyla, sürekli asırlık ağaçların dallarının altına eğdiği için tutulan boynundaki ağrıları dindirmeye çalıştı. Tıpkı dört kuşaktır kendi ailesinin, onlardan asırlar önce de Romalılarla Yunanlıların yaptığı gibi zeytinle dolu sepeti sırtına aldı. Babasının çalışmakta olduğu tarafa doğru gi-
101

derken, çatlamış deri bodarının altından kırmızı bir toz bulutu yükseliyordu.
"Muhammedi"
Üç sıra ötede oturmakta olan Yusuf'un on yaşındaki kardeşi kalkıp oturdu, şaşırmıştı. Küçücük suratını suçluluk duygusu kaplamıştı.
"Kendi kendilerine toplanmıyorlar bunlar, malum."
Muhammet uysal bir ifade ile ayağa kalktı.
"Bir dakikacık dinleneyim dedim," dedi elinden geldiği kadar kızgın olmasına çalıştığı bir sesle.
"Herhalde bu yüzden uyuyakaldın," diye cevap verdi Yusuf, ama sesinde kötü bir tonlama yoktu. Yirmi bir yaşındaki Yusuf, ailenin beş çocuğunun ikincisi idi. Bir Filistinli olarak da gayet şanslı idi. Annesi ve babası, çocuklarının eğitim alması için çok büyük çaba göstermişler, bunun sonucu olarak da Yusuf ses mühendisliği eğitimi aldığı Na-zareth'deki yüksek okula kabul edilmişti. Sömestr tatillerinde mutlaka köyüne dönüp hasada yardım ederdi. Yusuf ve küçük erkek kardeşi Muhammed'in arasında iki kız kardeş vardı. On beş yaşına yeni girmiş olan Liana ve on yedi yaşındaki Raya. En büyükleri olan Ahmet, din adamı olmak üzere eğitim görüyordu, bu yıl Ramallah'daki El Qud Üni-versitesi'ndeki son yılıydı. Bugün Ahmet iki günlüğüne Li-ana'nın yaş gününü kutlamak için eve geliyordu. Onu görmek ne kadar iyi olacak diye düşündü Yusuf. Aile tekrar bir araya gelecek.
Eski tahtadan gölgeliğe yaklaştığında, Yusuf, büyük granit tekerleğin hiç şaşmayan dönüşünün sesini duydu. Ailenin eşeği Hajar al-Bad çok iyi bildiği yolda daireler çizip duruyor, zeytini eziyordu. Deri kayışlardan ve tahtadan koşum takımları, tekerleğin ağırlığına itiraz eder gibi gıcırtılı sesler çıkarıyorlardı. Yusuf'un babası Abdullah Sartawi, zeytin ez-
102

meşini eski presin altına taşımakla meşguldü. Oğulları kadar uzun boylu bir adam değildi, ama yıllardır zeytinlikte çalıştığı için geniş omuzlu, kaslı, kalıplı bir adamdı. Koyu renkli, kısacık kesilmiş saçlarma yer yer ak düşmüştü, uzun yıllar altında çalıştığı Filistin güneşinin izleri yüzünde seçiliyordu artık. Abdullah Sartawi ahlak duygusu çok güçlü bir insandı, Allaha ve İslama duyduğu kaya gibi sağlam inancı kendi ailesine de geçirmişti. İsrail işgaline, sürekli savaş ve isyan tehdidine rağmen, bu inanç Sartawi ailesine bir amaç, saygınlık ve umut duygusu aşılamaktaydı.
Sızma zeytinyağının ilk damlaları süzüldüğü imbikten fıçılara düşmeye başladı. Yusuf, havayı memnuniyetle kok-ladı. Sartawi zeytinyağları, Filistin'in en iyi zeytinyağlarından biriydi, zeytinyağının belli belirsiz kokusu, gölgeliğin her yerine sinmişti.
"Bu yıl hasat iyi oldu ha Yusuf?"

"En iyisiydi Baba, en iyisi"
"Bu gece annene söyleyeceğim, bu yıl galiba eve su pompası alabileceğiz."
"Buna çok memnun olur Baba." Yusuf kendini bildi bileli, evin suyu kovalarla taşınırdı. Kerpiçten evin döşemeleri gün boyunca giren çıkanın taşıdığı kırmızı tozlu izlerle dolardı. Annesi Rafika, ve artık büyümüş olan kız kardeşleri her gün tepeyi aşar ve gıcırdayan su pompasından eve su taşırlardı.
Evdeki eski mutfakta Liana'nın doğum günü için hazırlananlar tahta gölgeliğin altına taşınmaya başlanmıştı.
"Bu gece sevdiğiniz yemekten var" dedi Rafika, doğranmış yeşilbiberleri Raya'ya, dilimlenmiş domatesleri de Liana'ya uzatırken. "Şakşuka yiyeceğiz," Bu, zeytinyağında kızartılmış tatlı yeşilbiberlerle domateslerin üstüne ince doğranmış sarımsakla yapılan bir yemekti.
Köyde geçmiş onca yıla ve beş çocuğa rağmen Rafika

hâlâ çok zarif bir kadındı. Hafifçe yapılı, yanık esmer tenliydi, oval yüzünü, simsiyah saçları çevreliyordu. Onca yıl boyunca, sükûneti ile çocuk dolu bir evin enerjisini yatıştırmayı başarmıştı. Raya babasına benziyordu, kapkalın kaşlı, sessiz ve düşünceli bir kızdı. Liana ise kendisine izin verildiği ölçüde enerjik ve isyankâr.
"Babanız tavuk getirmişti."
Liana'nın kapkara gözleri parladı. "Tavuk mu yiyoruz?"
"Senin için evladım, hem de en sevdiğin baharatlarla, kakule ve muskada pişireceğim." Rafika uzun yılların tecrübesinin verdiği ustalıkla huysuz eski odun ocağını besledi. Pilav için ısıtılan su, yıllardır kullanılmakta olduğu belli kararmış çaydanlıkta tıkırdamaya başlamıştı.
Fırının sıcaklığının yeterli olduğuna karar veren Rafika, tavuğu ve dilimlenmiş soğanları fırın tepsisinin içine yerleştirdi, üstüne çok değerli olan sudan biraz ekledikten sonra fırına sürdü. Sabah erken saatlerde pişirdiği pidelere uzandı ve kızartmak üzere dilimlemeye başladı.
"Ahmet kaçta evde olacak Anne?" diye sordu Liana heyecanla.
"Artık her an gelebilir" diye cevap verdi Rafika, en büyük oğlunu yeniden göreceğini düşününce, kapkara gözlerindeki bakışlar yumuşacık olmuştu.
Ramallah'tan gelen eski otobüs, tepeyi aşıp tozlu meydana doğru ilerliyordu. Ahmet, şoförün yol boyunca israil tanklarını ve zırhlı araçlarını geçerken, derdini anlatmak için yavaşladığını görerek şaşırmıştı. Komutanın aracı tank kolunun başında gidiyordu. Dört ince anten, hafif rüzgârda titriyor, miğferli bir grup subay, jipin çöl kamuflajı için kullanılan tentesinin üstüne yaydıkları bir haritanın başında, yüksek rütbeli bir subayın etrafında toplanmışlardı. Te-

penin üstünde iki israil helikopteri, düşmanca dönüp duruyor, bunların üstünde Birleşik Devleder tarafından sağlanmış olan iki F-16 üslerine doğru uçuyordu; kanatları güneşte parlar parlamaz, dağların arkasında kayboluverdi-ler.
Şoför vites değiştirirken, otobüs sarsıldı, vitesi düşürmek için üç ayrı hareket yapması gerekmiş, her hareketinde vites kutusundan daha fazla ses çıkmıştı. Otobüs ileri doğru sarsılırken, Ahmet önündeki aşınmış demir çubuğa sıkı sıkı tutundu. Eksoz borusundan çıkan siyah duman her yeri kapladı, dağılmaya başladığında otobüsün yer yer dökülmüş mavi beyaz boyalan biraz daha kirlenmişti. Ahmet eve varmak üzere olduğunu biliyordu.
"Ahmet! Eve hoş geldin." Babası oğluna sıkı sıkı sarılarak kapıya doğru yürüdü. "Güneş neredeyse batacak. Tam zamanında geldin, namazı sen kıldırırsın," dedi. Bir adım geriye gitti, oğluna baktı. Ahmet annesine, kardeşlerine ve kız kardeşlerine sarıldı, sonra hep birlikte abdest aldılar. Abdullah onları verandaya yayılı yedi tane, eski ancak tertemiz koyun postundan seccadeye götürdü, hepsi yüzlerini kıbleye yani Mekke'ye doğru döndüler. Her gün, nerede olurlarsa olsunlar, ne iş yaparlarsa yapsınlar, Sartawi ailesinin her ferdi mudaka Islamın beş şartından ikincisini yerine getirirdi -namaz kılmak- Her gün, güneşin pozisyonuna göre beş vakit namaz kılınırdı. Şafakta, sabah namazı; öğlen, öğle namazı; akşamüstü ise ikindi namazı; güneş batar batmaz da akşam; gece yarısına doğru da yatsı namazı. Hep birlikte namaza durdular ve dört rekât namaz kıldılar.
Allahuekber - Allah Uludur

Bismillahirrahmanirrahim- Her şeyi yaradan Allanın adıyla. Sonunda bütün aile, kıpırdamadan durdu ve Ahmet başını önce sağa sonra da sola çevirdi.
Esselamun aleyküm ve rahmetullah- Allanın selamı ve rahmeti üstünüze olsun.
Bu sözlerden sonra, Sartawiler ayağa kalktılar ve hep birlikte Liana'nın yaş gününü kutlamak için masanın başına toplandılar.
"Ben gelirken, yolda İsrail tankları vardı Baba," dedi Ahmet, alçak masanın önündeki minderlere otururken.

Babası omuz silkti, "Gösteri yapıyorlar," dedi feylesofça. "Onlar politikacıların güttüğü askerler sadece."
Koskoca bir israil tank alayının varlığı bile Abdullah'ın sessiz iyimserliğini bozamaz, kızı Liana'nın yaş günü için AUaha şükretmesini engelleyemezdi. Ancak Abdullah Sartawi fena halde yanılıyordu.
Kudüs
israil Genel Kurmay Başkanı, General Halevy, Kumanda merkezinden içeri daldı ve biri Batı Şeria, Gazze Şeridi ve israil'in kalan kısmıyla diğeri Golan Tepeleri'ni ayrıntıları ile gösteren iki haritadan birinin önüne yerleşti. General Halevy, Batı Şeria'nın sınırlarına dikmişti gözlerini. Filistinlilerden hiç de hoşlanmıyordu. Ürdün sınırı, Şeria Nehri'nin ve Ölü Deniz'in batı kıyısında uzanmakta olan dümdüz bir hattı. Burada birden bire kocaman bir böbrek gibi Eretz Israel, sanki toprakta kesilmiş bir parça gibi yer alıyordu. Bu Araplar manzarayı rezil ediyorlardı. Kudüs'ün güneyinde, Filistin şehirleri olan

Bethlehem ve Hebron yer alıyordu. Kuzeyde ise Ramallah, Nablus ve Cenin bulunuyordu. Cenin'den az ötede ise küçük bir irinli sivilce gibi Deir Azun Köyü vardı. En küçük bir harekette, orayı tarihten silecekti.
"Bana 45. tugayın komutanını bağlayın."
Harekât direktörü, muhaberat subayına başını salladı.
"Sekiz dokuz Zulu, burası Sıfır Alfa, Şahin'i bul... Tamam."
Kumanda merkezindeki hoparlörler cızırdadı ve Tuğgeneral Erhich'in gür ve berrak sesi yankılandı.
"Sıfır Alfa, burası sekiz dokuz Zulu, Şahin konuşuyor, tamam."
Halevy, el mikrofonunu aldı ve yayın düğmesine bastı.
"Sekiz dokuz Zulu, burası Kartal, Harekât saatini teyit edin tamam."
"On dakika sonra, tamam."
"Anlaşıldı. Çok az bir kuvvetle girin, ancak en küçük bir direnişle karşılaşırsanız, oradaki askerlerin hayatı tehlikeye atılmayacak, derhal karşılık vereceksiniz, tamam."
"Anlaşıldı, tamam."
"Gerekli olduğu kadar orada kalmaya hazırlıklı olun," dedi Halevy, başbakanın emrini daha farklı yorumlayarak. "Bitti."
Tuğgeneral Eliezer Ehrlich, komutanlar arasında alçak gönüllü tutumuyla yükseliyordu. Tavırları, sessiz ve güven doluydu. Hem üsderi hem de astları tarafından büyük saygı gören bu tank generali, asker gibi askerdi. Her zaman cepheden uzak kalmamaya dikkat ederdi. General Ehrlich, elindeki cihazı muhaberatçısına verdi. Kendisi ne politika ile ne de politikacıların kıçını yalayan diğer generallerle ilgilenmezdi. Bugün Panik Sarayı'nda ne olmuşsa olmuş ve bu salak Halevy golf pantolonunu kıçına çekmişti. Bu olan

şeyin hiçbir anlamı yoktu. İster istemez, o sabah evden çıkarken karısı Marilyn ile yaptığı konuşma geldi aklına.
"Keşke gitmek zorunda olmasaydın, içimde kötü bir his var Elly. Bunun bir çözüm olmadığını ne zaman anlayacaklar? "
"Biliyorum. Bir gün barışı da deneyecekler," diye cevap verdi. Karısına sarıldı ve endişelenmemesini söyledi. Marilyn ve iki oğlu Yoram ve îgael, arabası gözden kaybolana dek ona el salladılar.
Karanlık çökerken, Tuğgeneral Ehrlich bu sıkıntılı düşünceleri bir kenara bıraktı. Onun işi şikâyet etmek değildi, özellikle de adamlarının karşısında. Onun görevi, tehlikeyi en aza indirmekti. Her iki taraf için de. Ehrlich başlatmak üzere olduğu harekâtın zorluklarını herkesten daha iyi biliyordu. Bu kirli bir savaştı, Bakanlar Kurulu odasındaki rahat deri koltuklarına yayılarak bu kararları veren insanların beklentisi ise yerine getirilmesi imkânsız bir beklenti idi. Öldürmek için eğitilmiş insanların savaşın ateşinin ve dumanının içinde, bir terörisde masum insanı birbirinden ayırması beklenemezdi. Teröristler ve isyancılar, Nabukad-nezar, Fırat kıyılarını tuttuğundan beri var olan üstünlükleri kullanıyorlardı.
"Bazı kuşkulu evler var," dedi. "Bu, bu ve bu." Parmağıyla haritanın üzerini işaret ederek. "Şu yolun sonundaki ev listenin en başında. Herhangi bir direnişle karşılaşsak bile, burada yaşayan insanların büyük bir çoğunluğunun masum siviller olduğunu unutmayalım. Güç, ancak gerekli olduğu zaman kullanılacak. Sorusu olan var mı?"
Komutanların hepsi olumsuz anlamda başlarını salladı. Eliezer Ehrlich saatine baktı.
"Saatleri senkronize edelim. On, dokuz, sekiz..."

Deir Azun
Selim a'Shami daha on dokuz yaşındaydı ama İsraillilere karşı en az yirmi vur kaç saldırısının tecrübesini taşıyordu. İsrailliler iki ağabeyini öldürmüşler ve nefret, Selim'in ruhuna yayılmıştı.

Hamas onu çok iyi eğitmişti, zeki ve genç Selim de iyi bir öğrenci olmuştu. On beş yaşlarındaki iki suç ortağına Deir Azun'a bakan tepelere yerleştirdiği havanları gösterirken, kara gözleri pırıl pırıl, yüzü ise heyecanla parlıyordu. Güneyde Mar'oth minaresi, turuncu ufuk çizgisinde gayet açık görünüyordu; doğuda ise Gilboa bölgesindeki Mal-kishua Dağı seçiliyordu. Cebinden eski püskü bir kompas çıkardı, her iki havanı da ölçtü. Titizlikle çalışan Selim, her iki havan topunun da kesin durumunu, çok değerli 1:100. 000'lik haritasının üzerinde işaretedi. Her ikisini de eşit bir şekilde ölçüp, elindeki dürbünle de kontrol ettikten sonra, aşağıda uzanmakta olan yolu taradı. Bir an durdu ve dürbününü netleştirdi. Tuğgeneral Erhich'in uzun boylu silueti tabak gibi ortadaydı. Bu adam ona pek çok defa gösterilmişti. General ve subayları bir jipin tentesine yaydıkları haritaya bakıyorlardı. Selim, bir daha böyle bir şans ele geçiremeyeceklerini biliyordu. İki çocuk havanları yerleştirmeyi bitirmiş, hevesle emrini bekliyorlardı. Onlara eliyle yavaş olmalarını ve sakin sakin beklemelerini işaret eden Selim, jipi kerteriz noktası olarak aldı ve havanın ayaklarını ayarladı. Gayet titiz bir şekilde hedefin menzilini ve yönünü hesapladıktan sonra, havan mermilerini yerleştirdi. İsraillilere kaçacak zaman bırakmaması gerekiyordu. Dört ağır patlayıcı yerlerine yerleştirdi, başparmağını ateş etmelerini emretmek için kaldırdı.

Çaankk, çaank, çaank, çaank mermiler birbiri ardına namludan fırladı. Selim başını kaldırdı ve dört kara gölgenin hedeflerine doğru sessizce ilerleyişlerini izledi. Mermilerin dördü de fırladıktan sonra, çocuklar hiçbir emir beklemeden havanı yerinden söktüler. Elindeki dürbünden hedefleri izlemekte olan Selim yerinden kıpırdamadı. Dört mermi birden yolun iki yanında patladı, Selim'in gencecik yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.
israillilere ölüm.
"Haydi gidelim buradan. Bir sonraki tepeye, sakın görünmeyin," dedi dişlerinin arasından. Ava giden avlanmıştı.
Araplara Ölüm.
"Saatlerimizi 17.52'ye senkronize ediyoruz" General Ehrlich'in son sözleri bunlar oldu. Havan mermisi, yirmi metre kadar ötelerine düşmüştü. Gökyüzü birden kıpkızıl oldu, sıcak ve keskin şarapnel parçaları müthiş bir vınlama ile gelip General Ehrlirch'in kafatasına saplandı; jip ve subaylar tepeden tırnağa kan içinde kalırken, General oracıkta hemen öldü. Bir başka şarapnel gömlek cebini paramparça etti, cüzdanı on metre öteye fırladı. Marliyn ve oğullarının fotoğrafı kir içinde kalmıştı. Birbiri ardına gelen üç patlama İsrail mevzilerini dağıtmıştı, ancak 45. tugayın askerleri daha ilk patlamada kendilerini yolun öteki tarafında, kırmızı toprağın üzerine atmış oldukları için kayıpları fazla değildi.
"Sıhhiye!" David Levin, General Ehrlich'in yaveri olan genç Binbaşı, bunun gereksiz bir davranış olduğunu biliyordu. Gözlerinde canice bakışlarla telsizin mandalına dokundu Kobra'yı aradı.
"Şahingöz bir beş, burası sekiz dokuz Zulu. Kerteriz

üç sekiz beş sıfır. Güneydoğu'daki tepelere mevzilenmiş düşman havanı var, yaklaşık iki yüz elli metre ötemizde."
"Şahingöz bir beş, anlaşıldı." Yüzbaşı Raanan Weiz-man, alıcıyı yerine yerleştirdi ve uçağı sağa doğru çevirdi. Vietnam Savaşı sırasında ünlenen Kobra AH-Gl uçağı, aşağı yukarı bir metre enindeydi, nişancı burundaki koltukta, pilotsa arkadaki yükseltilmiş koltukta oturuyordu. Yüzbaşı Weizman bu özel makine ile uçmaya başlayalı daha on ay olmuştu, ama sanki bedeninin bir parçası haline gelmişti. 1800 beygir gücünde, Lycoming T53-L-703 turbo motorlu uçak havada kuş gibi uçuyordu.
"Anladın mı Dan?" Pilotla nişancı arasındaki iç haberleşmeden gelen iki kısa ses, nişancının durumu anladığının işaretiydi, Nişancı Kobra'nın roketlerini ve 20 mm.lik üç namlulu topunu hazırlarken, Raanan rotasını kontrol etti.
Gövdesinde beyaz daire içine konmuş mavi Davut Yıldızı taşıyan kum rengi uçak, tıpkı kızgın bir yaban arısı gibi ileri atıldı ve hızı 130 knotu buldu. Yüzbaşı Weizman, uçağı dalışa geçirdi, nişancısı ilerideki tepeleri tararken, aşağıdaki yolda, 45. Zırhlı tugay, komutanlarının intikamını almak için hazırlık yapıyordu.
"Gördüm! Saat on bir hizasında, ikinci tepenin hemen dibinde"
"Anlaşıldı." Yüzbaşı Weizman rotasını soğukkanlılıkla düzeltti.
İki roketini birden bırakan uçak, otuz saniye içinde tekrar yükseldi. Ancak onlar daha patlamadan, 20 mm.lik toplar çalıştı ve Raanan'ın genç nişancısı, hedeflerin üzerine mermi yağdırdı, bunu rokederin kulakları sağır eden patlamaları izledi. Genç Müslümanlar parça parça olmuşlardı. Kobranın rokederi ve 20 mm.lik topu hedefini bulmuştu.

Araplara Ölüm. Yahudilere Ölüm.
"Eee, derslerin nasıl gidiyor Yusuf?" diye sordu Ahmet.

"Bu Sömestr radyo devreleri vardı. A aldım," diye açıkladı Yusuf gururla, kara gözleri parlıyordu. "Koha-tek'te bir iş imkânı olacak gibi görünüyor."
"Şu organizasyoncular mı?"
Yusuf başını salladı. "Bir kişi alacaklar, ama bizim üniversiteden on kişi başvurdu."
Kohatek, İsrail'in konser ve çeşitli etkinlikler düzenleyen en büyük şirketiydi. Yaşanan şiddete rağmen, hükümet mümkün bütün 'normalleşme' çabalarını destekliyor, böylece hem Kudüs'te hem de Tel Aviv'de büyük etkinlikler sahneleniyordu. Bu şirkete girmek için herkes birbirini yiyordu, ancak sadece en iyiler işe alınabiliyordu. Hatta Filistinliler bile eğer temiz kalmışlar ve yaptıkları işin erbabı iseler reddedilmiyordu.
Birden, tepelerden dört ayrı patlama sesi duyuldu. Abdullah Sartawi kaşlarını çattı, sohbet birden kesildi. Herkes, sanki damdan bir şey düşmesini beklercesine gözlerini tavana dikti. "Allah barışı eksik etmesin," dedi sonunda Abdullah, ateşi beslemek için kalkarken. "Odunumuz bitmiş, yemekten önce kırmaya niyetlenmiştim ama..."
"Otur baba, biz kırarız... Haydi Yusuf, kalk bakalım," dedi Ahmet, sevgiyle kardeşinin omzuna vurarak.
"Muhammed neden gitmiyor," dedi Yusuf küçük kar-de sine soru dolu gözlerle bakarak "Zeytin bahçesinde bütün gün yan gelip yattı."
Muhammet masum masum bakıyordu, ama Yusuf annesi işe karıştığında, gözlerinden bir anda geçen zafer dolu bakışı kaçırmadı.

"Odun kırmak için iki kişi yeter Yusuf. Muhammet Ra-ya'yla Liana'ya mutfağı toplamaya yardım etsin."
Muhame-din gözlerindeki zafer dolu bakış bir anda silinip gitti. Yusuf, Ahmet'le birlikte ön kapıdan çıkmadan önce kardeşinin burnunu sıkıştırdı. İki kardeş, bahçenin dip tarafında kırılacak odunların düzenli bir şekilde istiflendiği ağaçların altına doğru ilerlediler.
"Sana iyi haberlerim var Yusuf," dedi Ahmet, kolunu kardeşinin omzuna atarak. "Beni Mar'Oth'a atadılar."
"Buraya yürüyerek yirmi dakika. Hasat'ta bize yardım edebileceksin," dedi Yusuf kocaman gülümseyerek, ağabeyini daha sık göreceği için içinden çok sevinmişti.
"Onu yine görmek ne güzel değil mi Abdullah. Ne kadar iyi bir çocuk oldu." Rafika'nın gözlerinde bir damla yaş parladı. "Keşke bu kadar uzakta olmasa."
Ev birden bire, tankların ve zırhlı kariyerlerin çıkardığı gürültü ile baştan ayağa sallandı. Birkaç saniye sonra da, aynı anda evin hem ön, hem arka kapıları tekme ile açıldı ve on tane miğferli israil askeri odadan içeri daldı. Uzi makineli tüfekler ateşe hazırdı. Raya ve Liana çığlık attılar, onları sakinleştirmeye çalışan anneleri bir askerin dipçiği ile yere serildi.
"Olduğun yerde kal, Filistinli pislik," Çavuş Emil Sha-hak, yirmi yıl önce, Erhich 45. tugaya takım komutanı olarak geldiğinde onun tankının sürücülüğünü yapmıştı. Shahak için Araplarla süren bu uzun savaş, birden kişisel bir mesele haline gelmişti. Tuğgeneral Ehrlich, alayın uzun ve gurur dolu tarihinde gördüğü en iyi komutanlardan biriydi, ama artık ölmüştü, bu bok çukuru köyde yaşayanlar tarafından öldürülmüştü. Emil Shahak'ın kanı beynine sıçramıştı. O ve askerleri, intikam almak için küçük bir bahane bekliyorlardı.
Rafika, yattığı yerde acıyla kıvranıyor ve sessizce hıçkı-

rıyordu. İsrailli asker, dipçiğini öyle sert indirmişti ki, iki kaburgası kırılmıştı. Muhammed annesine doğru koşarken, elindeki tavayı önüne çıkan ilk İsrailliye indirdi. Daha ilk operasyonuna katılmış olan yedeklerden genç bir asker, içgüdüsel olarak ateş etti. Silahından çıkan kurşunlar, Sarta-wi'nin en küçük çocuğunun göğsüne saplandı, çocuk, daha yere düşmeden ölmüştü bile, ablasının doğum günü şerefine giydiği yepyeni bembeyaz pamuklu gömleğinin önü kıpkırmızı kan olmuştu. Raya ve Liana, mutfağın bir köşesine sinip çığlık attılar. Abdullah Sartawi, yaşadığı şok nedeniyle bembeyaz olmuştu, oğluna doğru bir adım attığı anda, bir dipçik yedi ve o da yere düştü.
"Kimse kıpırdamasın." Çavuş Shahak'ın ağzının kenarı köpürmüştü. "Şu ikisine dikkat edin," diye bağırdı. Genç yedek, Uzi'sini ne yapacağını bilmeden doğrulttu. Önce Raya'ya sonra da Liana'ya, biraz önce ne yaptığını yeni yeni farkına vardığı için altdudağı titremeye başlamıştı. "Öteki odaları arayın." Emil Shakak artık böğürüyordu.
Yusuf eve doğru koşmak için hamletti, ama Ahmet onu yakalayarak ağaçların arkasına doğru sürükledi.
"Hayır Yusuf," diye tısladı. "Unutma, onların silahları var, bizim yok."
"Ateş ettiler Ahmet!" Yusuf'un gözleri yaşlarla dolmuştu.
"Eğer eve böyle dalarsan daha da edecekler," diye uyardı, Ahmet onu alçak sesle. "Allah bizimle, ama eğer ölürsek kimseye hayrımız dokunmaz." Ahmet kolunu sıkı sıkı kardeşinin omzuna sardı. Onu yere yatırırken, gözlerini eve dikti.
"Boş Emil" Onbaşı, çavuşa rapor verirken, duyduğu hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu.
"Orospu çocuğu," Çavuş Shahak, Liana ve Raya'ya

doğru yürüdü. Muhammed'in cesedinin üstünden adarken, müthiş bir öfkeyle ölü çocuğu tekmeledi, sonra dehşetten çılgına dönmüş kızların karşısında durdu. Emil Sha-hak ve adamları, aradıklarını bulamadıkları için öfkeden çılgına dönmüşlerdi.
Çavuş, Liana'nın çenesini tuttu ve yüzünü zorla kaldırarak kendisine bakmaya zorladı. Kızın yüzü solgun ve güzeldi, ama bakışlarındaki öfke, çavuşun azgınlaşmasına neden oldu. Onbaşıya döndü dişlerinin arasından tısladı.
"Sen çirkin olanı alabilirsin." Tabancası ile Raya'yi gösterirken sırıtıyordu. Liana'yı saçlarından yakaladı, bacaklarını çekti ve kıllı kocaman eliyle kızın incecik kollarının ikisini birden yakaladı.
"Ona ilk sokan ben olacağım," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Tankçılar ayrıcalıklıdır."
"Hayır, ne olur" Abdullah Sartawi dizlerinin üstüne çökmüş yalvarırken, gözyaşları sel gibi akıyordu.
"Filistinli pislik." Çavuş Shahak, onu tekmeledi ancak Abdullah çektiği acıya rağmen İsrailli'nin postallarını yakaladı ve umutsuzca yalvardı.
"Hayır, hayır, hayır," diye haykırdı.
Artık geri dönülmez bir noktada olan Çavuş Shahak, postalını adamı elinden kurtardı. Jericho tabancası ile Ab-dullaha nişan aldı ve ateş etti. tki kez.
Rafika, haykırarak kocasının cesedinin üstüne kapandı. Shahak, bu kez tabancasının namlusunu Rafika'nın ensesine çevirdi ve iki el daha ateş etti. Rafika kasıldı, sonra cesedi kocasının cesedinin yanına düştü.
"Filistinli bok!" Çavuş Shahak, Liana'y1 annesiyle babasının yatak odasından içeri itti ve kapıyı bir tekmede kapadı.
Şoktan aptala dönmüş olan Liana, başına gelecekleri

anlayınca, kendini kurtarmak için çırpınmaya başladı. Ancak Çavuş Shahak'ın elleri, bileklerini kıskaç gibi kavramıştı.
"Zsona.'înahl rabak ars ya choosharmuta! Orospu! Babanla birlikte cehennemin dibine kadar yolun var!" diye bağırdı Liana'nın kulağına, iğrenç ve sıcak nefesi kızın yüzünü yaladı. Kafasına tabancasının kabzası ile vurarak kızı yatağa fırlattı. Giysilerini çılgınca yırttı ve pantolonunu bacaklarına kadar indirdi. Liana, Shahak'ın sertleşmiş çirkin erkekliğini donmuş gibi seyretti ve birden başına gelecekleri anlayıp dehşete kapıldı.
Shahak homurdanarak kızın üstüne çıktı, kollarını başının üstünde kıskaç gibi kavradı. Liana, bir hayvan gibi homurdanarak içine girmeye çalışan çavuşu üstünden silkelemeye çalıştı, çavuşun bedeninden iğrenç bir ter kokusunun yanı sıra, içinde evi gibi yaşadığı zırhlı aracın dizel kokusu yükseliyordu.
"Sıra sende Yigal." Shahak, kamuflaj pantolonunu çekiştirerek dışarı çıktı, genç askere gözleriyle işaret etti.
"Ben mi?" dedi Yigal, başını olmaz diye sallayarak.
"Her şeyin bir ilki vardır oğlum, bundan kolayını da bir daha bulamazın. Gir içeri ve şu orospuya koy bakalım."
"Haydi Yigal," dedi askerlerden biri. "Sen erkek değil misin yoksa? "
Kafası karmakarışık olmuş ve kendini her zamankinden de berbat hissetmekte olan Yigal, kendini odanın içine itmelerine izin verdi. Liana, annesiyle babasının yatağına kıvrılmıştı, başı duvara dönüktü, vücudu kontrolsüz hıçkırıklarla sarsılıyordu.
Yigal bir an kusacağını sandı. Kızı rahatlatmak istedi, ama kardeşini öldürmüş olduğu için çok üzgündü ve ona dokunmaya çekiniyordu. Onu içeriye gönderme nedenleri-

ne yetecek kadar bir süre bekledi, sonra pantolonunu gevşetti, kapıyı açtı ve çıktı, fermuarını onların önünde kapattı.
"Sonraki!" Sesi kararsız ve kuruydu.
"Eeeeeeeeeyyy" Sartawilerin evinden onay haykırışları yükseldi...
Son israil askerinin de her iki kız kardeşle işi bitene kadar, iki odanın derme çatma kapıları açıldı ve kapandı. Öfkesinin hızı kesildikten sonra Shahak, kendisinin ve adamlarının yaptığı şeyin yaratacağı etkinin farkına varmış, iyice işgüzarlaşmıştı.
"içerden iki Kalaşnikof getirin," dedi askerlerden birine havlarcasına. Askerler, çavuşlarının Filistinlilerin kullandığı bu iki silahı nerede sakladığını biliyorlardı. Hepsi, az önce yaşanan olayın ortağı haline gelmişlerdi. Çavuş Shahak, onları da bu işe bulaştırarak ortaya atılacak iddiaları ve açılacak muhtemel bir soruşturmayı engellemişti.
"Dinleyin şimdi. Bu gece yaşanmadı," askerler yere baktılar. Çavuş Shakak, silahlardan birini aldı ve ter içindeki fularıyla sildi. Silahı Abdullah'ın cansız eline sıkıştırdı, üzerinde parmak izi çıkana kadar sıktı ve sonra cesedinin yanına bıraktı. Aynı şeyi Muhammed'e de yaptı. Yandaki odadan, Raya ve Liana'nın

umutsuz inlemeleri gelirken, Onbaşı, ordu malı fotoğraf makinesini eline aldı. Makinenin flaşı, Muhammed ve Abdullah'ın cesetlerini aydınlattı.
"Bu gece, generalimiz Filistinli teröristler tarafından öldürüldü, aldığımız istihbarata göre de bu pislik onları evinde saklıyordu. Şimdi o iki orospuyu dışarı çıkarın."
Raya ve Liana güçlükle ayakta durabiliyorlardı.
"Buradan çekip gitmeniz için beş saniyeniz var." Arka kapıyı gösterdi ve iki kızın sendeleyerek karanlığa doğru
117

yürüyüşünü seyretti. Shahak, elindeki silahı önce Raya'nın sonra da Liana'nın sırtına boşalttı.
"Geride tanık bırakmak yok," diye söylendi dişlerinin arasından. "Unutmayın, böyle bir şey yaşanmadı. Haydi gidiyoruz !"
Derin bir şokla sarsılmış olan Ahmet ve Yusuf, ağaçların arasında gizlendikleri yerden askerlerin çekilip gidişini izlediler. Sonrada eve yaklaşıp donmuş gibi bir zamanlar evleri olan kan gölünün içinde kadedilmiş ailelerine baktılar.
Savunma Bakanı Reze Zweiman ve General Halevy, kameraların karşısına birlikte çıktılar.
"Tuğgeneral Ehrlich, ulusumuzun en büyük askerlerinden biriydi, karısına ve oğullarına başsağlığı diliyorum." Zweiman basın toplantısını bu sözlerle açtı. Deir Azun'da 'ne zaman, nerede ve nasıl' olmuş olabileceğini anlattı.
Son sorulardan bir tanesi CNN muhabiri Tom Schwe-iker'dan geldi.
"Filistinliler Deir Azun'da katliam yapıldığını iddia ediyorlar Generalim. Acaba İsrail hükümeti bu iddiaları araştıracak mı?"
"Hepinizi bu konuda temin ederim ki," diye cevap verdi Halevy, öfkesini güçlükle kontrol ediyordu, "Deir Azun'da meydana gelen tek katliam, Israilleri ve barışsever insanları terörizmden kurtarmayı kendine görev edinmiş bir İsrailli komutanın kadidir. Fotoğrafları siz de gördünüz. Bu kişiler silahlıydılar ve kendileri masum sivillere karşı yapılan sayısız saldırının sorumlularıydı." İsrail Genel Kurmay Başkanı önündeki dosyayı kapattı ve sıkı sıkı kontrol altında tuttuğu basın toplantısını bitirdi.
Tom Schweiker, iki adamı tatmin olmamış bir merakla izledi.
118

Bakan'in odasına döndüklerinde General Halevy, Reze Zweiman'ın Filistinlilerin dalaklarını sökme konusunda ne kadar doğru bir karar vermiş olduğunu düşünüyordu. Komutanın kaybı, kamuoyu karşısında hükümetin imajını ciddi bir şekilde zedeleyecekti. Reze siyasi düşmanlarının bunu kendi aleyhine kullanacaklarını çok iyi biliyordu.
"Allanın belası medyayı, özellikle de CNN'deki Schwe-iker bokunu uzak tut. O aşağılık yaratıklar çekip gidene kadar köyü işgal et. Gerekirse, zeytinliklerinde zırhlılarla manevra yap."
"Sen bu işi bana bırak Reze. Ben işimi bitirdiğim zaman, bu aşağılıklar Batı Şeria dışında her yerde yaşamak için can atar olacaklar."
Sartawilerin zeytinliğinin kıyısındaki tozlu kızıl tepede israilli askerler ifadesiz bir yüzle, köylülerin Abdullah ve Rafika Sartawi ile kızları Raya ve Liana'y1 ve en küçük oğulları Abdullah'ı toprağa verişlerini izliyorlardı.
Yaslı köylülerin sonuncusu da gitti ve Ahmet ile Yusuf mezarların başında yalnız kaldılar.
"Beni bırakmalıydın Ahmet" dedi Yusuf öfkeyle, gözyaşları durmak bilmiyordu.

"Sen de ölseydin, öyle mi?"
"Bunu bilemezsin," dedi Yusuf ağabeyine tükürür gibi. "Zavallı küçücük Muhammed bile onları korumaya çalıştı!"
"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Ahmet, şu anda bu konuyu tartışmanın bir anlamı olmadığının farkındaydı.

"Ne fark eder ki?" Yusuf koşarak uzaklaştı, gözyaşları yanaklarından sel gibi iniyordu, israilli askerlere duyduğu nefretin yanında, ağabeyinin korkaklığına duyduğu nefret yüreğini yakıyordu.
119

Ahmet, büyük bir üzüntüyle uzaklaşan kardeşinin arkasından baktı. Yaşananlara bir anlam vermeye çalışarak, ailesinin mezarlarının başına oturdu. Erkek kardeşini çok ama çok uzun bir zaman, bir daha hiç görmeyecekti, belki bir gün, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği koşullar altında bir kez daha karşılayacaklardı.
120

Tricario ve Milano
"iyi şanslar, Allegra!"
Tricario'nun üst meydanı, uğurlayıcılarla tıklım tıklım doluydu, Piskopos Aldo Marietti'nin sarayının balkonuna kocaman bir pankart asılmıştı. Haber, tepedeki kasabalarda hızla yayılmış ve çevrede Vatikan'ın Allegra'ya bu büyük onuru bahşettiğini duymayan kalmamıştı.
"Kutsal Baba'mız, bunu bizzat kendisi onaylamış." 'Allanın isteği Alayı'nın lideri La Signora Farini, bunu öylesine yüksek bir sesle söyledi ki, sesi çok önemli bir edayla çalmakta olan orkestranın da sesini bastırarak herkes tarafından duyuldu. Pispkopos Marietti tarafından kullanılmakta olan Tricario'nun tek aracı, kalabalığın arasından santim santim ilerlemeye başladığında, müzik kreşendoya ulaşmıştı. Allegra'nın babası ön koltuğa kurulmuş, Allega-ra, annesi ve iki ağabeyi, küçük Flavia'nın arka koltuğuna sıkışmışlardı. Nonna, gözyaşlarını sildi. Guiseppe, Non-na'nın solmuş siyah elbisesinin eteklerine sıkı sıkı yapışmış, heyecanla el sallıyordu, kıvırcık kara saçları, Tricario'yu Çevreleyen dağların granit kayalarını yıkayan sabah güneşinde pırıl pırıl parlıyordu.
Köyün yirmi kilometre aşağısındaki vadiye ulaşmak bir
121

saat sürdü. Piskopos Marietti, epeydir araba kullanmadığı için, küçücük arabayı, Tricario ve Grissano gibi kasabalardan geçen tek hatlı tren istasyonuna bağlayan engebeli dağ yollarında devirmeden sürmek için bayağı çaba sarf ediyordu.
"Hepimiz seninle gurur duyuyoruz Allegra," dedi Piskopos Marietti, küçük ve boş istasyona girdiklerinde. "Kilisemizi büyük bir başarıyla temsil edeceksin."
"Yüzünüzü kara çıkarmayacağım Piskopos Marietti, söz veriyorum."
Babası ışıl ışıl gülümserken, annesi gözyaşlarını siliyor-du. Eski lokomotif, dağları aşıp gelirken, Taranto-Napoii ekspresinin düdüğü duyuldu. Köhne tren bir duman bulutuyla geldi ve kondüktör, bir türlü bitip tükenmek bilmez öpücük ve kucaklamaları sabırla bekledi. Düdük vadide yeniden yankılandı ve tren ileri doğru hareket etti. "Hoşça kal. Yazmayı unutma!"
Tren virajı dönerken, çılgın gibi el sallayan grup gözden kayboldu. Allegra boş kompartımandaki çadamış deri koltuklardan birine oturdu, aklı karmakarışıktı. Kısa bir süre sonra, tren, bir keçi sürüsünün geçişi nedeniyle yavaşladı, geviş getiren keçilerin hiçbir acelesi yoktu. Allegra, kondüktörle keçi çobanı arasında motorun sesini bastıran tartışmayı ve keçilerin melemelerini dinledi. Evden ayrılıp karşı vadideki manastıra gitmenin kendisine ne kadar zor geldiğini hatırladı. Şimdi Milano dünyanın öbür ucu gibi geliyordu ona. Tren öne doğru sarsıldı, genç kız pencereden granit tepelere ve onların ardındaki Basilicata Dağları'na baktı, içindeki isyan ve heyecan, hüzün ve kabulle yarışıyordu.
Kafasında dolanıp durmakta olan onlarca düşünce onu bir an bile rahat bırakmadı, yirmi dört saatlik yol boyunca
122

doğru dürüst uyuyamadı. Trenitalia'nın Napoli-Roma gece seferi, Milano'nun Merkez İstasyonu'na girdiğinde, damarlarına adrenalin doldu birden. Kompartımanın gereksiz yükseklikteki merdivenlerinden adadı ve Vatikan'ın kendisini karşılamakla görevlendirdiği kıdemli öğrenci Peder Giovanni Donelli'ye bakınmaya başladı. Sabahın yedisiydi, Allegra peronda durmuş, işlerine yetişmek için koşuşturan binlerce kişiye bakıyordu. Bir an önce her şeyi içine sindirmek istiyordu... insanları, âdetleri, kahvehanelerin sıcak pırıltısını, kokuları, gürültüyü. Hayatın karşısına çıkardığı bu büyük fırsatı yakalamaya hazırdı, kalabalığı hevesle taradı.
Tam o sırada, son derece yakışıklı bir papaz kalabalığın arasından sıyrıldı. Siyah saçlı, 1.75 boyunda, Allegra'dan birazcık daha uzundu.
"Günaydın, Signora!" Allegra, Giovanni'nin yanık yüzüne yayılmış sıcacık gülümsemeye bakakaldı, mavi gözlerindeki samimi ve nüktedan pırıltı bulaşıcıydı.
"Hemşire Allegra Bassetti mi?" diye sordu elini uzatırken. "Adım, Giovanni Donelli. Milano'ya hoş geldiniz."
"Teşekkürler Peder. Bu kadar erken saatte beni karşılamaya gelip, zahmet ettiniz," diye karşılık verdi Allegra mahcup bir sesle.
"Biliyorum, alışkanlıklardan vazgeçmek zor, söylediklerimde bir kasıt yok, ama bana Giovanni demeye alışmalısınız," dedi Allegra'nın eski püskü bavulunu kapıp, kalabalığın içinden ona yol açarken. Duca D'Aosta Meydanı, tren istasyonundan çok daha telaşlı idi ama taksi şoförünün bu durumdan etkilenmiş bir hali yoktu. Önüne çıkan her sorunda kornasını çalarak, Via Vitruvio'dan şehrin tarihi merkezinden kısa bir mesafedeki Ca' Granda'ya doğru yol almaya başladı. Allegra'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.
123

Tek arabalı dağ köyü Tricario'dan Milano'ya gelmek, tam bir kültür şoku yaşamaktı.

"Akşam sizi görüşmek üzere ararım, tamam mı?" dedi Giovanni, Allegra üniversiteye resmen kaydolduktan sonra. "Milano'ya tekrar hoş geldiniz."
Allegra'nın birkaç parça eşyasını yerleştirmesi çok uzun sürmedi. Korku ve heyecan karışımı duygularla kendini eski üniversitenin kalabalık kampusunu keşfetmek üzere dışarı attı. 1456 yılında hastane olarak inşa edilen bina, şimdi Rönesans'tan kalma dar yolları ve çim enli bahçeleriyle, Milano Devlet Üniversitesi'ne ev sahipliği ediyordu. Oryantasyon haftası bütün hızıyla devam ettiği için, baktığı her yerde, ellerinde broşürler ve ilanlarla dolaşan öğrencileri görüyordu. Öğrenci Birliği seçimleri, Ca' Granda Tartışma Topluluğu'na davet, UNICEF Kitap Kulübü. Hatta bir de Üniversite Film Kulübü vardı ve yeni dönemde gösterilecek filmlerin listesini de vermişlerdi. Allegra, Tri-cario Piskoposu'nun 'sadece erkekler' için izin verdiği kovboy filmleri konusunda daha esnek olması gerektiğine karar verdi. Bir saat sonra, bu bilgi sağanağından bitkin düşmüş olan Allegra, Ca' Granda'nın taş döşeli yollarından geçerek Milano Katedrali'nin yolunu tuttu.
II Duomo biraz ötedeydi, oraya vardığı zaman, Allegra meydanda durdu ve kocaman katedrale huşu ile bir süre dışarıdan baktı. Taş duvarları ve damı üç bin beş yüz tane heykel süslüyordu, bunların arasında kırk beş metrelik altından bir Madonna heykeli de vardı, içeride, devasa sütunlarla birbirinden ayrılmış beş koridor ve biraz yüksekte de koro için ayrılmış bölüm vardı. Allegra, 1841'den beri üstü bir haçla kapatılmış mezar odasının yerini belli eden küçük kırmızı ışığı gördü. Saint Peter ve Sevilla Katedralinden sonra dünyanın üçüncü büyük katedraliydi burası, yapılışından bu yana dört yüz yıl geçmişti.
124

Allegra, Nonna'ya verdiği sözü hatırladı. Nonna, Milano'da dua etmenin daha fazla ağırlığı olduğunu söyleyerek, aile için dua etmesi konusunda ısrar etmişti. Napolyon'un İtalya Kralı olarak taç giydiği mihraptan fazla uzakta olmayan sıralardan birine diz çöktü. Fısıltıyla duaya başladı. "Kutsal Meryem, Tanrının inayeti üstünde olsun. Kadınların içinde en kutsalı, rahmi İsa ile kutsanmış kadın..." Allegra Tanrısından ailesini korumasını ve ona eğitim hayatında başarılar göstermesini istedi. "Kutsal Meryem, Tanrımızın annesi, biz günahkârları koru..."
Çok sevdiği Katolik Kilisesi'nin güvenini sözlere çok dökemiyordu. Allegra kiliseye hizmet etmenin onun kaderi olduğunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Tanrıya, başkalarına yardım etmesini sağlayacak bir eğitim imkânı sağladığı için şükrediyordu. Allegra olanca saflığıyla, bilgiye duyduğu bu susuzluğun ve içinde taşıdığı ilahi duyguların, aynı zamanda onu acı ve karmaşa dolu bir yola sürükleyeceğini bilmiyordu. Bu susuzluk, onu hile ve desisenin bilinmeyen dünyasına sürükleyecek, hayatın ve ölümün zalimliğini öğrenecekti.
Milano'nun kuzeyindeki Alp Dağları'nın ardında güneş batarken, Allegra odasında Giovanni'yi bekliyordu. Bir erkeğin kendisini görmeye geleceği düşüncesi tuhaf bir şekilde heyecan veriyordu ona, ama Alberta Ana'yı tanıdığı için, Giovanni bir papaz olmasına rağmen yine de dehşete kapılıyordu. Başrahibe'nin dünyasında, hiçbir erkeğe güvenilmez, her zaman bazı önlemler almak icap ederdi. Allegra, içine bu konuda yerleşmiş olan suçluluk duygusu ile sürekli mücadele halindeydi. Erkeklerle yaşamış olduğu tek bir an, sık sık düşüncelerinin arasına karışır ve saaderce bağışlanmak için dua etmesine neden olurdu.
Okulun son yılında, daha on altı yaşına yeni girdiği sı-
125

rada, ilkbaharın başlarında bir pazar günü, öğleden sonra nehir kenarında yürüyüşe çıkmıştı. Eski Roma yolundan döndü, nehri takip ederek Tricario'nun dışındaki çifdikle-re doğru yürümeye başladı. Dağların tepelerinde hâlâ kıştan kalma kar vardı, ama daha aşağılardaki karlar erimiş ve nehir, asırların yıprattığı kıyıdaki kayalara kadar yükselmişti. Nehir kenarında en sevdiği yer olan koca bir kayanın dibine kadar yürüdü. Kaya, nehre doğru sanki bir gözcü gibi eğilmiş ve meşe ağaçlarından küçük bir koruluğun ardında gizlenmişti. Allegra otların üzerine uzandı, ince pamuklu elbisesinden geçerek kendisini ısıtan akşamüstü güneşinin altında gerindi, sonra da huzur dolu bir uykuya daldı.
Bir süre sonra uyandı ve az ötesinde hissettiği bir kıpırtıyla şaşkına döndü. Hemen kalkıp oturdu ve ceketine uzandı. Biri geliyordu.
"Carlo, beni çok şaşırttın!"
Carlo sırıttı. Genç esmer yüzü güneşten iyice yanmıştı, uzun siyah kakülü alnının üzerine düşmüştü.
"Affedersin, şaşırtmak istememiştim," dedi yanına otururken.
"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordu Allegra, sesi istemediği halde suçlar gibi çıkmıştı.
Carlo Valenti, iki ay kadar önce birden bire ailesiyle birlikte Tricario'ya gelmişti. Valentiler Sicilya'nın Marsala taraflarındandı. Büyük bir çifdik satın almış olmaları kasaba sakinlerinin epeyce bir süre dedikodu yapmasına neden olmuştu. Uyuşturucu parası ve mafya bağlantılarına ilişkin söylentiler duyulmuş, Carlo'nun babası hakkında infaz emri çıktığına dair laflar, küçük dağ köyünün dar sokaklarında ve avlularında epeyce dolaşmıştı. Ancak konu sadece bunlar değildi, özellikle de Allegra'nın sınıf arkadaşlarının arasında.
126

"O kadar da yakışıklı değil," demişti Allegra'nın en yakın arkadaşı Anna.
"Galiba çok küstah," diye karar vermişti gruplarından Rosa.
"Çok kendini beğenmiş. Bütün Sicilyalılar gibi," demişti bir başkası. Tricario'nun genç kadınları arasında Car-lo aniden büyük bir ün kazanmıştı.
"Senin yoldan geldiğini gördüm," dedi Carlo dürüstçe, ama son iki pazardır aynı yoldan geldiğini gördüğünü ve bu kez onu beklemekte olduğunu eklemedi.
"Carlo Valenti, beni takip mi ettin yoksa?" Allegra, en sevdiği yerin bir başkası tarafından keşfedilmesine itiraz eder gibi konuştu, ama Carlo gibi biriyle yalnız kalabildiği için içten içe memnundu.
"Öyle değil," dedi, "bazen olaylar kendi kendine gelişir. Tanrı böyle ister," diye ekledi. Bu son cümle, özellikle din kendisine engel teşkil edecekmiş gibi geldiği zamanlarda, Marsala'lı kızlar arasında kendisine büyük bir başarı kazandırmıştı. "Yukarıdan birinin geldiğini gördüğümde, senin olman için dua etmiştim, kabul oldu."
Allegra yüzünün kızardığını hissetti, hızla düşündü. Kuşkulu geçmişine rağmen, bu genç Sicilyalıyı çok heyecan verici buluyordu. Ailesinin, özellikle de babasının onunla görüşmesini hiç onaylamayacağını biliyordu, ama içinde bir yerlerde ısrarlı bir ses vardı. Sınıfını bilmek başka bir şeydi, potansiyelini hissetmek başka, eğer kanadarını açıp Tri-cario Dağları'nın ötesini keşfedeceksen diyordu içindeki küçük ses, kendi çevrendeki tuhaf delikanlılardan daha doğru dürüst birine ihtiyacın var.
"Tricario'yu nasıl buldun?" diye sordu. "Herhalde Sicilya'dan sonra sıkıcı gelmiştir."
Carlo omuzlarını silkti. "Daha farklı, çiftlikte de çok Çalışmak gerekiyor. Ama sen alışkınsındır herhalde."

Allegra başını salladı ve sustu. Hafif esinti yumuşacık, nehirden yükselen ses huzur vericiydi. Allegra gevşedi ve farkında olmadan sırtını kayaya vererek arkasına yaslandı.
"Neden Sicilya'dan ayrıldınız?" diye sordu sessizliği bozarak.
Carlo tekrar gülümsedi. "Babamın kendine özgü nedenleri vardı. Bazı şeyleri sormamak lazım, ama senin yerinde olsam duyduğum her şeye inanmazdım. Marsala'da amcamın çiftliğinde çalışıyorduk, sonra zamanı geldiğinde babam taşınıp kendi işini kurmaya karar verdi," dedi. Eğilip Allegra'nın yanağını öptü. Şaşıran Allegra yüzünü ona döndü, Carlo eğilip dudaklarından öptü.
Allegra önce ne yapacağını bilemedi, sıcacık güneş ışığının yönlendirdiği duygularla öpüşe karşılık verdi. Sonra Carlo'nun kendisini kollarına alıp yavaşça otların üzerine yatırmasına izin verdi. Üzerindeki sertliğini hissediyor, kafasının içinde bir çatışmadır gidiyordu. Carlo onu tekrar öptü ve elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.
"Hayır..." dedi Allegra zayıf bir sesle, sesi kendisine bile yabancı gelmişti. Ne olduğunu bile anlamasına fırsat kalmadan, Carlo, sutyenini çözdü ve göğüslerinin uçlarını öpmeye başladı. Allegra, onu kendine bastırarak karşılık verdiğini gördü. Carlo'nun elleri, külotundan içeri kaydı. Allegra içinden bir dalganın yükseldiğini hissediyordu. "Hayır..." diye fısıldadı tekrar. Carlo onun elini alıp, önü açık pantolonundan içeri sokarken nefesini tuttu. Elinin altındaki şey sert ve nemliydi.
"Hayır, yapma" dedi, Carlo'dan kurtulmaya çalışarak. Korku galebe çalmış, içindeki arzu sönmüştü birden. Ama o mücadele ettikçe, üstündeki baskı artıyordu. Carlo, organının üstünde duran Allegra'nın elini iyice bastırırken, bir yandan da göğüs uçlarını ısırıyordu. Delikanlı, hafifçe hır-

ladıktan sonra genç kızın üstünden kalkarken, yaşlar Alleg-ra'nın yanaklarından akıyordu. Onu ellerinin arasında hissetti, önce sıcak, sonra yapışkan.
Allegra nehir kıyısından köye doğru yarı sendeleyerek ilerledi. Nefes almaya çalışırken bir yandan gözyaşları sel gibi iniyordu. Carlo'nun kendisini izlemediğinden emin olduğunda, sakinleşmek için bir taşın üstüne oturdu, gözlerindeki yaşlar yavaş yavaş diniyordu.
Elbisesinin üstündeki lekeleri yıkamayı başardığında, yeniden ağlamaya başladı. Allegra nehrin kenarına diz çöktü.
"Kutsal Ana'mız, sana ve cennete karşı işlediğim ilk günah bu değil, ben senin masanın altındaki kırıntıları bile toplamaya layık değilim." Bakire Meryem'e onun için dua ve aracılık etmesi için yalvardı. Artık cehennemde yanacağından emindi. Mark'ın İncil'ini çok iyi hatırlıyordu, içindeki bütün isyan duygusu bir anda yok oldu. Rahibeler, Mark'a sık sık başvururlardı. Tanrı demişti ki, "Gözünüz azıcık kayarsa eğer, kör edin kendinizi, çünkü alevleri hiçbir zaman dinmeyen cehennemde yanacağınıza, Tanrı Krallığı'na kör girmeniz evladır."
O gece geç saatlerde, Allegra hâlâ uyumamıştı, hıçkırıkları, annesi, babası ve ağabeylerinin horultularına karışıyordu. Böylesine büyük bir günahın affedilmesi mümkün müydü. Tanrı ve Kurtarıcı'nın sözlerini hatırladı ve gerçek önünde aydınlanmaya başladı, bu bir mesajdı. Piskopos tarafından sık sık vurgulanarak anlatılan seksin kötülüğüne dair bir hatırlatmaydı bu. Ulu İsa, asla böyle bir duruma düşmemişti. O mükemmeldi. Matta son derece açıktı. İsa, cennete gidebilmek için asla cinsel ilişki kurmamıştı. "Bunu kabul edebilen etsin," demişti İsa.

Carlo ile arasında geçenler, ölümcül bir günahtı, çünkü

Allegra, özgür iradesiyle ona izin vermişti, ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Yerel Dominiken Manastırı'na girecek ve sefil hayatını Tanrıya adayacaktı. Kutsal Meryem elini tutarken, İsa'nın parmağına yüzük taktığı Sienalı Azize Catherine'nin görüntüsü gözünün önünde gelince içindeki acı ve suçluluk duygusu biraz hafifler gibi oldu. Trica-rio dışındaki dünyayı keşfetmek hayallerine veda etmesi gerekecekti, ama görüldüğü kadarıyla Tanrı ile evlenerek bu büyük bedeli ödemekten başka çaresi yoktu. O, İsa'nın gelini olacaktı artık. San Domenico Manastırı'nın başrahibe-si bunun ruhani birleşme olduğunu, Tanrının bir armağanı olduğunu söylemişti.
Allegra kapıdaki küçük tıkırtıyı duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. Kapıyı açtığında, elinde bir sepet bisküvi, kahve, tatlı kek ve çikolata tutmakta olan Peder Giovanni ile karşılaştı.
"Öğrenciler için şarttır."
"Peder," diye cevap verdi şaşkınlıkla "Lütfen içeri buy-run. Dağınıklığımın kusuruna bakmayın," dedi odadaki tek sandalyeyi göstererek.
"Lütfen, kusur ne demek. Benimki de aynı durumda. Hem unutmayın, Giovanni diyeceksiniz. Yerleştiniz mi?"
"Şöyle böyle. Birazcık gözüm korktu."
"Neyin nerede olduğunu öğrenene kadar ilk hafta hep öyle olur. İlk kez mi üniversiteye gidiyorsunuz? "
Allegra başını evet anlamında salladı. "Benim için gerçekten sürpriz oldu Peder..."
Giovanni, soru dolu bir gülümseme ile kaşlarını kaldırdı.
"Bağışlayın beni, rahipleri isimleri ile çağırmaya hiç alışkın değilim de."

"Bu da programın bir parçası. Sizi manastırda bilgilendirmediler mi?"
"Pek bir şey söylemediler Ped... Giovanni," dedi Alleg-ra alışmaya çalışarak. "Aslında Başrahibe biraz bu işe kar-şı."
Giovanni güldü. "Değişim o kadar kolay olmuyor," dedi "ama galiba I. Jean Paul'ün kafasında bir yöntem vardı." Çok sevdiği ve saygı duyduğu bu adamla ilgili anıları hatırlayınca kafasından bir bulut geçti. "Her sömestrin sonunda Vatikan'a kısa bir rapor yazacağız," diye devam etti. "İzlenimlerimizi, diğer öğrencilerle nasıl ilişki kurduğumuzu, onların tepkilerini falan, böyle şeyler, ama şu kadarını söyleyeyim ki, eğer Kardinaller Konseyi'nin tozlu koridorlarını gerçek dünyada olup bitenlere biraz olsun açabilirsek, bu hiç de fena olmaz."
Allegra, bu her şeyi çok iyi bilen ama ayakları da yere basan adamı dinledikçe rahatladığını ve içinin ısındığını hissetti.
"Ötekiler de geldi mi?" diye sordu.
"Ah haberiniz yok mu? Peder O'Connell'in bağlı bulunduğu diayokozda rahip sıkıntısı varmış, bu yüzden piskopos son dakikada gelişini iptal etti, öteki rahibeye gelince, o da geçen hafta kiliseden ayrılmış. Bu yüzden, korkarım sadece siz ve ben varız. Eğer yerleşmeniz için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana haber verin. Koridorun sonunda 415 numaralı odada kalıyorum," dedi. "Eğer hafta sonunda dışarı çıkmak isterseniz, yürüme mesafesinde çok şahane küçük bir pizzacı var. Cuma geceleri odun ateşinde pizza yapıyorlar ve özellikle bizim gibi yoksul öğrencilere göre harika makarnaları var." Giovanni genç kıza iyi geceler diledi, Allegra kendini daha az yalnız hissetti.
Daha akademik yılın başıydı. Zaman geçtikçe Ca'

Granda'daki fakülte eğitimiyle ilgili hâlâ bazı sıkıntıları olduğunu gördü. Allegra yeni çevresi ile uzlaşmaya çalışıyordu. Her geçen hafta, Giovanni ile cuma geceleri makarna tabaklarının başında yaptıkları tartışmaları iple çeker hale geldiğini görmeye başlamıştı.
Allegra, Milano'nun arka sokaklarından birinde keşfettiği küçük kitapçıdan aceleyle çıktı, çantasında Jean Alleg-ro'nun Ölü Deniz Parşömenleri Açılıyor adlı kitabının ikinci el nüshası vardı. Saatine baktı ve Profesör Roselli'nin Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili ilk dersine yetişmeye zamanı olduğunu görerek rahatladı. Saatine ikinci kez baktığında, üniversiteye giden Corso di Porta Romano trafiğinde hâlâ bekliyordu. Allegra dersin verildiği salona girdiğinde, profesör sözlerine yeni başlamıştı.
"Günaydın. Ben, Profesör Antonio Roselli." Ellili yaşlarda, yıpranmış yüzlü, ufak tefek bir adam olan profesör, eski püskü bir ceket giymişti, siyah yuvarlak çerçeveli gözlükleri, Romalıları hatırlatan burnunun üstüne düşmüştü. Dağınık beyaz saçları, kulaklarının üstünü örtüyordu, koyu renkli fırça gibi kaşları da en az saçları kadar dağınıktı.
"Kimse saçını taramakla zaman kaybetmiyor" diye düşündü Allegra, profesörün yüzündeki yaramaz gülümseme dikkatini çekmişti.

"Önümüzdeki birkaç hafta, Ölü Deniz Parşömenle-ri'ni göreceğiz" diye sözlerine başladı Profesör. "İki bin yıl kadar önce, gizemli bir tarikat olan Eseniler, Ölü Deniz'in kuzey kıyılarında Kumran diye bilinen ıssız bir bölgeye yerleştiler. Eseniler, Vatikan ve diğerlerinin iddia ettiği gibi münzevi, evlenmeyen ve pasifist bir grup keşiş değildi. Aslında bu insanlar, eski uygarlığın en ileri ve aydınlık toplumunu oluşturuyordu. Yaşam tarzları, Pisagor'un Yunanlı-

lar için öngördüğü esaslara uygundu. Eseniler gökbilim ve matematik konusunda gayet ileriydiler. Felsefe alanında da son derece ilginç yapıtlar vermişlerdir. Profesör Roselli sustu ve piposundan bir nefes çekti. "Bu dengeli toplumda, kadınlar erkeklerle eşit haklara sahipti. Öğlene kadar çalışırlar ve sonra, sade bir yemek öncesinde, Kumran'da kendi elleriyle yaptıkları hamamlarda hep birlikte yıkanarak temizlenirlerdi," diye devam etti. Profesör'ün bu eski toplumdan çok etkilendiği açıkça görülüyordu. "Eseniler, ya-şamlarıyla ilgili her ayrıntıyı, parşömenlere titizlik ve dikkatle not etmişlerdir. Bu parşömenler büyük bir kütüphane oluşturur. Yaşam felsefelerine göre, bilgilerini sonraki kuşaklara geçirmeleri gerekiyordu. Roma ordusu MS 68 yılında Kudüs'e yürüdüğünde, Eseniler bu parşömenleri Kum-ran çevresindeki mağaralara gizlediler." Profesör Roselli gözlüklerinin üzerinden öğrencilere baktı. "Ancak Ölü Deniz Parşömenleri bulunduğundan bu yana, bu parşömenlerden birinde, Museviliğin ilk yüzyılında ortaya çıkmış olan bu gizemli tarikatın yaşam tarzının da ötesinde bir şeyler olduğu söylentisi yayıldı," dedi. Sesinde sıradan bir komplo teorisinin ötesinde bir şeyler vardı? "Aranızda bu parşömenin hangisi olduğunu bilen var mı?" diye sordu Profesör Roselli. Giovanni birden ürperdi. "Omega Parşömeni," diye cevap verdi.
"Evet, Omega Parşömeni," dedi Profesör Roselli gözleri parlayarak. "Modern dünya açısından, mumyanın laneti gibi bir şey. Bu parşömen bulunur bulunmaz, gizemli şeyler olmaya başladı. Söylentiye bakılırsa, parşömende insanlığa dair bir kehanet, uygarlık hakkında korkutucu bir uyarı varmış. Bu öyle büyük bir sır ki, birçok insan bu bulunması çok zor arkeolojik hazineyi arayışı sırasında susturuldu."

İnsanlığa dair bir kehanet. Giovanni, Papa'nın dairesinde tanık olduğu şeyi düşündü ve Profesör Roselli ile Papa I. Jean Paul'e parşömenin özetini getiren Profesör Fiori-ni arasında bir ilişki olup olmadığını merak etti. Giovan-ni'nin emekli olan Profesör Fiorini'ye ulaşma çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Profesör Roselli ile dersten sonra konuşmaya karar verdi.
"Peki bu parşömenler nasıl gün ışığına çıktı?" Dünyanın önde gelen Ortadoğu uzmanlarından biri olan Profesör Roselli, öğrencilerini zaman ve uzay içinde yolculuğa çıkarmak gibi ender bulunan bir yeteneğe sahipti. Sınıfta kendini bir anda, Ölü Deniz'i çevreleyen güneşten kavrulmuş tepelerde bulan sadece Allegra değildi. 1947 yılıydı.
Sabah güneşi, İsa zamanından bu yana Kudüs'e uzanan tozlu yolun kenarına dağılmış Bedevi çadırlarının üstüne acımasızca çökmüştü. Doğuda Eriha şehri bulunuyor, aşağıda ise Ürdün Nehri, Ölü Deniz'e dökülüyordu. Asırlar önce, suyun kıpırtısız hali Hıristiyan hacıları öylesine etkilemişti ki, Ölü Deniz adı buradan geliyordu. Kudüs'ten otuz kilometre sonra yol ikiye ayrılıyordu. Az ötede nehir, Ürdün sınırını oluşturuyordu ve yol Amman'a kadar uzanıyordu. Sağda, yol dönüyor ve güneye, kayaların gözcü gibi sıralanıp harabelere bekçilik ettiği Kumran'a kadar uzanıyordu. Turuncu çakmak taşları güneşle yıkanıyor ve hafifçe titreşen suyun üzerinden sıcak bir buğu yükseliyordu. Suyun öte yanında Ürdün ile İncil'de adı geçen Moab ve Edom Dağları'nın vadileriyle kanyonları uzanıyordu.
Takma adı edh-dhibor yani Kurt Muhammet olan genç Muhammed Ahmet el-Hamit, ortadan kaybolan keçisine lanetler yağdırarak bayırdan aşağı yuvarlandı. Hayvanı son kez gördüğü tozlu bayırın dibine indiğinde, çevik keçi ortalıkta yoktu. Edh-Dhib, terli alnını elinin tersiyle sildikten

sonra, tozlu, buruşuk entarisiyle kuruladı. Sürünün en değerli hayvanlarından birini bulacağım derken kendi hayatını tehlikeye atmaya değmezdi. Sonra birden keçiyi gördü. Aşağıdan bakıldığında sanki kayanın içerlek kısmının bir parçasıymış gibiydi, ama yukarıdan, bir mağaranın girişinde durduğunu anladı.
"Evet küçük keçi, demek buradasın. Seni oradan çıkar-sam iyi olacak," diye kendi kendine söylendi. Edh-Dhib eğilip yerden bir taş aldı ve dikkatle nişan aldı. Taş hiç sekmeden mağaranın girişine düştü. Ama keçiyi şaşırtmak yerine, mağaranın içinde yankılanan çanak çömleğin sesini duydu. Edh-Dhip, taşlara tutunarak dar girişe kadar tırmandı. Zorlayarak kendini içeri doğru itti ve birden kendisini yirmi metre eninde, altmış metre uzunluğunda dar ve yüksek tavanlı bir mağaranın içinde buldu. Ayağa kalkabildiğim fark ettiğinde, çevresine bakındı. Ortada ne keçi, ne de tozlu zeminde keçinin ayak izleri vardı, uzun zamandır buraya hiç kimse girmemişe benziyordu. Aslında, bu mağaraya son ayak basılışının üstünden yaklaşık iki bin yıl geçmişti. Mağaranın öteki ucunda, asırların tozunun altında, toprak çanaklar duruyordu. Sessizlik ürperticiydi. İki yıl önce Nag Hammadi'de bir çömleğin içindeki parşömenleri bulan Mısırlı köylü gibi, Edh-

Dhib'de bu serin ve karanlık mağarada kimlerin ruhunun dolaştığını merak etti ve yavaşça çıkıp gitti. İki saat sonra, keçiyi bulmayı başarmıştı.
O gece yaşadıklarını arkadaşı Abu Dabu'ya anlattı. Arkadaşı ondan iki yaş daha büyüktü, Edh-Dhib kendisine ruhlardan söz ettiğinde ona küçümseyerek baktı.
"Ya çömleklerin içinde altın varsa?" dedi Abu Dabu aç gözlülükle, kara gözleri ateşin ışığında parlak amberler gibi ışıldıyordu.
135

"Kime aittir acaba?" Edh-Dhib, yapmak üzere oldukları şeyden hayli kuşku duyarak sormuştu. Abu Dabu duraksamadan cevap verdi. "Kim bulursa ona aittir," dedi anlayışla. "Bethelem'de Türk bir tüccar var, adı Ali Ercan. Amcam onunla daha önce de iş yaptı, bu işlerde en yüksek fiyatı kimin verdiğini iyi bilir ve hiç soru da sormaz."
Ertesi sabah erkenden, arkadaşının verdiği akla uyan Edh-Dhib, arkadaşıyla birlikte sarp kayalara tırmanıyordu. Mağaranın girişinde durdu ve sanki birini dinliyormuş gibi elini kulağına götürdü. Duyduğu tek ses, kayaların arasında uğuldayan rüzgârın sesiydi. Abu Dabu onu sabırsızca itti, delikanlı, kırık kayaların arasından yuvarlanıp yarıkta gözden kayboldu. Edh-Dhib, yumuşak kumlu zeminde ayağa kalkana dek, Abu Dabu mağaranın dibine varmıştı bile.
"Bana yardım et," diye buyurdu, sesi heyecanla titriyordu, ikisi birlikte, çömleklerden en büyüğünü kucakladılar ve daha ışıklı olan girişe taşıdılar. Abu, çömleğin ağzını açtı, geçmişin kokusu bir anda mağaranın içine yayılmıştı. Yüzünü ve ağzını kapatarak çömlekten içeri daldı uzandı ve uzun, dikdörtgen bir paket çıkarttı.
"Altına benzemiyor ki bu," Edh-Dibh, hayal kırıklığını hiç gizlemeden belirtti.
"Hayır," diye homurdandı Abu Dabu, keten kumaşa parmağını geçirirken. Kumaşı sabırsızlıkla, ortaya eski bir deri parçası çıkana kadar yırttı. Diğer çömleklerde de sağlam kalmış rulolar buldular. Binlerce parça, zamanın öfkesine direnerek beklemişti.
"Bunlar nedir bilmem Edh-Dhib, ama herhalde biri bu yazıları kimse bulmasın diye saklamayı uygun görmüş," dedi Bedevi kurnazlığı ile. "Bunları benim çadırıma saklarız. Yarın da Beytülhayim'e götürürüz."
136

Edh-Dhip, bazen eski bir parşömenin epeyce para ettiğini duymuştu, torbasının ağzını sıkı sıkı büzdü.
"Bu tüccar dükkânını kaçta açıyordu?" diye Abu Da-bu'ya üçüncü kez sordu.
"Merak etme," dedi delikanlı. "Birazdan gelir."
Ali Ercan, son otuz yıldır yaptığı gibi, Kral Davud Cad-desi'nden aşağı Manger Meydanı'ndaki dükkânına doğru yürüdü. Kudüs'ün sekiz kilometre güneyindeki bir tepeye kurulmuş olan Beytülhayim'de Noel'de yağan kar kalkalı çok olmuş, yine kavurucu bir gün başlamıştı. Nativity Kili-sesi'nin kulesi şehre tepeden bakıyordu, şehrin çevresini saran Musevi çölü, Haçlılar zamanında nasılsa hâlâ aynen duruyordu. Ama ne çevresini saran uhreviye, ne de bunların dindarlar için taşıdığı önem Ali'nin umurundaydı. îman sahibi insanların harcayacak paraları olduğu sürece, o hayatından memnundu. İsa'nın, Bakire Meryem'in ve azizlerin zeytin ağacından yapılmış heykellerine, bakır tabaklara, parlak renkli Bedevi kilimlerine ve minderlerine harcayacakları para. Daha fazla şey bekleyen müşteriler için, eski ve yıpranmış kasada incecik telkari gümüşler bulunuyordu. Ali, seçici ama vicdanının sesini susturmuş bazı müşteriler için de hazırdı. Özellikle de karaborsa eski eserlerle ilgilenenler için.
Dükkâna yaklaştığında, kendisini turistlerin yerine iki Bedevi gencinin beklediğini gördü, birinin elinde eski püs-kü bir torba vardı.
Ali, "Ne istiyorsunuz?" diye dişlerinin arasından söylendi. Entarisinin altındaki bir kemere asılı bir demet anahtarı çıkardı ve dükkânının kapısını açmaya koyuldu.
"Bizi amcam gönderdi," diye cevap verdi Edh-Dibh tereddütle. "Elimizde bazı parşömenler var, belki ilgini çeker."
137

Ali, gençleri zeytin ağacı ve baharat kokan dükkânından içeri ittirdi, caddeyi kontrol etti ve kapıyı hemen arkalarından kapattı. Dükkânın arkasında duran bir sıranın üstünü boşalttı ve gümüş bir büyüteçle parşömenlerin üstündeki garip harflere baktı. Sonunda büyüteci bir kenara bıraktı, kocaman burnunu düşünceli bir şekilde kaşıdı, eski bir yazıyı bir bakışta çözmesine imkân yoktu."
"Bunları nerede buldunuz?" diye sordu.
"Yam Hemalah yakınlarında bir mağarada" diye cevap verdi Abu Dabu telaşla, El-Dibh'in Ölü Deniz'le ilgili bir şey söylemesini engellemesi gerekiyordu.
"Bunlarla ilgilenen çıkabilir. Ama bana bırakmanız lazım, bir sorup soruşturacağım. Bir iki hafta içinde size haber yollarım. Bu arada, sakın kimseye bunları bulduğunuzu da benimle görüştüğünüzü de anlatmayın."
Bunları söyledikten sonra delikanlıları tekrar sokağa ittirdi.

Ali Ercan, iki gecesini delikanlıların getirdiklerini inceleyerek geçirdi. Hâlâ yazıyı çözememişti ama üç parşömenin, bir tanesi parça parça olmasına rağmen diğerlerine oranla daha özenle korunduğu açıkça görünüyordu. Bu üç parşömeni diğerlerinden ayırdı, özenle zeytin ağacından kutulara yerleştirdi ve dükkânın döşemesinin altındaki bir oyuğa sakladı. Eski Eserler Bakanlığı gelecek hafta gelecek ve kasasını teftiş edecekti, ama döşemenin altına bakmak akıllarına gelmezdi. Döşeme tahtalarının üstüne bir kilim yayan Ali, Eski Kudüs'teki St. Mark Manastırı'nın Suriyeli metropolitine danışmaya karar verdi.
"Acaba bu parşömenlerde Vatikan'ı bu kadar kaygılandıran ne vardı?" diye sözlerini bitirdi Profesör Roselli. Al-legra birden Eski Kudüs'ten, Ca' Granda'daki sınıfa geri dönmüştü.
138

"Vatikan bu parşömenlerin yayınına şiddede karşı çıktığına göre, insanın kafasında bir kuşku uyanıyor tabii," dedi gözlerini tekrar kırpıştırarak. Allegra'nın yakında çok iyi öğreneceği gibi, Profesör Roselli, gizemli şeylerden pek hoşlanıyordu. "Parşömenler bulunduğundan beri Vatikan, kimsenin görmesine izin vermedi, tabii Amerika ve Avrupa'daki seçkin bir grup Katolik akademisyen hariç. Bu gruba uluslararası ekip deniyor. İşin tuhaf tarafı, Vatikan, isa'nın Kum-ran'daki Esseni cemaati ile hiçbir ilişkisinin olmadığını iddia ediyor ki burası, vaftizci Yahya'nın onu Ürdün Nehri'nde vaftiz ettiği yere bir taş atımı mesafede bulunmakta."
Bu tartışma devam ettikçe, Allegra'nın içindeki kabul-cü yan giderek sıkıntıya giriyordu, ancak Giovanni'ye bakıp da onun son derece rahat olduğunu görünce, Allegra'nın içindeki isyancı yan, inancının sarsılmaz dogmasını daha da sorgulamaya başladı.
"Bu durum, bu parşömenlerde bir şeyler olduğuna dair kuşkuları iyice artırdı, özellikle de Vatikan'ın halka açmadığı Omega Parşömeni'nde," diye devam etti Roselli. "Amerikalı yazar Margaret Starbird, Yeni Ahit'in yazarlarının gematria kullandıklarına dikkat çeker. Bu harflerin yerine rakamların kullanıldığı bir yazıdır. Bazı bölümler, önemli kutsal kasıyarla belirtilmiş, bunlara gizli anlamlar yüklenmiştir. Ben cevabın bir kısmının Magdalena Sayıları diye bilinen şeyde yattığından kuşkulanıyorum."
Profesör Roselli eline bir tebeşir aldı ve tahtaya döndü.
"Ne Ibranicede ne de Grekçede sayılar için özel semboller yoktur, harfler sayıları belirtir. Eğer Grekçeyi ele alacak olursak:" dedi tahtaya yazarken:
Alfa a = 1 Beta 0 =2 Gamma y = 3
139

"Ve böyle devam eder," diye açıkladı Profesör Roselli, alfabenin tamamını omegaya kadar belirterek.
"Yani, gerek İbranicede gerekse Grekçede her kelimenin, harfler toplanarak ortaya çıkan bir nümerik değeri vardır. Margaret Starbird, dikkatimizi İsa'nın Tanrının Krallığını hardal tohumu tanesi ile karşılaşmışına çekiyor. Grekçede hardal tohumu (kitaptan harfler bulunup eklenmeli) 1746'ya tekabül eder. ilk bakışta, isa'nın Tanrının Krallığını, hardal tohumu olarak tarif etmesi çok tuhaf gelir, ama gayet basit bir nedeni vardır." Profesör Roselli'nin parlayan gözleri dans eder gibiydi adeta.
"1746 sayısı, 666 ve 1080 sayılarının toplamıdır. Bir Yahudi rabbisi olan Isa, 666 ve 1080 sayılarının öneminin farkındaydı. Esenelilere göre 666 sayısı, erkeğin güneşsel enerjisini temsil eder. Birçok yoruma göre hardal tohumu meseli son derece gariptir, ama öbür parçayı yani dişinin güneşsel enerjisini temsil eden 1080 sayısını çözdüğümüzde anlam son derece açık bir şekilde ortaya çıkar. Bu mesel, isa'yı Essenililerle ilişkilendirmekle kalmaz, diğer yandan isa'nın Tanrının Krallığını yani ruhu sadece erkek değil, erkekle dişinin bileşimi olarak, yin ve yang dengesi olarak gördüğünü de ortaya koyar, isa'nın 1746 eden hardal tohumu ifadesi, Hıristiyanlığın dişiliğini de vurgular." Profesör Roselli durdu, yüzünden hafif bir hüzün ifadesi geçti. "îlk kilise büyükleri bu mesajı sert bir şekilde bastırmışlardır. Aranızda buna ilişkin örnek verecek olan var mı?"
Yine Giovanni cevap verdi.
"Tomas incil'inin bütün kopyaları Maria Magdalena, Pilipus, Gnostik Incilleri, MS 180'de Lyon Piskoposu Ira-neaeus'un emriyle yok edildi, çünkü erkek rahiplerin iktidarını tehdit ediyordu."
Roselli öğrencisine giderek büyüyen bir saygıyla baktı.
140

Bu çok tuhaf diye düşündü, bu kadar akıllı, bilgili bir Katolik rahibine az rastlanır.
"Ya da ilk kilise büyükleri yok ettiklerini sandılar. Çünkü birileri Gnostik İncil'ini Nil'e kadar götürdü ve toprak bir çömleğin içine saklayarak Nag Hammadi'ye gömdü.Bu-rada iki bin yıl kadar bulunmayı bekledi. Gnostik İncil'i dikkatle sarılmıştı," diye devam etti. "Bedevi Araplardan biri, Nil kıyısındaki tarlasını gübrelemek için çalışırken, sabanı ile toprağı kazarken buldu. Birçok akademisyen Gnostik İncil'inin, ilk kilise büyükleri tarafından yok edilen kadın erkek dengesini kurmak amacıyla şu anda kullanmakta olduğumuz İncil'e eklenmesi gerektiğini düşünüyor."
"Tıpkı iki yıl sonra Ölü Deniz Parşömenleri'nin bulunduğu gibi," diye ekledi Profesör Roselli. "Sanki kozmos, bu iki önemli buluşu koordine etmiş, bunları birbirine bağlamış gibi. Peder Donelli önemli bir noktaya parmak

bastı. Kadim dinlerin hepsinde Tanrı ve Tanrıça dengesi bulunuyordu, sadece görece yakın zamanlarda, dinler, erkekler tarafından rehin alındı. Ben, erkek egemen dinlerin dengeyi tehlikeli bir şekilde bozduğunu ve dünyaya korkunç zarar verdiğini düşünenlerden biriyim. Kitle imha silahlarının gelişmesiyle birlikte erkek egemen dinler insanlık için büyük bir tehdit haline geldiler."
Bu insanı ürperten bir kehanetti. Giovanni bir kez daha Profesör Roselli'nin Omega Parşömeni'nin içeriğinin ne kadarını bildiğini merak etti. Roselli sanki onun düşüncelerini okumuş gibi devam etti.
"Starbird'ün Yeni Ahit'teki gizli sayılar olduğu kuramının Omega Parşömeni'nden kaynaklanıp kaynaklanmadığını görmek ilginç olurdu." Roselli'nin gözlerinden bir an bir gölge geçti. "Gerçi ben, Omega Parşömeni'nin, Magdalene Sayılarından çok daha fazla şeyler içerdiğinden kuşkulanıyorum. Yarıyıl tatilinden sonra, bence Vatikan'ın
141

en çok korktuğu sayı olan 153 'ü inceleyeceğiz. Çok iyimser bir insan olduğum için, çoğunuzun bu konuyu tatil sırasında araştırmak isteyeceğini düşünüyorum. Balıklarla ve gökten inen şehirlerle ilgili," diye ekledi yaramaz bir ifadeyle. "Ve tekrar bir araya geldiğimizde, Peder Donelli'den başkalarının konuştuğunu da görmek beni sevindirir doğrusu."
La Pizzeria Milano, öğrencilerle doluydu. Ama Alleg-ra, üniformasını çıkarmış olmasına rağmen sıkışık köşe masalarından birinde oturmakta olan Giovanni'yi hemen seçti.
"iyi akşamlar, Allegra!" Giovanni ayağa kalktı ve genç kızın sıkışık köşeye geçmesine yardım etti. Önündeki kavaftan kadehe chianti doldurdu. "Makarna geliyor," dedi "Şerefe!"
"Şerefe!" Allegra, her zaman olduğu gibi Giovanni'nin varlığıyla hemen rahadadığını hissetti.
"Bugün ihtiyar Roselli'nin söyledikleriyle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Giovanni, öne doğru eğilip öğrencilerin cuma akşamı gürültüsünü bastırmaya çalışarak.
"Çok kışkırtıcı değil mi. Hâlâ eğitimin sarp ve dikenli yollarında ilerlemeye çalışmama rağmen benim hoşuma gitti. Milano'ya gelene kadar ne Essenileri duymuştum ne yazdıkları Ölü Deniz Parşömenleri'ni. Herhalde Vatikan da duyulmasını istemediği için, ama beni asıl düşündüren Omega Parşömeni oldu. Sen böyle bir şeyin varlığına inanıyor musun?"
Giovanni, makarnanın gelmesini de fırsat bilerek soruyu hemen cevaplandırmadı. Dumanı tüten iki tabak puttanesca, yani zeytinli, domates soslu, ançüezli, biberli, sarımsaklı ve kekikli spagetti önlerine kondu. Papa I. Jean Paul'ün ölümüyle Omega Parşömeni arasındaki ilişkiden birine söz et-
142

mesi gerektiğini biliyordu, en azından gerçeği arama çabasının devamı için bu şarttı. Parşömenin araştırılması ile ilgili herkes hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu, akademik raporlar kaybolmuş, saygın bilim adamları acımasızca karalanmıştı. Giovanni, bu parşömenin etrafını çevrelemiş olan karanlık uçuruma bir başkasını daha çekmekten çekiniyordu ama bir sırdaşa da ihtiyacı vardı. Allegra, hiç düşünmeden güvenebileceği tek insandı. Bu genç kız, çok uzun zamandır karşılaştığı en parlak zekâlı insanlardan biriydi.
Giovanni, Vatikan'da yaşadıklarını anlatmayı bitirdiğinde, Allegra sükunetle sordu: "Öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" Giovanni başını salladı. "Albino Luciani, birçok insan için tehdit oluşturuyordu, sadece bizim sevgili Milano kardinalimiz Petroni için değil. Vatikan Banka-sı'nın yolsuzlukları onu fazlasıyla rahatsız ediyordu, evet ama Konsey'de onu rahatsız eden tek şey bu değildi. Petroni ve Kardinaller Konseyi şiddetle inkâr ettiler, fakat ben Luciani'nin Venedik'teyken yazdığı yazıları bizzat kendim biliyorum. Bu yazılar esrarengiz bir şekilde kayboldu. Luciani, bu yazılarda doğum kontrolünü desteklediğini belirtiyordu. "
Birkaç ay önce olsa, Allegra şaşkınlıktan dona kalırdı herhalde. Tricario'dan gelmiş biri için fazlasıyla kafa karıştırıcıydı duydukları, ama Allegranın içindeki isyankâr hızla güçleniyordu.
"Onu tanıyamadığım için üzülüyorum," dedi. "Gerçi doğum kontrolüne karşı bir eğitim aldım, ama ben de onun bakış açısına yaklaştım artık. Eğer doğru hatırlıyorsam, yirminci yüzyılda da geçerliliğini koruyan doğum kontrolü yasağı üç bin yıllık yaradılış kitabından geliyor. Tanrı, Onan'ı ölmüş erkek kardeşinin karısına karşı görevini yerine getirmeyip, spermlerini toprağa saçtığı için ölümle cezalandırmış. Değil mi?"
143

Giovanni gülümseyerek başını salladı. Her cuma gecesi yaptıkları entelektüel sohbetler ona büyük bir keyif vermeye başlamıştı.
"Bu metin, yazılana kadar bir de binlerce yıl sözlü olarak kuşaktan kuşağa geçmiş," diye ekledi Allegra. "Erkeklerin cinselliği bir tür kontrol, hatta epeyce güçlü bir kontrol mekanizması olarak kullandıklarını gösteriyor aslında."
"Papazların iktidarını, mantıki ilahiyat temellerinin ötesinde bir şeylerle sağlamlaştırmaları gerekir, Luciani de senin bu fikrine katılırdı." Giovanni, sesinde belli belirsiz bir hüzünle cevap verdi. "Ölümü çok büyük bir kayıp oldu, sadece kilise için değil, dünya için de. Bir gün Venedik'te doğum kontrolü üzerinde sohbet ediyorduk, bana dünyada, yetersiz beslenme yüzünden saat başı bir çocuğun öldüğünü okuduğunu söylemişti. Etkili

doğum kontrolünü, dünyadaki sorunların çözümünün bir parçası olarak görüyordu. Seçildikten sonra, bunu sağlayabilecek bir pozisyona nihayet geldiğini söylemişti bana. Bana sorarsan, sonunda hem bu konudaki görüşleri, hem Vatikan Bankası ile ilgili soruşturma açma kararı ve Vatikan Bankası'nın Omega Parşömeni'ni satın almış olduğunu keşfetmesi, hakkında ölüm emri çıkmasına neden oldu."
"Özetin tamamını okuyamadın mı?"
Giovanni hayır anlamında başını salladı. "Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayıp, dosyayı toparlayana kadar Pet-roni odadan içeri daldı."
"O saatte tam giyinik olması çok tuhaf," dedi Allegra. "Neden Omega Parşömeni'ni ortaya çıkarmaya çalışmadın, neden basına gitmedin?"
"Fırsatını bulur bulmaz, gizli arşive daldım, ama birisi benden önce davranmıştı. Basına gitmeyi de ciddi ciddi düşündüm, ama sonra o sırada sesimi çıkartmazsam Omega Parşömeni'ni bulma şansımı kaybetmem dedim. Elimde

parşömen olmadan Vatikan her şeyi inkâr edecek ve bunların benim hayal gücümün ürünü olduğunu iddia edecekti, zavallı Donelli, Luciani'nin geçirdiği talihsiz kalp krizi nedeniyle üzüntüsünden de dediğini bilmiyor diye açıklama yapacaklardı."
"Bana anlattıklarına bakılırsa, en azından bunu yaparlardı. Peki ya Profesör Fiorini, onu bulamaz mısın?"
"İşte işler burada iyice karışıyor. Bugün dersten sonra Roselli'nin yanına gittim. Sana anlattıklarımın kısa bir özetini verdim ona sadece, yani Omega Parşömeni'nin var olduğunu düşündüğümü söyledim. Çok üzgün görünüyordu. Fazla bir şey anlatmadı ama Profesör Fiorini'nin Roma'ya döndüğünün ertesi günü ortadan kaybolduğunu söyledi."
"Öldürüldü mü yoksa?"
"Klasik 'İtalyan Çözümü' işte. Eğer Vatikan'daki bu kişiler mafya ile bu kadar yakın ilişki içindeyse, bence bu çok mümkün. Roselli'yi derslerinden alıkoymuyor tabii ki, ama tahminime göre, bu konudaki araştırmayı derinleştirmeme-si konusunda uyarılmış, biraz fazla korkmuş gibiydi. Bana da çok dikkatli olmamı söyledi."
"Peki ama ne yapacağız şimdi?"
"Şu anda hiçbir şey. Kâğıdarımızı göğsümüze yakın tutarak oynayacağız. Eninde sonunda bir şey çıkacak karşımıza, gerçek her zaman ortaya çıkar."
Giovanni uzandı ve Allegra'nın kadehini tekrar doldurdu.
Üniversiteye doğru yola çıktıkları sırada, Giovanni Allegra'nın koluna gidi. İçinden bir ses Giovanni'ye bunun yanlış olduğunu söylüyordu, ama chianti bu ısrarlı sesi susturdu ve ruh eşini bulduğunu düşünerek durumu rasyonel-leştirdi. Eğer bu akıllı ve güzel rahibenin aklını ve duygularını karmakarışık ettiğini itiraf etmiş olsaydı, daha dürüstçe hareket etmiş olacaktı.

"Yarıyıl tatilinde ne yapıyorsun? Eve gidecek misin?"
Allegra hayır anlamında başını salladı. "Bunu karşılayacak gücüm yok. Herhalde burada kalıp Maria Magdale-ne ve 153 sayısıyla, bir de neydi, balık ve gökten düşen şehirlerle boğuşacağım," dedi gülerek.
Bu kez başını sallama sırası Giovanni'deydi. "Böyle bir şey olamaz. Ben eve ailemi görmeye gideceğim. Ayini yönetmek için davet edildim. Sen de benimle gelmelisin. Ailem seninle tanışmayı çok istiyor."
"Gelemem ki," dedi Allegra çabucak neden olduğunu bilmeden.
"Neden?" diye sordu Giovanni.
"Eee, Profesör Roselli'nin araştırması var ya," diye cevap verdi kararsızlıkla.
"Allah Allah, senin derdin bu mu? Bak ne diyeceğim, birlikte olursak, Isa ve Maria Magdalena ile ilgili bol bol gevezelik ederiz ve döndüğümüzde de oturup bir şeyler yazarız. "
"Bu hoş olur işte" dedi, Giovanni'nin mantığı karşısında direnemeyerek. Giovanni'nin vücudundan yayılan sıcaklığı hisseden Allegra, neredeyse başını omzuna yaslaya-caktı... İçinde, garip duygular çatışıyordu. Katolikliğin sesi, bir adama bu kadar yaklaşmasının çok yanlış olduğunu söylüyordu. Tıpkı Giovanni gibi o da bu duyguları, zekâsına, sıcaklığına ve şefkatine büyük hayranlık duyduğu bir insana karşı taşıdığı dostça duygular olduğunu düşünerek bastırdı.
"Biliyor musun, ben sana nerede yaşadığını bile sormadım?"
"Yaşardım," diye düzeltti. "Ama orası hâlâ benim evim. Policastro körfezinde küçük bir balıkçı kasabasıdır. Maratea. Hiç duymuş muydun?"

"Hayır, ama artık bir an önce görmek istiyorum."
"Çok seveceksin, insanları çok sıcaktır. Dağlar sanki denizin içine düşecekmiş gibi görünür. Öğrenciler için mükemmel bir sığınaktır."

"Mımmmmm" diye mırıldandı Allegra ve ne yaptığını hiç düşünmeden başını Giovanni'nin omzuna dayadı. Gi-ovanni, içindeki sesi tamamen susturmadan konuyu değiştirmesi gerektiğini biliyordu. "Bir gün Kutsal Toprakları ve incil'de sözü geçen her yeri görmeye gireceğim, Kumran'a da gideceğim tabii."
Allegra başını omzundan kaldırdı.
"Evet, Omega Parşömeni'ni de buluruz belki ve Rosel-li'nin kuşkularının tümüne bir son veririz," dedi gözleri parlayarak.
ikisi de farkında değildi ama kayıp Omega Parşömeni'ni arama macerası çoktan başlamıştı ve bu arayış her ikisinin de hayatını tamamen değiştirecekti.

13
Maratea
Giovanni, külüstür Fiat'ını, Maratea'ya tepeden bakan St Blaise Dağı'nda durdurdu. Allegra ile birlikte dışarı çıktılar ve dağın tepesine varlıklı bir Marateali'nın yardımıyla dikilen yirmi iki metre yüksekliğindeki İsa heykeline baktılar. Kollarını iki yana açmış olan Isa, dağın yamacına yuvalanmış olan Maratea'yı seyrediyordu. Muhteşem manzarayı seyrettiler, hafif bir rüzgâr Allegra'nın saçlarını dağıtıyordu.
"Ah Giovanni, çok güzel."
Allegra'nın görebildiği kadarıyla, Tiran Denizi'ne dik inen Apenin Dağları, güneye ve kuzeye doğru uzanan kayalık bir sahil meydana getirmişti. Keskin uçlu tepeler bulutların arasında kaybolmuştu. Keçiboynuzu ağaçları, zeytinlerin, kısa meşelerin ve çam ağaçlarının arasında yer kapmaya çalışıyorlardı. Burunların arasındaki küçük koylarda zümrüt yeşili deniz çakıl taşlarını ve kumları okşuyordu, deniz Policastro körfezinin açıklarında koyu maviye dönüşüyordu. Hemen aldarında, kıvrılmış bir spagettiye benzeyen yol, Maratea'ya ve daha da aşağısında yer alan Maratea

Limanı'na kadar uzanıyordu. Plaja çekilmiş ya da arkadaki kayalıklara bağlanmış parlak mavi, kırmızı ve turuncu ahşap tekneler, küçük limanın güzelliğine güzellik katıyordu. Burası henüz turistler tarafından dokunulmamış, modern dünyanın elini sürmediği bir sığınaktı.
Giovanni ile yine birbirlerine çok yakın durduklarının bilincinde olan Allegra, gözlerini kapattı. Güneş yüzünü ısıtıyordu. Tricario'nun soğuk ve sisli tepelerindeki ailesini düşündü bir an. Onları çok özlemişti, düzenli olarak da mektup yazıyordu ama bir daha oraya dönmeyeceğini de gayet iyi biliyordu. Allegra, kilisenin ve küçük San Dorae-nico Manastırı'nın kendisine gerek entelektüel açıdan gerekse hayat tecrübesi açısından çok dar geldiğinin bilincindeydi. İnancı her zamanki kadar güçlüydü, ama artık kanatlarını açmaya başlamıştı. Vatikan'ın Allegra üzerindeki kontrolü giderek azalmaya başlamıştı.
"Gerçekten çok güzel, Giovanni."
Giovanni gülümsedi ve kolunu genç kızın omzuna sardı. "Beğeneceğini düşünmüştüm" diye fısıldadı. "Hazır buradayken, bir tekne ayarlayacağım ve aşağıdaki plajlardan birinde piknik yapacağız."
Allegra ona yaslandı. Sonsuza dek böyle kalmak istiyordu.
Aşağıya inen yol oldukça dikti. Giovanni, arabasının eskimiş frenlerini dengelemek için vitesi ikiye aldı. Küçük limana vardıklarında arabayı, limanın çevresindeki boş park yerlerinden birine çekti.
"Şu turuncu panjurlu evi görüyor musun?" Giovanni, plajın güney ucunda, limana tepeden bakan beyaz kireç badanalı evleri gösteriyordu. Sanki küçük köy, dağın içine oyulmuş gibiydi. Evlerin önünde kireç taşından bir kaya dikey olarak denize iniyor ve parlak renkli tekneler onun ko-

rumasının altında tatlı tatlı salınıyorlardı. Evlerin hemen arkasında da, yoğun çalı kaplı dağ etekleri keskin bir açıyla yükselerek haşmetli Apenin Dağları'yla buluşuyordu, işte evim
"Çok güzel, manzarası çok güzeldir herhalde."
"Öyle, ama manzara seni yanıltmasın. Orası pahalıdır, ama biz Donemler sade insanlarız. Ev, büyük büyükbabamdan kalma, ailem o zamandan beri bu evde oturur."
"Hâlâ çok güzel ama aslında ailenle tanışacağım için biraz tedirginim."
"Olma. Eve nişanlımı getirmiş değilim ki."
Allegra'nın esmer yüzüne yayılan kızıllık, duyduğu utancı açığa vurdu. Giovanni, birden söylediklerine pişman oldu.
"Affedersin, kast ettiğim şey bu değildi." Bir anda aralarında tuhaf bir sessizlik oldu, sanki bir türlü söze döke-medikleri düşüncelerle boğuşuyor gibiydiler, sonra birden sessizlik dağıldı.
"Giovanni!" Giovanni'nin kız kardeşi Maria, arabayı fark etmiş ve dar sokaklarla yollardan fırtına gibi inerek sevgili ağabeyine koşmuştu. "Giovanni!" kendini ağabeyinin kollarına attı ve her iki yanağından da heyecanla öptü.
"Maria, boyun beni geçmiş senin."

"Bu pek zor olmadı, değil mi?" dedi, kaşlarını kaldırarak. Kara gözlerinde, Allegra'nın Giovanni'nin gözlerinde çok sevdiği o yaramaz pırıltılar vardı. Siyah saçları oval yüzünü çevreleyecek şekilde kısacık kesilmişti. Henüz on beş yaşındaki Maria Donelli^daha şimdiden çok güzel bir genç hanımdı. Tanıştırılmayı beklemeden Allegra'ya döndü.
"Sen Allegra'sın herhalde" dedi "Maratea'ya hoş geldin."
"Teşekkürler Maria, çok naziksin."

"Bak!" dedi Maria. Giovanni, Allegra'ya göz kırptı. Kız kardeşinin böylesine hayat dolu ve canlı hallerine alışkındı. Maria, küçük limandaki taştan mendireği işaret etti. "İşte babam ve çocuklar!"
Signor Bonelli, tıpkı babası ve onun babası gibi hayatı boyunca balıkçılık yapmıştı ve tıpkı Giovanni gibi kısa boylu ve sırım gibiydi. Ancak Guiseppi ve Giorgio, uzun boylu ve geniş omuzluydular, uzak atalarından devraldıkları genetik miras ve okulu erken bırakmak nedeniyle balık ağlarıyla boğuşup durdukları bir hayatları olmuştu. Baba ve Giovanni'nin erkek kardeşleri, ağları onarmayı yeni bitirmişler ve hepsini balık avına hazırlık için Aquila del Ma-re, yani Deniz Kartalı'nın bordasına yüklemişlerdi. Ancak yarın balığa çıkılmayacaktı. Ertesi gün Domenica idi, bütün aile, diğer kasabalılarla birlikte kilisede olacaktı. Giovanni, Monsignor Vincenzo Abostini ile birlikte ayini yönetmek için davet edilmişti. Abostini, uzun yıllar boyunca bu kilisede hizmet etmiş ve Giovanni'yi de onun yolunu ve inancını izlemek için yüreklendirmişti.
"Evde görüşürüz" diye seslendi Giorgio, babasıyla Gi-useppi'nin ardından el sallayarak.
"Geç kalmayın!" Maria Allegra'nın çantasını kaptı. "Haydi yürüyün, annem bekliyor. Sabahtan beri yemek pişiriyor. "
"Şunun önüne bir şey at, bütün kasabayı harekete geçirsin," dedi Giovanni Allegra'ya.
"Ne dediğini duydum," diye seslendi Maria, kasaba meydanına doğru hızla yürürken.
Giovanni, çantasını omzuna astı ve Maria'nın peşinden meydanı geçip, betondan kemerli geçitlerin süslediği labirent gibi parke taşlı daracık yollara daldılar. Bir zamanlar bembeyaz boyanmış kemerlerin orası burası nemden yosun

tutmuştu. Kemerlerin iç kısmında, zamanın kararttığı eski zincirlerin ucunda çıplak ampuller sarkıyordu. Dükkâncılar eski alışkanlıklarını sürdürüp mallarını beton duvarlara astıkları için sokaklar iyice daralmıştı, her tarafta bakır kaplar, tavalar, elde örülmüş sepetler ve çantalar, kahve fincanları asılıydı. Evlerin önündeki merdivenler dükkânların ve barların önüne kadar ulaşıyordu. Bazı evler kireçle yeni badanalanmıştı, bazıları ise harap görünüşlüydü, merdivenlere yerleştirilen çiçek saksıları nedeniyle hareket etmek imkânsız hale gelmişti neredeyse. Kapı girişleri terakota ile kaplanmış, solmuş brandalardan gölgelikler takılmıştı. Sonunda Allegra'ya sanki labirentin bir başka kısmı gibi gelen bir yerde, saksılarla çevrili yeni boyanmış bir merdivenin önünde durdular.
"Anne! Anne! Giovanni! Geldi işte!"
Giovanni annesinden her zaman büyük bir sevgiyle söz ederdi. Önlüklü La Signora Sophia Donelli, Allegra'nın hayalinde canlandırdığı gibi biriydi. Gülümsemeye hazır yuvarlak yüzü, bilgeliğin çizgileriyle süslüydü. Kollarını iki yana açmış bir halde mutfaktan çıktı ve holde oğlunu kucakladı.
"Seni çok özlemişim," dedi, bir adım geri çekildi ve oğlunun yanaklarını sıkıştırdı. Sonra Allegra'ya döndü, "Hemşire Bassetti, Maratea'ya hoş geldiniz. Burada olduğunuz sürece, kendinizi evinizde hissedin. Maria, çantanızı odanıza götürsün. Haydi gelin, ekmek pişmek üzere."
Mutfak ailenin toplanma yeriydi. Odanın dip tarafında kocaman bir odun fırını göz çarpıyordu, tam ortada tahtadan upuzun bir sıra yer almıştı. Geniş pencerelerde, Gi-ovanni'nin limandan gösterdiği turuncu panjurlar vardı. Evde yapılmış makarna menate masanın tam ortasında halat gibi kıvrılmıştı. Yanında, yer yer çatlamış seramik bir

kap duruyordu. Kabın içi Lusanya zeytinyağı ile doluydu. Basilicata'da Yunanlıların döneminden beri zeytin yetiştirilirdi. Yağa özel kokusunu veren şey, bölgenin volkanik toprağı idi. Bu da Basilicata mutfağının özgün tadını sağlardı. Sophia Donelli asla başka yağ kullanmazdı. Bir başka çanağın içi ağzına kadar lampasconi yani bir tür yabani soğanla doluydu, bir başkasında peperoncino yani Basilicata'da her yerde bulunan kırmızıbiberler bulunuyordu. Keçi peyniri ve Lusanya sosisi masadaydı, fırından yeni çıkmış ekmeğin kokusu her yeri sarmıştı. Ocağın üstünde kuzu, domuz ve oğlak ederinden yapılmış sos fokur fokur kaynıyordu.
"Giovanni!"
"Baba, Guiseppi, Giorgio." Kucaklaşmalar ve iki yanaktan sevgiyle öpüşmeler, İtalyan babalar, oğullar ve erkek kardeşler arasında son derece olağandı. Birçok kişi, Tanrı İtalyanları yaratmakla çok doğru bir şey yapmış derdi... Aile bağlılığı, toplumsal dayanışma ve yaşamı tutkuyla sevme...
"Allegra, ailemin geri kalanıyla tanıştırayım seni" yine kucaklaşma, yine öpüşme.

Sinyora Donelli, dumanı tüten yemeği toprak çanaklara dağıtırken, baba da taze pişmiş ekmeği parçalara ayırıyordu.
"Bizi koru Tanrım, Senin inayetin sayesinde soframıza gelen bu armağanlara şükürler olsun. İsa Efendimiz hepimizi korusun. Amin."
"Balık nasıl gitti baba?" diye sordu Maria.
Signor Donelli gülümsedi.
Hepsinin gözlerinden aynı sıcaklık taşıyor diye düşündü Allegra.
"Yarın kilisedeki ayinden sonra, Anneniz size en sevdi-
153

ğiniz şeyi yedirecek," dedi konuğuna gülümseyerek. "Ve eğer haftaya hava iyi giderse, Giovanni, sandalı al da Alleg-ra'ya plajlarımızı göster."
Allegra kendisini ailenin bir parçası gibi hissetti. Ve bu duygu ertesi gün Donelli'lerle birlikte katıldığı ayin sırasında iyice güçlendi.
Köyün çancısı Nicola Farini, Addolorata Kilisesi'nin çanına bağlı lime lime olmuş ipi çekti. Seksenli yaşlarına varmıştı, bembeyaz bıyıklarını özenle taramış ye en iyi giysilerini giyip şapkasını takmıştı. Nicola, herkes bildi bileli köyün yegâne çancısı idi ve bugün görevini yine, yarı yaşındaki bir adamın istek ve heyecanıyla yapıyordu çünkü ayin her zaman köyün en sevdiği evladarından biri tarafından yönetilmiyordu. Eski demir çanın neşe dolu sesi, Apenin Dağları'nın eteklerinde yankılandı.
Giovanni, tahta döşemeleri aşınmış küçük giyinme odasının, mihrap görevlisi olduğu günlerden beri hiç değişmediğini düşündü. Gururlu bir ifadeyle, yaşlı hocasının peşinden yürüdü ve birden utandı. Ayin için toplanmış olan cemaat, ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı. Giovanni el salladı, Monsignor Vincenzo Abostini entrika dolu bir ifadeyle kendine göz kırparken gülümsedi. Cananın eşi Sig-nora Farini, bu özel gün için toplanmış cemaate ses vermek için eski orgun tahta pedalına bastı.
"Şimdi Peder Donelli'ye hoş geldin dediğimize göre, hep birlikte 803 numaralı ilahr* söyleyerek Tanrımıza hamd edelim. Neşeli, yüksek sesli ve gururlu. Kurtarıcı Kralımıza."
Tombul yüzü gururla parlayan La Sinora Farini, bütün gücüyle tahta pedala bastı, kadının ağırlığını kaldırmakta zorlanan orgdan uyarı dolu bir gıcırtı yükseldi. Viyana Gençlik Korosu, buna pek aldırmazdı herhalde, ama Ad-
154

dolatora Kilisesi'nin küçük cemaati, koro eğitimi almamıştı. Hep birlikte hevesle ilahiye başladılar.
Yüce israil Kralı, Davut'un soylu oğlu...
îsrail yaklaşık üç bin kilometre ötedeydi, ama eski ilahinin ilk sözleri bu küçük İtalyan köyünde yankılanmaya başladığı anda, isa'nın etkisinin Tiran Denizi kıyılarında da, Galilee Denizi kıyıları kadar güçlü olduğu açıkça ortaya çıktı... Sevgi, anlayış ve cemaat ruhu. Vatikan ve diğer Hıristiyan kiliselerinin iktidarları tarafından bozulmadığı ve soysuzlaştırılmadığı zaman, isa'nın verdiği mesajın, ibrahim ve Muhammed'in mesajlarıyla birleşip yaydığı şaşırtıcı bir titreşim vardı.
"Ben bu hayata alışabilirim," diye mırıldandı Allegra, kayığın burun kısmına uzanıp gözlerini kapatırken. Kendini sabah güneşinin ışınlarına bırakmıştı. "Yarın dönmek zorunda mıyız?"
Giovanni, güçlü ve düzenli bir ritimle kürek çekiyordu, her çekişinde küçük kayık, Tiran Denizi'nin zümrüt yeşili ile turkuazın birbirine karıştığı sularında biraz daha ileri kayıyordu.
"Profesör Roselli'nin verdiği ödev üzerinde çalışmayı tercih ettiğini sanıyordum."
"Bu da bir fikir ama burası daha ağır basar galiba," dedi Allegra bir gözünü yarı açarak. "Beni nereye götürüyor-sun Giovanni Donelli?" diye sordu, ruhundaki yaramaz kıpırtılara şaşarak. "Çünkü Kardinal Petroni'nin bunu onaylayacağını hiç sanmam."
"Ona söylemeyi hiç düşünmüyorum, ilerideki burunun arkasında küçük bir koy var. Biz küçükken babam bizi oraya pikniğe götürürdü. Oraya sadece denizden gidiliyor, bü-
155

tün aile büyük tekneye binerdik, tekneyi kayalara bağlardık ve kıyıya da kayıkla çıkardık."
"Burada büyüdüğün için çok şanslısın. Biliyor musun ben hayatımda ilk kez bir tekneye biniyorum."
"Sahi mi?" Giovanni bir an şaşırdı, sonra gülmeye başladı. "Eh Tricario'da fazla kayık yoktur herhalde. Biz burada şımardık. Denizi özlüyorum."
Birden sustular, sessizliği sadece küreklerin suda çıkardığı ses bozuyordu. Allegra elini kayığın kenarından denize bıraktı ve kristal sulardan görünen kumlu dibi seyre koyuldu. Aslında başta endişeliydi ve Giovanni'ye sırrını söylemeyi düşünmüştü, ama gün o kadar güzel başlamış, rüzgâr o kadar tatlı esmişti ki, Policastro körfezini ışığı, endişe ve korkuları yumuşatıyordu. Apenin Dağları'nın denize uzanarak meydana getirdiği burunlar kısa çam ağaçları ile kaplıydı, burunlardan birini döndükleri anda, küçük plajı gördüler, Allegra içinde büyük bir huzur hissetti.

Sandal, çakıl taşlarının üstünde kaydı. Giovanni kürekleri yerleştirdi ve Allegra'nın sandaldan inmesine yardım etti. Çam ağaçlarının altındaki küçük çimenli bir açıklığa doğru örtüyü ve piknik sepetini taşıdılar.
"Yemekten önce yüzelim mi?"
Allegranın huzuru birden kaçtı. "Giovanni..." başını önüne eğdi... "Sana söylemek istedim, ama olmadıJI-
Giovanni birden endişelendi ve yavaşça genç kızın omuzlarını tuttu. "Ne olmadı? Ne var ki?"
"Ben..," diye kekeledi Allegra, "Ben yüzme bilmiyorum." Yüzü utançtan kıpkırmızı idi.
Giovanni yavaşça tutup çenesini kaldırdı, gözleri birleşti.
"Benim suçum, bunu düşünmeliydim. Hayatında ilk defa bir tekneye bindiğini söylediğinde bunu anlamalıy-

dım. Aslında hayatında ilk kez deniz kıyısına geldin değil mi?"
Allegra evet anlamında başını salladı.
"Hey" dedi Giovanni yavaşça... "Bunun da hayatın küçük maceralarından biri olduğnu düşünsene. Eğer istiyorsan, burası sığ bir plaj..." Giovanni, elini Allegra'nın incecik beline koydu... "Sana Ük yüzme dersini veririm anlaştık mı?"
Allegra yine başını salladı, kendini çok sefil hissediyordu.
"Ama eğer gülümsersen."
"Teşekkür ederim" dedi genç kız şükranla.
Giovanni Allegra'nın elini tuttu ve onu suyun kenarına getirdi. "Baştan tedirgin olman gayet doğal, ama güven bana, istediğin anda ayağını yere basabilirsin. Sana göstereceğim ilk şey, suyun üstünde durmak, izle şimdi."
Allegra onu sıcacık sulara doğru izledi ve Giovanni'nin ellerini sırtında hissetmenin verdiği güvenle kendini sırt üstü suya bıraktı. Sonra birden panikledi, yuttuğu sulardan dolayı öksürürken, kollarını korkuyla Giovanni'nin boynuna doladı.
"Tuttum seni, Tuttum seni... Sakin ol." Allegra'ya sarılırken yumuşacık bir sesle.
"Benim çok aptal olduğumu düşünüyorsundur herhalde," dedi, başını önüne eğerek, kolları hâlâ Giovanni'nin boynundaydı.
"Sen asıl beni görecektin, bir elimle ipe tutunmuştum, bir yandan da babam tutuyordu beni, dehşete kapılmıştım."
Sesi sakin ve yatıştırıcıydı. AUegra karmakarışık düşüncelerle başını kaldırdı. Carlo korkunç bir günahtı, ama bu nedense çok farklı geliyordu ona. Sanki bu, insanı ezecek

denli büyük, doğal bir güçtü. Böyle bir şey nasıl olur da kilise tarafından bu kadar yanlış ve kötü olarak tanımlanırdı. "Tekrar denemek ister misin?" Allegra tekrar genç adamın ellerinin üstüne uzanırken, Giovanni'nin sesi garip bir şekilde pürüzlüydü. Başta onu ellerinin üstünde tutuyordu, sonra vücudunun altında Tiran Denizi'nden başka hiçbir şey kalmayana kadar yavaşça çekti. Allegra, kazandığı bu yeni beceri için kendisinden daha çok sevinen bu adama güveniyordu.
Plaja geri döndüklerinde sıcak güneş Allegra'nın omuzlarını yakmaya başlamıştı. Giovanni'nin annesinin hazırladığı piknik sepetini açtı.
"Zeytin, füme balık, taze ekmek, soğan turşusu... Annen buraya bir haftalığına geldiğimizi sandı herhalde."
"Ve işte bu insanları konuşturacak olan şey," dedi Al-legra'ya plastik bir bardak uzatırken. Bianco Malvasia şişesinin kenarlarından buğu damlacıkları akıyordu. Giovanni bardaklarını doldurdu.
"Şerefe!"
"Şerefe! Yüzme dersi için teşekkür ederim," dedi, yine birbirlerine çok yakın oturduklarının farkındaydı.
"Son derece doğaldın. İyiydin yani," dedi. Allegra kuşku ile gülümserken, mavi gözleri dans ediyordu. "Bir iki dersten sonra, şu burundan ötekine kadar yüzersin artık."
"Bir gün tekrar buraya gelebilecek miyiz acaba?" diye sordu Allegra, annesinin yaptığı her şeyi içine koyduğu durumu Giovanni'ye uzatırken.
"Belki bir gün döneriz... Her ikimiz için zor olsa da... Öyle değil mi?" diye sordu, Giovanni muzip bir sesle. Yaşadığı iç çatışmayı ilk kez söze döküyordu.

1

Allegra kendi duygularını da dışa vuracak şekilde başını salladı. "Neden papaz oldun Giovanni?"
"İşte bu hiç zor olmadı. Kiliseyi çok derinden sevdiğim için. Çevremdekiler için yapabileceğim her şeyi yapmak için, İsa beni nereye gönderirse oraya gitmek için," dedi sıcacık gülümseyerek.
"Seni nereye göndereceğini biliyor musun peki?"
"Hayır, bence her şey yavaş yavaş oluyor. Üniversiteden sonra nereye gideceğimizi kim biliyor ki?"

"Eğer birlikte gidebilsek ne kadar güzel olurdu," diye cevap verdi. Şarap ket vurduğu her şeyi çözüyordu. Giovanni, Allegra'nın elinden bardağı aldı ve kumların üzerine bıraktı. Allegra vücudunu yapıştırdığında, Giovan-ni'nin dudaklarının tuzlu olduğunu gördü. Giovanni ona daha sıkı sarıldı ve Allegra kendini ona, çok isteyerek cevap verirken buldu. Dili Giovanni'nin dilini arıyordu.
"Ah Giovanni."
Giovanni darmadağın olmuştu.
"Allegra" diye fısıldadı. Mayosunun arkasındaki kopçayla boğuşuyordu, Allegra ona yardım etmek için uzandı. Tuzlu suyla ıslanmış olan küçücük göğüslerinin uçları sertleşmiş ve dikleşmişti. Giovanni onları yavaşça emip, ağzının içine alırken Allegra inledi.
Her ikisi de o gece uzun süre diz çöküp Tanrıdan bağışlanmayı dilediler. Accettazione. Her ikisi de yataklarında uyumadan yatıyorlardı. Kafaları karışmıştı, şaşkındılar. Allegra yattığı yerden yıldızlı gökyüzüne baktı. Onun odası üst katta, evin ön tarafında Giovanni'nin odasının yanındaydı. Limanın ışıkları sönmüştü, Tiran Denizi hafif bir rüzgârla ürperiyordu.
Tanrıya yüzüncü kez "Neden?" diye sordu. "Neden

bu kadar yanlış olsun." Carlo ile yaşadığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu, ama bu çok farklıydı. Testarda (isyan). Akıllı, nazik Giovanni, onunla olmak ne kadar keyifli. O hayatının sonuna kadar birlikte olmak isteyebileceği biriydi, Tanrının ona vermek istediği her şeyi almasına yardım edebilirdi. O çok büyük aşkla sevdiği biriydi artık. Kilise yasaklasa bile. Neden? Allegra, sessizce hıçkırmaya başladı. Umutsuzluğun, engellenmişliğin ve giderek daha fazla sorguladığı inancının taşıdığı hıçkırıklardı bunlar.
Giovanni odasında hâlâ dizlerinin üstünde, bu gece kendisine çok ama çok uzak, sessiz ve hareketsiz görünen Tanrıya kendini bağışlaması için yakarıyordu. Bağışlanma diliyordu ama kendisini çok yabancılaşmış hissediyordu, çünkü Allegra için hissettikleri her zamankinden daha güçlüydü. Kendini Tanrısına böylesine yabancılaşmış hissetmek, Giovanni için çok yeni bir şeydi. Aklıyla yüreğini birbirinden ayırmaya çalıştı ama bir işe yaramadı. Genç bir öğrenciyken, üzerinde çok da fazla düşünmeden bakir kalmayı seçmişti. Bu durum isa'ya hizmet yolunda ödenecek büyük bir bedel gibi gelmemişti ona. Şu ana kadar. Giovanni gözlerini açtı, milyonlarca ışık yılı ötedeki galaksilerle dolu gökyüzüne baktı. Hem ilahiyat hem de bilim alanında yıllardır yaptığı çalışmalar derin derin düşünmesine y/&\ açmıştı, ama kilisenin cinsellikle ilgili ikiyüzlülüğü konusunda bu geceki kadar derin düşündüğü hiç olmamıştı. Bu kilise bir tek şeyi öğretmişti. Her şeyi gizli yapabilirsin. Giovanni, birçok Katoliğin, İsa'dan sonraki bin yıl içinde Katolik rahiplerinin mutlu evlilikler yaptığından ve bu yüzden de verimliliklerinin çok arttığından habersiz olduklarını biliyordu. Sonra 1074 yılında Papa VII. Gregory, bir metresi olduğu halde, papazların kendilerini sadece kiliseye ada-

malarını emretmişti. Binlerce evli papaz 'kendilerini karılarının etkisinden kurtarmış' ve boşanmıştı. Giovanni bu her şeyi mahveden bakirlik politikasının altında sinsi bir amaç yattığını da biliyordu: Kilise, elindeki büyük mülkü korumak derdindeydi, çünkü yasaya göre rahiplerin çocuklarının kilise mallarını miras yoluyla almak hakları vardı ve bu kilisenin servetinin azalmasına yol açacaktı.
İsa'nın bekâretle ilgili hiçbir sözü yoktu. Kendisinin evlenmemiş olmasının dışında, tek bir yerde bile değinilmiyordu bu konuya. Yoksa evlenmiş miydi? Kilise, İsa'nın etrafında kadınların bulunmasından duyduğu memnuniyetin bilinmesinin üstünü örtmüştü sürekli. Giovanni, Luka'nın İsa'nın Kutsal Topraklarda şehirden şehre gezerken müritlerinin arasında kadınların da bulunduğunu nasıl anlattığını iyi hatırlıyordu. "Herod'un uşağı Chuza'nın karısı Jo-hanna ve Susanna ve ona ellerinde avuçlarında olan her şeyi açan öteki kadınlar." Bütün bunlar, değil birlikte seyahat etmek, kadınlarla ortalık yerde konuşmanın bile yasak olduğu bir kültürde yaşanmıştı. İsa karizmatik ve yetenekli bir hatipti, kadınlara eşiti gibi davranıyordu. Kadınların ondan etkilenmiş olmasında şaşılacak bir yan yoktu. Belki de İsa'nın Maria Magdalena ile ilişkisi, kilisenin anlattığından daha derindi. Belki de kilisenin cinsellik ve kadının dindeki rolü konusundaki ikiyüzlülüğü, ruhani anlamda dengeli bir şeylerin üstünü örtmek amacını taşıyordu. Erkek ve dişi arasındaki uyum, Profesör Roselli'nin derslerinde belirttiği gibi yaradılış açısından çok önemli bir unsurdu.
O gece doğru dürüst uyuyamadı, uyku ile uyanıklık arasında gitti geldi, zayıflığı onu çok üzüyordu. İnancın bir yerinde, erkek egemenliği gücünü artırabilmek için her şeyi çarpıtmıştı. Kilise İsa'nın, bekâretle ilgili verdiği mesajı çarpıtmıştı. Bu böyle olmamalıydı.

Giovanni, Maratea'nın çam iğneleriyle kaplı dik bayırını tırmanırlarken, vitesi üçüncü kez dörtten ikiye indirdi. Vites kutusu sanki bu durumu protesto edermiş gibi gacır-dadı. Allegra ile Giovanni arasına çöken tuhaf

sessizliği, sabahın sükûnetinde vadiden yukarı tırmanan küçük arabanın çıkardığı sesler bozuyordu. Küçük Maratea kasabası ve Tiran denizi arkalarında gitgide küçülüyordu.
Vitesin homurtusu, Allegra'nın kilisenin yasaklarına duyduğu öfkeyi yansıtır gibiydi. Ama Giovanni ile birlikte olmak konusunda düş kurduğu için eşit şekilde kendisine de kızgındı. Kilise hangi hakla insanların duygularını yönetmeye kalkıyordu? Hep böyle mi olmuştu? Belki de Omega Parşömeni'nde, daha insani bir kiliseden söz ediliyordu. İnsanın doğasını tanıyan ve kendi hayatını kurma hakkına saygılı bir kiliseden.
"Dün için çok üzgünüm," dedi Giovanni Allegra'nın düşüncelerini bölerek.
"Öyle mi?" Giovanni'nin birbirlerine karşı duydukları şeyler için, aralarında geçen son derece doğal bir şey için üzgün olmasına kızmıştı. İçindeki isyan duygusu yine yükseldi, ama bu sefer her zamankinden daha şiddediydi.
Giovanni, Allegra'nın cevabına çok şaşırmıştı. Sanki karşısındaki o değildi. Allegra'nın içindeki gücün ve karar lılığın arttığını görmüş, değişimi fark etmişti. /
"Ben de üzgünüm" dedi sonunda öfkesini kontrol ederek. "Yani sesim sert çıktığı için. Ama hissettiklerim ve yaşadıklarımız için üzgün değilim."
Giovanni hemen cevap vermedi. "Ben de öyle" dedi. "Ama bir daha olamaz. Bunu ikimiz de biliyoruz."
"Biliyorum, ama bu birbirimizi bir daha görmeyeceğimiz anlamına gelmiyor, değil mi? "
Giovanni bir elini direksiyondan çekti ve genç kadının
162

eline uzandı. "Tabii ki gelmiyor. Cuma akşamları birlikte makarna yemeyi yasaklayan bir kural yok... Seninle o plaja geri dönmek kadar istediğim hiçbir şey yok, ama bu ikimiz için de çok zor olur." Giovanni durakladı. "Seni seviyorum Allegra."
Allegra yüzünü ona döndü, kahverengi gözleri yumuşacıktı.
"Ben de seni seviyorum Giovanni."

163

a
*
a o z a o
3

in oo
(D

a

/

14
Milano
Mevsim kıştı. Bir gece önce normalin üstünde kar yağmıştı. Piazza della Scala'da, Milano'nun bu tarihi merkezindeki Leonardo da Vinci'den kalma taş döşemelerle diğer heykeller bembeyaz bir örtü ile kaplanmıştı. Soğuk hava, Lorenzo Petroni'nin ruh haline uyuyordu. Bu sabah gelen evrağı incelerken, önüne gelen kâğıtlardan birine tek bir kelime yazmıştı. Accetti, -kabul edin- özel sekterine Milano Devlet Üniversitesi'ndeki mezuniyet törenine katılacağını bildirmiş oluyordu böylece. Eline aldığı ikinci belge, öfkesini yatıştırmadı. Bu, üniversite rektöründen gelen bir mektuptu.
Haşmetlim,
Bu mektubu yazma nedenim, Signor Donelli ve Sig-nora Bassetti'nin felsefe, arkeoloji ve kimya gibi dallarda çok çok üstün notlar almış olmalarıdır...
Katolik öğrencilere Signor ve Signora diye hitap edilmesi, Petroni'yi irkiltti, ama rektörün pilot programın çok
167

başarılı olduğunu belirtmiş olması iyice canının sıkılmasına neden oldu. Peder Donelli'nin felsefe dalında üniversitenin altın madalyasını kazanmış olmasına şaşırmamıştı, en azından artık onunla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Petro-ni'nin Peder Donelli'yi Ortadoğu'ya göndermek istemesi başta şaşkınlıkla karşılanmıştı, ama Roma'nın önünde, genç bir papazın İsrail'e atanmasından daha önemli sorunlar vardı, iyice yaşlanmış olan Başbakan Kardinal omuzlarını silkerek atamayı onayladı.

Ama Tricario'lu rahibeyi ne yapacaktı? Onu, birilerinin kaşlarını kaldırmasına meydan vermeden Katolik âleminin uzak köşelerinden birine nasıl yollayacaktı? Hemşire Bassetti, arkeoloji ve kimya dallarında üniversite madalyası kazanmıştı. Bir kadın bunu nasıl başarabilirdi? Bu Kutsal Kilise'nin tehlike altında olduğuna dair bir işaretti. Kardinal Petroni, yaşadığı hayal kırıklığını kontrol altında tutmaya çalışarak yaradılış üzerine düşünmeye başladı. Kadın, erkeğin cennetin bahçelerinden kovulmasının sorumlusuy-du, her kadın tıpkı sümüklü böceğin kabuğunu sırtında taşıması gibi, bu sorumluluğu yaşamı boyunca sırtında taşıdığını bilmek zorundaydı. Bir kadın, erkeğin iktidarı altında evini çekip çevirmek ve sonraki kuşakları dünyaya getirmek için kocasıyla cinsel ilişki kurmak mecburiyetindeydi. Papa'ya yazacağı bir sonraki raporda, eğitim programı hakkında 'ilginç bir deneyim' deyip geçmeye karar verdi. Bu cümleyi, kontrolü tekrar elden kaçırmamak için, Katolik eğitimine dönmenin son derece gerekli olduğuna dair tavsiyesi izleyecekti.
Allegra'nın dosyanın kapağına iliştirilmiş resmini incelerken, Petroni düşüncelere daldı. Koyu kahverengi gözler ve kapkara saçlar, güney yanığı oval bir yüz. Akademik olarak da başarılı bu kadar güzel bir rahibe, ilginç bir kombi-

nasyondu doğrusu. Belki de Hemşire Bassetti ile yakından ilgilenme zamanı gelmişti artık. Madonna, orospu... Petro-ni, bir durumun avantajlı yanlarını görmeyi becermişti. Dini kelime oyunlarını keşfetmek hoş olacaktı. Havari Pa-ul'ün Efeslilere söylediklerini tekrarlarken Petroni'nin gözleri kısılmıştı. "Kadınlar, kocalarınıza Tanrınıza itaat eder gibi itaat ediniz. Isa nasıl kilisenin efendisiyse, koca da karısının efendisidir." Paul'ün bu akıllıca sözlerini mırıldanmak onu yatıştırmıştı. Hemşire Allegra Bassetti'ye ait olduğu yeri hatırlatmanın zamanı gelmişti.
Kar, üniversitenin çoktan tutmuş yollarına yağmaya devam ederken, Allegra paltosunun önünü sıkı sıkı kapattı. Yemek daveti, bu sabah Kardinal Petroni'nin şoförü tarafından getirilmişti, yemeğe katılması isteniyordu. Allegra böylesine güçlü bir Kardinal'den gelen daveti reddetmek için uygun bir mazeret bulamamıştı. Artık, kendisine çok tanıdık gelen beşgen şeklinde alanlara açılan sokakları geçerek Ca' Granda'nın ana kapısına doğru yöneldi. Giovan-ni gideli daha iki gün olmuştu ve onu tahmin ettiğinde çok daha fazla özlemişti. Zor olmuştu, ama her ikisi de Mara-tea'dan dönerken birbirlerine verdikleri söze sadık kalmışlardı. Allegra, kendini derslerine vermiş ve üst üste dereceler almaya başlamıştı. Biyokimyanın derinliklerine dalmış, DNA araştırmalarını çok sevmişti, dünyadaki bütün hayatın tek bir hücreden geliştiğini öğrenmek onu büyülemişti. Öğrendikçe de, Âdem ve Havva ile ilgili yaradılış hikâyesi gözünde iyice silikleşmişti.
Giovanni ve Allegra, yalnız kalmamak konusunda birbirleriyle anlaşmışlardı ya da eğer birinden birinin odasında bir şekilde yalnız kalırlarsa kapıyı açık bırakıyorlardı. Cuma geceleri her zaman büyük tehlike taşıyordu. Makar-

na başında, birkaç kadeh şarap eşliğinde yaptıkları tartışmalar, insanlığın kökeni, İsa'nın Maria Magdalena ile ilişkisi gibi konulara kaydığında, birbirlerine verdikleri sözü bozmalarına ramak kalıyordu. Bir şekilde, birbirlerine duydukları aşkı korumayı başarmışlardı ve bu aşk zaman geçtikçe daha da güçlenmişti. Artık birbirlerine her zamankinden daha da yakındılar. Ama Giovanni gitmişti, Batı Şe-ria'da İsrail işgali altındaki bölgelerden birindeydi. Bu hiçbir anlamı olmayan bir atamaydı ve son sınavı biter bitmez gitmek zorunda kalmıştı. Giovanni bir hafta izin istemişti, ama Milano'nun Kardinal Başpiskoposu, bir an önce görev yerinde beklendiğini söylemişti. Allegra Ca' Granda'nın kemerli kapısının önünde, parlak siyah Volvo'yu ve Kardinal Petroni'nin şoförünü gördü.
/

15
Kudüs
Giovanni taksinin ücretini öderken, güneş Eski Kudüs'ün damlarının üstünden batıyordu. Kudüs'teki Katolik Kardinali'nin, Kardinal Joseph O'Hara'nın kaldığı St Jo-seph Manastırı, Hıristiyan mahallesinde, Kutsal Sepulchre Kilisesi'nden fazla uzak olmayan bir yerdeydi. Manastır İsa'nın çarmıha gerildiği yere kurulmuştu. İki katlı dar bina, iki dükkân arasına sıkışmıştı, parke taşlı sokak, hâlâ hediyelik eşya alışverişi yapan turistlerle kaynıyordu. Giovanni itince, eski kapılar sanki itiraz eder gibi gıcırdadılar. On kapıdaki beyaz merdivenler aşınmış, pencerelere kırık dökük pancurlar asılmıştı, demir tırabzanlardaki boyalar soyulmuştu. Giovanni pıyrım pıyrım olmuş ipi çekince, hemşirelerden biri kapıyı açtı.
"Hoş geldiniz Peder, ben Hemşire Katherine." Hemşire Katherine, kısa boylu, tombul yüzlü, kır saçlarını bir bonenin içine toplamış neşeli bir kadındı. Yüzünde görmüş geçirmiş bir ifade vardı.
"Teşekkür ederim Hemşire. Giovanni Donelli," diye cevap verdi, kadının uzattığı eli sıkarken.

"Çantanızı bana verin, Peder" dedi elindeki bavula uzanırken. Giovanni itiraz etmeye kalkıştı ama başarısız olunca, rahibenin peşinden dar merdivenlerden çıkmaya başladı.
"Rahatınıza bakın," dedi rahibe, eliyle sokağa bakan geniş bir odayı göstererek. "Çantayı ben odanıza koyarım, Piskopos O'Hara'ya da geldiğinizi haber veririm."
Giovanni kocaman süslü koltuklardan birine oturdu ve çevresine bakındı. Duvarlar yerden tavana kadar kitap dolu raflarla kaplıydı. Augustine'in eserlerinin yanında sonraki ilahiyatçıların eserleri de vardı: Barth, Bultmann, Ni-ebuhr, Schleiermacher ve Rahner. Şaşırtıcı bir şey daha vardı, genel geçer kilise doktrinini sorguladıkları için Vatikan tarafından lanetlenmiş üç yazarın eserlerine epeyce bir yer ayrılmıştı: Pierre Teilhard de Chardin, Schillebeeckx ve belki de yaşayan en büyük ilahiyatçı olan Hans Küng. Ayrıca Ölü Deniz Parşömenleri hakkında yazılmış bütün kitaplar vardı: Hershel Shanks, Geza Vermes, Edmund Wilson gibi büyük bütün parşömen araştırmacılarının eserleri alınmıştı. Hatta Avustralyalı Barbara Thiering'in tartışmalı kitabı bile bulunuyordu. Giovanni'nin düşünceleri, kapıdan gelen gür bir sesle kesildi.
"Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir Peder" Ne Ortadoğu'da geçirdiği yirmi yıl ne de öncesinde Washington'da geçen altı yıl, Piskopos O'Hara'nın lirik İrlanda aksanını değiştirmemişti. Seyrelmiş saçlı, iriyarı bir adamdı, fırça gibi gri kaşlar, yuvarlak, kırmızı yanaklı bir yüz ve yumuşacık yemyeşil gözler. Patrick O'Hara'nın hatırı sayılır göbeği, iyi yemeklere ve şaraplara olan düşkünlüğünün belirtisiydi, Giovanni'yi çok sıcak karşıladı.
"İyi geçti, teşekkür ederim Ekselans, gerçi Tel Aviv'de güvenlik önlemleri biraz fazla abartılıydı ama."
"Vaat edilmiş Topraklara hoş geldin. Bana Patrick de.

Vatikan'dan geldiklerinde Ekselans dersin. Allahtan pek sık gelmezler."
"Buna alışmaya çalışacağım" diye cevap verdi Giovan-ni, iriyarı amirine hemen içi ısınmıştı.
"Seni göndereceğim yeri görünceye kadar, bir karar vermezsen iyi olacak diye düşünüyorum," diye cevap verdi Piskopos. "Mar'Oth denen küçük bir kasaba, buradan yirmi beş kilometre kadar ötede, ama bin kilometre olarak bakabilirsin bu mesafeye. Burası bir Filistin kasabası, hem yol hem de dinler tarafından ikiye ayrılmış. Yolun bir yanında Hıristiyan Filistinliler yaşıyor, epey bir zamandır papazları yoktu. Yolun öteki yanında ise Müslüman Filistinliler var. Bir tane okul var ve her iki dinden çocuklar da aynı okula gidiyor. Burada diplomasi, ilahiyattan daha büyük önem taşıyor Giovanni," duvara ustaca gizlenmiş bir dolabı açtı. "Burada aklı başında kalmanın yollarından biri de bu." Gi-ovanni'ye koca bir bardak İrlanda viskisi uzatırken gözlerinin içi gülüyordu. "Şalom!"
"Şalom!" Giovanni bardağını kaldırdı. Sık sık viski içmezdi ama Piskopos O'Hara çevresinde olduğu sürece, günün hangi saati olduğuna aldırmaksızın buna da alışması gerekecekti.
"Garip değil mi?" Patrick, odasındaki aşırı süslü koltuklardan bir diğerine bıraktı kendini. "Sürekli savaşta olan bir ülkede, kadehler barış diyerek kalkıyor."
"Sizce burada bir gün barış olacak mı?"
"Akılları başlarına gelip Filistinlilerle anlaşana kadar olmayacak"
"Bu mümkün mü?"
"Her iki taraftan da bunu arzulayanlar, bu şiddete bir son vermek isteyenler var. Bazen bir umut kıvılcımı parlıyor ama daha alevlenmeden sönüyor. Genellikle egolarına

teslim olmuş, yetersiz ve içten çürümüş politikacıların sayesinde oluyor bu, eh bir de fanatizm her şeyi yanlış bir yöne çekiyor."
"Herhalde, dinler çatışmasının da bir yararı yoktur." Giovanni şakalaştı, Ortadoğu'nun entrika dolu politik dünyasını daha yeni tanıyordu.
"Birçok kişi İslamı şiddet dolu bir din sanıyor. Aslında tam tersidir. İslam, 'teslim olmak' anlamına gelir. Bir Müslüman Allaha teslim olmuş ve Allanın istediği gibi başkalarına adalet ve şefkatle yanaşmayı kabul etmiş kişidir. Kök-tendinci İslamcılar, gerçek Müslümanları temsil etmiyorlar, tıpkı Jerry Buffett gibi adamların gerçek Hıristiyanlığı temsil etmediği gibi."
"Maalesef insanların büyük bir çoğunluğu bu kökten -dincilere inanıyor, onlar için tek bir din var, o da kendi dinleri. " Giovanni gözlemlerini hüzünle dile getirdi.
"Aslında ilginç bir soru bu değil mi? Bu nasıl sapık bir Tanrı ki, dinde anlam ararken, birbirlerine karşı bu kadar anlayışsız bakabilen insanları yaratmış olsun?"
Giovanni çok şaşırdı. Bir piskoposun, Tanrıya sapık demesi hiç de alışılmış bir şey değildi. /
"Ş aşır din galiba Giovanni?"
"Biraz öyle," diye itiraf etti
"Şaşırma, benim yaşıma geldiğinde sen de sorgulamaya başlarsın bunları."

"Kendi inancınızı da mı?"
"Özellikle de kendi inancımı. Teilhard de Chardin'i okudun mu hiç?"
"Vatikan onun eserlerinin okunmasını yasakladı diye biliyordum, gerçi sizde bazı eserlerinin bulunduğunu gördüm ama."
"Kardinal Petroni ve avenesi bundan hiç hoşlanmaz ta-
174

bii." Patrick karanlık bir sesle cevap verdi. "Ama onun Kudüs'e gelme ihtimali pek fazla değil barış anlaşmasının şartlarına göre. Bence, ben emniyetteyim," diye kıkırdadı. Koltuğundan kalkıp raflarda maden arar gibi bir şeyler aramaya başladığında nüktedanlığı geri gelmişti. Bir süre sonra, okunmaktan yıpranmış bir kitapla döndü. Matematik Günlüğü.
"Nasıl inandım," dedi kitabı Giovanni'ye uzatırken. "Kitap Fransızca, ama anladığım kadarıyla bu lisanı ingilizce, Almanca, İspanyolca ve Latince kadar iyi biliyorsun."
"Size iyi bilgi vermişler" dedi Giovanni gülümseyerek.
"Tuhaf, ama orası Vatikan işte, biz köylüleri yaptıkları tartışmalarla ilgili bilgilendirmezler ama senin biyografini yolladılar." Patrick kendine bir viski daha doldurdu. "Chardın çok ilginç bir adammış. Cizvit papazı olduktan sonra, Birinci Dünya Savaşı Sırasında sıhhiye bölüğünde sedyecilik yapmış. Savaşta hizmet madalyası almış, bir de Legion D'Honneur. Tıpkı senin gibi o da bir bilim adamı."
"Bazen hem rahip hem de bilim adamı olmak zor geliyor. Zaman zaman keşke sadece biri olsam diyorum, ikisi birden değil."
"Chardin de seninle aynı görüşte olurdu herhalde. Vatikan'ın görüşlerine karşı çıkarak, bütün o Haşmetii tayfasını öfkeden çıldırtacak kadar da cesurdu üstelik. Ona da herkese yaptıklarını yaptılar tabii."
Giovanni başını salladı. "Aforoz ettiler."
"Bu onların iktidarını, akılcı bir şekilde cüretkârca sorgulayan herkese verdikleri bir ceza. Her neyse, istersen ikisini de alabilirsin," dedi. "İkincisi İsrailli arkeolog ve matematikçi Yossi Kaufmann'ın yazdığı bir makale. Kendisi Omega Parşömeni'nde uyarı içeren bir şifre olduğunu iddia ediyor. Omega Parşömeni diye bir şey duymuş muydun?"
Giovanni ürperdi sonra da ne cevap vereceğini düşü-
175

nerek başını salladı. İçgüdüleri, bu alçakgönüllü piskoposa güvenmesini söylüyordu ama bildiği her şeyi anlatmak için henüz erkendi. "Zaman zaman basında hakkında bir şeyler çıkıyor, ama ben hepsinin spekülasyon olduğunu sanıyorum," diye dikkatle cevap verdi.
Piskopos O'Hara, hayır anlamında başını salladı. "Yos-si Kafumann böyle düşünmüyor. Yossi birçok ilişkisi olan bir adamdır, bunların bazıları da bu Kutsal kentin arka mahallelerinde otururlar. Kendisi bu parşömenin varlığının gerçek olması bir yana, Vatikan'ın 1978'da bir kopyasını satın almış olduğuna da inanıyor, ayrıca orijinalinin de hâlâ burada olduğundan emin, ama istersen ona kendin sorarsın. Buraya zaten ayda bir geleceksin, ama benim canım sıkıldığında bu daha da sık olabilir," diye ekledi Patrick. "Onunla bir akşam yemeği ayarlarım. Hemşire Katherine çok iyi bir aşçıdır."
Giovanni odasına kaçmayı başardığında saat onu geçmişti. Kendini yatağa attı ve Yossi Kaufmann'ın Matematik Günlüğü'nde yayınlanmış olan makalesini düşünmeye başladı. Bir başka seçkin israilli'nin Dr. Eliyahu Rips'in Tevrat için yaptığını yapan Profesör Kaufmann, Ölü Deniz Parşö-menleri'ndeki Ibranice ve Aramiceye bilgisayar analizi uygulamış ve Rips'inkine benzer bir sorunla karşılaşmıştı. Program 'terör' ve 'günlerin sonu' gibi kelimeler bulmuştu ama Kaufmann bunlarda gizli olan anlamları çözememişti. Profesör Kaufmann'ın makalesi meslek erbabı okurlar için yazılmıştı, ama Giovanni, permutasyonlarda ve teoremlerin ileri sürülüşünde nelerin ima edildiğini anlamıştı. Kaufmann'ın vardığı sonucu anlayınca gözlerini kırpıştırdı. Ölü Deniz Parşömenleri'ndeki şifrelerin hepsi, tek bir parşömende, Omega Parşömeni'nde bulunan bir mesaja işaret
176

ediyordu. 'Vahiy' ve 'insanoğlunun sonu' sürekli tekrarlanıyordu.
Yorgunluktan bitkin düşen Giovanni bir türlü uyuya-madı. Yatağının başucundaki lambayı tekrar açtı ve Theil-hard de Chardin'in yasaklanmış Comment]e Crois adlı kitabına uzandı. Chardin çok yetenekli bir yazardı, Fransız-cayı çok çabuk hatırladı. Giovanni tekrar saatine baktığında sabahın ikisiydi. Kitabı istemeye istemeye kapadı ve ışığı söndürdü. Vatikan'ın Theillard de Chardin'i neden yasakladığına hiç şaşmamıştı. Bu büyük Fransız ilahiyatçısı ve bilim adamı, Tanrının o kadar güçlü ve kindar olmadığını, ama yaradılışın kendi içinde var olan bir ruhani güç olduğunu iddia ediyordu; nehirlerde, dağlarda, siste, fillerde, mikroplarda ve dünyadaki bütün insanların içindeydi Tanrı. Chardin'e göre, kilisenin iddia ettiği gibi gazap dolu bir Tanrı değil, 'her şeyin içindeki ruh'tu, ayrıca Kardinallerin, Tanrıya ancak kilisenin papazları aracılığıyla ulaşılabileceğine dair iddiasına karşı çıkmaya cüret etmişti.

Giovanni en sonunda rahatsız bir uykuya daldı. Chardin üzerinde büyük bir etki bırakmıştı, inanç yolundaki arayışına renk katmış ve gerçeğin peşindeki bu büyük serüveninde ona yardımcı olmuştu.
Vahiy inerken Ruh gülümsedi.
177

16
Roma
Yol beş dakikadan az sürdü. Kardinal Petroni'nin dairesinin kapısı, Kardinal'in hizmetkârlarından, ufak tefek, çekici bir rahibe tarafından hemen açıldı.
"Paltonuzu şu askıya asabilirsiniz Hemşire Bassetti" dedi Hemşire Carmela, buz gibı\bir sesle.
"Teşekkürler, çok naziksiniz," diye cevap verdi Allegra kibar bir gülümsemeyle. Herhalde bu siyah saçlı rahibe, zor bir gün geçirmiş diye düşündü.
"Haşmetlim sizi oturma odasında bekliyor, Hemşire Bassetti, beni izler misiniz?"
Hemşire Carmela, halı döşenmiş koridorda hafif adımlarla ilerlerken, Allegra da onu izledi, koridorun her iki yanına Vatikan'dan getirilmiş paha biçilmez resimler asılmıştı. Resimlerin altın varaklı çerçeveleri, koyu mavi duvar kâğıdının üstüne çok yakışmıştı. Margaritone d'Arezo'nun, Vitale da Bologna'nın, Lorenzo Monaco'nın ve Guido Re-ni'nin eserleri hemen göze çarpıyordu ve giriş kapısının duvarındaki fresk, Raphaello ustadan başkasının elinden çıkmış olamazdı.
178

"Hemşire Bassetti geldi Haşmetlim." Hemşire Carme-la, Allegra'nın gelişini haber verdikten sonra çekildi.
"Hemşire Bassetti, ne iyi ettiniz de geldiniz."
Allegranın dikkatini ilk çeken şey sesiydi; bu mükemmel bir şekilde dengelenmiş, kültürlü ses Kardinalin cazibesine cazibe katıyordu.
Allegra, kendisine uzatılan eli sıktı ve Kardinal'in elini adeta okşadığını fark etti. "Burada olmak benim için büyük bir zevk Haşmetlim," diye diplomatik bir cevap verdi.
"Tam tersine, bu zevk bana ait," diyen Petroni, eliyle salondaki bir koltuğu gösterdi. "Biz kardinaller gerçekten bizim için anlam ifade eden insanlarla sık sık yemek yiye-miyoruz. Genelde karşımızda ya politikacılar oluyor ya da sanayiciler. Çok sıkıcı." Uygar bir ifadeyle gülümsedi. "Bir şişe Krug açmakta hiçbir sakınca görmedim." Petroni, konuğuna şarap içip içmeyeceğini sormamıştı bile, çünkü sekreteri Allegra ile Giovanni'nin cuma geceleri faaliyetleri ile ilgili ayrıntılı raporları masasının üzerine düzenli olarak bırakıyordu.
"1964 sizin de beğeneceğinizi umuyorum, iyi bir yıldı." Allegra, La Pizzeria Milano'nun yoksul öğrencilere ağır karaflar içinde sunduğu o buruk şarapları, kristal flüt kadehlere değişmezdi. Keşke Giovanni de burada olsaydı diye geçirdi içinden, bütün bu irkiltici formaliteleri sükûnetle karşılamayı becerirdi o.
"Şerefe!"
"Şerefe, Haşmetlim," diye cevap verdi Allegra.
"Sonuçları almadınız mı daha?"
"Henüz almadık Haşmetlim. Herhalde bir iki gün içinde alırız."
"Ah, herhalde size söylememem gerekir, bana bir kopya yolladılar. Çok başarılı olmuşsunuz Allegra." Genç kızın ilk adını sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi kolay-
179

ca söyleyivermişti. "Ama sizi yemeğe kadar biraz merakta bırakayım bari."
Allegra onu, görkemli yemek odasına kadar izledi. Buradaki duvar kâğıtları kırmızıydı. Altın ve kristal karışımı kocaman bir avize asılmış olan tavan, Milano'nun tarihi meydanının değişik yerlerinden sahnelerin resmedildiği fresklerle süslenmişti. Kocaman maun masa iki kişi için hazırlanmıştı. Duvarın kenarına dizilmiş olan altın yaldız işlemeli kırmızı iskemlelere herhalde politikacılarla sanayiciler oturuyor, diye düşündü Allegra. Petroni, nezaketle sandalyesini çekip genç kadının oturmasına yardımcı oldu.
Allegra'ya onu kapıda karşılayan rahibeden daha makul bir insanmış gibi gelen Petroni'nin aşçısı, giriş yemekleriyle belirdi. Taze bez^İyeli tuzlanmış Morina.
"Umarım kusura bakmazsınız ama bu akşam menüyü sade hazırlattım. Hemşire Maria en eski tariflerinden birini hazırlamış. Sarımsak ve kaparili dana pirzolası."
Allegra, Kardinal'in sade olmayan yemeklerde ne ikram ettiğini merak etti.
"Ve bunun yanında 1966 Chateau Margaux içeceğiz. Bence en zarif şaraplardan biridir," dedi, nadide şarabı havalanması için kristal bir sürahiye dökerken.
"Ben bu kadar iyi şaraplara alışkın değilim Haşmedim. Biz Milanolu öğrenciler, ucuz ve neşeli şeylerden hoşlanırız daha çok," dedi Allegra'nın sözlerinde Petroni'nin kibirli tavırlarını iğneleyici bir vurgu gizliydi, yine de çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Bu adam çok tehlikeliydi.

"Kurumun ikramı olarak kabul edin. Bana lütfen Loren-zo deyin. Yalnız olduğumuz zaman unvan kullanmanız gerekmez." Giovanni de benzer bir şey yapmıştı ama Petroni'nin sözlerindeki vurgu farklıydı. Gülümsüyordu fakat gözleri buz gibi, karanlık ve ifadesizdi. Allegra sanki bir yıla-

nın gözlerine bakıyormuşçasına ürperdiğini hissetti. İnsanın ıçını ısıtan alkole rağmen, titremekten kendini alamadı, midesine buz gibi bir şey oturmuştu sanki. Allegra'nın sezgileri harekete geçmişti, içinden bir ses hazır olmasını söyledi. Petroni gülümsedi ve diliyle hafifçe dudaklarını yaladı. "Şerefe." kadehini tekrar kaldırdı ve tokuşturmak üzere Allegra'nın kadehine doğru uzattı.
"Üniversitede iyi vakit geçirdiniz mi?" "Hem de çok," dedi Allegra, Petroni'nin laflarının altında kalmamaya kararlıydı. Verdiği cevabın Petroni'nin dengesini bozduğunun farkına varmıştı. İçinden bir ses, bu adamın dürüstçe verilmiş cevaplara hiç hazırlıklı olmadığını söyledi.
Elinde olmadan gözlerini kısmasının dışında Petroni hiç renk vermedi.
"Elbette, peki aldığın eğitim en çok hangi konularda seni geliştirdi?" Rahibenin direncine ve rahatlığına duyduğu öfke büyüyordu, birazdan başlayacak oyunu düşündükçe duyduğu heyecan da öyle. Allegra'nın zırhında küçücük de olsa bir delik bulacaktı. Güzelliğinden ve zekasından tuhaf bir şekilde etkilenmişti. Artık onu paramparça etmek istediğini biliyordu. Hem de sonuna dek.
"Bu zor bir soru," dedi Allegra zararsız bir gülümse
meyle. "Bence en çok laboratuvarda geçirdiğim zaman ve
arkeolojik DNA'nın geleceği olan bir bilim dalı olması he
yecanlandırdı beni." Allegra DNA konusunu açarak hede
fini vurduğunu sezdi. '
Bu çalışmalar sırasında seni rahatsız eden bir şey olmadı mı?" diye sordu Petroni, rahatsızlığı büyüyordu.
Çok rahatsız olduğumu söyleyemem, hatta fazlasıyla
d8lnç buldum," diye cevapladı Allegra, hiçbir kasıt gütme-
-n- Petroni, ifadesiz bir yüzle bakıyordu ama Allegra

onun rahatsızlığını hissetti ve bunun tadını çıkartmaya karar verdi.
"Profesör Roselli'nin DNA'nin kökenleri ile ilgili bir kuramı var, ona göre DNA biraz fazla karmaşık ya da onun sözleriyle o kadar kusursuz ki, gezegenimizde canlıların be-lirip hayatın ortaya çıkışına kadar geçen kısa süre içinde ev-rilmesi mümkün değil. DNA'nin daha yüksek bir uygarlıktan geldiğine ikna olmuş durumda~fcnı konuda ileri sürdüğü akla yakın bir tez de yok değil. Bilim adamları uzayda, bizimkine benzeyen milyarlarca galaksinin varlığını kanıtladılar, varsayımsal olarak bu galaksilerde hayat olabilir ve bunlardan en az bir ya da ikisi, bizden çok daha gelişmiş olabilir." Allegra durakladı ve hafifçe kaşlarını kaldırdı.
"Lütfen. Devam et. Anlattıkların çok ilginç." Petroni içinden yükselen öfkeyi bastırarak onu teşvik etti.
"Kuramı, Vatikan'ın öğretileriyle tabii ki çelişiyor, ama görüldüğü kadarıyla DNA'yı bulan Francis Crick'in de benzer bir bakışı var."
"Yine mi o eski saçmalık." Petroni sahte bir kahkaha attı.
"Bu konuyu hiç düşünme Allegra, bunların hepsi laik üniversitelerdeki yaşlı profesörlerin uydurmaları. Canon'da eğitim almadılar ama bu komplo teorilerini sürekli ortaya saçıp duruyorlar."
"Profesör Roselli, Crick'in kuramı ile Omega Parşömeni arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyor." Şimdi bakalım buna ne cevap vereceksin diye geçirdi içinden bir tatmin duygusu ile.
Petroni'nin gözleri, fark edilir şekilde sertleşti. "Profesör bu konuda neler söyledi?" Çok çaba sarfetmesi gerekmişti ama Petroni sesini yumuşatmayı başardı.
"Eğer bulunursa Omega Parşömeni'nin bu kuramı teyit edeceğini söyledi sadece."

Kardinal Petroninin kahkahasında hafif histerik bir ton vardı.
"Bu mit yıllardır dolaşır durur, Allegra" dedi, sesi yine soğumuştu. "Omega Parşömeni ile Loch Ness canavarı arasında hiçbir fark yoktur... İkisi de uydurma. Gördüğüm kadarıyla, ilahiyatta olduğu kadar, kimyada da başarılı olmuşsun," diyerek Omega Parşömeni konusunu kapatmak amacıyla, konuyu tekrar Allegra'ya getirdi. "Gayet etkileyici bir eğitim aldın. Fen eğitimi son derece önemli bir şey, ama senin seçimini bir miktar karmaşık hale getirebilir."
Petroni kendini toparladı, cazibesiyle hem sorusunun altında yatan anlamı, hem de Vatikan doktrinini tehdit eden alanlarda araştırma yapılmasını engelleyememiş olduğunu keşfetmesinden duyduğu öfkeyi gizlemeye çalıştı. Anlaşıldığı kadarıyla kusursuz işlediğini sandığı istihbarat ağı yeterince iyi çalışmamıştı. Normal papazların bile fen bilimleri dalında eğitim almaları yeterince büyük bir sorunken, bir rahibenin laboratuvara girmesine izin vermek bir daha asla tekrarlanmaması gereken bir hataydı.

"Okuldayken de fen derslerini ilginç bulurdum galiba, " diye cevapladı Allegra dikkatle.
Allegra'nın konuşması, ana yemekleri getiren Kardi-nal'in aşçısı yüzünden kesildi.
"Teşekkürler Hemşire Maria, bu gece kalmanız gerekmez. Giriş yemekleri çok güzeldi, ana yemek de aynen öyle görünüyor zaten."
"Peki ya kahve, Haşmetlim?" diye itiraz etti Hemşire Maria ama Petroni vazgeçmeye niyetli değildi.
"Kahve yapmayı daha unutmadım," dedi gülümseyerek. "Israr ediyorum, bugün çok yoruldunuz."
"Çok naziksiniz Haşmetlim." Hemşire Maria çekildi, erken gönderildiği için minnet doluydu.
183

"Sorun şurada Allegra," diye devam etti Petroni. "Sana kısaca açıklayacağım gibi, o kadar başarılı oldun ki, yeni öğrendiğin bu bilgileri etkili bir şeklide kullanabileceğin bir çözüm bulmalıyım sana. Senin bir önerin var mı?"
Allegra, Ca' Granda'da edindiği özgürlüğü kullanmadan önce durakladı.
"Eğer bana bir şans verilirse, sanırım Ölü Deniz Parşömenleri üzerinde araştırma yapmak isterdim en çok."
Lorenzo Petroni gülümsedi. Bu soğuk, sert ve nükteden yoksun bir gülümsemeydi. Gözleri parladı, damarlarından hızla akan kanın sesini duyabiliyordu. İçinden düşündü. Hangi cüretle. Dışından cevapladı.
"Bunu mutlaka dikkate almamız gerekir. Değil mi?"
Petroni, çalışma odasının bir ucundaki oturma grubunda, kahve ve tatlı şarap servisi yaptı. Allegra çevresini saran ince bir zevkle seçilmiş resimlere, küçük heykelciklere hayranlıkla bakıyordu. Petroni yanına oturunca biraz endişelendi, çok yakınına oturmuştu hem de, şöminenin önündeki açıklığa sıralanmış üç kırmızı koltuktan birine. Allegra hafifçe çakırkeyif olduğunun farkındaydı. Yemek sırasında bardağını yarılama fırsatını bile bulamamış, kardinal sürekli şarabını tazelemişti. Elindeki tatlı şaraptan dikkatle küçük bir yudum aldı.
"Ca' Granda'nın rektör yardımcısından bir mektup aldım," dedi Petroni, sehpanın üzerine daha önce bırakılmış olan kırmızı bir dosyayı açarken. " Bir değil iki üniversite madalyasıyla birden ödüllendirilmişsin. Birincisi İncil arkeolojisinden, ikincisi de kimyadan."
Allegra çok şaşırmıştı. İyi bir derece almayı bekliyordu, ama iki üniversite madalyası birden alabileceğini hiç düşünmemişti. Petroni kolunu omzuna doladı ve yanağından öptü. "Seni kutlarım." Kolunu çekmeyince, Allegra'nın duyduğu memnuniyet yerini endişeye bıraktı.
184

"Sana kendi özel maiyetimde bir iş önersem ne hissedersin?" diye sordu.
Allegra yüzünü ona doğru çevirdi. Petroni ondan sadece birkaç santim ötedeydi, pürüzsüz uygar sesi, onu rahatsız eden bir fısıldamaya dönmüştü.
"Ah Haşmetlim..." diye kekeledi, birden olan bitenleri anlayamaz olmuştu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."
"Lütfen, bana Lorenzo de," diye cevap verdi, genç kızın elini elinin içine alırken. "Benim her zaman en akıllı ve en iyilere ihtiyacım olur, atanman, elbette sana da çok büyük yararlar sağlayacaktır."
Kardinal genç kızın elini, bacaklarınının arasına doğru çekince, Allegra'nın kalbi iyice hızlandı. Cübbesinin üzerinden Lorenzo'nun sertleşmiş erkekliğini hissedebiliyordu.
"Sakin ol Allegra. Tanrı böyle istiyor." Allegra, bir an Giovanni'nin kendisine yüzme öğrettiği sırada aynı şeyleri söylediğini hatırladı. Petroni şimdi iyice yaklaşmış, kulağına fısıldıyordu. O kadar yaklaşmıştı ki, nefesindeki şarap kokusunu hissedebiliyordu. Allegra korkuyla, bu odadan ve bu adamdan nasıl kaçabileceğini düşünmeye başladı.
"Efendimiz, her zaman etrafında kadınların olmasından hoşlanırdı. Onun dileği müritlerinin her zaman birbirlerine sevgi ve şefkat göstermesiydi," diye fısıldadı Petroni, bir yandan da Allegra'nın elini serdeşmiş erkekliğine bastırıyordu. "Vatikan'ın kasalarında saklanmakta olan elyazması gizli bir yasa vardır. Bunu ancak Konsey üyeleri okuyabilir. Bu yasa bir kardinal ile onun seçtiği bir rahibe arasında kutsal birleşmeye izin verir."
Petroni, cübbesinin ortasındaki düğmeleri açarken, Allegra artık konuşabilme gücünü kaybetmişti. Kardinal ellerini kızın omuzlarından çekip, boynunu sertçe ovmaya başladı. Allegra onun elinden kurtulmaya çalıştı, ancak Petro-
185

ni sanki çelik pençelerle yakalamıştı boynunu. AllegfaNde-belenip adamın bacaklarını tekmeledi, ama hem adamın fiziksel gücü hem de kilisenin karanlık iktidarı, korkusunu iyice çoğaltıp aklını felç etmişti. Allegra tam haykırmak üzereyken, Petroni başını kucağına doğru bastırdı ve genç kız, boğazından aşağı ılık bir sıvının aktığını hissetti.
"Bir Kardinalle, rahibe arasında paylaşılan bu gizli şefkat asla açıklanmamalıdır," diye uyardı. Bir yandan düğmelerini ilikliyor, bir yandan da resmi bir tonla konuşuyordu. "Tanrının isteklerini anlamak bazen zordur, ama benim maiyetime katılmakla ilgili önerimi düşünmeni istiyorum. Buna değeceğini göreceksin."

Şaşırmış ve ihanet uğramış olan Allegra, Petroni'nin kendisini arabayla gönderme önerisini öfkeyle reddetti. Sendeleyerek okula dönerken, birkaç kez kusmak üzere durmak zorunda kaldı. Odasının kapısını kapadı ve kapıya dayandı, titriyordu, inancı yerle bir olmuş, tükenmişti. Bu kez bağışlanmak için asla yakarmayacaktı. Küçük penceresinden yıldızlara bakarken, hiçbir şey görmeyen, duymayan ve hissetmeyen bir Tanrıyı düşündü. Sonra bir makine gibi banyoya ilerledi ve derisi iyice kızarıp acıyana kadar bütün vücudunu ovdu, ama hâlâ hiçbir şey hissetmiyordu. Dar, tek kişilik yatağına yattı. Epeyce bir süre tavana baktıktan sonra yaşadığı fiziksel ve duygusal bitkinlik nedeniyle sonunda uyudu. Şafak sökmeden hemen önce uyandı ve kendini ağlarken buldu. Duygusuzluk yerini çevresindeki her şeye karşı yönelmiş büyük bir öfkeye bırakmıştı. Birden kendisini yüzüstü bırakanların Tanrı ve O'nun Kardinali olmadığını fark etti. Kardinal ve Tanrının cehenneme kadar yolu vardı.
O sabah posta kutusunda dört mektup vardı. Bunlar-186

dan ikisi ona gönderilmişti, ikisini de o gönderiyordu. Al-legra ilk mektubu garip bir boşluktan başka hiçbir şey hissetmeden açtı ve aldığı yüksek dereceleri bildiren not kâğıdının üstünde hızla göz gezdirdi, ikinci mektup rektör yardımcısı Profesör Gamberini'den geliyordu. Rektör yardımcısı kendisini kutluyor ve arkeolojik DNA dalında yüksek lisans için burs kazandığını belirtiyordu. Kısa bir teşekkür mektubu yazdı, burs teklifini şükran duyarak kabul ediyordu. Ardından, kiliseye çok kısa bir istifa mektubu kaleme aldı.
187

17
Mar'Oth
Giovanni, kendisine sağlanan eski püskü Volkswa-gen'in bakalit direksiyonuna yapışmış, Batı Şeria'nın kuzey sınırına yakın Mar'Oth köyüne doğru yola çıkmıştı. Açık pencerelerden sıcak rüzgâr ve hava soğutmalı motorun metalik sesi giriyordu. Sonunda Piskopos O'Hara'nın dikkatle takip etmesini söylediği siyah beyaz tabelayı gördü. Mar'Oth, dağın doğu tarafında üç kilometre ötedeydi, ancak dikkatini asıl çeken ikinci tabelaydı... Nasıra.
Arabayı yolun kenarına çekerken, içinde bir ferahlama hissetti. Sadece dokuz kilometre ötede, işgal altındaki Batı Şeria sınırının öte tarafında, Nasıra şehri bulunuyordu demek, îsa, küçük bir çocukken bu şehrin sokaklarında yürümüştü. Doğu'da ise, isa'nın Peter, James ve Yuhanna ile çıktığı Tabor Dağı vardı.
Giovanni saatine baktı. Saatin ikiyi geçtiğini hayal kırıklığı ile gördü. Çok yakın ama çok da uzak. Kendi kendine gülümsedi. Nasıra iki bin yıldan daha fazla bir süredir orada duruyordu işte. Bekleyebilirdi. Ama ük fırsatta gitmeyi aklına koydu.
istemeye istemeye vites kolunu yakaladı, gıcırdayan kolu bire getirdi ve yönünü Mar'Oth'a doğru çevirdi. Gi-
188

ovanni, tozlu, engebeli yolda ilerlerken Volkswagen, sarhoş gibi sarsıla sarsıla ilerliyordu. Yolun her iki yanına dağılmış zeytinlikler, gümüş rengi ve yeşil pırıltılar saçıyorlardı. Dayanıklı ağaçlar, yakıcı güneşten hiç etkilenmiyor gibiydiler.
israil'deki birçok kasaba gibi Mar'Oth'da bir tepenin üzerine kurulmuştu. Daha doğrusu, sanki deve hörgücü gibi yükselmiş iki tozlu tepenin ortasına, eğer gibi yerleşmişti. Giovanni, ilk yükseltinin tepesine vardığında yavaşladı. Toprak yol, kasabayı ortadan ikiye bölüyor, ikinci tepenin ortasında bitiyordu. Küçük bir caminin ve kerpiç evlerin arasında ilerledi. Karton bir kutunun peşinde koşturan kocaman kara gözlü çocuklar, durup onun geçmesini beklediler. Giovanni el salladı ama karşılık veren olmadı. Evlerden birinin önünde, pis kahverengi bir köpek durmadan kaşınıyordu. Eğerin sonunda, yolun her iki tarafında birer tane dükkân gördü, ama dükkânların önünde, Kudüs'te olduğu gibi zeytin fıçıları veya baharat dolu çuvallar yoktu. Tam önünde rüzgâr, tozlu küçük bir hortuma dönüştü, derken biraz büyüdü sonra bir iki saniye sonra yok oldu. Sıcak ve tozlu yolda birkaç kişi, öfke dolu gözlerle onu izliyordu, înce bir yol az aşağıda taş bir binaya doğru iniyordu. Giovanni burasının okul olduğunu tahmin etti. İkinci tepeye giden yokuşu çıkmak üzere Volkswagen'in yıpranmış vites koluna tekrar uzandı, külüstür arabadan yükselen itiraz sesine aldırmadan gaza bastı, sonra küçücük ve çok eski kerpiç bir kilisenin önünde durdu.
Kilisenin önündeki iki yarım kapıdan biri menteşesinden çıkmış sallanıyordu. Kapının tam üzerinde duran haç, merhamet dilenircesine çarpılmıştı.
Giovanni, iki menteşenin üzerinde duran kapıyı itti ve İsa'nın dünya yüzündeki binlerce evinden birinden içeri adımını attı. Küçük kilisenin köşeleri loştu ama duvarlar-
189

dan birinin üstündeki bir açıklıktan parlak güneş ışıkları içeri sızıyordu. Üzerinde öbek öbek toz birikmiş mihrap vazifesi gören aşınmış masa ile karşısında dört derme çatma sıra; kilisenin bütün eşyası bu kadardı. Giovanni, yaşadığı hayal kırıklığının üstesinden gelmeye çalışarak yerde birikmiş toz toprağı tekmeledi. Yerden, kırmızı kuru kalın bir toz tabakası kalktı. Kilisenin içindeki tek kapıya doğru ilerledi, açtığı anda,

penceresiz odadan yükselerek burun deliklerini dolduran keskin idrar kokusu nedeniyle geriledi. Odanın bir köşesinde yerde, eski püskü emaye bir çanak ile teneke bir kova duruyordu. Bir başka köşede ise kara yağla kaplı eski bir ocak vardı. Demir karyolanın üstünde sarı lekeli bir şilte ortadan çökmüş bir şekilde duruyordu. Giovanni eğilip yatağın altına baktı, sağa sola saçılmış kırık yayların arasında boş viski şişeleri çarptı gözüne. Odanın diğer köşesinde eski bir sıra ile bir sandalye bulunuyordu.
Giovanni odanın kapısını açık bırakarak, tekrar kiliseye döndü. îlk sıraya oturdu ve gözlerini masanın arkasındaki duvara dikti. Yer yer dökülmüş kireç badananın altından kerpiç sıva görünüyordu. Ruhunu saran yeni bir hayal kırıklığı dalgası ile mücadele eden Giovanni, başını ellerinin arasına aldı, gözlerini kapattı ve artık varlığına çok da emin olmadığı Tanrıya dua etti.
"Yüce Rabbim. Sana ve Katolik Kilisesi'ne karşı günah işledim. Ben senin masanın altındaki ekmek kırıntılarını toplamaya bile layık değilim. Buraya gönderildiğim için yaşadığım bu hayal kırıklığı için beni affet, bana bunun bir nedeni olduğunu anlamam için yardım et, bana buradaki insanlara ulaşabilmek ve onları senin yoluna çekmek için güç ver," sonra derin bir suçluluk duygusu ile ekledi, "ve bana Pierre Thailard de Chardin'in anlamını çözmem için yardım et. Âmin." Giovanni haç çıkardı ve kendini tozlu

sokağa attı. Direksiyon öylesine ısınmıştı ki tutamadı, arabaya bir örtü alması gerekiyordu. Köyün öteki ucuna doğru yöneldiğinde, öteki tepede, caminin önünde bir kalabalığın toplanmış gördü. O mesafeden bile insanların heyecanlı olduklarını ve bazılarının yolun üstündeki bir şeye doğru eğildiklerini görebiliyordu. Arabasını kenara çekince, kalabalığın daha çok siyah entarileri solup grileşmiş yaşlı adamlardan oluştuğunu gördü. Başlarına beyaz kefiyeler takmışlardı, arabadan çıkınca, caminin merdivenlerinde bir adamın yatmakta olduğunu gördü. Giovanni Arapların yaşlarını tahmin etmekte zorlanıyordu, ama yatan adamın kendisiyle aşağı yukarı aynı yaşlarda olduğunu yani yirmilerinin sonu ile otuzlarının başı arasında bir yerde olduğunu tahmin etti. Sırım gibiydi, ama kıpırdamıyordu. Giovanni adamın ölmüş olabileceğini düşündü, aklına otomatik olarak son duasını edip etmediği geldi ama çabucak kendini toparladı. Kalabalığa yaklaştığında, kararmış ceviz gibi, ufak tefek bir adam ona doğru el kol hareketleri yapmaya ve Arapça haykırmaya başladı.
"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Giovanni. Kendisine düşmanca baktıklarını görünce, içinden en kısa zamanda dil öğrenmem lazım diye geçirdi. Ceviz adam tekrar bağırmaya başladı, tütünden kararmış dişlerinin arasındaki boşluklardan tükürük saçıyordu.
Giovanni, adamın elini yatıştırmak üzere tuttu.
"Aranızda İngilizce bilen var mı?" diye sordu, sesini yükselterek. Adamlar ona bakakaldılar.
"Ben biliyorum."
Giovanni, çocuğun dokuz ya da on yaşından daha büyük olamayacağını düşündü. Filistinli çocukların çoğu gibi esmer teninin üzerinde, köye girerken karşılaştığı çocukla-rınki gibi iri kapkara gözleri parlıyordu. Köydeki çocukların çoğu gibi şort giymişti ve ayakları çıplaktı.

"Ne oldu?"
"İmam Sartawi damdan düştü."
Giovanni, rakibinin caminin damında ne aradığını sormaktan kaçındı. Herhalde bir şeyleri onarmak için çıkmıştı, aynı şey Giovanni'nin de başına gelecekti muhtemelen. Yerde yatan adama doğru ilerlediği anda, yaşlılar kenara çekilip yol açtılar. Ceviz adam yine itiraz etti.
"Söyle onlara, ilk yardım uygulayacağım."
Çocuk yüzüne anlamamış gibi baktı.
"Tabib, doktor yani..." dedi Giovanni
Çocuk, anladığını belirtircesine başını salladı.
"Tabib"
Mırıldanmalarda saygı dolu bir ton seziliyordu artık. Giovanni'nin eğilebilmesi için iyice geriye çekildiler. Futbol oynadığı günlerde edinmiş olduğu ilk yardım bilgisini yokladı ve imamın bileğine uzandı. Nabız güçlü değildi ama atıyordu ve adam nefes alıyordu. Giovanni adamın boynunu yokladı, gözbebeklerinin eşit büyüklükte olup olmadığını kontrol ederken, imam inledi.
"Adı nedir?" diye sordu çocuğa. "Söylediklerimi tercüme eder misin lütfen? "
"Adı Ahmet Sartawi, ama onunla kendin konuşabilirsin."
Giovanni bir an şaşırdı. "İngilizce biliyor mu?"
Çocuk başını salladı.
Ahmet inledi ve oturmaya çalıştı, ama Giovanni kıpırdamasını engelledi.
"Adınız nedir?" diye sordu Giovanni tekrar. Çocuğun yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmemişti.
İmam gözlerini kıstı "Ahmet... Ahmet Sartawi" diye cevap verdi boğuk bir sesle.
"Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

192

/
"Evet, köyümdeyim." Bu kez şaşırma sırası Ahmet'e gelmişti.
"Bu gün günlerden ne?"
"Neden bana bu soruları soruyorsunuz? Damı onarırken düştüm işte," diye cevap verdi İmam, sesi heyecandan çadamıştı.
Giovanni ona gülümsedi. "Tamam, peki. Bilincinizi kaybetmiştiniz de. Net olarak görebiliyor musunuz? Görüşünüz bulanık değil, değil mi?"
"Birazcık, ama ayak bileğim çok acıyor."
Bulanık görüş iyiye işaret değil diye düşündü Giovanni, bu ayak bileğinin durumundan daha kaygı verici.
"Hangisi ağrıyor, sol mu sağ mı?" bag
Giovanni kırık var mı diye baktı, ama şişlik dışında herhangi bir morarma görünmüyordu.
"Hareket ettirebiliyor musunuz?"
Ahmet bacağını yavaşça kaldırdı ve ayağını bir taraftan bir tarafa çevirdi.
"Burada buz bulunmaz herhalde," dedi Giovanni, kendilerini ilgi ile izlemekte olan oğlana. Oğlan güldü.
"Tamam, anladım. Sen o zaman bana gazete getir, çok getir ama biraz da sicim." Giovanni Ahmet'e döndü "Kırık olduğunu sanmıyorum, ama kesin emin olmak için sizi Na-zareth'e götüreceğim."
Giovanni gazeteleri iki ayrı rulo halinde sardı. Bunları adamın ayağına sıkıca bağlayıp eğreti bir alçı yapınca, çevrelerini saran kalabalıktan mırıltılar yükseldi.
"Şimdi" dedi Giovanni Ahmet'e destek vererek, "arabaya gidiyoruz." Ceviz adam, birden ellerini kollarını sallayarak önlerini kesti. Giovanni'nin üzerine Arapça kelimelerden bir sağanak boşandı.
193

Çok mutlu bir ceviz değil bu, diye düşündü Giovanni içinden. Ahmet birkaç sert sözle ceviz adamı yollarından çekince hafifçe gülümsedi.
Nasıra'ya vardıklarında güneşin son ışıkları tepede dev bir fener gibi görünen Tebliğ Bazilikası'nın kubbelerinin üzerinde oynaşıyordu. Ortadoğu'nun en büyük kilisesiydi bu. Kilise, efsaneye göre Cebrail'in Meryem'e Tanrının oğluna hamile kaldığını haber verdiği
Yerin üstüne kurulmuştu.
"Umarım hastanede nöbetçi doktor vardır," dedi Giovanni, arabayı mümkün olduğu kadar hızlı sürmeye çalışırken.
"Vardır... Nasıra belki haritada fazla büyük görünmüyor ama burada altmış bin Arap yaşar, şehrin yeni kurulmuş bölümünde yaşayan elli bin Yahudi'den söz etmeye bile gerek yok tabii ki." Giovanni önüne çıkan çukura düşmemek için son anda direksiyonu kırınca, Ahmet yüzünü buruşturdu.
"Affedersin." Giovanni onu acil servise doğru götürdü. Hastane personeli tedirgin görünüyordu. Ahmet Sarta-wi'nin adı anons edilip, plastik kapılardan içeri alındığında bir saat geçmişti bile.
Giovanni, kalabalık bekleme odasında başını kaldırdı ve karşısında duran genç Arap hemşireye baktı.
"Onu bu gece gözlem altında tutacağız" dedi hemşire saldırgan bir ses tonuyla.
"Durumu iyi mi?"
"Henüz emin değiliz."
"Peki ne zaman emin olacaksınız?" diye sordu Giovanni, neden bir saat içinde durumu anlayamadıklarını merak etmişti.
"Bu hastanede başka hastalar da var" diye cevap verdi
194

hemşire kaba bir tonla. "İsrailliler güneydeki bir köyü bombalıyorlar, yaralıların bazılarının durumu çok ağır." Birden duyulan siren sesi hemşirenin söylediklerinin altını çiziyordu sanki.
"Siz en iyisi sabah gelin," dedi, sesi birazcık yumuşamıştı. "O zaman uzman da gelmiş olur, röntgenlere bakar, size söyleyecek bir şeyimiz olur."
Giovanni başını salladı, hemşire döndü ve hızla plastik kapıların arkasında kayboldu.
Giovanni hastanenin ana giriş kapısına vardığında, ambulanslardan biri acil servisin kapısına varmıştı bile, siren sesi birden durdu. Üstleri başları kan içindeki görevliler kapıları açmak için fırladılar, ambulansın içindeki sedyede, küçük bir Arap oğlan, bir bacağı kopmuş, diğeri kan içinde sargılarla sarılı bir halde yatıyordu. Giovanni derin bir nefes aldı. Oğlan sekiz ya da dokuz yaşından daha büyük olamazdı.
195

18
Nablus

Nablus'un dış mahallelerindeki sokaklardan birinde yer alan Hamas Eğitim Merkezi, dışarıdan bakıldığında çevredeki evlerden farksız görünüyordu. Saat akşamın sekizi olmuştu, sokağa çıkma yasağı başlamıştı. Dar ve kıvrım kıvrım sokaklar boşalmış, israil devriyeleri dolaşmaya başlamıştı. 1967'den beri Israiller Filistin halkı üzerindeki baskıyı kademe kademe artırmışlar, artık bir köyden ya da kasabadan bir başkasına seyahat etmelerini bile yasaklamışlardı. Filistinliler bir zamanlar sadece kendilerine ait bir ülkede, hapsedilmiş mahkumlardan farksız bir şekilde yaşıyorlardı.
Yirmi sekiz yaşındaki Yusuf Sartawi, Cohatek Organizasyon şirketinde şef yardımcısı pozisyonuna kadar yükselmişti. Bu hiç de kolay olmamıştı. Bazı geceler çığlıklarla uyanıyordu hâlâ. İsrailli çavuşun katlettiği kız kardeşlerinin görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu. Onu ayakta tutan tek şey, düşmanına karşı taşıdığı bu hiç azalmayan nefret ve Hamas adına üstlendiği ikili görevdi. Öğrenmeye duyduğu susuzluk, İsraillileri yok etmek için aldığı eğitim

sırasında kendisine çok yardımcı olmuştu, sonuncu İsrailli de Akdeniz'e dökülene kadar onun içi rahat etmeyecekti. Nefreti aynı zamanda Ahmet'e, ailesi katledilirken bir kenarda durup seyretmesine neden olan, ödlek ve barış yanlısı ağabeyine de yönelikti. Yusuf, ona bunu ödetmeye yemin etmiş ve Mar'Oth'daki evini de hedefler arasında işaretlemişti. Yusuf normalde boru bombalarıyla ilgili derslere katılmazdı, ama son zamanlarda Hamas'ın genç intihar bombacılarının hedeflerine varmadan biraz fazla sık yakalanmaları nedeniyle, eğitimlerini doğru alıp almadıklarını görmesi gerekmişti.
Mahmut Akil, kısa boylu ve kaba yapılıydı. Yusuf'la aynı yaşta olan delikanlı, kimya öğretmeni olmak üzere eğitim almıştı. Bütün ailesini Cenin'de bir israil helikopterinden açılan ateş sonucunda kaybettikten sonra o da Hamas'a katılmıştı. Şimdi genç intihar bombacılarını patlayıcılar ve boru bombaları konusunda eğitiyordu.
"Bu gece, kaya tuzundan nasıl patlayıcı yapılacağını göreceğiz," diye başladı Mahmut. Masanın etrafına oturmuş olan dört Filistinli genç dikkatle onu dinliyorlardı.
"Bazılarınız, gübrede bulunan amonyum nitratın daha uygun olabileceğini düşünebilirsiniz. Ama israilliler de bunu bildikleri için, fazla miktarda satın alındığında dikkat çeker. Kayatuzu yemeklerde kullanıldığı için, hiç kimsenin şüphesini çekmez."
Mahmut masanın üzerine geniş bir kâğıt yaydı.
"Bu gece yapacağımız klor bazlı patlayıcı için, sodyum kloritten, sodyum klorat yani herkesin tuz diye bildiği şeyi üreteceğiz. Ama önce bir uyarı." Hevesle kendini dinleyen gençlere baktı. "Patlayıcılar tehlikelidir. Herhangi bir şeye bulaşırlarsa bozulurlar, titreşim ve ısı ile patlayabilirler. Patlayıcı taşırken azami dikkat gösterirseniz, amacınıza hizmet ederler, efendiniz olmazlar."

Mahmut gençlere elektroliz işlemini anlattı, hidrojenin patlamasını önlemek için tavanın nasıl havalandırılması gerektiğini, fazla ısınmayı engellemek için tuzlu suyun nasıl dolaştırılacağını, doğru akım yoğunluğunu sağlamak için anot ve katot boyutlarının nasıl hesaplanacağını, sodyum klorat kristallerinin nasıl toplanacağını, bunların nasıl dikkatle ezilip vazelinle karıştırılacağım ve boru bombasının yüklenme yoğunluğunun nasıl hesaplanacağını öğretti.
"Bu işlemler size vakit kaybı olarak gelebilir," diye ekledi, "ama imal ettiğimiz son derece güçlü bir bombadır ve maliyeti azdır."
Mahmut, bezden bir çantanın içinden bir boru aldı ve sıranın üstüne yerleştirdi. "Bu gördüğünüz, sıradan ve orta büyüklükte bir su borusu, her iki ucunda da tıpa var. Tıpalardan birinin içine fitil yerleştirmek için küçük bir delik açıyoruz. Delme işlemi, borunun içine padayıcıyı koymadan önce yapılmalı."
Mahmut, patlayıcıyı bir mutfak tartısında tarttı ve dikkatle boruya yerleştirdi. "Mümkün olduğu kadar evlerde kullanılan türden malzeme kullanmaya dikkat edin," dedi. "Eğer baskın olursa, zor durumda kalmazsınız." Patlayıcıyı dikkade borunun içine yerleştirdi ve fitili delik kapağa sokmadan önce, dikkatle sıkıştırdı.
"Fitillere patlayıcı bulaştırmamaya dikkat edeceksiniz, çünkü sürtünme ile patlayabilir. Güvenlik en önemli şey, hiçbir iş aceleye gelmez. Eğer başka sorunuz yoksa arkadaşlar, arkadaşım Yusuf size taktik konusunda bir iki şey söyleyecek."
Yusuf, Mahmut'a başını salladı, eğitim el kitabını eline aldı ve grubun önüne geçti.
"Arkadaşım Mahmut size bu gece çok mükemmel bir ders verdi, ama eğer hedefinize yaramazsanız, bunların hiç-

bir faydası yoktur," diye başladı, sesinde, daha önceki başarılardan doğan güven hissediliyordu.
"Hedefinize varmanızın en iyi yolu, toplu taşıma araçlarını kullanmaktır, tabii hedef bu toplu taşıma aracı ve içindeki yolcular değilse. Özel araçlar çok daha fazla aranır. Bu eğitim kitabında çok iyi öğrenmeniz gereken bazı basit kurallardan söz ediliyor. Yusuf, sözlerini vurgulamak istercesine kitabın kapağına parmağıyla vurdu.

"Öncelikle, daima kalabalık bir otobüs ya da tren seçin. Kalabalık otobüsler ve trenler daha az aranır, yolculuk sırasında kimseyle konuşmamaya dikkat edin. Eğer taksiye binmişseniz, şoförle sohbet etmeyin, bazıları göründükleri gibi olmayabilir. İkinci olarak, küçük duraklarda inin ve eğer mecbur kalırsanız yolun bir kısmını yürüyün. Büyük istasyonlarda ve duraklarda kamera vardır bu yüzden her zaman burada görüntülendiğinizi farz ederek hareket edin. Görünüşünüzün, seçtiğiniz araçla uyum içinde olmasına dikkat edin. Bazı durumlarda hedefiniz birinci mevki olabilir. Böyle bir durum söz konusu olduğunda size buna uygun giysiler verilecek. Aynı şey, beş yıldızlı oteller için de geçerli. Eğer önemli belgeler taşıyorsanız, bunu normal bir bavula koyabilirsiniz, tren ya da otobüs arandığı takdirde bulunması zorlaşır. Eğer trendeyseniz, bavulunuzu başka bir kompartımana koyun. Son olarak, kimlik ya da izin gibi belgeleriniz durumunuza uygun olarak düzenlenmeli, bu belgelerde yazan her şeyi çok iyi bilmelisiniz, size sorabilecekleri soruları önceden düşünüp, cevaplarınızı hazırlamalısınız. Sorunuz var mı?"
"Hedefler nasıl seçiliyor peki?"
"Bu genel strateji içinde belli olur. Şurası açık ki, bütün hedefler kâfirlere en fazla zararı verecek şekilde dikkatle seçilmektedir, ama tabii ki başka faktörler de göz önün-

de bulundurulur. Hedefin çok iyi korunup korunmadığı ve kendisine ulaşılma kolaylığı da önemlidir. Biz hedefi araştırırken, en önemli ilkelerinizden biri de eğer mümkünse sizin de hedefi iyi tanımanızdır. Örneğin hedef bir lokanta ise, gidip orada önceden yemek yemeniz için size para veririz. Boru bombasının çok iyi yerleştirilmesi önemlidir."
O gece Yusuf, İbrani Üniversitesi ya da Kudüs'teki Amerikan Colony Oteli'ni nasıl bombalayacaklarını düşünerek uyuyamadı. Mar'Oth'da, Giovanni ile derin bir sohbete dalmış olan ağabeyi Ahmet'ten çok da uzakta değildi.
Bir kardeş intikam peşinde koşarken, diğeri barıştan söz ediyordu.

19
Mar'Oth
"Bana bunun tarifini ver Ahmet, ben hayatımda hiç böyle bir şey tatmamıştım." Giovanni, Ahmet Sartawi'nin mütevazı kerpiç evinde, yerdeki minderlerden birine sırtını dayadı.
"Ortadoğu mutfağına hoş geldin, ama tarifi köyün kadınlarından alman gerek. Çok meşhur bir Filistin yemeğidir bu. Musakka, patlıcanlar soğan, domates ve baharatlarla fırınlanır. Basit bir yemektir ama sırrı pişirilişinde gizli."
"Peki ya tatlı?"
"Kadayıf mı? Dövülmüş ceviz, hindistancevizi, tarçın ve birazcık limon suyu. Bu da çok meşhur bir tatlıdır, istersen sana öğretirler. Bize gösterdiğin nezakete hiç olmazsa bunlarla karşılık verelim."
"Benim yerimde olsan, sen de aynı şeyi yapardın eminim."
"Kim bilir. Ama maalesef birçok kişi yapmazdı bunu. Halkımızı zehirleyen şey sadece İsraillilerle Filistinliler arasındaki savaş değil. Batılıların Yahudilere bu kadar destek vermesi hiç iyi bir etki yaratmadı."

Giovanni araştıran gözlerle ev sahibine baktı. Ahmet daha otuzlu yaşlarındaydı, ama esmer yüzünde kırışıklıklar vardı. Gür siyah saçlı, iri burunluydu, koyu kahverengi gözleri yumuşacık bakıyordu.
"Bu köyde de sorunlar var mı?"
"Müslümanlarla Hıristiyanlar arasında mı yani?"
Giovanni evet anlamında başını salladı.
"Vardı. Senden önce bir başka rahip vardı. Birkaç yıl oldu gideli ama onu hâlâ unutamadık. Peder Lonergan'dı adı, nasıl diyorsunuz bilmiyorum ama çok katı bir adamdı. Onun için Hıristiyanlıktan başka bir yol yoktu. Böyle bir tavır birçok zorluğa neden oluyor, özellikle de Mar'Oth gibi küçük bir köyde. Hiç kusura bakma, ama eğer birlikte uyum içinde yaşayacaksak birbirimize karşı dürüst olmamız gerekir. Selefin biraz fazla meşguldü. Kişisel bir sorunu vardı galiba ve içkiyi biraz fazla seviyordu."
Bu sözler boş viski şişelerini açıklıyor diye düşündü Giovanni. "İngilizcen mükemmel Ahmet, umarım ben de biraz Arapça öğrenirim."
"Sana bu konuda memnuniyetle yardımcı olurum. Köylüler, dil bilirsen çok daha yakın olurlar sana, konuşurken yaptığın hatalara da kimse aldırmaz zaten."
"Eh, bol bol yapacağım zaten!" dedi Giovanni. "Senin Hıristiyanlığa bakışın nedir Ahmet?"
"Bir Müslüman olarak mı? Ahmet Sartawi olarak mı?"
"Her ikisi de."

"Kuran İsa'yı peygamber olarak tanır, ama bence soru, Hıristiyan bir peygamberle Müslüman bir peygamber meselesi değil, ya da İsa'nın Zeytin Dağı'ndan inişine karşı Muhammed'in Hira Dağı'ndan inişi değil. Benim için bunun cevabı çok daha gerilerde yatıyor."
"Yani?"
202

"Yanisi şu: İster beğenelim ister beğenmeyelim, Musevilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık hepsi de ortak bir atadan geliyor, hepimiz onun bize ait olduğu iddiasındayız."
"İbrahim" dedi Giovanni mırıldanarak. O da tek tanrılı üç büyük dinin, tartışmasız bir şekilde ata kabul ettiği kişi hakkında çok düşünmüştü. Belki de onu Vatikan'daki iktidar koridorlarından buraya görünmez bir el göndermişti. Leş gibi kokan oda ve harap minik kilise, insanın çöküşünün simgesiydi, bu çöküş ve çürüme Kutsal Katolik Kili-sesi'ni en tepesine kadar sarmıştı.
"İbrahim" diye tekrarladı Ahmet. "Kuran, İbrahim'in dört büyük peygamberden biri olduğunu söyler, Allah ona demiştir ki, "Sen insanlığın liderisin." Yahudilerin Tevrat'ında Allah ona der ki: "Lech Lecha... Babanın evinden çık, sana büyük bir ulus vereceğim." Hıristiyanların Yeni Ahit'inde ise Paul, ibrahim'den herkesten daha çok söz eder, İsa hariç.
"Ama buna rağmen biz İbrahim'i sahiplenmek için birbirimize gireriz," dedi Giovanni.
Ahmet gülümsedi, kendi gibi düşünen biri vardı karşısında. "İnananların çoğu, özellikle de gençler, hepimizin de ibrahim gibi ortak bir atadan geldiğimizi bilmiyorlar, ama bu din kavgaları sonunda bizi mahvedecek Giovanni. Ben uygarlığın çöküşünün geriye sayımının başladığını hissediyorum."
Giovanni birden Omega Parşömeni'ndeki uyarıyı hatırladı. Bu konuyu açmamaya karar verdi tekrar, ama Ahmet hakkında da Patrick O'Hara'ya duyduğuna benzer duygular kapladı içini. Karısındaki güvenilecek bir insandı.
Ruh gülümsedi.
"Kuran'da bunun hakkında bir uyarı var mı?"
"Eğer dikkatle bakarsan bunun alametleri var. 20. sure
203

bize bu saatin mudaka geleceğini söyler. Bazı alametler belirdi bile. Kuran'ın 54. suresinde, insanın Ay'ı kazacağı ve süreceği söylenir ki bu 1969'da oldu. Birçok İslam bilgini savaşların artmış olmasına dikkat çeker, Hiroşima ve Naga-zaki gibi şehirlerin yerle bir olması, depremlerin ve yoksulluğun artmış olması..."
"Bu uyarılar İncil'de de var Ahmet," diye cevapladı Giovanni. İsa'ya olduğu gibi Muhammed'e de gerçekten vahiy inmiş olabileceğini ilk kez düşünmüyordu. "Depremlerin artacağı kehaneti Matta'da vardır. Ben İtalya'dan ayrılmadan önce, depremlerin dikkat çeker bir şekilde arttığına dair bir belge görmüştüm. Daniel Peygamber dört kehanette bulunmuş. Bunlardan üç tanesi oldu zaten."
"İmparatorluklar, değil mi? Bir tanesi de hâlâ sürü-yor.
"Sen İncil'i okudun mu?"
"Şaşırdın galiba Giovanni. Müslümanlara göre, İsa Tanrının peygamberidir, Allah rahmet eylesin. Daniel'in kehanetleri konusunda haklı mıyım?"
"Keşke ben de Kuran'ı iyice okumuş olsaydım, ama evet haklısın. Şu ana kadar Daniel yanılmadı. Nabukadne-zar'ın rüyasına girdiğinde söylemiş olduklarını hep hatırlarım. "Sen kocaman bir heykele bakıyorsun, Ey Kral. Kafası som altından yapılmış bir heykele; göğsü ve kolları gümüşten, göbeği ve baldırları bronzdan, bacakları ise demirden." Nabukadnezar'ın rüyası, daha sonra dağılacak olan dört tane imparatorluğu haber veriyordu. Altın, Haşmetli Babil İmparatorluğu, gümüş Büyük Kurus'un, MÖ 539'da Babil'i fethettikten sonra kurduğu Med-Pers İmparatorluğu, bronz Büyük İskender'in kurduğu Helen İmparatorluğu... Demir İmparatorluk ise hâlâ sürüyor."
Ahmet başını salladı. "Demir, Avrupa Birliği ile yeniden vücut bulan Roma İmparatorluğu demek."
204

"Peki ama Amerika Birleşik Devletleri'nin konumu ne burada?"
"Ben Amerika Birleşik Devletleri'nin dış politikada bir imparatorluk oluşturacak ustalığa sahip olduğunu düşünmüyorum. Eğer kardeşim Yusuf gibi kişiler başarılı olursa, hem Amerika'nın hem de müttefik ülkelerin belli başlı şehirleri, kökten dinci İslamcılar tarafından yerle bir edilecek, dikkatlerini daha sonra Avrupa'ya çevirecekler."
"Yusuf öteki dinlere karşı katı mı?"
"İsrailliler bütün ailemizi kadetti, geriye sadece ikimiz kaldık. Bu olayı sana daha sonra anlatırım. Yusuf intikam almaya yemin etti, benim neden aynı şeyi yapmadığımı da merak ediyor tabii. Onun içinde taşıdığı nefreti anlıyorum. Ama ben bunu kabul edemem, çünkü nefret nefreti doğuruyor. Bizim açımızdan ise, Arafat'ın barış için çok şansı oldu, ama bunu beceremedi."
"Politikaya girmeyi hiç düşünmedin mi Ahmet?"

"Arafat başta iken girmem. Bence tamamen çürümüş bir adam, boşuna bir çaba olur benim için, sürekli seçimden söz ediliyor, gerçi seçim yapılırsa ciddi olarak düşünürdüm doğrusu.
Birinin bu sürekli büyüyen terör döngüsüne karşı bir şeyler yapması lazım Giovanni. Çocuklar kuşaklardır, Ba-tı'ya karşı nefretle büyüyor, Amerikalı politikacılar bunu görmezden geliyorlar. Bu nefret eğer bir gün kontrolden çıkarsa, İnsanlığın yok olacağına dair yapılmış olan kehanet doğrulanır."
205

20
Kudüs
O geceyi izleyen günlerde, Mar'Oth Hıristiyan cemaati toplanıp, bu yeni ve beklenmedik papazın yerleşmesine yardım ettiler. Müslümanların bazıları da Hıristiyan kardeşlerinin yardımına koştu. Giovanni'nin imamlarına gösterdiği nezaket hiçbirinin gözünden kaçmamıştı, çok kısa bir süre içinde küçük Hıristiyan kilisesi ve Giovanni'nin odası temiz ve işlevsel bir hale geldi. Patrick O'Hara'da sözünü tutmuştu, Giovanni Mar'Oth'a yerleşeli daha iki hafta dolmadan, Yossi Kaufmann, karısı Marian ve oğulları David'le tanışmak üzere Kudüs'e çağrıldı. Giovanni erken gitmişti, çevresindeki insanlara karşı daima çok özenli olan Patrick, Giovanni'ye Kaufmann ailesiyle ilgili bilgi verdi.
"Kaufmann'lar büyük aile faciaları yaşamışlar. Yossi ve Marian'ın anaları ve babaları Yahudi Soykırımı sırasında ölmüş, en büyük oğulları Michael'ı da 1967'deki Altı Gün Savaşları sırasında kaybediyorlar. David de, o savaşta Eski Kudüs'ün alındığı saldırıda müfreze komutanı. Aslında Rockefeller Müzesi'ni ve bu müzenin kasasındaki Ölü Deniz Parşömenleri'ni Ürdünlülerden geri almakla görevli.
206

David bu olaylardan hiç söz etmez, ama ben senin onu bu konuda konuşturabileceğini hissediyorum. Dinlemeye can atıyorum."
Yemekten sonra, Patrick, Giovanni, Yossi, Marian ve David, Patrick'in ferah çalışma odasındaki büyük rahat koltuklara yayıldılar.
"Yemek her zamanki gibi şahaneydi Patrick. Ama yarın! Yarın benim çalışmam gerekiyor." Profesör Kauf-mann, ev sahibine alışkındı, Patrick bardağını yeniden doldururken itiraz etti. Yossi Kaufmann uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı, açık tenli yüzünde sık gülümsemekten kaynaklanan çizgiler hemen göze çarpıyordu. Yumuşak mavi gözlerinden nüktedanlığı okunuyordu.
"İtalyanca biliyor musunuz Yossi?" diye sordu Giovanni.
"Sadece biraz," diye cevap verdi, başparmağı ile işaret parmağının yarısını göstererek.
"Yossi, çok alçak gönüllüdür" diye itiraz etti Marian. Marian Kaufmann uzun boylu, narin bir kadındı. Uzun siyah saçları yumuşak ışıkların altında parıldıyordu. Çok etkileyici bir çift diye düşündü Giovanni. "İbranice ve İngi-lizcenin yanı sıra, Yossi gayet güzel İtalyanca konuşur, ayrıca Arapçası ve Fransızcası da hiç fena değildir."
"Peki ya sen David?"
"Fena değilim galiba" dedi David yüzünde çocukça bir gülümsemeyle. "Benim uğraştığım işler İtalyanca ve Fran-sızcadan daha az pırıltılı. Koine ya da Aramaic'te bira ısmarlayabiliyorum ama," David'in oyuncu tavırları, otuz dokuz yaşından daha genç göstermesini sağlıyordu.
"Mar'Oth'daki köylülerle Arapça konuşmaya çalışıyorum. Çok anlayışlı insanlar olduklarını söyleyebilirim," de-
207

di Giovanni. "Altı Gün Savaşları'nda müfreze komutanıy-mışsın öyle mi? "
"Hem de çok iyi bir komutandır," diye cevap verdi Yossi, oğluyla gurur duyuyordu.
"Acaba Rockefeller Müzesi'nden kurtardığınız şeyler arasında Omega Parşömeni de var mıydı David? " Patrick, komplo kurmaya bayılıyordu.
"Profesörle ben de bu meseleyi merak ediyoruz aslında" babasının unvanını bir sevgi sözcüğü olarak kullanıyordu. "Her şey çok karışıktı, hem zaten binayı korumakla uğraştığımız için kutunun içindekilere bakacak ve sayacak zamanımız olmadı."
"Giovanni'ye anlatsana olanları," diye teşvik etti Patrick.
"Ah, Giovanni'nin savaş dinlemek istediğini hiç sanmam" David, çekingen bir tavırla cevap verdi.
"Özür dilerim" diye cevap verdi, David'in ağabeyini savaşta kaybettiğini hatırlamıştı. "Acı dolu anıları canlandırmak istemem."
"Üzülmeyin" dedi Marian yumuşak bir sesle "Micha-el'ı çok özlüyoruz, ama onun kaybı bize bir şey öğretti. Şimdi artık barışı daha çok istiyoruz."
"Ama tek bir tarafın fedakârlığı ile barış olmaz," diye uyardı Yossi. "Eğer Filistinlilerle her iki tarafın da kabul edebileceği bir şekilde anlaşamazsak, barış olmaz. Öte yandan, Yahudileri savaş kışkırtıcılığı ile suçlayanlar, kabinenin 1967'de nasıl bölünmüş olduğunu ve savaş için ne kadar isteksiz olduğumuzu

bilmiyorlar. Büyük kayıplar veren sadece Filistin halkı değil. Sonuç olarak bizim hiç seçeneğimiz kalmamıştı. Bugün hâlâ, bu işin bizi Akdeniz'e dökmeden bitmeyeceğini düşünenler olsa bile, 1967 savaşı, onlara bu işin o kadar kolay olmadığını hatırlatıyor. Savaş çö-

züm değil," dedi Yossi hüzünle "Ama Yahudi ulusu köşeye sıkıştırıldığı zaman, son ferdine kadar savaşır."
"Evet, ama David pek de kahraman olmak istemiyor." Marian sıcak bir gülümsemeyle ekledi, "istersen ben başlayayım Patrick."
"Ben de bardağını doldurayım."
Akra
Yossi ve Marian 1938'de Viyana'dan kaçıp bir balıkçı teknesi ile Akra'ya geldiklerinde ikisi de henüz çok gençti. Bu kadim şehir ikisini de büyülemişti. Haçlılardan kalma surları, minareleri, camileri, kapalı çarşıları İtalya'dan ve Güney Fransa'dan gelme tacirlerin ticaret yaptıkları kocaman hanları onları içine çekmişti sanki. 1967 yılında, eski limana çok uzak olmayan mütevazı bir yazlık ev buldular. Dar dolambaçlı bir sokakta, Osmanlı împaratorluğu'ndan kalma 18. yüzyıl yapısı bir grup evden biriydi bu.
Marian Kaufmann, sade bir sofra hazırlamıştı, iki mum, Tanrının emirlerini temsil ediyordu: Zachor, hatırla ve shamor Şabat gününü düşün; bir kadeh şarap ve duanın sonuna kadar beyaz bir örtünün altında bekleyecek olan iki somun challah. Marian inancını epey önce, Yossi'nin ve kendi ana babasının acımasızca katledildiği Mauthasen toplama kampındaki fırının mavi duvarlarının önünde kaybetmişti. Ancak buna rağmen Yossi'nin inancına saygısı büyüktü, kocasının dini görevlerini yerine getirişini keyifle izlerdi. Yossi ve Marian, iki oğullarına da Tevrat eğitimi vermek konusunda anlaşmışlar ama buna inanıp inanmama kararını oğullarına bırakmışlardı. Marian, gayet iyi biliyordu ki, David'in dine ayıracak zamanı hiç yoktu. Sarışın, uzun boylu ve David'den üç yaş büyük olan Michael ise ba-

bası gibi sağlam bir inanca sahipti. Çocukların huylarına bakıldığında, başka bir şey beklenmezdi zaten... Michael gayet atılgan ve saldırgandı, David ise yaramaz ancak düşünceli.
Yossi, ekmeğin üzerinden beyaz örtüyü kaldırdı ve duaya başladı:
Barukh atah Adonai Elohaynu melekh ha-olam- Sana şükürler olsun, Efendimiz, Tanrımız, Evrenin Kralı. Ha-motzi lechem min ha-aretz. Amein- Bu ekmeği önümüze koyan sensin. Âmin.
Tıpkı Hıristiyanlıkta ve Müslümanlıkta olduğu gibi, İbrahim'in Tanrısı'na, bütün inançların ortak Tanrısı'na şükran hep aynı kelime ile sunuluyordu. Herkesin Tanrısı ve barış umudu aynıydı ama Hıristiyan, Arap ve Yahudilerin birlikte yaşadığı şehirlerin üstünde savaş bulutları toplanmaya başlamıştı bile.
"Uçuş nasıl geçti bugün Michael?" diye sordu Yossi.
"Çok iyiydi," Michael heyecanla cevap verdi. "Gelecek haftanın sonunda Mirage'da iki yüz uçuş saatini doldurmuş olacağım," diye ekledi gururla.
"Sence savaş çıkacak mı, Yossi?" diye sordu Marian, düşüncesi bile içini karartmaya yetiyordu.
"Umarım çıkmaz. Araplarla savaşmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Bence her iki tarafın da bu çılgınlığa bir son verme zamanı geldi. Her iki tarafın da öteki tarafın pabuçlarını giyip en az bir kilometre yürümesi gerekiyor. Filistinliler sadece huzur içinde çalışıp topluma katkıda bulunma fırsatının kendilerine verilmesini istiyorlar, ama vatanı olmayan bir insan, saygın bir insan olamaz. Biz Filistin Devleti konusunda onlarla bir anlaşmaya varamazsak, bu cinayetler devam eder."

"Ben sana katılmıyorum" dedi Michael. "Bizim, bunlara bir ders verme vaktimiz geldi artık, hem de gayet hızlı bir şekilde unutamayacakları bir ders vermeliyiz."
"Michael Kaufmann, bu evde bu şekilde konuşulmasına asla izin vermem." Marian'ın küfür konusunda gayet net kuralları vardı. Yossi onu gülümseyerek yatıştırdı. Subay yemekhanesinde kullanılan dil, kuşkusuz bundan çok daha beterdi. Yossi oğullarıyla gurur duyuyordu, ama Marian gibi o da birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını düşünmeden edemiyordu. Sanki birinin ruhu yaşlı, diğerininki ise gençti...
Michael genç olandı; gençliğin heyecanı ve ataklığı ile doluydu, getireceği sonuçları hiç düşünmeden savaşa ve maceraya atılmak için can atıyordu. Hayatta istediği tek şey uçmaktı. Pilot eğitimini başarıyla tamamladıktan sonra, Dassault Mirage III'lerde eğitim almak için ayrılmıştı, israilli pilotlar bu uçaklara Shahak, yani 'gökyüzü alevi' diyorlardı. Bu eğitimi de birincilikle bitiren Michael, Savunma Bakanlığı'nın, Hatzhor Hava Ussü'ndeki 101. avcı filosuna atanmıştı. Yossi, savaş çıktığı takdirde 101. filonun savaşa ilk girecek filo olduğunu biliyordu. David ise yaşlı ruhtu. Scopus Dağı'ndaki İbrani Üniversitesi'nde arkeoloji eğitimi almıştı ama piyade müfreze komutanı olarak ordu yedekleri arasındaydı. Yossi, yaşadığı acı tecrübeler sonunda bütün savaşların çok korkunç olduğunu biliyordu, ama iş göğüs göğse savaşmaya geldiğinde piyadenin işi çok zordu.

"Bunu size söylememem lazım ama," diye devam etti Michael annesinin tepkisini görmezden gelerek, "Arap uçaklarının kalkış zamanı bizimkinin iki katı. Onlara günlerini göstereceğiz."
"Sen ne diyorsun David? Sen de Araplara ders vermek için can atıyor musun?"
211

David omuzlarını silkti. "Savaşmamız gerekirse, savaşırız. Ama ben Mikey ile aynı fikirde değilim. Filistinliler evlerini kaybettiler, mallarını kaybettiler, ve galiba sen haklısın," dedi babasına bakarak. "Onlar da bizim gibi ailelerine düşkün insanlar. Hem ayrıca, biz onların topraklarını ellerinden aldık. Onlara da bir vatan lazım."
"İşte benim üniversiteye gitmeme nedenim bu," dedi Michael sert bir sesle... "Yahu, Arap bunlar!"
Marian içini çekti. Savaş hiç bitmiyordu... Irk ırka karşı, beyaz siyaha karşı, Arap Yahudi'ye karşı, Hıristiyan Müslüman'a karşı, inanç inanca karşı, nefret hoşgörüye karşı... Bir şiddet döngüsü hiç kırılmadan sürüp gidiyordu. Bunu kırmak insanların elindeydi, ama insanlar kırmamayı seçiyorlardı.
Kudüs
Teğmen David Kaufmann, Tümgeneral Menachem Kovner'in odasından içeri girmeden önce kapıyı vurdu
"Beni çağırtmışsınız Menachem?" diye sordu.
Tümgeneral Kovner, değişik renkteki dosyaların içinden taşan istihbarat raporlarıyla dolu masasının ardından baktı. Yeşil dosyaların üzerinde 'Kişiye Özel' yazıyordu, kırmızıların üstünde de 'Gizli'; Kovner'in masasının üstünde açık duran kıpkırmızı dosya ise 'Çok Gizli' diye sınıflandırılmıştı.
"Gel David, otur," dedi, sırım gibi bir profesyonel asker olan Kovner. Dosyayı aldı ve kendisinden çok daha uzun teğmenle birlikte odanın köşesine sıkıştırılmış küçük toplantı masasına doğru ilerledi.
"Sana söyleyeceklerim bu odanın dışına çıkmamalı. Anlatacaklarımı, durumdan haberi olan tabur komutanının
212

dışında kimseyle konuşmayacaksın. Şimdi, çok büyük bir ihtimalle Mısır'la savaşa giriyoruz. Eğer bu gerçekleşirse, genel kurmay savaşı güney cephesinde karşılamak istiyor, ama tabii bu kuzeyde Suriye'nin, doğuda ise Ürdün'ün ne yapacağına bağlı. İşte ben seni Ürdün meselesini konuşmak için çağırdım."
"Beni mi?" David, bir takım komutanının doğu cephesi üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini anlayamamıştı.
"Eski Kudüs ve Ölü Deniz Parşömenleri Ürdünlülerin elinde. Parşömenler Filistin müzesinde duruyor. Biz 1956'da Mısırla savaşa girdiğimizde Ürdün savaşın dışında kalmıştı. Kabinenin görüşüne göre yine aynı şeyi yapacak, ama ben pek emin değilim."
"Ürdün'ün saldıracağı görüşünde misiniz?"
"Kabaca ifade edecek olursam evet. 1956 Kasım'ında-ki gibi olmayacak bu kez. Ürdün bu kez israil'in tek başına olduğunu biliyor. Bu kez ne İngilizler var, ne Fransızlar. Birleşmiş Milletler ve Sovyeder de bu işe karışmak istemiyorlar. Ürdünlüler, senin üniversitenle birlikte küçük bir toprağımızın bulunduğu Scopus Dağı'nı, yaklaşık yirmi yıldır muhasara altında tutuyorlar, büyük bir zevkle geri almak isteyecekler. Ölü Deniz Parşömenleri'nin en önemlisi ise Rockefeller Müzesi'nde saklanıyor." Tümgeneral Kovner masadan kalktı ve duvara dayalı dolaplardan birinden bir harita çıkardı. Bu Kudüs ve çevresinde Ürdün birliklerinin yerini gösteren bir haritaydı. Masanın üzerindeki kırmızı kapaklı dosyayı açtı ve David'in önüne, müzenin kat planlarını ve bazı hava fotoğraflarını koydu.
"Rockefeller Müzesi, Sultan Süleyman Caddesi'nde." Menachem Kovner, Eski Kudüs'ün kuzeydoğu surlarının dışında, müzenin bulunduğu Kerem el Şeyh tepesini gösterdi. "Üç ay önce, Ürdünlüler müzeyi millileştirdiler."
"Yani artık Ürdün'e mi ait?"
213

"Doğru, her ne kadar Rockefeller ailesi bu işe pek se-vinmediyse de, bir bakıma bizim işimize yaradı. Eğer bize saldırıp savaşa girerlerse ve eğer ki bu büyük bir eğer, Ürdünlüleri Kudüs'ten söküp atarsak, müze ve daha da önemlisi müzenin içindekiler İsrail'in eline geçmiş olacak."
David kendisinden ne istendiğini gayet iyi anlamıştı.
"Benden Ölü Deniz Parşömenleri'ni ele geçirmemi istiyorsunuz." Bu sorudan çok açıklamaydı.
Komutanı gülümsedi. "Tek başına değil tabii ki. Şu andan itibaren tabur komutanın ve ben, seninle yakından ilgileneceğiz. Sana bu parşömenlerin önemiyle ilgili bilgi vereceğiz. Dünyanın bütün ilim irfan sahibi insanlarını çok yakından ilgilendiren bu paha biçilmez eski eserlerin akıbeti senin ellerinde. Yardım etmesi için er Joseph Silber-man'ı da senin takımına verdim, ama Silberman oldukça sıra dışı bir asker."
"Sıra dışı mı?"
"Birkaç hafta öncesine kadar Ramle'de yatıyordu, kendisini nasıl koruyacağı dışında pek bir askeri eğitim almaya vakti olmadı."

"Ramle mi? Ne yapmış peki?" diye sordu David. Takımına, israil'in en berbat hapishanelerinden birinden çıkarılmış bir mahkûmun yerleştirilmesine neden gerek olduğunu bir türlü anlayamamıştı. "Neden benim yanıma verdiniz?"
Tümgeneral Kovner, üzerinde 'Silberman' yazan ince uzun yeşil dosyaya uzandı, "işte dosyası. Son derece tehlikeli ve çok zeki biri. Senin yanına verildi, çünkü usta bir kasa hırsızı, hem de en iyilerinden biri."
"Rockefeller'in kasasını mı kırmasını istiyorsunuz?" diye sordu David, alçak bir sesle.
"Kesinlikle. Rockefeller'in kasaları son derece büyük

ve ağır; patlayıcı ile açmak için çok fazla miktarda patlayıcı taşımak gerekiyor. Ne yazık ki, bütün çabasına rağmen Mossad, kasanın şifresine ulaşamadı. Sana Ölü Deniz Par-şömenleri'nin başına gelebilecek zararları telafi etmenin mümkün olmadığını söylememe gerek yok. Eğer kapıları uçuralım derken parşömenlere bir şey olursa, dünyanın bizimle nasıl alay edeceği malum."
"Kilidi mi açacak?"
Tümgeneral Kovner başını salladı. "Ne kadar zamanın olacağını kestirmek mümkün değil. Müzeyi ele geçirebilirsin ama Ürdünlüler neyin peşinde olduğumuzu anlar anlamaz karşı saldırıya geçeceklerdir. Silberman, baskı altında hızlı çalışmaya alışkın. Ayrıca bu kasayı açmayı da çok istiyor."
"Affedilecek öyle mi?" diye sordu David.
Kovner tekrar başını olumlu anlamda salladı. "Mos-sad'da iyi çocukların yanında çalışacak artık." Mossad'a iyi çocuklar demek, CIA'ya yardımsever demekle eşdeğer bir şey diye düşündü David, ama hiçbir yorum yapmadı.
"Hiç belli olmaz, Silberman sana bir şeyler öğretebilir."
"Kasayı açmak için başka ne lazım kestiremiyorum, ama onu ilgi ile izleyeceğim. Müze iyi korunuyor mu?" diye sordu David.
"Gayet iyi korunuyor. Dün akşam müzenin çevresi Ürdün piyade birlikleri ile tahkim edildi ve Kaya Tapınağı ile Batı Duvarı'nın çevresine de tankları yığdılar." Kovner parmağı ile Romalıların İsa'dan sonra 70 yılında yerle bir ettikleri tapınağın harabelerini gösterdi.
"Bir düşün David, bunları geri alabiliriz, iki bin yıl sonra Kudüs tekrar bizim başkentimiz olabilir. Ve yirmi yıl sonra Yahudiler Museviliğin en kutsal mekânında tekrar dua edebilirler."

"Epey olmuş," dedi David onaylar bir sesle. Üstünün dini inançlarının güçlü olduğunu biliyordu.
"Tabii her şey, önce Ürdün'ün saldırıp saldırmayacağına bağlı. Ama aramızda kalsın, ben saldırsınlar istiyorum!"
Menachem Kovner çok fazla beklemeyecekti.
Batı Kudüs'teki Knesset'de, İsrail Askeri istihbarat Teşkilatı'nın şefi, Tümgeneral Yossi Kaufmann, bölünmüş savaş kabinesine brifing veriyordu. "Nasır, Arap Birli-ği'ndeki yerini sağlamlaştırmak için savaşa girecektir," diyerek bitirdi.
"Başka çaremiz yok Başbakanım." Konuşan Savunma Bakanı Moşe Dayan'dı. "Eğer önce onlar saldırsınlar diye beklersek, yenilme olasılığımız yüksek. Arap ordusu karada, havada ve denizde sayıca bizden çok üstün ve güçlü." Moşe sustu, teker teker meslektaşlarının gözlerinin içine baktı. "Eğer önce biz saldırırsak, onları şaşırtmak gibi bir üstünlüğümüz olur, bu savaşın çok önemli bir prensibidir," diye bitirdi, ünlü taktik ustası Von Clausewitz'e atıfta bulunarak.
Kabine üyeleri suskundu. Bütün gözler Başbakan'a çevrilmişti.
Başbakan Eshkol, masanın çevresinde oturmakta olan bakanlara bakıyordu.
"Şimdi atalarımızı ve 27. mezmuru hatırladım birden" dedi Başbakan. "Üstüme bir ordu gelse bile yüreğimde korku olmayacak, savaş da çıksa, yine kendime güveneceğim. Başlıyoruz," dedi üzüntüyle. "Tanrı yardımcımız olsun."
Bir kez daha koçboynuzlarının, shofarl&tm sesleri duyulacaktı, birçok kereler duyulduğu gibi. Tıpkı Joshua ve Kral Davud'un zamanında olduğu gibi, İsrail'in yirmi aşireti savaşa giriyordu yine. Bu kez, çekilen kılıçların sesinin

yerini, yüz beş milimetrelik Hovitzer toplarının çelik namlulardan çıkışının sesi alacaktı.
Gazze'nin karşı kıyısında Negev'de ve Sina'da koca toplar, alevler ve dumanlar saçarak kükrediler. Tere bulanmış genç İsrail askerleri, topların sarsıntısının durmasını bile beklemeden mermi sürüyorlardı namlulara. Topların pirinç namlularından tüten dumanlar her yeri kaplamıştı. Tıpkı küçük ekspres trenlerin gidiş gelişi gibi, gecenin sessizliğini binlerce kükreme sardı, her kükremede bir Arap canı gidiyordu.
Bir baba, bir ana, bir oğul, bir kız.
Araplara ölüm.

Bir taksi şoförü, bir satış temsilcisi, bir banka memuru... Hepsine ölüm. Ders almalarının zamanı geldi.
Koca topların kükremeleriyle birlikte yirmi silindirlik koca motorlarıyla Merlin tankları onlu gruplardan oluşan üç ayrı mızrak başı şeklinde ilerledi. Güneş, yine bir kanlı Ortadoğu sabahını aydınlatmadan önce, İsrail zırhlı birlikleri Gazze'nin içinden geçerek kadim Sina Çölü'ne girdiler, gencecik erlerden oluşan İsrail piyade taburları savaşın içine daldılar.
Hatzor Hava Üssü, Tel Aviv'in Güneyi
Dev Hatzor Hava Üssü'ndeki bütün pilotlar gibi, Teğmen Michael Kaufmann'da sabah saat dörtte uyandırılmış-tı. Bekleyiş sona ermişti; filo kasası açıldı ve son derece tehlikeli Moked Harekâtı ile ilgili mühürlü emirler ortaya çıktı.
Geçmişte, Mısır hava üslerine, Mirajlarla yapılan baskınlar sayesinde hava üstünlüğü sağlanmıştı. Aynı zamanda
217

bütün kaçış yolları bombalanmış, üs tesislerine roketlerle saldırılmış ve uçaksavarlar etkisiz hale getirilmişti. Şimdi, Sovyetlerin sağladığı yardımla Mısır Hava Kuvvetleri çok daha büyük bir hale gelmiş ve İsrailliler, çok daha kalabalık hedeflere üç ya da beş uçaktan oluşan küçük filolarla saldırmak gibi bir stratejiye zorlanmışlardı. Mısır hava savunması göz ardı edilebilirdi, üs tesisleri de öyle, en önemlisi pilotlardı, hiçbir israil avcı uçağı, yolunu kesecek Mısır uçağına karşı bir başka uçak tarafından korunmayacaktı. İsrailli pilotlar kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar.
Hatzor Hava Üssü, şafak sökmeden önceki karanlıkta sakin görünüyordu. Michael, kalabalık toplantı odasında kendine arkalarda bir yer buldu. Oda gürültülü ve gergindi. Kimse, Sovyetlerden sağlanan ve yerden atılan uçak savar füzelerin kapasitesi hakkında bilgi sahibi değildi; bu uçak savarlar İsrailli pilotların korkulu rüyasıydı. Kumandan subay, İsrail hava kuvvetlerinin en deneyimli pilotu, odadan içeri girip, öndeki yerine doğru ilerlerken birden herkes sustu.
"Hepimiz bu anı bekliyorduk" dedi güven dolu bir sesle. "Arkamdaki tahtada görebileceğiniz gibi, saldırı saati, üç saat sonra 7.45'de. Stratejimiz, gayet sert bir saldırıyla, Arapları yerde imha etmek, her hangi bir karşı koymaya mahal vermemek. Bu o kadar da zor olmasa gerek."
Sinirli kahkahalar yükseldi.
"On yedi hava üssü aynı anda vurulacak. Bizim görevimiz, Bir Tmada ve Kahire'nin batısındaki düşman uçaklarını tahrip etmek. İlk saldırı, Mısırlıların uçakları kaldırmalarını engelleyecek, ikinci dalga, yerdeki uçakları hedef alacak. Ben kanadıma Yüzbaşı Linowitz'i alarak, Bir Tma-da'ya saldıracak olan birinci dalgaya komuta edeceğim.
218

Binbaşı Saphirah ikinci dalga ile Kahire'nin batısına saldıracak, kanadında Teğmen Kaufmann olacak."
Yüzü kararlılıkla kasılmış olan Michael başını salladı.
Komutan, "Benny ve Michael," dedi önce Binbaşı Sha-pirah'ya sonra da Michael'a bakarak, "işiniz bittiği zaman yakıt ikmali için buraya döneceksiniz." Komutan, harekât haritasını çevirdi ve Bardavil ve Port Sait arasında bir noktayı gösterdi.
Michael, Komutan düşman mevzilerini gösterip diğer ayrıntıları anlatırken heyecanla dinledi. Mısırlıların gücü etkileyici idi. Yüz elli Mig-15 ve 17, seksen Mig-19, yüz otuz tane son model Mig-21 ve otuz tane TU-16 stratejik bombardıman uçağı.
"Sessiz uçuş yapacağız, telsizlerimiz kapalı olacak. Stratejimiz düşmanı şaşırtmaya yöneliktir."
"Eğer kalkıştan sonra bir problem çıkarsa ne olacak?" bunu soran genç pilotlardan biriydi. "Üs, bizden sonra kalkacak uçak yüzünden meşgul olacak, ayrıca telsizimizi de kapatıyoruz."
"Sahile yöneleceksin ve adayacaksın."
Pilotlar birbirleriyle bakıştılar. En normal koşullarda bile denize atlayan pilotların bulunma şansı çok azdı. Ne zaman, nerede ve nereye atladığını kimsenin bilmediği koşullarda bulunma şansı ise kesinlikle yoktu.
Michael'ın böyle korkuları yoktu. Hatta müthiş bir ferahlama hissediyordu. Kendisi ilk dalgada yer alıyordu ve kısa süre sonra, 101. filo'nun mükemmel bir eğitim almış diğer genç pilotlarıyla birlikte Hatzor Hava Üssü'nün taktik odasından, dışarıdaki taze sabah havasına çıkacaktı. Şafağın sökmesine daha bir saat vardı, karanlık, uğuldayan hava üssünü bir pelerin gibi sarmıştı. Bir otobüs onları hazır beklemekte olan uçaklarına götürdü, motorlar çalışıyor-
219

du. Süveyş Kanalı'nın öte yakasındaki diğer havacıların tersine, İsrailliler değerli uçaklarını kamufle etmişlerdi, otobüs, bütün pilotları teker teker uçaklarına dağıttı.
Michael'ın yer ekibi bekliyordu, çavuş dışında hepsi sivildi ve israil Savunma Gücü'nde çalışmaktaydılar. Dışarıdan bakıldığında hiç kimsenin askeri amaçla kullanıldığını anlamayacakları tulumlar vardı üzerlerinde, ama bu görüntü yanıltıcıydı. Epey uzaktan Formula 1 yarışlarında görev alan, gayet şık tulumlu takımlara hiç

benzemiyorlardı ama Michael'ın ekibi böyle bir yarışta rahadıkla görev yapabilecek kapasitedeydi. Sekiz dakika içinde bir uçağa yakıt ve silah ikmali yapıp, uçağı kendi çevresinde döndürebiliyorlar-dı. Genel Kurmay'ın savaşı havada başlatma kararını verme nedenlerinden biri de buydu zaten. Savaşın ilk iki gününde İsrailliler hava kuvvetlerini günde yüzde seksen kapasite ile kullanmışlardı. Bu beceri dünyada hiçbir hava kuvvetinde yoktu, Araplarda ise zaten hiç yoktu.
Michael, her zamanki sıcak gülümsemesiyle ekibini selamladı, uçağının gövdesindeki alüminyum merdivenden tırmanarak daracık kokpite bindi ve yer ekibine başparmağını kaldırarak hazır olduğunu belirtti. Kum rengi, kahverengi ve hafif yeşilden oluşan kamuflaj boyasıyla, sanki kovanından havalanmak üzere olan üç bacaklı dev bir arıya benzeyen Mirage IIIC uçakları, alçak uçuşlarda bile yerden zor seçiliyorlardı. Davut Yıldızı, uçağın sancak tarafında, gövdenin üzerindeki havalandırma deliklerinin yanındaydı; bazı şeyler saklanamazdı. Uçağın alameti farikası olan delta şeklindeki kanatları altmış derece geriye doğru uzanmış, dış yakıt tankları her iki kanadın altına dev purolar gibi asılmıştı. Gövdenin altında, yüz elli kiloluk pist —delen bombalarla birlikte her iki yanda otuz

milimetre çapında, dakikada bin mermi atabilen makineli tüfekler takılıydı. Michael'ın uçağında, kanadara Matra marka 'Elmas' havadan havaya atılan füzelerden de yerleştirilmişti.
Michael, uçuş öncesi kontrol listesini açtı ve uçuş öncesi kontrollerine başladı. Bunları gözü kapalıyken bile yapabilirdi.
Marş ve vantilatör... Açık
Ön ısınma... Kapalı
Alçak basınç yakıt pompası... Açık
Ateşleme sonrası tapası... Açık
Hız freni...
Motoru çalıştırdıktan sonra, dümen ışıklarını test etti. Bir sonraki maddeye geldiğinde gülümsedi. Telsiz... Açık. Bunu atlayacağız diye düşündü buruk bir gülümsemeyle. Ardı ardına silah ışıklarını, fren ışıklarını, acil uyarı ışıklarını kontrol etti. Tatmin olmuş bir şekilde yer ekibinin başındaki çavuşa baktı ve motoru çalıştıracağını belirtmek üzere başparmağını kaldırdı. Yakıt tapasını ve pompalarını kontrol ettikten sonra, marşa bastı ve marş ışığını teyit etti. Motor 700 rpm'ye ulaştığında gazı itti. Gözleri gösterge pa-nelindeki yangın uyarı ışıklarına, yağ ve hidrolik ışıklarına gitti. Rpm, 2800'de sabidenince, ekip şefine tekrar başparmağını kaldırarak işaret verdi, ilk dalga uçakların arasına katılmak üzere, piste doğru uçağını sürdü.
Pistin sonundaki taksi yolunda navigasyon ve antikollisyon ışıkları sönmüş, motorları çalışmakta olan uçaklar karanlık ve uğursuz şekiller halinde bekliyordu. Gösterge panellerinin solgun ışıkları, genç İsrailli pilotların yüzlerine yansıyordu.
Araplara ölüm...

Ürdünlüler, İsrail uçakları güneyde Sina'daki Mısır birliklerine ilk saldırılarını başlattıkları sırada, Eski Kudüs'ün Yahudi tarafına havan ateşi başlattılar. İsrail kabinesi önce pek endişeli değildi. Yüksek Komuta, Kral Hüseyin'in Arap davasına sınırlı destek vereceğini düşünüyordu. Ancak saldırı yoğunlaşıp bütün doğu cephesi boyunca yayılınca, kabine Ürdün ile savaşın kaçınılmaz olduğunu görmeye başladı.
David, teğmen olduğu için, tabur düzenine alışkın değildi, hele tugay düzenini hiç tanımıyordu, ama zaman her zamanki zaman değildi ve komutanın yanında yerini alarak, Tuğgeneral Menachem Kovner'in başlamasını bekledi.
"Dün gece Ürdünlüler, Yaffa Caddesi üzerinde masum sivillere makineli tüfeklerle ateş açtılar. Bu sabah, Hükümet Binası'ndaki Birleşmiş Milletler Karargâhı'nı ele geçirdiler ve şehri bombalamaya başladılar. Altı yüzden fazla bina hasar gördü. Bunların arasında Başbakanlık Konutu, King David Oteli ve Dormisyon Kilisesi'nin de içlerinde bulunduğu birçok kutsal bina var."
Dormisyon Kilisesi, Eski Kudüs'ün güneyinde, Kral Davut'un mezarının hemen yanındaydı, İsa son akşam yemeğini bu kilisede yemişti.
"Scopus Dağı da Arapların eline geçti." Menachem harekât planlarının üzerinden geçti. "Güneydeki Ürdün varlığı, Knesset de dahil olmak üzere bütün şehri tehdit ediyor. Bunların sonucu olarak 19. Zırhlı Tugayı, Tel Aviv'deki karargâhından çıkarak, Eski Kudüs'ün kuzeyindeki Scopus Dağı'nı ve İbrani Üniversitesi'ni geri almak üzere harekete geçti. 6. Tugay ise güneye doğru ilerleyecek ve Şeytan Dağı'nı geri alacak. Buradan kuzeye, Gethsemane Bahçelerine ve Zeytin Dağı'na yönelecekler. Bizim görevimiz ise en zoru, Amerikan bölgesi ve Rockefeller müzesi." Kovner

durakladı ve subaylarına baktı. "Bizden almalı iki bin yıl olmuştu, ama kabine bir saat kadar önce, Eski Kudüs'ü geri almaya karar verdi."

Bu açıklama sevinç haykırışlarıyla karşılandı. Tıpkı Kral Davut'un zamanında olduğu gibi, israil halkı eski başkentini geri almak üzere harekete geçmişti. 9. Paraşüt Tugayının, tamamı ihtiyatlardan oluşan paraşütçüleri, Kral Davut'un askerlerinin modern karşılıkları idi.
Alkışlar dindiğinde, Tuğgeneral Kovner, planını açıkladı. Eğer başarılı olurlarsa, savaşın sonuçları anında sadece İsraillilere değil, dünyanın dört bir yanına yayılmış olan bütün Yahudilere bildirilecekti. Eğer başaramazlarsa, kimse onları asla affetmeyecekti.
"Çünkü kutsal yerler sadece Yahudilerin değil, Hıristi-yanlarla Müslümanların da. Bu yüzden ne top kullanılacak ne hava desteği olacak. Göğüs göğse savaşılacak," dedi Me-nachem Kovner. "Ama bizim bir üstünlüğümüz var, biz gece savaşında deneyimliyiz ve bu yüzden gece gidiyoruz."
Kramp. Kramp. Kramp... Kudüs'ün üzerindeki gece göğü, Ürdünlülerin yolladıkları top ve havan mermileri ile aydınlanıyordu.
Yahudilere ölüm.
David ve müfrezesi, kapı diplerini, köşeleri tutarak ilerliyorlardı, birden bomboş yolun karşı tarafından makineli tüfek taramaları duyuldu. Arkadan bakıldığında, eski taş duvarların üstünden sıçrayarak gecenin içine karışan kırmızı ve yeşil mermiler gerçeküstü bir güzellik veriyordu havaya, ama yolun müfrezenin bulunduğu kısmında, görüntü çok çirkindi. David, sağına soluna düşen mermilerin arasında emekleyerek ilerliyordu.
"Kapının üstünde! Surun orada!"
223

"Gördüm." Manga komutanlarından biri M79'unu doğrulttu ve soğukkanlılıkla nişan aldı.
"El bombası." Fırlatılan el bombası, yolun karşı tarafına kadar ulaştı ve Şam Kapısı'nın üstünde patladı. Makineli tüfek sustu.
Araplara ölüm.
"Koruyun beni." David, fırladı ve karşıki sokağa kadar kırk beş metrelik mesafeyi geçti. Müfreze, santim santim, metre metre, el bombaları fırlatarak Hazreti Süleyman Caddesi'ndeki Rockefeller Müzesi'ne doğru ilerliyordu. Küçük silahlardan gelen ateş azalmıştı ama David, Harun El Reşit ve Süleyman Caddelerinin köşesine doğru koşarken yine kendini korumalarını emretti. Birden etrafındaki her şey infilak etti ve yere düştü. Şaşkınlıkla kafasını salladı ve emeklemeye başladı.
"Bok!" diye homurdandı kendi kendine... "Si.tiğimin tankları." Sağ yanağını kontrol etti, kanıyordu. Hem de çok kanıyordu. Zeytin Dağı'nın eteğinden bir ışık parladı. Kırk beş metre önündeki patlama, David'i parke taşlı yola yapıştırdı. 6. Tümenin, Arapları yerlerinden söküp atamadığı açıkça anlaşılıyordu.
Teğmen Michael Kaufmann, kalkış için sırasını beklerken kendini sakin olmaya zorladı. Telsizin sessizliği çok tuhaf geliyordu. Bunu eğitim sırasında da yapmışlardı ama bu kez her şey gerçekti. Mekanik bir arıza olup olmadığını görmek için göstergeleri tekrar gözden geçirdi fakat bütün uyarı ışıkları sönüktü. Mirage, normal uçaklara göre bazı üstünlüklere sahipti. Rotasyon başladıktan sonra ve geri dönülmez noktaya erişildiğinde bile, Michael, fren paraşütünü açabilir ve uçağı kalkış pistinin en ucunda durdurabilirdi. Ancak burun tekerleği kalktığında meydana gelebilecek bir motor arızası faciayla sonuçlanabilirdi. Michael, sa-
224

vaşa susamışlığına rağmen, kalkış sırasında kendini fırlatmak zorunda kalanlardan biri olmak istemiyordu. Her şey normaldi, Pompalar açıktı, hidrolikler normaldi, düğmeler kapalıydı, uçağın sayvanı kilitliydi. Bütün rutin kontrolleri yaptı. Kalkış pistindeki ilk Mirage, ardından alevler saçarak havaya yükseldi. Komutanları kalkmıştı. Michael dördüncü sıradaydı, sırası geldiğinde önündeki uçağı, 'piyano tuşu' düzeninde takip etti ve piste doğru ilerlerken otomatik pilotu kontrol etti. Aynı anda ayak frenine bastı ve motor çabucak çalıştı. Rpm iğnesi hızla dönmeye başladı 8500'e ulaştığında frenleri bırakarak gaza bastı. Snecma Akar 9C turbo jetler patlarken Michael 6200 kiloluk bir basınçla koltuğuna yapıştı ve Miraj bütün hızıyla kalkış pistinde fırladı. Rotasyon noktasına geldiklerinde, Michael levyeyi geriye çekti ve geride üç parlak turuncu alev bırakarak havalandı. Uçak bir dakika içinde bin beş yüz metreye kadar çıkmıştı. Hemen levyeyi bıraktı önünde parlamakta olan üç turuncu ışığa doğru yöneldi. Zifiri karanlıkta, Akdeniz'e doğru ilerliyorlardı, İsrailli pilotların kuzeyden vektör çizerek saldırmaları Mısırlıların hiç beklemediği bir şeydi.
Avcı uçakları ve İsrail'in değerli yüz altmış savaş uçağı, sabah 07.45'de Mısırlılar daha kahvaltı ederken, hedeflerine varacaklardı. Uçaklar, Mısır radarlarına yakalanmamak için alçaktan uçuyorlardı. İsrailli pilotların yön ve uçuş konusunda hiçbir hata yapmamaları gerekiyordu.
Süveyş Kanalı'nın karşısında ise Mısırlı pilotlar ve yer ekipleri huzur içinde uyuyorlardı. Abu Suweir Hava Üs-sü'ndeki ana radar, tamirat dolayısıyla kapatılmıştı, binanın içinde sökülmüş kablolar ve sağa sola atılmış aletler göze çarpıyordu. Teğmen Michael Kaufmann ve filosu alçaktan uçarak Akdeniz'i aşıp Nil boyunca Kahire'nin batısına doğru ilerlerken, Mısır uçaklarının çoğunun koruyucu kı-
225

lıfları üstlerindeydi ve hepsi birden kanat kanata piste park etmiş bekliyorlardı.
07.43'de Michael, havada son bombardıman dalışı için dönmekte olan Benny Shapirah'ı izliyor ve çok kısa bir süre sonra başlayacağına emin olduğu uçaksavar ateşinden nasıl korunacağını düşünüyordu. Benny'nin özel olarak tasarlanmış 150 kiloluk pist bombasını bırakışını izledi, sonra kendi bombalarını bıraktı. Retro-roketler patladı, bombalar beton pisti delerek toprağa saplandı. Pist önlerinde parça parça olurken, Michael bir dalış yaptı ve iki bomba daha bıraktı.
Havaalanını bir anda geçtiler ve tırmandılar. Üslerine dönerek yakıt ikmali yapacaklar ve daha sonra Mısırlıların, İsrail uçaklarının rotasına uyanma ihtimaline karşı, tekrar Akdeniz üstünde devriye uçuşu yapacaklardı.

Vizöründen, Mirage'in lunaparkta bulunan atış pavyo-nundaki ördekler gibi dizilmiş uçakları yerle bir edişini izlerken, pek uyanmış bir halleri yok, diye düşündü Michael gülümseyerek.
Teğmen Michael Kaufmann, fena halde yanılıyordu.
Zeytin Dağı'ndan iki parlama daha oldu ve bir saniye sonra Teğmen David Kaufmann'ın önünde uzanan yol, kulakları sağır eden bir gürültü ile darmadağın oldu. Kıpkırmızı olmuş uçan metal parçaları, Eski Kudüs'ün kocaman taşlardan yapılmış duvarlarını paramparça etti. David ve adamları yere yapışmışlardı. Şarapnel parçaları ıslık çalarak sağından solundan geçerken, David elini başının yanına götürdü, başparmağını kulağına, işaret parmağını da ağzına götürerek yolun aşağı kısmındaki telsizcisini çağırdı. Yana-ğındaki yaradan akan kanı umursamadan, dürbününü takarak parıltıların geldiği yere baktı. Yavaş yavaş ve dikkat-

le Zeytin Dağı'nın eteklerini ve Kidron Vadisi'nin öteki tarafını taradı. Çöl kamuflajı zeytinliklerde pek işe yaramıyordu, bu yüzden Ürdün tanklarının ilkini görmesi fazla uzun sürmedi. Tanklar genellikle üçlü gruplar halinde hareket ettikleri için dağın eteklerini tarayarak öteki ikisini de buldu. Pantolonun yan cebinden aletini çıkardı, kerteriz aldı ve manyetik kerterizi, harita kerterizine dönüştürmek için çabucak bir hesap yaptı.
"İki, burası iki iki, tamam."
"İki, tamam."
"İki iki, ateş bataryası, grid 950619, yön 285, üç tank var, tamam."
"İki, tamam, bekle."
Çok şükür ki, Zeytin Dağı'na topçu ateşi yapılması konusunda bir kısıdama getirilmedi diye düşündü David, müzeye girmesine ramak kalmışken, bin üç yüz metre ötede bekleyen yüz beş milimetrelik mermilerin hedefi olmak hiç de hoş değildi. Daha da önemlisi, üsleri eğer bu çok değerli parşömenlerin başına bir şey gelir ya da zaten parça parça olmuş parşömenler iyice zarar görürlerse, bu durumdan hiç hoşlanmayacaklardı.
"Atış, tamam."
"Atış, ıska."
İsrail topları, David'in müfrezesini altı kilometre geride, Knesset'ten pek de uzak olmayan Rose Parkı'ndan destekliyorlardı. Tepelerinden yüz beş metrelik mermi ıslık çalarak geçti, ama hedefini ıskaladı, tankların biraz sağında tepenin ötesinde patladı. David, endişelenmeden bekledi. Yakın düştü, fakat hedefe varmadı diye düşündü. Her koşulda ilk atışta hedefi bulmak zaten nadir görülen bir şeydi.
"Sola 100, düşüş 100, ateş, tamam."
"Sola 100, düşüş 100, ateş, tamam."

David, Zeytin Dağı'nın parlak turuncu ışıklarla parla-dığını gördü. Büyük bir padama oldu ve tankın namlusu, dumanların arasında belirdi. Biri vurulmuştu, geriye iki tane kalmıştı şimdi. Ama önce birinci tank, sonra öteki tank, birbiri ardına geriye çekildi, arkalarında toz toprak ve yıkılmış zeytin ağaçlarından izler bırakarak hızla bir sonraki tepedeki daha güvenli bir mevziiye doğru çekilmeye başladılar.
David dikkatini kendi hedefine doğru çevirdi. Müzeni-nin girişini koruyacak şekilde bir makineli tüfek yerleştirdi.
"Haydi gidiyoruz!"
Birinci grup, genç liderlerini girişe doğru izledi. Müzenin etrafındaki bahçeden girişe kadar kırk beş metrelik mesafede üstlerine kurşun yağmaya başladı. Hemen arkasında koşmakta olan telsizcisi düştü. Arap mevzilerine doğru bir kez daha hedefini bulan bir el bombası fırlattılar.
"Telsizi alın!" diye bağırdı David. Genç askerin nabzını ölçtü, saldırıya devam etmekten başka bir çaresi yoktu. Telsizcisi geçen hafta evlenmişti. İyice kızan David, müzenin girişinin yanmdaki duvara yaslandı. Sonra girişe fırladı, elindeki makineliyle avluyu taradı. Havuzdaki iki kırmızı balık da kayıplar listesine eklendi. Araplar kaçmışlardı.
Teğmen Kaufmann ve adamları, müzeyi duvar duvar, koridor koridor, oda oda çarpışarak aldılar. David, Filistin ya da Ürdün askerlerinin çekildiğinden emin olduğunda, dama gözcüler yolladı ve yanına üç kişiyle birlikte Joseph Sil-berman'ı da alarak bodrum katındaki kasa dairesine yöneldi.

Silberman, aldığı birkaç günlük eğitimden sonra bu kadar şiddetli bir çatışmanın içinde bulmaktan dolayı kork-muşsa da bunu hiç belli etmiyordu.
"işte kasa, açabilecek misin?"
228

Silberman gülümsedi. "1930'ların teknolojisi. On beş yirmi dakikada çıkarız."
Joseph, omzunda taşıdığı çantadan bir stetoskop çıkarıp, kulaklıkları taktı, diyaframı numaratörün üzerine yerleştirirdi. David onu şaşkınlıkla seyrediyordu. Önce numa-ratörü sola çevirdi, sonra sağa doğru bir kez döndürdü.
"Yirmi beş" dedi Joseph, steteskopundan, içteki levye mekanizmasının çıkardığı tıkırtıyı duyduktan sonra. "Sonuncu numara"
David numarayı defterine not etti. Joseph Silberman kısa bir süre içinde, 'yolun öteki tarafından gelmiş' bir israilli olarak müfrezenin bir parçası haline gelmişti. Silberman, David'e bir bu iş için özel olarak kullandığı aletlerle, bir kasanın ve kilidin nasıl açılacağını göstermişti. David, sırf meraktan zaman ayırmış ve Joseph Silberman'dan öğrendiği bu zanaatı bir duvar kasası ile asma kilit üzerinde denemişti. Şimdi ise ustayı sanatını icra ederken seyrediyordu.
Silberman, üzerinde birden yüze kadar rakamlar bulunan büyük gümüş numaratörü çevirmeye devam etti. Eski kasanın sadece üç kilit dili olduğunu anlayınca, numaratörü, öne ve arkaya doğru sallamaya başladı, her seferinde bir ya da iki rakam önce başlıyordu. Birden durdu. "On sekiz," dedi, steteskoptan ikinci dilin de çekilişinin sesini duydu. Silberman işini söylediğinden daha kısa bir sürede bitirdi. On dakika sonra, kasa kapısının üstündeki büyük tekerleği çeviriyordu, koca kilidin dili sessizce kaydı.
Silberman, "Buyrun Teğmenim," diyerek yüzünde tatmin dolu bir gülümseme ile geriye çekildi. Kasa açmak... Joseph Silberman'ı hayatta bundan daha mutlu edecek bir şey daha yoktu.
"Bizden yana olduğuna çok seviniyorum," dedi David, Silberman'ın yavaşça iterek kasa odasından içeri girerken. Mossad ajanı yanılmamıştı. Tavana kadar uzanan rafların
229

üzerinde, dikkatle kodlanmış sıra sıra siyah kutular duruyordu. İki tanesi diğerlerinden ayrı bir yere konmuştu. Da-vid bir tanesini açtı ve huşu içinde geri çekildi.
Isaiah Parşömeni'ydi bu. İsaiah Kitabı'ndaki metnin tamamının bilinen en eski nüshası, MS 895 yılında yazılmış ve Ben Asher'in Kahire Kodeksi'nde yer almıştı. David, şu anda ondan bin yıl önce Kumran'da yazılmış olan asıl metne baktığını biliyordu. Bunun hemen yanındaki kutuda, açıldığında dünyayı farklı bir yer haline getirecek metin duruyordu. Omega Parşömeni, insanlığın sonunun gelmesini engelleyebilecek ipuçlarını taşıyordu. David, merdivenlerden gelen ayak sesleriyle düşüncelerinden sıyrıldı. Manga komutanlarından biri kasadan içeri daldı.
"David, duvara ulaştılar!"
Yirmi yıl boyunca, Eski Kudüs, Araplarla Yahudileri ayıran sınırın bir parçası olmuştu. İsrail'in en yaşlı haham-larıyla öğrencileri, 1948 yılında dar sokaklara fırtına gibi dalan Arap lejyonu tarafından şehirden sökülüp atıldığından beri, Yahudi mahallesinde yaşayan tek bir Yahudi bile kalmamıştı. Yahudi şehirlerinin bu en kutsalının sokakları o tarihten beri barikatlar ve dikenli tellerle doluydu. Bugün, bu beton barikatlarla, dikenli teller bir başka lejyon tarafından yerle bir ediliyordu. 9. Hava indirme tümeni, yapabildiği işler listesine, 'sokak savaşını' da ekleyebilirdi artık. İsa'nın sırtında çarmıha gerildiği haçı taşıyarak yürüdüğü Via Dolorosa'dan, Muhammed'in cennete yükseldiği Kubbettüssahra'ya kadar sokak sokak, ev ev savaşılmıştı. İsrailli paraşütçüler, el bombasına karşı el bombası, kurşuna karşı kurşun atarak duvara kadar gelmişlerdi. Güneş Eski Kudüs'ün üstünden yükselirken, savaşın katılaştırdığı eski askerler, Hazreti Süleyman döneminden beri ayakta duran eski taşlara dayanıp ağladılar. İsrail Savunma Gü-cü'nün görevli hahamı Rabbi Sholomo Gören, shofan du-
230

daklarına götürdü, koçboynuzunun sesi tek tük tüfek ve uzaktan gelen top seslerinin üstünden yükseldi. Rabbi Gören eski Tevrat'ı açtı.
"Allaha şükürler olsun!" Sesi Mount Tapınağı'nın çevresinde yankılandı. "İsraillilerin Tanrısına şükürler olsun. Bizi o korudu, bize o güç verdi. Bizim dualarımızı duydu. Bizi kurtardı. Allaha şükürler olsun, iyiliği ve sevgisi sonsuza dek üstümüzde olsun."
İsrailliler geri dönmüşlerdi.
Tümgeneral Yossi Kaufmann, haber ulaştığında Komuta Merkezi'ndeydi. Hayatında böyle bir şeye tanıklık etmemişti. Odada neşeli haykırışlar duyuluyordu, generalinden çavuşuna kadar bütün subayların gözlerinden yaşlar sel gibi boşanıyordu. Yahudi ulusunun savaş yaralarıyla dolu tarihinin en unutulmayacak günlerinden biriydi bu.

Savaş her yerde, İsraillilerin hayal bile edemedikleri bir şekilde lehlerine gelişmekteydi. Mısır Hava Kuvvetleri'nin neredeyse yarısı, savaşın ilk birkaç dakikasında yok edilmişti. Tam ve kesin bir sürpriz saldırısı olmuştu bu. Da-vid'in parşömenleri ele geçirdiği haberi de gelince, Yossi, oğullarının selamette olmasından dolayı Tanrıya içinden şükretti, Michael için de dua etmeyi ihmal etmedi.
Dönüş yolunda Mirage'ler üç bin metreye ulaştığında Michael'ın kulaklıkları çıtırdadı.
"İyushin-14, dokuz yüz metrede, koru beni" diye haykırdı Benny. Telsiz kullanma yasağı epeydir kaldırılmıştı.
Binbaşı Benny Shapirah cevap beklemeden saldırmak üzere dördü ve durumdan hiç kuşkulanmayan Rus Ilyushin-14 nakliye uçağına doğru daldı.
Michael gökyüzünü taradı ve birden, altı bin metre ötelerinde güneş istikametinden üstlerine gelen öteki uçağı gördü.
231

"Mig-21 kuyruk tarafında," dedi çabucak.
"Gördüm, bırak gelsin" diye cevap verdi Benny.
Michael, adeta hipnotize olmuş gibi Binbaşı Shapi-rah'nın îlyushin'ın peşini bırakışını ve Mig-21'in kuyruğuna yaklaşmasına izin verişini izledi. Benny kendi uçağını yavaşlatarak Mısırlı pilotun kendisini ıskalamasını sağlamaya çalışıyordu. Böyle bir manevra, hiçbir it dalaşı ders kitabında bulunmuyordu. Böyle bir hareket çelik gibi sinirler gerektiriyordu. İsrail'in en iyi pilotlarından biri olan Benny bu manevrayı kusursuz bir şekilde yapmak için saatler harcamıştı. Çaresiz kalan Mısırlı pilot, Benny'nin Mirage'ını pas geçince, Benny kendini çekti ve makinelileriyle üç kısa atış yaptı. Birkaç saniye sonra Mig-21, sanki ateşten bir top gibi hızla düşmeye başladı.
Michael, ikinci bir Rus yapısı Mig-21'in altından geldiğini ve Benny'nin Mirage'ına saldırmaya hazırlandığını gördü.
"İkincisi kuyruğunda, ben de katılıyorum," diye bildirdi kayıtsız bir sesle ve ikinci Mısır uçağının altından saldırdı. Mısırlı, sadece kendi hedefine odaklanmak ve çevresini kontrol etmemek gibi bir hata yapmıştı, çevresinin 'temiz' olmadığını fark ettiğinde artık çok geçti. Michael, Mig'e iki yüz metre yaklaşana kadar dönerek ilerledi. Levyedeki tetiğe birkaç defa yavaşça ve dikkade bastı, kaçmaya çalışan Mısır uçağını vurdu. Uçak tam önünde padadı, mermiler, Rus teknisyenlerin anlaşılmaz bir hatayla, pilotun oksijen tüpünün tam yanına yerleştirdiği yakıt tankını bulmuştu. Michael, tam önünde beliren simsiyah duman yüzünden birden kör oldu.
"Michael, kuyruğunda." Savaşa üçüncü bir Mig katılmıştı.
Michael, hiç beklemeden sağa sert bir dönüş yaptı,
232

sonra sola döndü, ancak uçağı Mısırlının mermileriyle yara almıştı bile. Michael tekrar sola döndü ve peşindeki uçaktan kurtulmak için umutsuzca yükseldi. Bir başka mermi, uçağın sayvanını paramparça etti ve şarapnel parçaları Mic-hael'ın ensesine girdi. Mirage kontrolden çıkarken, hâlâ tam gaz gidiyordu, Michael, fırlatma koluna uzanmaya çalıştı, ama kollan garip bir şekilde ağır ve tepkisizdi. "Fırlat kendini Michael, vuruldun! Fırlat, Fırlat!" Teğmen Michael Kaufmann bu sözleri hiç duymadı. Ses hızına düşen bir uçak için Akdeniz'in beton bir duvardan hiç farkı yoktu, israil'in en iyi ve en geç pilotlarından biri son sortisini yapmıştı.
"General Kaufmann, biraz konuşabilir miyiz?" İsrailli genç yüzbaşının gözleri buğuluydu. Yossi, birden onun kendisine ne söyleyeceğini anlayıverdi.
Kudüs
"Michael için çok üzüldüm. Ne kadar üzücü bir kayıp," dedi Giovanni merhametle. "Sizin için çok zor olmuştur."
"Evet, aradan neredeyse yirmi yıl geçti ama onu hâlâ her gün özlüyoruz," dedi Yossi, üzgün bakışlarla.
"Onun ve diğerlerinin ölümü, beni bu ölümlerin boşuna olmaması için daha da kararlı hale getirdi, gerçi tarihten pek ders almışa benzemiyoruz ama," diye esefle ekledi. "Filistin topraklarında yeni yerleşimler kurmaktan vazgeçmediğimiz ve anlaşmak için yeniden masaya oturmadığımız takdirde, hepimiz çok kaygan bir zeminde yaşayacağız," diye devam etti. "Bugün uçak kaçırıyorlar, yarın çok daha kötü şeyler olacak."
233

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu Giovanni.
"Ben Askeri İstihbarat'ta epey çalıştım Giovanni. Herkes biliyor ki, İsrail'in düşmanlarından bir kısmı nükleer teknoloji kurmak konusunda çok hevesli, ama başka bir şey daha var. Ölü Deniz Parşömenleri'ndeki şifrelerin çözümü ile ilgili yaptığım çalışmaları hiç gördün mü?"
"Patrick, makalelerinizden birini bana verme nezaketini gösterdi. Çok ilginç buldum."
"O zaman Omega Parşömeni'ndeki dehşet verici uyarıyla ilgili analizimi de oku." Giovanni az daha elini açacaktı. Yossi ve Patrick'e güvenebileceğini hissediyordu ama geri çekildi. Vatikan her şeyi anında inkâr edecekti nasılsa.

"Esseniler, son derece gelişmiş bir cemaattiler" dedi Yossi. "bence eğer, bu uyarıyı kayda geçirmeye değer buldularsa, bizim de dikkate almamızda yarar var."
Patrick'in konukları gittikten epey sonra, Giovanni, Eski Kudüs'ün Hıristiyan mahallesinin sokaklarına bakan odasında hâlâ uyumamıştı. Romalılar Kumran'daki Esseni-leri yok ettiklerinde, bilimle ilgili çok önemli bir şey de kaybolmuş olabilir miydi? Giovanni birçoklarının bu düşünceye kuşkuyla yaklaşacaklarını biliyordu, ama aynı zamanda da eski uygarlıklardan çoğunun, başta sanıldığından çok daha ileri olduklarının ortaya çıktığını da biliyordu. Kuru pil, diye düşündü, Batı uygarlığında ortaya çıkışından iki bin yıl önce bulunmuştu. Bakır bir silindirin içine konmuş demir çubuk ve ziftten yapılmış eski örneklerden biri Bağdat müzesinde duruyordu. Ama Yunanlılar ve Romalılar yağı tercih ettikleri için, bu teknoloji ortadan kalkmıştı. Acaba Esseniler, herkesin sandığından daha fazlasını mı biliyorlardı?
Bu sorunun cevabı Musevi çölünde saklıydı.

DÖRDÜNCÜ KİTAP
1990

21
Milano
Allegra içten içe kendine güveniyordu. Yüksek lisansını başarıyla tamamlamış ve Profesör Roselli'ye arkeolojik DNA konusundaki çalışmalarında asistanlık yaparak büyük bir başarı sağlamıştı. Profesör onu doktora yapmaya ikna etmiş ve sonunda gerçekle yüzleşeceği an gelmişti. Doktora tezini vereli iki ay olmuştu, ama üç yıl süren son derece zahmetli bir araştırma sürecinin ürünü olan tezle birlikte o da bitmişti. Sınav kurulunun karşısında iki saat ter dökerken kendine güveni tamdı, gerçi Profesör Roselli sınavdan çıkarken ona bakmamıştı, bu yüzden sözlü sınavın nasıl geçtiğini tam olarak bilemiyordu. Verdiği cevapları tekrar düşünürken, keşke motokondriyal DNA'ya biraz daha vurgu yapsaydım, hatta dendrokronoloji ile ilişkisini daha da açsaydım diye düşündü, ama artık çok geçti. Profesör Ro-selli'nin kapısını çaldı.
"Buyrun! Oturun."
Allegra, Profesör'ün piposunun kokusuna alışmıştı, artık rahatsız olmuyordu. Kitaplar ve pipo dumanı arasında bir yerde masanın arkasında bir adam duruyordu. Hocası

ona arkasını dönmüştü, yan masadaki küçük bilgisayarda bir şeyler yapıyordu, alameti farikası olan beyaz saçları her zamankinden daha da dağınıktı, pipo dumanı saçlarının üstünden kıvrılarak yükseliyordu. Yüzünü Allegra'ya döndü ve büyük masasının arkasına geçti, her zaman muzip pırıltılar saçan gözlerinde bugün esrarengiz bir ifade vardı.
"Otur Allegra," dedi, dağınık odasının bir köşesinde duran eski koltuğu göstererek.
"Söyle bakalım, doktora tezin kurul tarafından kabul edildi mi, edilmedi mi?"
"Ben elimden gelenin en iyisini yaptım Antonio," dedi genç kadın.
"Hımmm" diye cevap verdi, ona hiç yakışmayan bu kibirli ses, Allegra'nın kuşkularını artırdı. Profesör Roselli, önündeki gelen evrak kutusunu altüst etti, bakışlarındaki bilmece gibi ifade iyice artmıştı. "Sizin tezinizle ilgili olarak, Kurul, son derece ilginç bir sonuca vardı, Doktor Bas-setti."
Allegra kendini kötü habere hazırladı.
"Biraz tedirgin görünüyorsun?"
"Biraz öyleyim, evet."
"Beğenmedin mi yoksa adını?"
"Tezimin mi?" diye sordu, kafası karışmıştı...
"Doktor unvanını."
Allegra, hiçbir şey algılamamış bir şekilde ona baktı, sonra birden adını söylemeden önce kullandığı unvan geldi aklına. Elini ağzına götürdü.
"Ah yani, tezim kabul edildi, öyle mi?"
"Eğer senin düzeltilmesi gereken bir hatan varsa küçük hanım..." diye başladı Profesör Roselli, çatık kaşlarının yerini yüzüne yayılan bir gülümseme almıştı, gözleri yaptığı muzipliğin başarısından dolayı parlıyordu "... O da yete-

neklerini küçümseme huyundur. Dışarıdan kendine pek güveniyor görünüyorsun, ama içten içe pek de öyle değilsin." Profesör Roselli elindeki mektuba baktı.

"Kurul oybirliği ile kabul etti. DNA üzerine bugüne kadar verilmiş en iyi doktora tezlerinden biriydi. Vatikan, senin çalışmanı yerle bir etmek için elinden geleni ardına koymayacak, ama biz senin karbon tarihlemesini Ölü Deniz Parşömenleri ile ilişkilendirmeni çok beğendik. Senin bazı parşömenlerin İsa dönemine denk düştüğüne dair ortaya attığın kuram, eşek arılarını kovanlarından dışarı uğratacak. Şahane bir iş yapmışsınız Doktor Bassetti. Bu unvan da size pek yakıştı."
"Buna alışmaya çalışacağım," diye cevap verdi Allegra neşeyle. Ferahlamıştı.
"Eğer senin için bir sakıncası yoksa, bu tezi herkese tanıtmak istiyoruz."
"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum Antonio."
"Güzel, çünkü son zamanlarda, Ölü Deniz Parşömenleri gibi arkeolojik buluşlar üzerinde kullandığım bilimsel yöntemlerimin yanlış olduğunu iddia eden bazı kilise kuruluşlarına karşı görüşlerimi savunmak için sıkıştırılıyorum. Senin karbon tarihlemesi ile ilgili bir ders vermeni istiyorum, bu ders öncelikle öğrenciler için tabii, ama halka da açık olacak. Daha şimdiden derse katılmak isteyen birçok kişi olduğunu öğrendik, özellikle de Buffett Evangelist Kilisesi diye bir grup gelmek istiyor. Tahmin edebileceğin gibi, bunlar köktendinci Hıristiyan bir grup. Bizden, dünyanın daha birkaç bin yaşında olduğunu ve karbon tarihleme-sinin tamamen yanlış olduğunu kanıtlamak için eşit süre talep ettiler."
Allegra gözlerini yuvarladı.
"Merak etme, bu salaklarla, bilimsel bir tartışma yapa-

cak değilim. Onlara kibarca eşit süre veremeyeceğimi, ama tabii ki, tuhaf bakış açılarını anlatabileceklerini, derse katılmalarını memnuniyede kabul ettiğimi söyledim."
"Peki sonuç?" diye sordu Allegra. Birden kendini, çoktan kurtulduğu dogmatik tartışmaların içine yine düşmüş gibi hissederek sıkılmıştı.
"Memnuniyet meselesi şöyle... Kayınvalidem gelip bizde kalacağını söylediği zaman ne kadar memnun oluyorsam, o kadar. Peki gelecekler mi diye soruyorsan, o da şöyle... Güneşin doğacağı ne kadar kesinse, onların geleceği de o kadar kesin işte. Atlanta'daki merkezlerinden en ağır toplarından birini göndereceklerini söylediler, ama hiç kaygılanma. Ben de senin yanında oturacağım ve soru sormaya hiç zamanları olmayacak."
Allegra rahatlamıştı. "Bu dersi sen versen daha iyi olmaz mı Antonio?"
Yaşlı usta, dersi rahatça verebilirdi tabii ki, ama ekibine katılmış olan bu genç ve güzel kadının aklını çok beğeniyordu, ona artık kendi kanatlarıyla uçma fırsatını tanımaya kararlıydı. Milano Üniversitesi'nin dışında Doktor Allegra Bassetti'yi kimse tanımıyordu, fakat Roselli, kısa bir süre sonra bu durumun değişeceğini biliyordu.
"Verebilirim tabii," dedi. "Ama ben sonsuza kadar burada olmayacağım ki... Eninde sonunda, biri benim gibi eskimişlerin yerini alacak. Ayrıca sen de en az benim kadar yeterlisin. Onlar beni, dersin öteki yarısında dinlesinler, dersin adı da şu: Essenilerin kayıp uygarlığı, DNA ve Ome-ga Parşömeni."
Allegra ürperdi. Omega Parşömeni ha. Bu konudaki spekülasyonlar epey önce bitmişti, Profesör Roselli şimdi yine bu konuyu açıyordu. Ama neden şimdi diye merak etti.

"Sence bu akıllıca bir şey mi Antonio. Omega Parşömeni, Esseni tarzı firavun laneti gibi bir şey."
"Evet," diye cevap verdi yaşlı adam. "Profesör Fiori-ni'nin öldürüldüğüne eminim artık, üstelik bunun Vatikan'la Omega Parşömeni arasında bir bağlantı bulmasından kaynaklandığına da eminim."
"Kaybolmadan önce onunla konuşmuştun, değil mi?" "Telefonda kısaca konuştuk. Bana telefonda fazla bir şey söylemek istemedi, ama Omega Parşömeni ile ilgili heyecan verici şeyler anlatacağını söyledi. Biz konuşamadan da ortadan yok oldu."
"Peki ama neden bunu dersine dahil ettin?" "Öncelikle, ben Vatikan'ı hiç karıştırmayacağım bu işe. ikincisi de dostum Profesör Kaufmann, ki bir gün onunla mutlaka tanışmanı istiyorum, DNA ve Esseniler arasında son derece ilginç bazı bağlantılar ortaya çıkardı. Merak etme, Vatikan bu işle ilgilenmeyecektir bile."
Kardinal Lorenzo Petroni, akşam yemeğine çağırdığı konuklarını kapıya kadar geçirdi. Maliye Bakanı, Milano Finanzia dergisinin editörü ve Milano'nun Guardia di Fi-nanza'smm patronu. Akşam yemeğinin davedi listesinde, üç bankacı, Avrupa'nın en büyük inşaat şirkederinden biri olan Cologne Constructions'un en üst düzey yöneticisi de bulunuyordu. Petroni'nin kalan konuğu Giorgio Felici, kardinalin çalışma odasındaki şöminenin başında, Remy Martin Louis XIII marka konyağın tadını çıkarıyordu.
"Bence yemek çok iyi geçti, değil mi Giorgio?" dedi Petroni çalışma odasına döndüğünde.
"Bunlar çok faydalı ilişkiler Lorenzo, özellikle de sen Başbakan Kardinal olduğunda, öyle değil mi?"
Lorenzo Petroni, ifadesiz bir yüzle ufak tefek Sicilyalı-

ya baktı. Giorgio Felici, üstüne düşeni yapmıştı, kendisi Vatikan Bankası'nı kontrol ettiği sırada, Kutsal Baba'yı Giorgio Feliciyi finans danışmanı olarak atamaya ikna etmişti. Papa bu atamayı kabul etmiş ve 'Kutsal Efendi'nin maiyeti' unvanıyla ödüllendirilen bu sıradan Milano bankerine büyük bir ihsanda bulunulmuştu. Petroni, Milano'nun Kardinal Başpiskoposu olarak Vatikan'dan uzak kaldığı yıllarda yaptığı bu düzenlemeden fena halde pişman olmuştu. Vatikan Bankası o kadar etkili bir kurumdu ki, Felici bu sayede Papalık dairesine doğrudan ulaşabilir bir hale gelmişti. Petroni'nin kendi kontrolünü yeniden kurmak ve Felici'yi kendine bağlamak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama şimdi, bu kontrolü sağlayabileceğini bilmenin verdiği tatmin duygusu vardı içinde. Bir gün önce, Kutsal Baba, Kardinal Lorenzo Petroni'nin, Başbakan Kardinal olarak atandığını açıklamıştı. Petroni bu haberi gayet sakin karşılamıştı. Bu doğal bir şey diye düşünmüştü, nihai amacına doğru atılmış sağlam bir adımdı. Papa, diye düşündü Petroni, gayet sıkı çalışıyor ve sağlığı da olağanüstü iyi, ama zaman ne gösterir bilinmez.
"Göreve ne zaman başlayacaksın?" diye sordu Giorgio.
"Gelecek salı Roma'ya gidiyorum." "Biraz daha erken gitsen iyi olur Lorenzo" "Ah?" dedi Petroni umursamazca, ama birden tedirgin olmuştu.
"Bankanın yeni direktörü, Monsignor Pasquale Gari-baldi'nin değiştirilmesi gerekiyor."
Petroni hiç renk vermedi. Garibaldi'nin adı bu atama için geçtiğinde, atamayı durdurmak için elinden geleni yapmıştı. Garibaldi dürüstlüğü ve şeffaflığı ile ün salmış bir kişiydi.

"Monsignor Garibaldi bana hesaplarda bazı usulsüzlükler gördüğünü çıtlattı. Anlaşıldığı kadarıyla bizim çifte faturalama işimize uyanmış," dedi Giorgio Felici alçak sesle.
Petroni, nabzının hızlandığını hissetti ama hiçbir şey söylemedi. Daha önce bu yüzden hapse tıkılmanın eşiğine kadar gelmişti, ancak Papa I. Jean Paul'ün ölümünden sonra Felici ile birlikte tekrar aynı tezgâhı kurmayı başarmışlardı. Petroni Vatikan Bankası'nın kontrolünü elinde tutmuş, Felici ve Vatikan ortaklığı ile kurulmuş bir ikinci banka kanalıyla Papalık kasalarına akan milyonlara karşı dire-nememişti. Felici'nin şirketleri tarafından kesilen binlerce sahte fatura, İtalyan Merkez Bankası kanalıyla vergi dairesine gönderiliyordu. Daha düşük olan bu sahte faturalarla gerçek faturalar arasındaki fark, vergi iadesi olarak yurt dışındaki şirkeder tarafından tahsil ediliyor ve bu paralar Felici ile Vatikan bankasına geri dönüyordu. Bu tezgâhın başarılı olması için bazı devlet memurlarına rüşvet verilmesi gerekiyordu, ama Vatikan Bankasından dışarı hiçbir şey sızmıyordu.
"Ben Monsignor Garibaldi'ye soruşturmaya devam etmesini söyledim. Vatikan Bankası'nın bu işi ne kadar çabuk bitirirse iyi olacağını da ekledim, şöyle diyelim, çıkarttığımız bazı zorluklar ve onun bana bağlı olması bize biraz zaman kazandırdı, ama bu işin hemen halledilmesi gerekiyor." Giorgio'nun gülümsemesinde herhangi bir keyif emaresi yoktu.
"Sen bu sorunu bana bırak" dedi Petroni, Sicilyalı'nın bu tepeden tavırları onu rahatsız etmişti. "Bu arada, daha önemli bir mesele var. Profesör Antonio Roselli, gelecek hafta Omega Parşömeni hakkında bir ders verecekmiş. Metnin bir nüshasını aldım."

"Herhalde kendi göndermedi," dedi Felici hafif alaylı bir sesle.
"Milano'da sağlam bağlantıları olan sadece sen değilsin Giorgio" diye cevap verdi Petroni. "Mesele sadece vereceği ders değil. RoseUi'nin İsrailli bir matematikçi ile ilişkiye geçtiğini ve bunu sonuncunda, RoseUi'nin Omega Parşömeni ile ilgili araştırmasının bir sonuca ulaşmakta olduğunu da öğrendim. RoseUi'nin durdurulması gerekiyor."
"Bu çok fazla tepki çeker Lorenzo," dedi Felici. "Bütün dikkatlerin Vatikan'da toplanmasına ve Papa I. Jean Paul'ün ölümünün hatırlanmasına neden olur, çok tuhaf bir durum olabUir."
"Böyle şeyler her zaman geçicidir Giorgio ve artık Başbakan olduğuma göre, medyanın en tepesini kontrol edebilecek gücüm var. RoseUi'nin kuramları başka, bunların Omega Parşömeni ile ilişkilendirümesi başka. Kutsal Kili-se'nin korunması gerekiyor, sen lütfen bu ilahiyat işlerini bana bırak. Sen kendi işine bak, ben kendi işime bakayım."
Felici gülümsedi.
"Pahalı olacak ama," dedi Petroni'nin Ca' Granda'da-ki belalı profesörden kurtulmak için böylesine yanıp tutuşmasının ardındaki nedenleri fazla düşünmeden. Felici'nin sesinde, ancak kendisininkine denk düşecek bu soğukkanlı zalimliğe duyduğu hafif hayranlık hissediliyordu.
Lorenzo Petroni'nin Başbakan Kardinalliğe atandığı gün, Giorgio Felici, üstüne eski püskü ve kirli giysiler giyip, boya lekeli bir şapka taktı ve Milano Üniversitesi'nin yolunu tuttu. Ca'Granda'daki öğrencüer ve öğretim üyeleri, arka taraftaki otoparka park edip, Felsefe Fakültesi'nin dar merdivenlerini geçerek ortadaki beşgen alana gelen bu adama dikkat bile etmedüer. Felici, üniversitenin planını

ezberlemişti. Profesör Roselli ve Doktor Bassetti'nin odalarına giden yolu kolaylıkla buldu. Tatmin olmuş bir şekilde, dersin verileceği yere doğru ilerledi. Bu işi anfide yapacaktı. Çalışma odalarının bulunduğu blok çok fazla kapalıydı, oysa anfinin arkasında projeksiyon alederinin durduğu yerden otoparka doğrudan çıkış vardı. Giorgio'nun elindeki üçüncü anahtar, projeksiyon odasının kilidine uymuştu.

Roma

Kutsal Baba'nın kafasını kurcalayan o saçma konuyu öğrenene kadar, Papa'nın yeni Başbakanı ile yaptığı toplantı gayet olumlu gidiyordu.

"Anladığım kadarıyla Peder Donelli, şu ara Ortadoğu'da hizmet veriyormuş Lorenzo."

"En iyi papazımız, Haşmetlim. Tecrübelerini artırsın diye gönderildi."

"Ne zamandır orada?" diye sordu Papa.

Lorenzo Petroni gardım almıştı, ama geç kalmıştı. Birden, Donelli'nin yeteneğini vurguladığı için pişman oldu, bu büyük bir taktik hata olmuştu.

"Tam bilemiyorum Kutsal Efendimiz," diye yalan söyledi. "On sekiz ay kadar galiba."

"Eğer benim kaynaklarım yanılmıyorsa, biraz daha uzun bir süre olmuş."

Kardinal Petroni öfkeden tütüyordu, dışardan ise gayet soğukkanlı ve sakin görünüyordu, bir şey söylemeden, yaşlı Papa'nın yeni hamlesini bekledi. 1870 yılında Vatikan Konseyi, Papa'nın asla yanılmayacağını kabul etmiş olabilirdi, ama yeni Başbakan Kardinal, eğer doğru kullanmazsa Kutsal Baba'nın iktidarına gem vurmaya gayet kararlıydı.

245

Petroni, yanılmazlığın da yanılabilir bir yanı olduğuna karar vermişti.

"Aslında beş yıldan fazla olmuş," dedi yaşlı Papa. "Ortadoğu'da neden bu kadar uzun kaldığını anlayabildiğimi söyleyemem, ama galiba yarısı Hıristiyan yarısı Müslüman küçük bir köyde çalışıyor. Senin deyiminle, 'kazanmış olduğu bu tecrübe,' burada Vatikan'da çok işimize yarayabilir."

"Aklınızda ne var Kutsal Efendimiz?" diye sordu Petroni ihtiyatlı bir sesle.

"İslamın yükselişi ilginç bir fenomen," diye yanıtladı Papa, gizem dolu bir ifadeyle. "Gerçek iman için büyük bir tehdit. Galiba bu fenomene nasıl karşılık verebileceğimizi anlayabilmek için ne olduğuna daha yakından bakmak lazım, diğer inançlara da, özellikle de Museviliğe. Peder Do-nelli gibi bir adamın edinmiş olduğu birikim, böyle bir görev için müthiş bir kazanç. Lütfen ona bir görev bulur musun? Kardinal olarak tabii," dedi Papa.

Petroni öfkesini bastırdı. "Bakarım, Kutsal Efendimiz. Şu anda boşta bir pozisyon yok tabii, ama eminim zaman içinde uygun bir yer çıkar." Kardinal Petroni, Papa'nın ricasını geçiştirmeye çalışmakla biraz fazla ileri gitmişti. Bu ricanın derhal yerine getirileceğini söylese daha iyi ederdi.

Papa epeydir Vatikan politikasının içindeydi, en yüksek rütbeli bürokratının kendisini geçiştirmekte olduğu gözünden kaçacak değildi.

"Bu işin çabuk halledileceğini umuyoruz. Bu çok yetenekli kişinin, bir an önce çok faydalı olacağına inandığımız Vatikan'a getirilmesini arzu ediyoruz, islam gerçek bir tehdit ve senin de ta en başında belirttiğin gibi, Peder Donel-li, en yetenekli papazımız. Bir gün gelecek Lorenzo, sen de yerini birine bırakacaksın."

246

Evet, dedi Petroni içinden, sen de uzun zamandır Papalık tahtındasın, hem de çok uzun bir zamandır.

"Elbette Kutsal Efendimiz... Ama terfi meselesi var," diye ısrar etti Petroni. "Çok daha tecrübeli olup da epeydir beklemekte olanlar ne olacak. Böylesine erken bir terfi birçok rahatsızlığa neden olur. Ben en çok da Peder Donel-li'nin kariyerini riske atmasından endişelenirim, henüz hazır değilken üzerine böyle ağır bir sorumluluk yüklemek doğru olur mu acaba?" Petroni sözlerini, terbiyeli bir bakışla dengeledi. İnatçı Papa'nın yüzündeki bakış ve Papalığının iktidarını belirtmek için kullandığı 'biz' nedeniyle taktik değiştirmişti. Papa'nın hakkaniyet duygusuna seslenerek direnişini kırmayı denedi.

"Peder Donelli ile tanışmıştım, onun bu dinler arası diyalog konusunda çok başarılı olacağından eminim, terfisini de erken diye tanımlamak pek mümkün değil," dedi Papa anlamlı bir sesle.

"Elbette Kutsal Efendimiz."

Saf dışı bırakıldığını idrak eden Başbakan, fırtına gibi ofisine daldı, dudakları öfkeyle kısılmıştı. Kardinal Donelli, artık büyük bir dikkatle izlenecekti.

247

22

Milano

Allegra, halka açık ilk konferansını vermek üzere Profesör Roselli'nin yanında yürürken, müthiş bir heyecan duyuyordu. Hocası kürsüye doğru ilerlerken, dört yüz kişilik anfinin tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. Öğrenciler, hocalar ve dinleyiciler merdivenlere kadar yer yeri doldurmuşlardı

"Hiç de fena değil," diye fısıldadı Roselli. "Yakışıklılığım sayesinde herhalde!"

"Radyokarbon tarihlemesi," diye başladı Roselli onu takdim ettikten sonra, "ikinci Dünya Savaşı'nı izleyen yıllarda Şikogo Üniversitesi'nde Profesör Libby başkanlığında bir ekip tarafından geliştirildi. Yaptığı buluş, düşünce dünyamıza müthiş açılımlar getirdi ve bu buluşuyla 1960 yılında kimya dalında Nobel ödülü kazandı. Çoğunuz, karbon tarihlemesinin esaslarını bilmiyorsunuzdur muhtemelen," diye devam etti Allegra, "bu yüzden eğer çok sıkıl -mazsanız, size kısa bir özet vereyim." Allegra tepegözü açtı ve cebinden bir kalem çıkardı. "Karbon, evrende en fazla bulunan elemenderden biridir. Büyük Padama'dan çok
248

kısa bir süre sonra ortaya çıkmıştır, yaklaşık on iki, on üç milyar yıl kadar önce. Karbonun büyük bir kısmı bizim sabit karbon ya da C12 dediğimiz elementtir. Ancak karbon, karbon on dört ya da Cl4 dediğimiz şekilde de bulunur, bu karbon türü sabit değildir ve radyoaktiftir. Çürüme sırasında elektron formunda enerji verir ve nitrojen olarak geri alır."
Allegra tepegözden uzaklaştı ve kürsünün önünde durdu. "Şimdi içinizden 'ee ne olmuş' dediğinizi duyar gibiyim. Bu yöntem bize, mesela Ölü Deniz Parşömenleri gibi kilise doktrinine önemli etkiler yapabilecek bazı metinleri tarihlemekte nasıl yardımcı oluyor, diyorsunuz." Ön sırada başını sallayarak kendisini dinleyen sarı yeşil ekose ceketli adama bakarak devam etti.
"Profesör Libby ve ekibi, karbon on dördün 5568 yıl süreli bir yarı hayatı olduğunu buldu, şöyle ki; eğer yüz gram karbon ön dörtle başlarsak, 5568 yıl sonra elli grama iner, 5568 yıl sonra ise bu miktar yirmi beş grama iner ve bu böyle devam eder. Çürümenin bu standart oranı radyo karbon tarihlemesinin anahtarıdır, nedeni de, hatasız ölçülebilen karbon on ikiye göre bulunan karbon öndört oranıdır."
Arkadaki projeksiyon odasında, Giorgio Felici, eline bir çift ince deri eldiven giydi, alet kutusunu açtı ve susturuculu Rus yapısı Vinovka Snaiperskaja Spetsialnaya marka tüfeğini çıkardı. Kimseye görünmeden, tüfeğin namlusunu kare şeklindeki tahta deliklerden birine yerleştirdi ve kürsüde oturmakta olan Profesör Roselli'nin kafasının tam ortasına nişan aldı. Küçük bir harekede başını çevirdiğine görüş alanına Doktor Bassetti giriyordu. Küçük memeleri var diye düşündü isteksizce, acaba yatakta nasıldır diye merak etmekten kendini alamadı.
Allegra, atmosferden karbon atomlarının nasıl alındığı-
249

nı, insanların ve hayvanların bitki yiyerek nasıl karbon aldıklarını anlatıyordu.
"Böylece, karbon on dört ve karbon on iki oranı, bitkilerde eşitlendiği zaman, insanlarda ve hayvanlarda da atmosferdeki orana eşitlenmiş olur."
Giriş bölümünü bitirmek için, kuramın özünü anlatmaya başladı. "Bir bitki ya da hayvan öldüğünde, karbon atomu alımı da durur, böylece saat de durur ve karbon on iki ve karbon ön dört miktarı o noktada sabitlenir. Karbon on iki sabittir ve vücuttaki oranı değişmeden kalır. Ölüm anından itibaren karbon on dört miktarı düşmeye başlar, dolayısıyla oran da düşer. Karbon on dördün, karbon on ikiye oranını ölçerek, elimizdeki herhangi bir örneğin yaşını kesin olarak hesaplayabiliriz. Bu da dünyanın milyarlarca yılla ölçülen yaşına karşın, insanın evriminin yüz bin yıl gibi görece kısa bir süre içinde olduğuna ilişkin ilginç sonuçlarla karşılaşmamıza yol açmıştır."
Allegra vitesi ileri taktı. Tepegözlerin vızıltısı eşliğinde, gazla orantılı sayımın temel ilkelerini, arkeoloji ve diğer bilim dallarında nesnelerin tarihlenmesinde kullanılan çeşitli yöntemleri anlattı. Allegra, kırk dakika sonra konuşmasını bitirdiğinde, salondan alkışlar yükseldi.
"Aferin, çok beğendiler, ben de beğendim," diye fısıldadı Profesör Roselli. "Tabii ki, ön sırada oturan parlak renklere de bayılan şu arkadaşımız hariç," diye ekledi eliyle mikrofonu kapatarak. Spor ceketli adam yine başını salladı, Profesör Roselli, Allegra'nın soruları cevaplamaya hazır olduğunu duyurduğu anda elini kaldırdı.
Profesör Roselli onu başıyla buyur etti, adam gayet heyecanlı bir şekilde ayağa fırladı.
"Adım Üçüncü Walter C. Whittaker," diye kendini tanıttı ağır bir güneyli aksanıyla. "Adanta Georgia'daki Buf-
250

fett Evangelist Merkezi'nden Rahip Jerry Buffett adına buradayım." Adam, dökük kızıl saçlı, tel tel bıyıklı ve kısa boyluydu.
"Sanki anlamadık," diye fısıldadı Profesör Roselli komplocu bir edayla.
"Bence siz de, Profesör Roselli'de insanları ciddi bir şekilde yanıltıyorsunuz Doktor Bassetti. Benim, Profesör Roselli'ye DNA'nın kökenleri hakkında ortaya attığı kuramı çürütecek bazı sorularım olacak konferansın sonunda, ama sizin Ölü Deniz Parşömenleri gibi şeylere karbon ta-rihlemesi uygulanabileceğine dair ortaya attığınız kuram da çok saçma. Karbon tarihlemesine inanacak olursak, dünyamız birkaç milyar yaşında. Ama incil, karbon tarihlemesi-nin tamamen yanlış olduğunu ortaya koruyor. Her şey başladığında Tanrı insanı kadın ve erkek olarak yarattı, diyor, bu alıntı Matta incili 10.6'dan. Eğer sizin bilim diye ortaya koyduğunuz şey doğru ise, İncil'in hiçbir anlamı yok demektir. "

"Buna Âmin derim işte," birkaç sıra öteden biri, dinleyicileri güldürmeyi amaçlarcasına duyulur bir sesle fısıldadı. Hiç bozuntuya vermeyen adam devam etti.
"insanın, dünyanın oluşumundan milyarlarca yıl sonra ortaya çıkmış olduğunu söylemenin de hiçbir doğru yanı yoktur, çünkü İncil bize gayet açık bir şekilde, insanın dünyanın yaradılışı sırasında yaratılmış olduğunu anlatır. Ve Matta incilindeki insanın ancak birkaç bin yıl önce yaratılmış olduğu söylendiğine göre, dünyamız da birkaç bin yaşındadır, bunun doğruluğu kesindir, çünkü İncil, Tanrının sözüdür."
Allegra içinden inledi ve Profesör Roselli'ye baktı, Roselli ona göz kırpışıyla cevap verdi. Yusuf'un ceketini giydiğini sandığı bu adamın hiçbir şekilde onlara denk olma-

dığını görmek, fena halde hoşuna gitmiş, durumun tadını çıkarıyordu.
"Bir soru soracak mıydınız Bay Whittaker?" diye sordu Profesör Roselli.
"Şimdi oraya geliyorum efendim, bundan emin olun, şimdi oraya geliyorum. Büyük tufan Doktor Bassetti. Yaradılış kitabı gayet açık bir şekilde, dünyadaki bütün dağların 6 metre su altında kaldığını anlatır."
Everest'in 8715 metre olduğunu, buraya kırk gün ve kırk gecede ancak ulaşıldığını, günde 225 metre yağış aldığını hesaba katmıyoruz tabii, diye düşündü Allegra içinden. Artık dogmayı adamakıllı sorgulama zamanı gelmişti.
"Büyük tufan sırasında, büyük miktarda karbon on iki sular altında kaldı. Benim görüşüme göre, bitkilerin emdiği karbon on dört oranı, tufandan sonra eksileceğine arttı. Böylece gerçekte olduklarından çok daha eski görünmelerine neden oldu."
"Evet... Ancak kusura bakmayın Bay Whittaker, ama bu salonda soru sormak isteyen başka kişiler olduğunu da takdir edeceğinizden eminim. Şimdi Doktor Bassetti'den belirttiğiniz bu duruma herhangi bir yorum getirip getirmeyeceğini sormak istiyorum."
"İncil'in temelinin gerçekliğinden daha önemli bir soru olabileceğini düşünemiyorum, ama Sayın Doktor'un cevabını büyük bir merakla bekliyorum."
Sonunda, Güney'in derinliklerinden gelmiş incil borazancısı susmuştu. Allegra anfiye göz gezdirdi. Dinleyicilerin çoğu, özellikle de yüksek lisans öğrencileri keyifle gülüyorlardı, ama ortaya bir soru atılmıştı, bu soruya da cevap vermesi gerekiyordu.
"Teşekkürler Bay Whittaker, çok önemli bir konuya parmak bastınız. İzninizle karbon yönteminin bize yıl olarak kesin bir tarih sağlamadığını tekrar belirteyim."

Üçüncü Walter C. Whittaker gülümsedi.
"Ancak birkaç on yıllık farkla bir tarih elde edebiliyoruz, on binlerce yıl söz konusu olduğunda da, bu çok küçük bir yanılma payı oluyor tabii ki. Elli bin yıl ve ötesi söz konusu olduğunda, acaba daha da kesin bir hesaplama yapmak mümkün olur mu, bunun üzerinde çalışıyoruz tabii ki. Bunun içinde ağaç halkasından aldığımız sonuçları ya da diğer bir deyişle dendrokonoloji yöntemini kullanıyoruz." Allegra, arkasında beliren California ormanlarının altı bin yıllık haşmetli çam ağaçlarından birini görüntüsüne döndü.
"Ağaçlar her yıl bir halka oluştururlar, eğer karbon on dört sonuçlarını yaşı bilinen bir ağaçla karşılaştırırsak, herhangi bir şeyin kesin yaşını bu şekilde bulabilme şansımız oluyor."
Bay Whittaker, bozulmasına rağmen vazgeçmedi.
"Bana altı bin yaşından daha yaşlı bir ağaç gösterebilir misiniz?"
"Haklısınız Bay Whittaker, gösteremem. Yok çünkü" dedi Allegra. "Ama bu sorunu da aştık. Bu kuramı, inşa tarihi kesinlikle bilinen eski yapılardaki tahta gibi cansız örneklere de uyguladık."
"Arka taraflardan bir soru daha alalım." Profesör Ro-selli arkalardan birini işaret etti.
Bay Whittaker'ın ağzının payının verilmesinden büyük bir memnuniyet duyan izleyiciler, alkışlamaya başladılar.
Giorgio Felici elindeki tüfeği daha önce ölçmüş olduğu yetmiş yedi metreye soğukkanlılıkla ayarladı ve dikkatini, soruları cevaplamakta olan Allegra'nın göğüslerinden, dağınık beyaz saçlara doğru çevirdi.

23
Kudüs

Giovanni artık kendisine çok tanıdık gelen manastır kapısını itti ve merdivenleri çıktı. Kutsal Topraklara gelişinin üstünden beş yıl geçmişti, ama kendisine daha dün gibi geliyordu. Mar'Oth'daki küçük kilisesi yeni baştan yapılmıştı. En az bu köydeki kadar yoksul olan memleketi Maratea iki heykel için para toplamıştı. Heykellerden biri baldırlarına kadar çizmeli, elinde boğum boğum bir sopa taşıyan İsa'ya, diğeri de maviler giymiş Meryem Ana'ya aitti. Bunlar italyan tarzı ve Ortadoğu'ya hiç yakışmayacak heykellerdi, ama Giovanni sandıkları açarken gözyaşlarını zor tutmuştu. Kudüs ve Ortadoğu hakkında ona kimsenin veremeyeceği kadar kapsamlı bir eğitim vermiş olan Pat-rick, kiliseyi tekrar takdis etmişti. Köye geldiğinde çok şaşırmıştı.

Şaşırmasının nedeni sadece tamamen yenilenmiş olan kilise değil, Müslüman ve Hıristiyanlar arasında dostluk bağlarının yeniden kurulmuş olmasıydı. Ahmet ve köyün Müslüman cemaati, takdis sırasında, destek belirtmek için kilisenin kapısında belirince, Patrick, töreni hemen kilisenin önüne taşımıştı, ibrahim Peygamber bundan memnuniyet duyardı herhalde.
Giovanni'nin görev yaptığı sürede başka olaylar da ol-
254

muştu. Patrick, Vatikan'a haber vermek zahmetine bile katlanmadan, her ikisinin de Ekvador'un başkenti Quito'daki Latin Amerikalı Piskoposlar Konferansı'na davet edilmelerini sağlamıştı. Giovanni'nin Filistinliler üzerine verdiği tebliğ, kendisine büyük bir ün ve Güney Amerika'da çok sağlam dosduklar kazandırmıştı. Bu dosdarın arasında Ekvador Kilisesi'nin başındaki Kardinal Medici de bulunuyordu.
Sıkıntı, daha çok geceleri yalnız kaldığında, mum ışığında okumaya çalıştığı sıralarda bastırıyordu. Mar'Oth'da televizyon olmadığı ve gazete de gelmediği için dış dünyayla bağlantı kurması mümkün olmuyordu. Köy halkının şaşkın bakışları arasında bir anten takmış ve iyi havalarda BBC'nin kısa dalga haberlerini dinler hale gelmişti. Böylece dünyayı biraz olsun izleyebiliyordu, ama memleketinin haberlerine hasret kalmıştı. Ruh hali bozulduğunda, Giovanni çok ses-sizleşiyor, hiç kimseyi görmüyor ve duymuyordu. O zamanlarda düşünceleri sık sık Allegra'ya kayıyordu.
Haberleşmeyi hiç kesmemişler di. Allegra ona çalışmalarının nasıl gittiğini anlatıyor, o da Mar'Oth'da ve Ortadoğu'da olup bitenleri yazıyordu. Giovanni onunla karşılıklı sohbet etmeyi çok özlemişti. Allegra'nın ani bir kararla kiliseyi neden terk ettiğini bir türlü anlayamamıştı, ama nasıl olsa kendini hazır hissettiği bir gün anlatacağından emindi. Ama Giovanni onun verdiği karardan dolayı ne kadar acı çektiğini, nasıl büyük altüst oluşlar yaşadığını hissedebiliyordu. Sık sık, eğer birlikte olsalardı hayatlarının nasıl olacağını düşünmeden edemiyordu.
"Peder Giovanni, çantanızı alayım. Piskopos O'Hara çalışma odasında. Gelin, gelin. Nasılsınız?"
Hemşire Katherine'nin canlılığı da, onu karşılayışında-ki sıcaklık da hiç eksilmemişti.
255

"Giovanni, ne iyi ettin de geldin. Viski?" diye sordu Patrick, cevabını bile beklemeden dolaba doğru yürüdü.
"Seni gördüğüme sevindim Patrick, yemek davetin için teşekkürler. Hemşire Katherine'nin yemekleri benimkilerden çok daha iyi."
"Benimkilerden de. Garip bir misyon değil mi bu? Verdikleri ilahiyat eğitiminden insan başını bir an bile kaldıramıyor, sonra senden yemek yapmayı bile bilmeden tek başına yaşamanı bekliyorlar. Şalom!"
Giovanni, Patrick'in cömertçe doldurduğu viski bardağını aldı.
"Kardinal Medici'den bir mektup aldım. Onda çok iyi izlenimler bırakmışsın."
"Onlar da bende. Dünyanın o bölgesinde ne kadar kayda değer düşünürler varmış meğer. Hazır söz açılmışken, Yossi'yi görmek için sabırsızlanıyorum."
"Evet, o da sadece büyük bir düşünür değil, aynı zamanda imanlı bir Musevi."
"Burada kaldıkça, İslam ile Museviliğin en az bizim kadar yol gösterici dinler olduğuna inancım artıyor."
"Demek ki zamanını boşuna geçirmemişsin Giovanni," dedi Patrick düşünceli bir sesle. "Ama bu zaman bitiyor olabilir. Bildiğin gibi Güney Amerika'dan dönerken Ro-ma'ya uğradım. Senin adın ilginç biri tarafından anıldı. Bakalım tahmin edebilecek misin? "
Giovanni kaşlarını kaldırdı. Patrick'in gizemli şeylere duyduğu sevgi hiç bitmeyecekti.
"Başbakan olmasın?"
"Fena tahmin değil ama..." Patrick parmağını kaldırdı ve yukarıyı gösterdi...
"Kutsal Baba'mız mı? Kutsal Baha'mızı mı gördün?"
Patrick başını salladı. "Papa'yı evet. Baş başa bir gö-
256

rüşme yaptık. Biri ona senin burada olduğunu söylemiş, bunun nedenini merak ediyordu. Tanışıyorsunuz herhalde?"
"Sadece bir kez görüştük. Bilim ve din konulu bir yazı yazmıştım, bir konferansta bana atıfta bulundu ve ortak bir görüş savundu. Gözünden pek bir şey kaçmıyor doğrusu."
"Hiç kuşku yok ki, bu yüzden neden Mar'Oth'a atandığını merak ediyordu. Burada daha fazla kalmayı bekleme. Papa Vatikan'a geri dönmeni istiyor," dedi Patrick, Gi-ovanni'ye aslında haberlerin yarısını vermişti.
Giovanni bir yorum yapamadan Hemşire Katherine, Yossi Kaufmann'ı çalışma odasına aldı.
"Yossi, gel, gel. Boyun daha da uzamış senin ya da ben kısahyorum belki de." Patrick Giovanni'ye göz kırptı.
"Yemek birazdan hazır olacak Piskopos Hazretleri" diye haber verdi Hemşire Katherine kapıdan, "bu yüzden lütfen viski ikram etmeyin şimdi."
"Bana annemmiş gibi davranıyor. Hemşire Katheri-ne'nin elinde olsa, beni spor salonuna yazdırır." Patrick kıkırdadı. "Eee, şifre kırma çalışması nasıl gidiyor Yossi?"

"Yavaş ilerliyor Patrick" diye cevap verdi Yossi gülümseyerek. "Daha büyük bir bilgisayar lazım bana. Eliyahu Rips, Tevrat'ta DNA'ya ilişkin harika bir şifre bulmuş, ben de hemen bundan yola çıkarak gözümü Ölü Deniz Parşö-menleri'ne çevirdim. Cemaatin toplanmasının Kuralları. Bulduklarımı Antonio Roselli'ye yolladım. Bu akşam bu konuda bir konferans veriyor."
Giovanni'nin aklına hemen Allegra geldi. Ona Roselli ile birlikte bir konferans vermeye hazırlandıklarını yazmıştı. Her şey sürekli onu hatırlatıyordu zaten.
"Uyarı ile ilgili bazı ilerlemeler kaydettim galiba. Hira Dağı ile bağlantılı görünüyor."

"İslam yani" diye cevap verdi Giovanni.
"İslamla Hira Dağı'nı nasıl ilişkilendirdin?"
"Muhammet her yıl tefekküre dalmak için Hira Da-ğı'nın zirvesinde bir mağaraya çekilirdi" diye açıkladı Yos-si. "Allahtan vahiy, ana dili olan Arapça ile burada indi. Bir başka şey de, insanlığın sonuna ilişkin gayet açık bir geri sayım, daha esasını tam olarak anlayamadım, yine de Hıristiyanlık, Yahudilik ve Müslümanlıkla gayet yakından ilgili."
"İronik, değil mi?" dedi Patrick "insanlığın karşılaştığı en büyük tehdidin dinlerden geliyor olması. Köktendinci İslam, dünyadaki bütün insanların Allaha iman etmesini istiyor. Bizler, kurtuluşun sadece Katolik inancıyla mümkün olduğunu iddia ediyoruz. Tanrının kafası epeyce karışmıştır herhalde." Patrick kıkırdadı.
Patrick'in evi, sanki sözlerini vurgularcasına sallanmaya başladı. Sarsıntı yirmi saniye kadar sürdü, ağzına kadar dolu büfesindeki bardaklar ve şişeler düşecekmiş gibi oldu.
"Kaygılanacak bir şey yok," dedi Patrick, "küçük bir sarsıntı sadece. Zaman zaman olur burada, ama viski dö-külmediğine göre, fazla bir zarar vermemiş olduğu kesin."
Patrick aslında bir miktar yanılıyordu. Kudüs'teki zarar çok çok azdı ama Kumran'daki tuz kayalarının arasında, yaklaşık iki bin yıldır yerinde duran bir kaya hafifçe yerinden hafifçe kıpırdadı. Bu kıpırdanış, aslında bir depremin yaratacağından çok daha büyük bir etki yaratacaktı.
"Sence burada barış için şans var mı Yossi?" diye sordu Giovanni.
Yossi kafasını olumsuz anlamda salladı. "Halihazırdaki durumda mı? Çok az. Ne şu andaki İsrail hükümeti ne de Yasser Arafat bu ülkeye barış getiremez. Her iki tarafta uzlaşmaya hiç hazır değil. Barış için yepyeni yönetimler ve bunun yanı sıra da uluslararası kamuoyunun çok daha fazla desteği gerekiyor."

"Peki hiç başbakan olmayı düşündün mü?"
Yossi gülümsedi. "Aslına bakarsan, yeni bir parti kurmayı düşünüyorum, barıştan başka hiçbir şeyi hedeflemeyen bir parti. Bu partinin çoğunluğun desteğini alması muhtemelen yıllar sürer, ama bence denemeye değer. Neden sordun?"
"Çünkü tanışmanı istediğim biri var. Filistin tarafında, senin görüşlerini paylaşan biri bu. O da uzlaşmanın çok zor olduğunu düşünüyor, ama tıpkı senin gibi o da sıradan insanların aslında normal bir hayattan başka bir şey istemediğini biliyor.
"Senin köydeki rakibin yani."
"Evet, Ahmet Sartawi. Bizim köyün imamı. Onunla konuşmaktan çok keyif alacağına eminim."
"Akra'daki küçük yazlığımız duruyor hâlâ. İsterseniz bir hafta sonu bize gelin."
"Buna zamanı olmayabilir," dedi Patrick. "Sen gelmeden önce Giovanni'ye Papa'nın sonunda onun burada olduğunu öğrendiğini ve yeteneklerini Vatikan'a taşıma arzusu içinde olduğunu anlatıyordum."
"Gelecek hafta sonundan önce çağırmazlar herhalde," dedi Yossi. "Gelecek hafta sonu buluşalım o zaman."
Patrick'in çalışma masasının üstündeki telefon çalmaya başladı.

"Patrick O'Hara... Guilio." Patrick ahizeyi eliyle kap-dı ve fısıldadı. "Guilio Leone, Papa'nın özel sekreteri."
"Nasıl bir devlet krizi çıktı ki Vatikan beni bu saatte arıyor?" diye sordu. "Yoksa sonunda Kardinal mi yaptınız beni? Paris'e mi atandım sonunda?" Patrick'in yüzünde hınzır bir gülümseme belirmişti. "Buradaki terziler çok ucuz Guilio, ben cübbemi diktireli çok oldu, oturdum beni aramanızı bekliyordum." Konuklarına göz kırptı.

"Arapça bilen çok az piskopos var demek? Evet, hep bunu söylersin, ama en iyisi sen kendin anlat, kendisi burada." Patrick telefonu Giovanni'ye uzattı.
"Şakalarımdan nefret ediyorlar," dedi Yossi'ye "Vatikan'da zerre mizah duygusu yoktur."
"Kardinal mi olmak istiyorsun?"
"Tanrı korusun, hayır. Tabii ki çok işe yarayacağım bir yere gitmeyeceksem. Vatikan'da fazla entrika var, oraya gittiğin zaman politikacı olman lazım."
Giovanni ahizeyi yerine koydu, yüzünde hafif şaşkın bir ifade vardı.

"Eeee?" diye sordu Patrick, umursamaz görünmeye çalışarak.
"Papa beni Roma'ya çağırıyor. Beni piskopos yapmak istiyormuş."
"En sonunda akılları başlarına geldi. Hem de tam zamanında. Tebrik ederim oğlum. Buna içilir işte."
"Tebrik ederim Giovanni, çok sevindim." Yossi elini uzattı.
Giovanni o kadar şaşırmıştı ki, Patrick'in viski şişesine yaptığı hamleye bile engel olamadı. Artık kendisi de Ruh'un gizemli yöntemleri olduğuna inanmaya başlamıştı.
Ölü Deniz'den fazla uzak olmayan Kumran'da da gizemli şeyler oluyordu. Kum taneleri kayadaki bir çatlaktan içeri kaydı.

24
Milano
Giorgio Felici, Profesör Roselli kürsüye doğru ilerlerken, eldivenli parmaklarım esnetti ve nefesini tuttu. Silahının namlusunu hedefinin göğsüne doğrulttu.
"Teşekkürler Doktor Bassetti, çok ilginç şeyler anlattınız. Maalesef," dedi dinleyicilere arkasını dönerken, "konferansın devamında benimle birlikte olacaksınız, yine de, 'Essenilerin kayıp uygarlığı, DNA ve Omega Parşömeni' konularını ilginç bulacağınızı umuyorum."
Dinleyicilerden, onaylayan bir mırıltı yükseldi.
"1962 yılında Francis Crick, James Watson ve Maurice Wilkins ile birlikte Nobel Tıp ödülünü aldı. Ödül, hayatın genetik şifresini taşıyan, DNA ya da dezoksiribonükleik asi-tin keşfi nedeniyle verilmişti. 1973 yılında, Nobel kazanmış bilim adamı Hayatın Kendisi adlı bir kitap yazdı. Bu kitapta DNA sarmalının çok karmaşık bir yapısı olduğunu ve gezegenin kendi evrimsel süresinin böylesine bir karmaşık yapıya yetmeyeceğini ve gezegene daha yüksek bir uygarlık tarafından getirilmiş olma ihtimali olduğunu tartışıyordu."

Profesör Roselli, tepegözü açtı; fosfat, daha küçük de-zoksiribo şeker molekülleri ve adenin, timin sitosin ve gu-anin bazlarının oluşturduğu ikili çekirdek sarmalı ekranda belirdi.
"Crick'in tarif ettiği şekilde DNA ve kız kardeşi RNA, biomoleküler dünyanın aptal sarışınlarıydı. Herkesin bakmaktan büyük zevk duyacağı, üreme için gayet uygun ama protein bileşenlerinin yardımı olmadan hiçbir işe yaramaz." Profesör Roselli ısınıyordu.
Felici derin bir nefes aldı.
"Bu daha yüksek bir uygarlık kuramını dolaylı olarak destekleyen durum, kozmosu sonsuz sayıda galaksi ve gezegenin oluşturduğu gerçeğidir. Sadece kendi galaksimizde yüz milyardan fazla yıldız bulunur. Bu sayıyı yine milyarlarla çarpmak gerekir, çünkü en azından on milyar galaksi olduğunu biliyoruz. Milyarlarca galaksi söz konusu olduğu zaman, sadece dünyamızda hayat olduğunu iddia etmenin, köktenci düşüncelere sahip olanların bile kuşkuyla yaklaştığı bir durum olduğu açıktır," dedi Üçüncü Walter C. Whittaker'a bakarak. "Şimdi hepiniz bunların Esseniler ve Omega Parşömeni ile ilişkisi acaba ne..."
Felici nefesini verdi, parmağını tetiğe iyice yerleştirdi, namluyu Roselli'nin göğsüne nişanladı ve tetiğe yavaşça dokundu.
Pat, pat... Projeksiyon odasından gelen bu iki el silah sesini kimse duymadı.
Roselli, göğsünü tutarak arkaya doğru düşerken, izleyicilerden birinden bir hayret nidası yükseldi. Allegra, hocasının gömleğinin kan içinde kaldığını gördü.
"Antonio. Hayır!" Allegra yerde can çekişmekte olan Profesör Roselli'ye doğru koştu. "Ambulans çağırın" diye bağırdı. "Vuruldu."

Giorgio Felici, çabucak yangın merdivenine açılan kapıyı arkasından kapattı ve hızla otoparka yöneldi.
Roma
Kardinal Lorenzo Petroni, erkenden ofisine girmişti. Roselli'nin DNA'nın kökeni ve Omega Parşömeni araştırmasının sona erdirilmesi için daha iyi bir zaman seçilemezdi. Floransa'da bir otoyolda meydana gelen iki yüz araçlık zincirleme bir kazada on bir kişi ölmüş ve gazeteler birinci haber olarak bu kazayı vermişlerdi. Omega Parşömeni ile ilgili bir iki satırlık spekülasyonlar çıkmamış değildi, ama Petroni tıpkı bir önceki Papa'nın ölümü sırasında olduğu gibi, güçlü ipuçlarının yokluğu nedeniyle medyanın bu işin peşini kısa sürede bırakacağını çok iyi biliyordu.
Tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslandı. Başbakan Kardinal'di artık, Vatikan'a Katolik Kilisesi'nin ikinci en güçlü koltuğuna oturarak dönmüştü. Kesin iktidarı her geçen gün biraz daha yaklaşıyordu, bu düşüncenin yarattığı cinsel uyarılma, ona Karmela ile ilgili bazı düzenlemeler yapması gerektiğini hatırlattı. Bu ruhen düşük ama güzel rahibenin şehirde de onun maiyetine atanması gerekiyordu. Karmela'nın taşıdığı suçluluk duygusu Petroni'nin onun üzerindeki iktidarı demekti. Güzel bir kadını elde tutmanın en sağlam yolu buydu.

Petroni, iktidarının tadını çıkartmak istercesine deri koltuğunun kollarını okşadı. Masasının yükseltilmesi gerektiğini unutmamalıydı, sonra Vatikan Bankası ile ilgili aldığı notlara geri döndü. Bu aşırı temiz Garibaldi'yi görevden almanın zamanı gelmişti. Bankaya, kontrol edebileceği yeni bir direktör bulması gerekiyordu. Yaptığı titiz araştırmaya rağmen, muhasebe ve finans yönetimi üzerine iki üni-
263

versite bitirmiş bu sessiz rahibin geçmişinde en küçük bir açık bulamamıştı. Bir saat sonra Petroni sekreterinin düğmesine bastı.
"Monsignor Garibaldi'ye söyleyin gelsin."
Çift kapı açıldı ve Vatikan Bankası'nın başkanı, Başba-kan'ın şık ve geniş odasından içeri girdi.
"Pasquale, seni yeniden gördüğüme çok sevindim. Epeydir görüşmemiştik. Otur, lütfen." Monsignor Garibaldi kendisine gösterilen kocaman, kırmızı, yumuşak görünümlü koltuklardan birine oturdu.
"Teşekkür ederim Haşmedim," diye cevap verdi, Baş-bakan'ın göreve başladığının ikinci gününde neden kendisini çağırttığını merak ediyordu.
"Senin, Quito'daki Latin Amerikalı Piskoposlar toplantısı üstüne yazdığın raporu okuyordum ben de. Çok iyi yazmışsın, ama korkarım fazla bir şey değişmemiş."
"Çok üzücü bir durum Haşmetlim." Pasquele tedbirliydi, Petroniniri acımasızlığı ile ün salmış olduğunu gayet iyi biliyordu, belki de kilisenin prensi artık Güney Amerika'nın korkunç yoksul halkına biraz destek olmaya karar vermiş olabilirdi. "Vatikan Bankası'nın kaynaklarını daha iyi kullanarak ihtiyaçları olan programa nasıl destek olacağını anlatan bir yazı hazırlıyorum."
Petroni'nin bundan haberi vardı. Bu sıkıcı hümanist rahip, hiç kuşkusuz Bogota'nın merkezinde Vatikan Bankası'nın bir şubesinin açılması gerektiğini önerecekti.
"Bu çok ilginç olur Pasquale. Yazını bitirdiğin zaman lütfen doğrudan bana, benim dikkatime gönder. Maalesef bu koridorlarda senin düşüncelerine muhalefet edebilecek çok kişi var. Kutsal Babamızın kasasmı sanki kendi kasaları sanıyorlar, değil mi?" Petroni'nin diplomatik kahkahasında en küçük bir neşe pırıltısı yoktu.
264

"Elbette Haşmetlim. Anladım."
"işte seni bu yüzden çağırttım zaten. Bence Latin Amerika'daki sorunlarla daha yakından ilgilenmemiz lazım. Bağımsız bir görüş gerek bana. Acaba sen benim oradaki özel görevlilerimden biri olmayı kabul eder misin?"
Pasquale, çok şaşırmış ve iyice kaygılanmıştı. Vatikan Bankası'nın başına getireli daha iki ay bile olmamıştı çünkü.
"Ne diyeceğimi bilemedim Haşmetlim... Çok uzun sürer mi acaba? Banka... Yapacak çok iş var da..." Pasquale'nin içinden bir ses, açığa alındığını söylüyordu.
Petroni, gülümsedi, bu daha önce prova ettiği, güven verici bir gülümseme idi. Garibaldi'nin göstereceği tepkiyi tahmin etmişti zaten, önceden hazırladığı cevabı verdi:
"Beni bağışla Pasquale, ama bu görev için sadece meseleleri iyi anlamış birine ihtiyacım yok," dedi alnına vurarak, "meseleyi burasında hisseden birini istiyorum." Petroni yumruğunu sıktı ve cübbesinin içine soktu. "Bankacı bulmak kolay."
"Elbette Haşmedim." Pasquale sükûnede cevap verdi. "Ben her yerde hizmete hazırım." Bu Petroni'nin çok sık kullandığı bir cümleydi, ama o söylediği zaman bu kadar içten söylemiyordu. "Özel görevliler dediniz. Acaba başkaları da var mı?"
"Şu anda yok. Doğru insanları bulmamız gerekiyor, bu da zaman alır, bu yüzden mümkün olduğu kadar çabuk gitmeni istiyorum. Peru'ya gitmen için gereken ayarlamaları yapıyoruz, herhalde sen de oranın Bağımsızlık Hareketi'nin merkezi olduğu konusunda benimle hemfikirsindir."
Dışarıya hiç yansıtmamasına karşın Pasquale, tuhaf bir heyecan duydu. Peru! Orası, Bağımsız ilahiyat Hareketi'nin kurucusu Gustavo Gutierrez'in vatanıydı.
265

"Elbette Haşmetlim."
"San Joaqun de Omaguas. Ülkenin doğusunda bir kilise. Benden daha kesin isteklerin belirtildiği bazı yazılı emirler alacaksın kısa zamanda. Öncelikle, yerel halkla ilişki kurana kadar ve durumu ilk elden anlayana kadar sana bir idari bağımsızlık tanıyacağımı duymak herhalde seni sevindirir. Keşke Vatikan'ın tozlu koridorlarında tükeneceğime, senin yerine ben gitseydim, ama böyle söylediğimi sakın Papa'ya söyleme."
Petroni ayağa kalktı. Monsignor Garibaldi ile Papa'nın önümüzdeki beş yıl içinde birbirleriyle sohbet etme şansları sıfıra yakındı.
Pasquale Başbakan'ın odasından, kilisenin hizmetlerini 'yoksul' insanlara götürmenin, iktidar koridorlarında dolaşmaktan çok daha iyi bir şey olduğu duygusuyla çıktı. Ama 'birilerinin yolundan çekilmiş olduğu'na ilişkin sevimsiz bir duygu kendisini bir türlü bırakmıyordu. Bunun aslında bulduğu ya da daha doğru hesaplarda

aslında henüz bulamamış olduğu şeyle ilgili olduğunu anlamıştı, bu o kadar iyi ayarlanmış ve o kadar rahatsız edici bir yolsuzluktu ki, kanıtlamak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Peru'ya gider gitmez, Petroni'nin uzaktan araştırabileceği her şeyi değiştireceğine emindi. Eh diye düşündü acı bir ifadeyle, ben de gidene kadar biraz mesai yapar, her şeyin fotokopisini çekerim. San Joaqun de Omaguas ha? Böyle bir yeri daha önce hiç duymamıştı, Vatikan kütüphanesine yöneldi ve bir atlas çıkardı. Amazon'un en uzak köşelerinin, özellikle de kara yoluyla ulaşılmayacak bölgelerin ayrıntılı bilgilerine ulaşmak biraz zaman alacaktı.

Lorenzo Petroni, gün boyunca, aralıklarla, Roselli ola-

yıyla ilgili herhangi bir şey ortaya çıkıp çıkmadığına bakmak için haberleri izledi, ama otoyoldaki katliam gibi kaza, her şeyi gölgede bırakmıştı. Saat gece yarısına gelirken, Vatikan'daki dairesindeki geniş yatağa yattı ve sürekli gördüğü rüyalarla boğuşarak rahatsız bir uykuya daldı.

Lorenzo Petroni'nin rüyaları, bilinçaltına gizli anılarıyla ilgiliydi. Lorenzo, on yaşındayken yalnız bir çocuktu. Babası Emilio, ufak tefek, küçük kara bıyıklı, kel, çok öfkeli bir adamdı. Lorenzo'nun annesi Marietta ise çok uzun boylu, zayıf ve ürkek bir kadındı. Abruzzo Apennin'lerinin eteğinde küçük bir kasaba olan Pianella'da harap bir evde yaşarlardı. Emilio her gün, küçük arabasının bagajına ve arka koltuğuna doldurduğu ayakkabıları satmak için çevre kasabaların yolunu tutardı. Lorenzo zor ve huysuz bir çocuktu; istediği şeyi elde edene kadar yüzükoyun yatarak tepinir, sonra da uzun süre surat asardı; annesi ve babası arasındaki sürekli gerilimin nedeniydi. Zaman zaman Marietta, kocası Emilio ile birlikte yolculuğa çıkardı. Böyle zamanlarda Lorenzo, bekâr amcası Gustavo'ya bırakılırdı.

Petroni uykusunda inledi ve duvara doğru çekti kendisini, ama bunun bir faydası yoktu. Gustovo Amca yorganı açmış ve yatağa geliyordu yine.

iki gün sonra tekrar evine döner, korku içinde çarşaflarını toplayarak yıkar ve babasının dışarıdaki yıkık dökük tuvaletten çıkıp kendisini görmesinden korkardı.

"Hiçbir işe yaramayan bok!" diye haykırırdı babası, Lorenzo'yu saçlarından yakalar, sonra banyo kapısının arkasındaki çiviye asılı kocaman tokalı kemeri alırdı eline.

"Yine yatağını ıslattın değil mi? Değil mi? Cevap ver bana, Allahın belası köpek boku!"

Lorenzo hiçbir söyleyemez, altdudağı babasının onu

kocaman saman balyalarının üstünden ittiği gün olduğu gibi titrerdi.

Şrrakkk, şraaakk, şrrraaaakkk... Lorenzo hiç durmadan hıçkırırdı.

"Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun, hiçbir şeyi!"

"Emilio, lütfen..."Marietta, arka kapıdan çıkar ve oğlunu korumaya çalışırdı.

"Defol burdan lahana kafalı, yoksa seni de döverim. Senin oğlun ibnenin teki!"

Petroni çalar saatin sesiyle aniden uyandı. Yatağında oturdu, tere batmıştı. Babasına duyduğu öfke ve lanet, hiçbir şeyle geçmiyordu. Ruhunun derinliklerine kadar işlemişti.

25

Akra

Akra'yı çevreleyen sular sakindi. Yossi'nin komşusu Halil teknesini ödünç vermişti. Yandan valflı motor öksüre tıksıra çalışıyor, ağır tekneyi yavaşça limandan çıkarıyordu. Antik duvarlar sabah ışığıyla yıkanıyor, sakin yemyeşil sulara gölgeleri düşüyordu. Taştan mendireğe eski balıkçı tekneleri sıralanmıştı, palmiye ağaçlarının altında küme küme balık ağları göze çarpıyordu. Romalıların, gemilerini korumak için masif taşlarla çevreledikleri liman girişinde yalnız bir deniz feneri muhafızlık görevini yapıyordu.

"Halil, burnun beş yüz metre ötesinde iyi bir yer var demişti," dedi Yossi, önlerinde uzanan Akdeniz'i göstererek. "Bir süre orada demirleyelim, bakalım bir şey bulacak mıyız?"

Giovanni gözlerini kapattı ve sırtını teknenin vasistasına verdi. Güneş yüzünü ve çıplak göğsünü ısıtıyordu.

"Her zamankinden daha sessizsin Giovanni." Yossi gayet enerjik görünüyordu. Balığa çok ender çıkıyordu ve bu fırsatın tadını çıkartmaya kararlıydı.

"Güneşi içiyorum," dedi Giovanni tembel bir sesle.

"Zavallı Antonio Roselli'yi düşünüyordum." Giovanni, Omega Parşömeni ile ilgili sırrını Yossi ile paylaşmıştı. Profesör Roselli'nin öldürülmesi ikisi için de büyük kayıp olmuştu. "Bir yandan da düşünüyorum, işte buradayız. İnançlı bir Hıristiyan, inançlı bir Yahudi ve inançlı bir Müslüman, hayatı tehlikede olan tek canlı ise balıklar."

"Eğer doğru yeri bulabilirsem, birazdan öyle olacak," dedi Yossi ve motoru durdurdu.
"Şuradaki kovanın içinde canlı yem var, keyfinize bakın," Yossi, öbür ikisi daha oltalara yem takmadan oltasını attı, ama bütün hevesine rağmen hiç balık tutamayınca, konu politikaya kaydı.
"Sence barış görüşmeleri için ortak bir zemin var mı, Ahmet?" diye sordu Giovanni.
"Var," diye cevapladı Ahmet. "Ama her iki tarafın da sahici olması gerekiyor. Biz İsraillileri sık sık eleştiriyoruz, ama kendi arka bahçemize de bakmamız lazım. Filistin Kurtuluş Örgütü, bir barış anlaşmasını, Filistin'in tamamını ele geçirmek için ilk adım olarak gördüğünü saklamıyor. Arafat ve Filistin Kurtuluş Orgütü'nden Fatah için, mesele sadece vatan değil, iki uygarlık arasındaki savaş... Araplar ve Siyonistler arasında yani. Onlar için sadece tek bir kabul edilir çıkış yolu var: İsrailliler, Demokratik Filistin Devle-ti'nin vatandaşları olarak kalacaklar. Bu devlet, Arap ve Müslüman bir vatanın ayrılmaz bir parçası olarak görüldüğü için de, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek."
"Başkanlığa adaylığını koyacak mısın?"
"Şu anda değil, ama düşünüyorum tabii. Eğer Arafat bir gün giderse, ben de harekete geçerim, sessiz sedasız destek topluyorum bir yandan. Peki ya sen? Giovanni yeni bir parti kuracağını söyledi."
Yossi olumlu anlamda başını salladı. "Ne İşçi Partisi ne

de Likud Partisi bu memlekete barış getirebilir. Çünkü ilk ve en önemli görev, sıradan İsraillileri bir Filistin Devle-ti'nin gerekli olduğu konusunda ikna etmek. Vatanı olmayan bir insanın ruhu da olmaz." Bu, Yossi'nin sık sık tekrarlamaktan hoşlandığı bir cümle idi. "Bunun karşılığında da Filistin halkının bir Yahudi Devleti'nin var olma hakkını da tanımaları gerekir."
"Eğer barış getirecekse, birçok Filistinli buna razı olur," diye cevap verdi Ahmet. "Bana sorarsan, üç önemli konu var, yeni İsrail yerleşimleri, İsrail'e karşı savaşta her şeylerini kaybetmiş olan sekiz yüz bine yakın mültecinin dönüşü ve Kudüs. Mesela sen yeni yerleşimler konusunda ne yapacaksın?"
"İşte bu, İsraillilerin uzlaşması gereken bir konu. Yıllardır, Filistin topraklarında, Batı Şeria'da ve Gazze'de gayet saldırgan bir politika izliyoruz. Sizin zeytinliklerinizi yerle bir ettik ve birçok Filistinlinin toprağında tarım yapmasını engelledik."
"Bu çok önemli bir mesele Yossi," dedi Ahmet. "Biz, İsa'dan, Muhammet'ten hatta İbrahim'den öncesinden beri çiftçilik ve zeytincilik yapıyoruz."
"Bu politik bir strateji Ahmet. Filistin'den geriye kalanı yavaş yavaş ele geçirmek... Ve çok büyük bir hata. İçten içe büyük bir kızgınlığa ve umutsuzluğa yol açıyor. Bir faydası da yok. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan bir insan, kolayca şiddete yönelebiliyor. Ama aynı şey, Filistin topraklarına yerleşmelerine izin verilenler için de geçerli, onlar da acı çekiyor. Biz onlara tazminat ödeyerek, İsrail'e yeniden yerleşmelerini sağlayacağız."
"Peki ama 1948'de ve sonraki dönemlerde sürgüne gönderilen Filistinliler ne olacak?"
"İşte bu her iki tarafın da üzerinde uzlaşması gereken

bir konu. Bazen gerçeklerle yüzleşmek zorundayız. 1948 savaşı sırasında yerlerinden edilmiş olan altı yüz bin Filistinlinin, artık var olmayan ya da yarım yüz yıl önce israil tarafından işgal edilmiş topraklara geri dönmesinde ısrar etmenin hiçbir faydası yok," dedi Yossi. "Her iki tarafta da yeni bir Filistin Devleti kurulması gerektiğini ve bu insanların bu devletin vatandaşı olması gerektiğini düşünenler var. Bence bu üzerinde durulması gereken bir zemin."
Ahmet düşünceli görünüyordu. "Ya Kudüs?" diye sordu.
"Kudüs. Ah Kudüs."Yossi içini çekti. "Biri bir keresinde, dünyada bu kadar duygu yüklü bir şehir daha yok demişti. Bizim tarafta, Kudüs'ün bir santimini vermeyecekler çoğunlukta, ama eğer bu ölüm döngüsü kırılacaksa, her iki taraf da biraz verecek. Her iki taraf da Kudüs'ün tamamına sahip olamaz."
"Uluslararası bir şehir mi olsun yani?"
"Bu şart değil. Aslında Kudüs, dünyadaki inançlı insanların tümüne ait bir şehir. Varılacak bütün barış anlaşmalarının kutsal yerlerin birbirine entegre olmasını sağlaması ve bütün inançlardan insanların buralara rahatça ulaşabilmesini garanti etmesi gerekiyor. Kudüs, Eski Kudüs'ten çok daha büyük ve bence çözüm de daha büyük bir Kudüs çözümünde yatıyor. Bu utanç verici duvarı yıkmayı ve Kudüs'ün doğusundaki El Kud'ü de Filistin'in başkenti olarak tanımalıyız bir kere. Ama siz de Batı Kudüs'teki Ye-rushâlâyim'i bizim başkentimiz olarak kabul etmelisiniz."
Peki ama "Mount Tapınağı ve Batı Duvarı ne olacak?" diye sordu Ahmet.
"Eski Kudüs meselesi kolay çözülecek bir mesele değil," dedi Yossi. "Prensip olarak, eğer ben seçilirsem, Filistinlilerden El Küd'deki Mount Tapınağı için hükümranlık

hakkı isteyeceğim, sizde Yerushâlâyim'deki Batı Duva-rın'da aynı hakka sahip olacaksınız. Peki siz militanlar konusunda ne yapacaksınız?"
"Bence görüşmeler, gerçek bir Filistin Devleti'nin kuruluşu kararı ile sonuçlanırsa, militanlar da yola gelir," diye cevap verdi Ahmet. "Kolay olmayacak, ama eğer seçimi kazanırsam, burada konuştuğumuz türden ilkeler üzerinde bir anlaşma sağlayabileceğimi sanıyorum. Eski Kudüs israil'de mi kalacak, Filistin'de mi?"
"Şu anda buna ne sen ne de ben karar verebiliriz, ama ben son anda yaşanacak bir aksilik yüzünden barış şansının heba olmasını hiç istemem. Bence milli sınırları olduğu gibi bırakmak lazım ki son dakikada her iki taraf da, iyi niyet belirtisi olarak verebileceğini versin. Balık vuruyor!" Yossi dalgın dalgın boş oltaya baktı.
"Yine çaldılar."
Giovanni gülümsedi. Çalınmış bir karides. Acaba bu ikisi diye düşündü, barışı uzun zamandır bir zindana tıkmış çıkarmayanların elinden çalmayı başarabilecekler miydi?

26
Roma
"Giovanni, haydi gel."
Vatikan'ın Hıristiyan olmayanlar dairesinin başı Kardinal Salvatore Bruno, masasından kalktı, Giovanni'yi omuzlarından yakaladı ve iki yanağından öptü. Sonra iki elini ellerinin arasına aldı.
"Roma'ya hoş geldin!"
Salvatore iri bir adamdı. Altmışlarını geçmişti, esmer yüzü kırışmış, yaşlı ela gözleri nazik ve bilgece bakıyordu. Seksen yaşına geldiğinde hiçbir görev için adaylığını koyamayacak ve bilgeliğine fazlasıyla ihtiyaç duyulacaktı. Salvatore Bruno, Kutsal Kilise'nin diğer dinlerle de uzlaşması gerektiğini düşünen ve aralarında Piskopos O'Hara'nın da bulunduğu Vatikan dışı bir grup tarafından ikna edilerek, Roma'ya istemeye istemeye gelmişti. Piskopos O'Hara ve Salvatore, akıllı ve genç Giovanni'nin oynayabileceği rol üzerinde epeyce konuşmuşlardı. Her ikisi de Giovanni'nin gelecekteki rolünü hissedebiliyorlardı.
"Seni burada görmenin beni ne kadar memnun ettiğini anlatamam. Oturmaz mısın?"

"Teşekkür ederim Haşmetlim. Nasılsınız? îyisinizdir umarım."
"Bir şikâyetim yok" dedi, gözlerini kırpıştırıp göbeğine vurarak. "Söyle bakalım şu diğer dinler meselesi hakkında oturup biraz düşündün mü?"
"Evet Haşmetlim, ama benim de tavsiyelere ihtiyacım olacak. Buralardan epeyce uzak kaldım, doğrusunu isterseniz, bu proje beni şaşırttı aslında. Ben kilisenin tavrının yani... Şey..."
"Daha katı olduğunu mu sanırdın?" Kardinal Bruno kıkırdayarak Giovanni'nin cümlesini tamamladı. "Ben bu konuda çok da kaygılı değildim. Kutsal Baba'mız, diğer dinlerin önemini her zaman bilmiştir, tabii her zamanki kişilerin bu konuya gayet ateşli bir muhalefeti yok değil." Salvatore otuz beş senelik hizmetçisine çay getirmesini işaret etti. "Teşekkürler Hemşire Maria, ben koyarım. Elimi bu işe bulaştırmazsam olmaz," dedi yine kıkırdayarak ve kadının çekilmesini bekledi.
"Başbakana çok dikkat et. Seni tanıyan herkesten farklı olarak, o senin bu projeye atanmandan pek memnun kalmadı, ama sen onunla daha önce çalışmıştın, herhalde olaylara nasıl baktığını gayet iyi biliyorsun. Beni aradı." Salvatore'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi, "ve seni sık sık yolculuğa yollamamı tembih etmeyi ihmal etmeyerek, tebriklerini iletmemi söyledi. Onun bu tembihini dikkate alacağız. Seyahat konusunda tabii, ama bizim amacımız Başbakan'ı idare etmek olmayacak."
"Galiba pek anlayamadım Haşmetlim."
"O senin Roma'da mümkün olduğunca az kalmanı istiyor. Kardinal Petroni gibi güvensiz insanlar, senin gibi yetenekli ve yeterli bir insanı her zaman kendi pozisyonlarına karşı bir tehlike olarak algılarlar."

Giovanni, Lorenzo Petroni'nin ilk kez güvensiz olarak tanımlandığını duyuyordu. Galiba bu yaşlı adam, insan ruhu hakkında bir şeyler biliyordu.
"Roma'da kaldığın sürece Kardinaller Meclisi'nden başkalarının da dikkatini çekme ihtimalin var, bu durumda Peter'in Anahtarları açısından potansiyel bir aday olabilir-
yy
sın.
Giovanni güldü. "Ben Kardinal Petroni'nin böyle bir kaygısı olduğunu hiç sanmıyorum."
"Ben sanıyorum Giovanni." Salvatore'nin gözlerinde hınzırlıktan eser yoktu artık. "Bu şahane kilisenin tarihinde gördüğü en iyi papalar, kendilerini hiçbir zaman bu makama aday görmeyenlerden çıkmıştır. XXIII. Jean, bunlardan biriydi. Kardinaller Meclisi, yaşlı bir adamı seçip kontrolü elde tutacağını sandı ama bak neler oldu."
"Vatikan II"

"Değişim rüzgârları," diye onayladı Kardinal Bruno. "Kırmızılı ihtiyarların bir kısmı, o günden beri şişeden çıkan cini yerine tıkmaya çalışıyorlar. Ben XXIII. Jean'u büyük bir sevgi ile hatırlıyorum. Kardinaller Meclisi'nin dikkatini darmadağın ederdi, hiç haber vermeden bakanlıklara gider, oradaki memurlarla sohbet ederdi. Roma Emniyet Müdürü yılmıştı," dedi Salvatore, bu büyük adamı sevgiyle anarak. "Papa XII. Pius gibi adamlar zamanında, Pa-pa'nın Vatikan'dan çıkışı günlerce prova edilirmiş, bayraklar, bandolar, muhafız alayları, bir şaşaa, bir şaşaa. XXIII. Jean gibi adamlar böyle şeyleri sevmez."
"1958'de siz mecliste miydiniz?"
"Ben ilahiyat Bakanlığı'nda çalışan sıradan bir rahiptim. Keşke yine öyle olsam," dedi Salvatore özlem dolu bir sesle. "O seçildiğinde ben buradaydım. Roncalli, yani XXI-II. Jean, herkesin üzerinde uzlaştığı adaydı. Hiçbiri bilmi-

yordu ama Haşmetli, gayet güçlü bir kaplandı. Senden bir söz istiyorum Giovanni. Eğer sana Peter'in Anahtarları teklif edilecek olursa, kabul edeceksin."
"Haşmetlim, ben..."
"Biliyorum, biliyorum. Bu senin aklından bile geçmedi, ama eğer sana teklif edilirse, bunun mutlaka bir nedeni vardır."
Giovanni, Kardinal Bruno'nun kafası bu yeni projeyle dolu olarak çıktı. Peter'in Anahtarları, aklının köşesinden bile geçmemişti. Farkında olmadan düşünceleri yine Alleg-ra'ya kaydı, acaba onunla Milano'da buluşsa mıydı, ancak hemen böyle bir şey yapmamaya karar verdi. Allegra'nın onun neden kiliseden ayrıldığını anlatmaya zorlanmasını istemiyordu. Beklemeye karar verdi.
Yolları tekrar kesişene kadar epeyce bir zaman geçecekti. O günden sonra, uluslararası bilim dünyası, aralarında son derece yetenekli Doktor Allegra Bassetti diye birinin de bulunduğundan haberdar olacak, Roma dışındaki Kardinaller de Kutsal Kilise'nin saflarında son son derece akıllı bir rahip olduğunu öğrenecekti. Bu rahip, Kardinal Bruno sayesinde bir iki basamak daha adayacak ve Başpiskopos olacaktı, iki farklı yolda yükselmekte olan bu iki yıldızın yolu Kudüs'te Alfa ve Omega olarak kesişecekti.

r

ı
S

O O CU

a

27
Langley, Virginia
Mike McKinnon El Kaide'nin nükleer kapasitesi hakkında yazılmış son istihbarat raporlarını taradı, ilk rapor, Afganistan'ın başkenti Kabil'de faaliyet gösteren CIA ajanından geliyordu. McKinnon, geçmişe dair özeti atladı. Usame bin Ladin'in nükleer niyederini kanıdayan belgelerin bulunmuş olmasından haberi vardı. Amerika Birleşik Devletleri'nin Afganistan'ı işgalinden sonra, bir grup gazeteci, Kabil'in nispeten daha iyi mahallelerinden biri olan Wazir Akbar Khan'daki bir evde insanın tüylerini ürperten bazı belgeler bulmuşlardı. Belgelerin arasında, nükleer bir padama için gereken sıkıştırılmış plütonyum şemaları bulunuyordu.
ikinci bölüm 'ilgili kişi- Dr. Hüseyin Tretyakov' başlığını taşıyordu. McKinnon fotoğrafı hemen hatırladı. Tretyakov ile Londra'da nükleer silahlardan arınma ile ilgili bir konferansta tanışmıştı. Hüseyin Tretyakov kısa boylu, kır saçlı ve geniş omuzlu bir adamdı. Sert, köşeli bir yüzü, geniş alnı ve hiçbir ifade barındırmayan açık mavi gözleri vardı. Kalın kara bıyığının ardındaki dişleri, yıllar boyu filtre-

siz sigara içmekten sararmıştı. Dr. Tretyakov, Sovyetler Birliği'nin en parlak nükleer fizikçilerinden biriydi. Bir zamanlar tabii ki. Şu anda Kremlin ve CIA'nın 'en çok arananlar' listesinde yer alıyordu. McKinnon, aşağıdaki

özgeçmiş notlarına dikkatle baktı. 1946'da Çeçenistan'da Groz-ni'de doğmuştu. İki doktorası vardı, bunlardan biri plütonyum içeren silahlar üzerine, diğeri de nükleer füzyonun taktik araçlar üzerinde kontrolüne dairdi. İş hayatı bölümünde, Ural bölgesinde yer alan Chelyabinsk'de Deneysel Fizik Araştırma Enstitüsü, Kyzltsk Gölü'ndeki Chelya-binsk-65 plutanyum reaktörü ve Kuzey Kutup dairesinin kuzeyindeki Novaya Zemla'daki merkezi deneme alanı göze çarpıyordu. Resmi özgeçmişinde hiç yer almıyordu, ama CIA, dolayısıyla da McKinnon, Doktor Tretyakov'un nükleer bavul bombalarının geliştirildiği Zlatoust yakınlarındaki çok gizli silah üretim tesislerinde epeyce bir zaman geçirdiğini biliyorlardı.
Mike McKinnon, renkli fotoğrafa dikkatle baktı ve Tretkayov gibi yetenekli ve bilgili bir adamın, birikimini neden bu kadar kötüye kullandığını bildiğini düşündü. Mike, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra, Tretyakov'un yüzlerce bilim adamı ile birlikte işsiz kaldığını biliyordu. Bunun da ötesinde, 1994 yılında Boris Yeksin, Çeçen Devlet Başkanı Cahar Dudayev'in bağımsız bir Çeçenistan kurma talebini vahşice bastırmıştı. Yeni yıla girilirken Grozni bombalanmış, ama Çeçen ayrılıkçılar, Rus tanklarına, zırhlı araçlarına ve Rus birliklerine ağır kayıplar verdirerek bütün güçleriyle direnmişlerdi. Bunu izleyen korkunç günlerde Hüseyin Tretyakov karısını ve üç küçük kızını kaybetmişti. Birbirine çok bağlı, inançlı Müslüman bir ailesi vardı, ama şimdi bu aile -yetim olan Hüseyin'in hayatta bildiği tek aile- artık yoktu. Amerika Birleşik Devletleri, Başkan
282

Dudayev'in Çeçenistan'nın bağımsızlığını tanıma talebini red ettikten sonra, nükleer bavul bombalarını satışa çıkarma tehdidi Dr. Tretyakov tarafından desteklenmişti. Artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Tretkayov'un bu çabaları görmezlikten gelinemezdi, ama Pentogon koridorlarındaki birçok kişiden farklı olarak McKinnon için, Tretyakov'un davranışlarının altında yatan nedeni bilmek önemliydi. Başkan Vladimir Putin, diye düşündü Mike üzüntüyle, öncekinin bıraktığı Çeçenleri yola getirme işini devralmış ve Doktor Hüseyin Tretyakov, El Kaide'nin kollarına itilmişti. Raporun sonuç bölümü iyice ürpertici idi.
Tretyakov'un şu anda nerede olduğu bilinmiyor. En son, Pakistan'ın kuzeybatı sınırındaki Peşaver'de görüldü. Henüz doğrulanmayan bazı haberlere göre, kendisinin nükleer bavul bombalarının bir kısmını satın almak isteyen Abdül Musa Beşir ve diğer El Kaide liderleri ile bağlantısı var. Bu bombaların Tretyakov'un elinde olduğu biliniyor.
Mike McKinnon'un yüzündeki ifade kaygılıydı. O akşam erken saatlerde, Yossi Kaufmann tarafından yazılmış, Omega Parşömeni ve Islami nükleer faktör konusunda bir rapor okumuştu. Bu bir tesadüf müydü yoksa çok açık bir bağlantı mıydı? Bunu merak ediyordu.
283

28
Milano
Allegra artık kendisi için çok tanıdık olan koridorları geçerek Rektör Yardımcısı'nın odasına doğru yürüdü. Antonio Roselli'nin öldürülmesinin üstünden on beş yıl geçmişti, ama Allegra sevgili öğretmenini hâlâ çok özlüyordu. Roselli'nin öldürülmesinin nedeninin Omega Parşömeni'nin içerdiği sırları ortaya çıkarmak olduğunu biliyordu. Kardinal Petro-ni'nin bu işte parmağı mutlaka vardı. Allegra ve Giovanni, Omega Parşömeni'ndeki sırları ortaya çıkarmaya her zamankinden daha da çok kararlıydılar, ancak Vatikan'ın kemerli koridorlarında fırtına gibi esmekten başka fazla bir şey yapamamışlardı. Ancak bu durum artık değişecekti.
"Beni mi görmek istediniz Profesör Gamberini?" Allegra Rektör Yardımcısı'nın odasının kapısından içeri başını sokarak sordu.
"îçeri gel Allegra, otur."
Profesör Gamberini, düzgün taranmış siyah saçları, terzi elinden çıkma takım elbisesi ve pırıl pırıl cilalı ayakkabı-larıyla Profesör Roselli'nin tam tersiydi. Ama nazik tavırları ve açık fikirliliği Allegra'ya hüzünle sevgili profesörünü hatırlatıyordu. Gamberini, Allegra'yı çalışmalarında her za-
284

man destekleyerek ve uluslararası alanda giderek büyüyen şöhretine kol kanat gererek sevgili hocasının yerini almıştı.
"Hiç Kudüs'te bulunmuş muydun?" diye sordu Gamberini, doğrudan konuya girmişti.
Allegra'nın aklına hemen Giovanni geldi ve kalbi yerinden hopladı. İki yıl önce başpiskopos olduğunu duymuş ve düşmanları Kardinal Petroni'nin bu atamaya şiddede karşı çıktığını ancak hiçbir şey yapamadığını duyarak içi rahatlamıştı.
"Hayır... Neden sordunuz?" diye cevap verdi, bu sorunun arkasından ne geleceğinden emin değildi.
"Dünyanın en güzel şehirlerinden biridir," dedi Profesör Gamberini. "ibrani Üniversitesi, arkeoloji dalında iki kişiye burs veriyorlar. Ölü Deniz Parşömenleri üzerinde dört yıl sürecek ücretli bir çalışma öneriyorlar. Burs iki kişilik, biri İsrailli bir akademisyen için, diğeri de ülke dışından gelecek bir akademisyen için. Ne dersin?"

"Kim, ben mi?" diye cevap verdi Allegra. Acaba Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili araştırması yeni bir noktaya mı gelmişti?
Profesör Gamberini etrafına baktı. "Bu odada bir başkası yok sanırım," dedi gülümseyerek. "Bursu veren kurulda Profesör Kaufmann adında israilli bir arkeolog var. Profesör Roselli'nin eski bir arkadaşı, senin adını veren o olmuş. Onu seveceksin bence. Ayrıca Ibranicede öğrenmiştin öyle değil mi?"
"Lisansüstü eğitimi sırasında seçmeli dersti, ama üstünden çok zaman geçti. Seçici Kurul ne zaman toplanacak Profesör, benim hazırlanmam lazım." Allegra'nın kafası çalışmaya başlamıştı bile.
"israilli bir akademisyen seçilmiş bile. David Kaufmann, Profesör Kaufmann'ın oğlu, tabii Profesör Kauf-

mann kurul sırasında onu desteklemeyecektir doğal olarak. David'in çalışmalarını biliyorum, kendi alanında son derece başarılı bir arkeolog ve bekâr," diye ekledi yaramaz bir ifade ile. "Senin meselene gelince, Yossi Kaufmann ile görüştük bile."
"Anlayamadım. Profesör Kaufmann ile hiç tanışmadık ki," diye cevap verdi Allegra, israilli akademisyenin medeni durumu ile ilgili yapılan imayı duymazlıktan gelerek. Allegra bir erkekle ilişki kurmak gibi bir olayı yıllar önce gömmüştü, şu anda böyle bir şeyi düşünmeye de hiç hazırlıklı değildi.
"Senin adın, benim İsrail'e yaptığım son yolculukta gündeme geldi. Senin DNA ve Ölü Deniz Parşömenleri üzerine yaptığın araştırmalar çok ilgisini çekmiş. Doktora tezinin bir nüshasını da ona göndermiştim, adaylığını değerlendirmek için onu kullandı zaten. Akademik Kurul'a da bu durumu açtım, eğer seçilirsen sana dört yıl ücretli izin vermeyi kabul ettiler. Ölü Deniz Parşömenleri'ne ulaşmak için Kitap Tapınağı Müzesi'nin izni gerekiyor, ama anlaşıldığı kadarıyla Rockefeller Müzesi'nde bulunanlarda bazı sorunlar var. Müze yönetiminden Monsignor Loner-gan diye biri epeyce zorluk çıkarıyormuş. Her zaman yaşanan malum akademik kıskançlıklardan herhalde, ama seni çok zorlayacağını sanmam bu durumun, başarılı olursan tabii ki," diye ekledi sıcak bir gülümseme ile.
Allegra, Rektör Yardımcısı'nın odasından çıktığında Kudüs, Beytülhayim ve Kutsal Topraklar kafasının içinde dönüyordu. Kim bilir belki de Omega Parşömeni'ni bulmak orada daha kolaydı. Giovanni herkesi tanıyor diye düşündü, sonra kendini topladı.
"Kendine gel kızım," dedi kendi kendine "Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili bir bursu İtalyan bir bilim insanına asla vermezler."

29
Kudüs
Monsignor Derek Lonergan berbat bir baş ağrısı ile uyandı. Oda gözlerinin önünde yavaş yavaş belirene kadar bekledi. Başucundaki eski saat sabahın 4'ünü gösteriyordu. Saate hiçbir şey algılayamadan baktı. Dilini damağında şaklattı. Ağzı kuruydu. Başını yastığından kaldırır kaldırmaz bir şangırtı duyuldu. Boş viski şişesi, seramik döşemeye düşmüş ve kırılmıştı.
"Si.tir" diye söylendi.
Derek Lonergan ayaklarını yavaşça yataktan aşağı indirdi, sandalederi hâlâ ayağındaydı, üstünde cübbesiyle sızmış, bol cübbe, gece dönüp dururken sıkı sıkı vücuduna sarılmıştı.
"Bu cübbeyi de s.keyim" diye küfür etti yine. Başını iki elinin arasına aldı, yataktan kalktı ve odasının penceresine doğru yürüyerek L'Ecole Biblique et Archeologique Fran-caise de Jerusalem'in duvarlarının yanındaki sokağa baktı. Güneş kırlaşmaya başlamış kızıl sakallarına düştü ve kel kafasıyla pembe beyaz yüzünü ısıttı. İçişleri Bakanlığı'nın önünde uzayan Filistinli kuyruğuna ve ellerinde Uzi'lerle

onları gözlemekte olan israilli askerlere baktı, güneş çoktan bahçe duvarlarını aşmıştı.
"S.ktir" diye ağzının içinde geveleyerek küfretti yine. Sabah toplantısını kaçırmıştı, bir öncekini de kaçırdığı gibi. Hiç kuşkusuz direktörden fırça yiyecekti. Peder Franci iş verimliliğini haftada kaç toplantı yaptığı ile ölçüyordu. Allahın belası herif s.ktirsin, hepsi s.ktirsin. Eğer Vatikan onun bu cehennem deliğinde çalışmasını, gizli sırlarını korumasını ve değerli kilise dogmasını etkileyecek tek satırın bile dışarı sızmasını engellemesini istiyorsa, bu işi kendi bildiği gibi yapacaktı. Arkeoloji ve jeoloji üzerine iki doktora bunu mümkün kılıyordu, kimse ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Kardinal Petroni, belki tam bir baş belasıydı, ama Tanrı onun da belasını versindi.

30

Roma
Başbakan'ın odasında fırlatılan kâğıtlar, hışırtı ile duvara çarptı ve kalın mavi halının üstüne sessizce düştü. Öğleden sonra önüne gelen iki yazışma, Başbakan'ın neredeyse çıldırmasına neden olmuşta.
Birinci yazıda, Kardinalliğe yükseltilen başpiskoposların isimleri yer alıyordu. Listenin başında Venedik Kardinali yapılan Giovanni Donelli yer alıyordu.
Kardinal Petroni, cilalı masasının üzerine parmaklarını vurarak Giovanni Donelli'nin atanmasının yaratacağı tehlikeler üzerine düşünmeye başladı. Bu güne dek Papa seçilmiş birden fazla Venedik kardinali olmuştu. Bunlardan biri Papa XIII. Jean, diğeri de Albino Luciani idi. Petroni masasının sol tarafındaki çekmeceyi açtı ve küçük kara kaplı defterini çıkardı, Donelli adını buldu ve Giovan-ni'nin adının yanına hasede üçüncü bir yıldız ekledi ve 'hâlâ B listesinde, ama dikkatle takip edilecek, Kurul'da adından çok söz edilmeyecek. Çok fazla tanınmıyor.' Eklediği son not, son derece ender yaptığı değerlendirme hatalarından biriydi. Petroni'nin öfkesi artık hata yapmasına neden

oluyordu. Defteri yerine koydu, çekmeceyi kilitledi ve önüne kendisini kızdıran diğer yazıyı çekti. Bu insanı çileden çıkaran o Yahudi'den, ibrani Üniversitesi'ndeki Profesör Kaufmann'dan gelen bir mektup.
Sayın Kardinal Petroni,
Bu yılki Medina Arkeoloji Bursu'nun Milano Devlet Üniversitesi'nden Doktor Allegra Bassetti'ye verildiğini size bildirmeyi görev sayıyorum.
Sizin de bildiğiniz gibi, bu son derece prestijli burs sayesinde, adayımız, elimizde bulunan parşömenleri inceleme imkânına kavuşmuştur. Rockefeller Müzesi'nde bulunan parşömenlere ulaşmakla ilgili gereken görüşmeleri de başlatmış bulunmaktayız. Medina Arkeoloji Bursu, dünya çapında büyük bir ilgi uyandırmaktadır ve bursu kazanan bilim insanları büyük bir dikkatle seçilmektedir...
Vatikan'ın Ölü Deniz Parşömenleri'ne gösterdiği hassasiyeti dikkade göz önünde bulundurmaktayız. Ancak, Doktor Bassetti'nin yerine Katolik bir akademisyenin seçilmesi konusundaki ricanızı, önerdiğiniz adayın son derece güçlü referansları olmasına rağmen ne yazık ki kabul edemiyoruz. Doktor Bassetti çok büyük bir potansiyel taşımakta olan çok parlak bir bilim insanıdır. Kendisi burs kurulu tarafından oy birliği ile seçilmiştir.
Saygılarımla Yossi Kaufmann ibrani Üniversitesi Scopus Dağı

Petroni seçeneklerini gözden geçirdi. Bu baş belası kadının ve İsrailli akademisyenin Rockefeller'deki parşömenlere ulaşması kesinlikle büyük bir hata olurdu. Tom Schwe-iker bu dünyada var olduğu sürece varlığı büyük bir tehditti; İsrail Eski Eserler Bakanlığı'na gereksiz yere koz verebilirdi. En doğru tavır Lonergan'a tartışma konusu olan parşömen parçalarına ulaşmayı engellerken, sanki işbirliği içindeymiş gibi davranmasını söylemek olacaktı. Saatine baktı. Kudüs'te saat beşti, Lonergan'ı şu anda aramanın hiçbir anlamı yoktu. Amerikan Colony Hotel'in barında olduğu kesindi. Lorenzo Petroni, Lonergan'ı daha ayık olması muhtemel sabah saatlerinde aramayı karar verdi. Petro-ni'nin gözlerini bir an öfkenin kızıllığı kapladı, pençelerini bir masumun etine batırma isteği yükseldi içinden. İktidarı tehdit altındaydı ve öfkesi karar verme yetisine zarar veriyordu. Peter'in Anahtarları her zamankinden daha uzakta duruyordu şu anda. Öfkenin kızıllığı hafifledi ve Petroni kontrolünü tekrar kazandı.
Lonergan. Kudüs'teki bu şişko ve fiyakalı papazla iş yapmaktan nasıl da bıkmıştı. Akademisyen papazlar, işe yaramaktan çok dert çıkarıyorlardı. Hepsi çok kendini beğenmişti. Ancak şu anda Lonergan'ın akademik nitelikleri Petroni'nin işine yarıyordu. Bu değersiz papazı Rockefeller Müzesi'nde tek bir nedenle tutuyordu. Vatikan'ın Ölü Deniz Parşömenleri'nin yaşı ve kökeni ile ilgili dikkatle oluşturmuş olduğu 'konsensus'u korumak için. Lonergan mükemmel bir kukla idi. Petroni de bu değersiz yaratığı bu yüzden korumuştu zaten. Kırk yıl önce İdaho'daki o şirret kadın, küçük çocukları taciz eden papazın yaptıklarını telafi etmek için Vatikan'ın yaptığı cömert teklifi reddetmişti. Bölge diyakozu bu meseleyi halletmekte beceriksiz kalmış ve bu beceriksizlik Kutsal Kilise'yi ciddi ciddi tehdit eder

hale gelmişti. Bu yüzden işi Vatikan ele almış ve henüz çok genç olan Piskopos Petroni hasar tespit ve Kutsal Kili-se'nin imajını korumakla görevlendirilmişti. Çoğu kişi papazın atılmasını ve ailelerden içtenlikle özür dilenmesini teklif etmişti.
"Benim korkum bunun başkalarını da cesaretlendirmesi. Önüne gelen Kutsal Kilise'ye karşı böyle korkunç suçlamalarla gelirse ne olacak? " demişti Petroni. O zamanki Başbakan Kardinal, iddialara konu olan papazın Ro-ma'ya çağrılmasına karar verdi. Petroni, papazla yüz yüze konuşacaktı. İktidarını ilk kez bir insan üzerinde kullanıyordu, ileride bundan pişmanlık duyacaktı.
"Ortadoğu'ya gönderileceksiniz," dedi Petroni kuru bir sesle. "Mar'Oth köyünde pek bilinmeyen bir kiliseye. Bu talihsiz olay unutulmaya yüz tutunca, Kudüs'teki L'Eco-le Biblique'de arkeoloji üzerine doktora yaparsınız. Eğer başarılı olursanız, size yapacağınız işi bildiririz. Karşılaştığınız bu suçlamanın ilk kez olmadığı

gözümden kaçmış değil. Geçmişinizin daha fazla insan tarafından bilinmesi, kafamda sizin için düşündüğüm işe zarar verebilir, Kutsal Kilise'ye verebileceğiniz zarar ise asla kabul edilemez. Sizi bu tür suçlamalara karşı korumak için yeni bir kimlik vereceğiz. Gerekli belgeler bu zarfın içinde." Papaz bu şekilde sorgulanmış ve Filistin'de Batı Şeria'da küçük bir kiliseye sürülmüştü. Şu anda Vatikan'ın elinde niyetine ve amacına uygun, yepyeni ve tertemiz bir papaz vardı... Peder Derek Lonergan. Eğer doktorasını başarı ile verirse, Petroni onu Ölü Deniz Parşömenleri ile Omega Parşömeni'ni kontrol etme stratejisinin bir parçası olarak kullanacaktı.
Medya, olayla ilgili hiçbir yorum ve iz bulamayınca işin peşini bırakmıştı. Petroni de böyle yapacaklarını tahmin ediyordu zaten. Olayın ortaya çıkmasını sağlayabilcek dos-
292

ya Petroni'nin kasasında kilitliydi. Strateji gayet güzel işlemiş ve Kardinaller Meclisi durumun farkına bile varmamıştı. Genç Piskopos Petroni'nin, Vatikan'ın Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili olarak çıkarlarını korumak üzere Pontif-lik İncil Komisyonu'na atanması derhal kabul edilmişti.
Lonergan iki yıl sonra doktorasını tamamlamış ve L'Ecole Biblique ile Vatikan temsilcisi olarak Rockefeller Müzesi'ne atanmıştı. Peki ama Lonergan'in en sevdiği barda neler olup bittiğini biliyor muydu ki? Petroni kaygıyla düşündü. Planı yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı artık.
293

31
Kudüs
Yüz yıllık pembe taş döşemeleri ve alçak kemerleriyle, American Colony Hotel'in barı 'Kiler,' Derek Lonergan'ın sık sık uğradığı yerlerden biriydi. Bir saat kadar önce, Kudüs'ü ziyaret eden bir grup gürültücü gazeteci ile birlikteydi. Ama şimdi tek başına oturmuş içiyordu.
"Biri sizin Ölü Deniz Parşömenleri'nden söz ettiğinizi duymuş Monsignor Lonergan. Size bunu vermemi söyledi," dedi Abdullah alçak sesle. Ufak tefek Arap barmen, ona katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. Derek Lonergan, çi-pil gözlerini kısarak eline tutuşturulan pis kâğıt parçasın-daki eciş bücüş el yazısına baktı. Bu gece saat 23.00'da Şam Kapısı nın dışında buluşalım. Başımda kırmızı bir fes olacak. Bende sizin ve Vatikan'ın istediği bir şey var.
Derek Lonergan, kâğıdın arkasını çevirdi ama boştu.
"Sana kim verdi bunu?" dedi ağzının içinde geveleyerek.
Abdullah omuzlarını silkti. "Affedersiniz efendim, bunu size söyleyemem. Bana bu mesajı size ulaştırmamın çok önemli olduğunu söyledi."
294

Lonergan burnunu gürültüyle çekti ve saatine baktı. Buluşmaya on beş dakika vardı daha. Böylesine esrarengiz bir buluşmaya gitmek için ayılmaya çalışsa daha iyi olurdu belki, ama bardağında kalan içkiyi başına dikti ve Kiler Bar'dan çıkarak gecenin karanlığına daldı. Şam Kapısı, Eski Kudüs'ün girişinde Şam'a giden eski yolun başında, yürüyerek birkaç dakika ötedeydi. Lonergan kapıya vardığında ortalık çok sessizdi. Etrafta sadece birkaç kişi vardı. Soluk fesli ufak tefek Türk, eski şehrin surlarının arasında belirdiğinde saat on biri on geçiyordu.
"Monsignor Lonergan?" diye sordu, kömür gibi gözlerindeki delici bakışlarla.
"Geç kaldınız," diye cevapladı Lonergan sert bir sesle.
"Yalnız mısınız?"
"Bakın, siz her kimseniz..."
"Size bir soru sordum Monsignor Lonergan," dedi Türk, Lonergan'ın söylediklerini duymazlıktan gelerek. "Eğer elimdeki şeyi görmek istiyorsanız, soruma cevap vermelisiniz. Aksi halde, Vatikan için büyük bir kayıp olacak, bu da Kardinal Petroni için büyük bir utanç olurdu herhalde."
Petroni'nin adı geçer geçmez, Lonergan ayıldı.
"Evet," dedi başını sallayarak.
"Beni takip edin lütfen."
Türk, Eski Kudüs'ün taş surlarından içeri girip kayboldu. Lonergan, daracık sokaklarda onun peşinden giderken, soluk kırmızı fesi gözden kaybetmemeye çalışıyordu. Hıristiyan mahallesine vardıklarında, Türk, dar taş bir kemerden geçerek, eski ağır bir kapıyı iterek açtı ve Lonergan'a kendisini izlemesini işaret etti. Hayatta kolunu kaldırmaktan başka hiçbir fiziksel eylem yapmamayı seçmiş olan Lonergan, dar taş merdivenler-

den nefes nefese çıktı, küçücük bir mutfaktan geçerek, küçük bir oturma odasına girdi.
"Buna mecbur muyduk?" diye sızlandı, kendini ağır tahta bir iskemleye bırakırken.
"Elimdekini gördüğünüz zaman Monsignor Lonergan, peşimize yetkilileri takmamak için gösterdiğim çabanın çok akıllıca olduğunu siz de anlayacaksınız." Türk, yerdeki kilimlerden birini itip, döşemedeki üç tahtayı kaldırdı. Döşemedeki boşlukta, zeytin ağacından uzun bir kutu duruyordu. Kutudan, solmuş ve kirlenmiş sarı bir beze sarılmış bir rulo çıkardı ve odanın ortasında duran eski püskü ağır tahta sıranın üstüne koydu.
Derek Lonergan gözlerini kırpıştırdı, kafası çalışmaya başlamıştı. Bu kirli sarı bezi daha önce de görmüştü, Roc-kefeller'e getirilen Ölü Deniz Parşömenleri'nin bazıları da böyle bir beze sarılmıştı.
"Nedir bu böyle?" diye sordu oturduğu sandalyeden eğilerek, sesi heyecanla kısılmıştı.
"Bir Ölü Deniz Parşömeni" diye cevap verdi Türk, kayıtsız bir sesle.
"Nereden buldun bunu?" diye sordu Lonergan. "Aç bir göreyim."
Lonergan'ın iki bin yıllık paha biçilmez tarihi eseri açışını izleyen Türk, soruyu duymazlıktan geldi. Lonergan'ın eline, babasından kalma gümüş saplı büyüteci tutuşturdu.
Lonergan, solmuş parşömeni, kalbi sıkışarak uzun bir süre inceledi. Parşömen Koineceydi. Lonergan bunun ne demek olduğunu derhal anlamıştı. Ölü Deniz Parşömenle-ri'nden sadece bir tanesi o gün kullanılan Grekçe ile yazılmıştı. Eski yazıyı tekrar tekrar okuyarak tercüme etti kafasının içinde. Bu ufak tefek Türk'ün burada ne yazılı olduğunu anlamasına imkân yok diye düşündü, titreyen ellerini
296

gizlemek için ceplerine soktu. Magdelene Sayısı, Esseniler, hayatın kökeninin ne olduğunu yazmışlardı, ayrıca da uygarlığın yeni bir inancın ellerinde son bulacağını söylüyorlardı. Sanki elinde bir bomba tutuyordu.
Türk, ifadesiz bir yüzle bakıyordu, ama Monsignor Lo-nergan'ın tepkisi gözünden kaçmamıştı. Lonergan'ın yüzünde beliren şaşkınlık dolu ifadeyi görebiliyordu.
"Sen bunu nerede buldun?" diye sordu Derek Loner-gan tekrar.
"Denizin çok alçak olduğu ve içinde hiçbir canlının yaşamadığı bir yerden geliyor," diye cevapladı Türk. "Ama bu parşömenin içindekiler düşünüldüğünde, nerede bulunduğunun hiçbir önemi olmasa gerek, Monsignor Loner-gan. Allahtan Katolik Kilisesi için satılık."
"Ne kadar?" diye hemen sordu Lonergan, biraz fazla çabuk sormuştu.
Türk, potansiyel müşterisinin sesindeki hevesi kaçır-mamıştı. "Elli milyon dolar" diye cevapladı.
"Bu çok saçma" diye kıkırdadı Lonergan. "Söz konusu bile değil. Basit bir belge sadece. Bir milyon dolar veririz, bir sent fazlası olmaz," diye ekledi kibirli bir sesle, basit bir tüccar tarafından köşeye sıkıştırılacak değildi herhalde. Lonergan, Türk'ün çevresinde, böyle bir belgeyi okuyacak kimse olmadığına karar vermişti. "Ayrıca, eski eser satıyorsun ki bu yasa dışı bir şey."
"Nasıl isterseniz Monsignor Lonergan." Türk terbiyeli bir gülümseme ile cevap verdi. Lonergan'ın cahilliği ve şişkin egosu ona gülünç gelmişti. Türk'ün babası, Omega Parşömeni'nin kopyasını 1978 yılında satmıştı ve Kilise gözünü bile kırpmadan on milyon dolar ödemişti. Herhalde bu şişkonun bundan haberi yoktu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."
297

"Bir milyon dolar iyi para," diye belirtti Lonergan kızgın bir sesle.
"Siz de ben de, bu parşömenin Katolik Kilisesi için elli milyon dolardan çok daha değerli olduğunu biliyoruz, ama ben bu fiyata öteki kutuyu da dahil ediyorum."
"Onda ne var?" Lonergan'ın gözleri iyice kısılmıştı.
"Size daha önce söyleseydim keşke," dedi Türk. Eğer Lonergan teklifi hemen kabul etseydi, kesinlikle söylemeyecekti oysa.
"Göster bakalım," dedi Lonergan.
Zeytin ağacından koca kutuyu, döşemedeki boşluktan birlikte çıkardılar. Türk, kutunun üstündeki ağır pirinç asma kilidi açtı.
Derek Lonergan'ın gözleri büyüdü. Kutunun içi yüzlerce parça ile doluydu. Bir tanesini eline aldı ve büyüteçle bakarak dikkatle inceledi.
"Muhtemelen Isiah'dan bir parça," dedi sonunda. "Bak, çok ilginç ama değeri bu kadar değil." Eline bir parça daha aldı. Bu parça Büyük Isaiah ve Omega Parşömen-leri'nin aksine, eski Grekçe ile yazılmıştı. Gnostik Gos-pel'inin bir kutunun içinde bulunması ilginç diye düşündü, karaborsaya düşmüş olması da öyle.
"Beşinci gospel, Thomas Gospel'i," diye açıkladı Lonergan.
"Gördüğüm kadarıyla eski dillere yakinen vakıfsınız Monsignor Lonergan."
Lonergan gürültüyle burnunu çekti. "Bunun da bir değeri yok. Bir kopyası Nag Hammadi'de bulundu, araştırma yapmak isteyen herkes için tercümesi mevcut zaten."
"Eh, belki bunu daha ilginç bulursunuz o zaman, Monsignor Lonergan." Türk, kutunun dibindeki şeffaf torbaya uzandı. Torbanın içinde üç parça bulunuyordu. Par-

çaları masanın üzerine yayar yaymaz, Lonergan'ın nabzı yine yükseldi ve eski Koineceden tercüme etmeye başladı...
"Omega'nın yolunda..." Bu kez şaşkınlığını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Üç parçada da daha önce tercüme ettiği parça ile aynı kelimeler bulunuyordu. Büyük Omega Parşömeni'nin bir başka kopyasıydı bu.
"Gördünüz mü Monsignor Lonergan, bu kutunun içinde parçalar arasında az önce almayı reddettiğiniz parçanın bir kopyası olduğunu boşu boşuna düşünmüyorum ben. Az önce isabetle belirttiğiniz gibi, Isiah Parşömeni'nin tamamı da var gibi görünüyor. Esseniler gayet düzenli insanlardı, Monsignor Lonergan. Bu kadar değerli eserlerin kopyasını çıkarmış olmalarına hiç şaşmamak lazım. Ayrıca sanırım Thomas'ın Gnostik Gospel'inin tamamı da var. Bu kutu da yapacağımız alışverişe dahil."
Derek Lonergan sakin olmak için bir çaba daha sarfet-ti. "Nereden geldi bunlar?" diye sordu tekrar.
"Söylediğim gibi Monsignor, bunun hiç önemi yok." Türk'ün bu kutuyu babasının ölümünden sonra, Beytülha-yim'deki dükkânda, döşemenin altında bulmuş olduğunu söylemeye hiç niyeti yoktu.
"Ne yazık ki, parşömenler benim elime geçene kadar, ikinci kopya iyice dağılmış ve yine ne yazık ki, parçalar diğer parşömenlerle karışmış. Bedeviler, eski parşömenleri nasıl taşıyacaklarını pek bilmiyorlar ama böyle şeylerin gayet değerli olduğunun farkındalar, tıpkı benim gibi," diye ekledi vurgulayarak.
"Elli milyon dolar söz konusu bile değil," diye tekrarladı Lonergan.
"Gerçek olsalar bile, bu belgeler zaten herkes tarafından biliniyor. Büyük tsaiah Parşömeni, Kitap Tapınağı'nda, buradaki parşömenlerin hemen hemen hepsi de zaten Roc-
299

kefeller Müzesi'nde isteyen araştırmacıya açılıyor," diye yalan söyledi.
"Olabilir Monsignor Lonergan, olabilir. Parşömenler üzerine yapılan araştırmalar çok verimli olmasa bile, akademik dünya, sizin de dediğiniz gibi üretkenlik adına sağlanmış böyle geniş bir imkânı değerlendirecektir tabii ki. Neyse, sizi rahatsız ettiğim için tekrar çok özür dilerim, ama böyle bir şeyi önce Katolik Kilisesi'ne sunmak lazım diye düşünmüştüm. Tabii ki mutlaka başka alıcılar çıkar," dedi, naylon torbayı bantlayarak kutuya koyarken. "Tıpkı Tho-mas, Philip ve Maria Magdelena'nın beşinci, altıncı, yedinci Gospelleri gibi sekizinci Gospel'i de bulacaklar bir gün... Omega Parşömeni en ilginci ama."
Omega Parşömeni'nin adı geçer geçmez Lonergan sesli bir şekilde içini çekti. "Bu konuda ne biliyorsun ki?" diye sordu öfkeli bir sesle.
"Bu belgelerin değerini bilmediğimizi sanmakla hata edersiniz," diye cevap verdi Türk, sessiz ve mütevazı davranışı birden değişmişti. Eski eserlerin karanlık dünyasında iş yapmaya çok alışkındı o, bu dünya, bir sürü ego manyakla doluydu, gerçi hiçbiri Monsignor Derek Lonergan kadar çalımlı ya da değişken değildi.
"Bu belgeler arasında hiçbir şey Omega Parşömeni kadar değerli değil ya da başka bir deyişle Hıristiyan inancı açısından tehlike taşımıyor..." Türk, sözlerinin etkisini vurgulamak istercesine sustu.
Lonergan hızlı bir şekilde düşünüyordu. Elli milyon dolar çok büyük bir paraydı, ama Kardinal Petroni'nin bu parayı gözünü kırpmadan ödeyeceğini çok iyi biliyordu. Omega Parşömeni'nin kalan iki kopyası ortaya çıkmıştı işte, Vatikan Bankası, bunları halkın gözünden gizlemek için ne kadar gerekirse vermeye hazırdı.
Şiş dudaklarını yalarken, birden Petroni'nin ikinci kutuyu bilmesine hiç gerek
300

olmadığı aklına geldi. Bu kutunun içindekiler, dosyasının ortaya çıkmasını ebediyen engelleyecek, üstüne de ciddi bir miktarda para kazandıracak kadar değerliydi. Daha da önemlisi, Roma'daki o ahmağın elinden kurtulma fırsatını sağlayacaktı. Belki de hem Petroni'nin hem de Vatikan'ın elinden çektiği çilenin intikamını alma şansını da ele geçirmiş oluyordu.
"Bu konuyu Vatikan'a danışmam lazım," dedi sonunda, paranın miktarı ile ilgili tartışma birden bitmişti. "Gerçek olduklarının teyit edilmesi lazım yalnız."
"Elbette," diye cevap verdi Türk. Bu isteğin geleceğini öngörmüştü, Lonergan'ın eline eski püskü deri bir poşet verdi. "Bunun içinde her parşömenden alınmış boş parşömen örnekleri var. Hiç kuşkusuz karbon tarihlemesi yaptırmak isteyeceksinizdir."
"Seninle nasıl temas edeceğim tekrar?"
"Etmeyeceksiniz. Bu kutuları başka bir yerde emniyete alacağım zaten," dedi Türk. "Ben sizinle bir ay içinde temasa geçerim."
Derek Lonergan Şam kapısına doğru yürürken saatine baktı ve acaba Kiler Bar hâlâ açık mıdır diye geçirdi içinden. Saat sabahın birini geçmişti. Herhalde açık değildir diye düşündü. Petroni'ye şifreli bir mektup yazıp Vatikan'a diplomatik çanta ile göndermeliydi. Piskopos O'Hara bir iki soru soracaktı tabii, ama s.ktirsindi, Petroni'nin elli papeli duyunca ne hale geleceğini düşünmeye bile gerek yoktu, ama o da s.ktirsin diye düşündü. Hepsi s.ktirsin. Bir başka çıkmaz sokağa doğru yol alırken, tekrar hepsini lanetledi.

32

Tel-Aviv

İngiliz Havayolları'na ait Boeing 747 uçağının iniş takımları gürültüyle açıldı ve yerine yerleşti. Allegra yüzünü heyecanla cama dayamış, İsrail'i ilk göreceği anı bekliyordu. Kutsal Topraklar. Tricario'daki manastırda iken burası ile çok fazla şey okumuştu, işte sonunda gözleriyle görecekti. Annesi her ayrıntıyı bilmek istiyordu, bu ayrıntılar onun öncelikle La Signora Bagarella ile La Signora Farini'ye sonra da Tricario'nun parke taşlı sokaklarındaki herkese karşı bir üstünlük kazanmasını sağlayacaktı. Babası daha az ayrıntı istiyordu ama, Tricario'nun tek barında Allegra'nın yaptığı her şeyi ve sağladığı her başarıyı günü gününe anlatıyordu.

Koca uçak, yavaşça alçalmaya başladı. Allegra'nın Kutsal Topraklarla ilgili ilk izlenimleri hiç de hoş değildi. Akdeniz'in dalgaları, kirli sahile vuruyor, akşam üstü güneşi duruma hiçbir özellik katmıyordu. Uzaktan Tel-Aviv görünüyordu. Şehir de görkemden uzaktı... Hiçbir özelliği olmayan binalar birbirinin üstüne binmişti sanki, yüksek oteller plaja tepeden bakıyordu. Modern İsrail'in sadece

Yahudilerin yaşadığı ilk kenti, 1908'de Eski Yafa limanının bir dış mahallesi olarak kurulmuştu ilk. Eski Yafa, tarih boyunca Kudüs'e gelen hacıların kullandığı yollardan biri olduğu için, tarihin en eski yerleşimlerinden biriydi. Ancak şimdi her şey değişmiş, Eski Yafa, Tel-Aviv metropolünün bir mahallesi haline gelmişti.

Kaptan motora biraz daha gaz verdi, dört adet Rolls-Royce RB211 motorun türbo fanları kükredi, tekrar sessizlik olduğunda 400 tonluk uçak inişe geçmişti bile. Hostes eline mikrofonu aldı ve her zamanki iniş anonsunu yaptı... "Birazdan Tel Aviv'e inmiş olacağız..."

Allegra, pencereden bakmaya devam ediyordu, şehri çevreleyen kırsal alan da en az sahil kadar sıradandı. Ancak İsrailliler için burası başka bir özellik taşıyordu. Burası Eretz İsrail'di, İbrahim'in, Musa'nın ve yirmi İsrailli kabilenin vatanıydı. Eski Ahit'te hiçbir şey, Yahweh bile bu kadar değerli değildi.

Saatler süren iniş, pasaport, bavul bekleme gibi işlemlerden sonra Allegra sonunda gümrüğe ulaşmayı başardı.

"Bavulu açın." Makineli tüfek her ne kadar genç gümrük memurunun yakışıklılığına gölge vuruyorsa da, gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Çeliksi ve kuşkulu.

"İsrail'e ilk gelişiniz mi?" İngilizcesi hafif bir Yahudi aksanına rağmen gayet iyiydi.

"Evet," diye cevap verdi Allegra bavulu açarken.

"İş için mi geldiniz yoksa gezmek için mi?" Genç gümrük memuru, Allegra'nın bavulunu kaba bir şekilde karıştırırken sordu.

"Buraya İbrani Üniversitesi'nden kazandığım burs nedeniyle geldim." Gümrük memuru başını kaldırıp ona baktı ve bavulu hızla kapattı.

"İsrail'e hoş geldiniz," dedi kısaca ve Allegra'ya el sal-

ladı. Allegra bavullarını yüklediği arabayı iterek, gelen yolcular salonuna çıktı. Ben Gurion Havaalanı her zamanki gibi çok kalabalıktı, İbranice ve ingilizce anonslar durmak bilmiyordu. Allegra, kendisine kısaca tarif ettikleri Dr. Da-vid Kaufmann'a benzeyen birini bulmak için kalabalığı taradı. 1.90'ın üstünde boylu, esmer, siyah kıvırcık saçlı, mavi gözlü, iri yapılı biriydi aradığı. Ancak, kıvırcık saç dışında ayırt edici hiçbir şey bilmediğini görüyordu şimdi.

Roma

Kardinal Petroni, yeni görevine atandıktan hemen sonra, zaman zaman gizli ilişki kurmak isteyebileceği kişilerle arasındaki direkt telefon hatlarının bağlanmasına bizzat nezaret etmişti. Eğer Lonergan'ın ona söyledikleri doğruysa, yani Omega Parşömeni'nin ikinci kopyasının satın alınması gündemdeyse, bu büyük bir gizlilik içinde yapılmalıydı. Petroni önce özel şifresini, ardından israil'in ülke kodunu ve ardından da Lonergan'ın Kudüs'teki özel numarasını çevirdi.

Derek Lonergan, telefon çalınca yerinden sıçradı, masasının üstündeki kâğıt yığınlarının arasından telefonu buldu. Kırmızı telefonu açtığını fark etmeden "Lonergan" diye cevap verdi sert bir sesle.

"Günaydın Monsignor. Ben Başbakan Kardinal."

"Haşmetlim." Lonergan hemen dikleşti ve sonra ne yaptığını fark ederek rahatsız oldu. "Mektubumu aldınız mı?" diye sordu, başını tutarak.

Petroni'nin sesi sakindi. "Güvenliğe alın lütfen."

"Peki Haşmedim." Sen bilirsin, diye düşündü telefonu güvenli duruma alan plastik düğmeye basarken.

"Omega Parşömeni'nin varlığını kaç kişi biliyor Monsignor?" diye sordu Petroni.

"Bulan Bedevilerin dışında, ki onların zaten yazıları tercüme etmesi mümkün değil, sadece eski eser satıcısı biliyor," diye cevap verdi Lonergan. "Bence zaten bu yüzden meselenin resmi makamların kulağına gitmesini istemez, bense tabii ki, hiç kimseye söylemedim."
"Böyle kalsın. Fiyat konusunda manevra şansımız ne kadar?"
"Çok sert oynuyor Haşmetlim. Ona bir milyon dolar önerdim ama oralı bile olmadı. Zaten bundan sonra Ome-ga Parşömeni konusunu açtı ve başka alıcılar da bulabileceğini söyledi."
"Güvenli hatta konuşuyoruz Monsignor, ama benimkileri olmasa bile, sizin konuşmalarınızı duyan olabilir. Söylediklerinize dikkat edin."
"Tabii ki Haşmetlim." Yine sen bilirsin, diye geçirdi içinden iyice kararmış bir ruhla. Kardinal Petroni tekrar konuşana kadar hiç sesini çıkartmadı.
"Riski göze alamayız. Ona istediği fiyatı vereceğimizi söyle. Parayı isviçre'den alacak, gidiş masraflarını biz öderiz, ancak parayı aldıktan sonra asla bize dert olmaması gerekiyor bir daha. Monsignor Thomas onunla Zürih'te buluşacak ve alışveriş bankada gerçekleşecek. Satın aldığımız şeyin gerçekliğini teyit etmek üzere bu buluşmada siz de hazır bulunacaksınız. Ayrıntılar, size yarın gelecek diplomatik kuryeden çıkacak mühürlü mektupta bildirilmiş olacak. İyice anlaşıldı mı?"
"Gayet iyi anladım Haşmetlim."
"Güzel, dikkatinizi gerektiren bir konu daha var. Öğrendiğime göre Dr. Allegra Bassetti ve İsrailli bir bilim adamı olan Dr. David Kaufmann, İbrani Üniversitesi'nden araştırma bursu kazanmışlar."
"Evet Haşmetlim," Derek Lonergan, Londra Filarmo-
305

ni Orkestrası'nın vurmalı çalgılarının kafasının içinden başka bir yerde prova yapmasını yeğlerdi.
"Ne yazık ki, Yahudilerin elindeki parşömenlere ulaşmalarını engellememiz mümkün değil. İbrani Üniversitesi, Rockefeller'da senin elinde bulunan parşömeni incelemek için izin istedi. Bu hiçbir şekilde gerçekleşmeyecek, ancak yine de sen onlarla iş birliği yapmak için canla başla uğraşıyormuş gibi davranacaksın. Eğer çok gerekirse, onlara orada çalışmaları için yer aç, ama bunu olabildiği kadar çok geciktir."
"Peki, Haşmetlim. Gerçi Profesör Kaufmann Eski Eserler Bakanlığı kanalı ile çok baskı yapıyor ama." Hattın öteki ucunda bir sessizlik oldu. Bu çok yanlış bir iş olmuştu.
"Ne kadar baskı yaparsa yapsın," dedi Petroni buz gibi bir sesle. "Pontiflik incil Komisyonu'nun bir üyesi olarak sizin göreviniz, Tanrının kelamının yanlışlarla gölgelenmesini engellemektir, ayrıca Kutsal Kilise'yi her türlü eleştiriden korumanız gerekir. Hazır sizi telefonda bulmuşken, Profesör Kaufmann'in geçen ayki Eski İncil Eserleri dergisine yazdığı Ölü Deniz Parşömenleri'nin şifresi hakkındaki makaleden de hiç memnun kalmadığımı belirteyim. Size hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama Monsignor, eğer bu parşömenler ortalığa dökülürse, dosyanızın içeriği, sizin hayatınızı hiç kolaylaştırmayacaktır. Sizi bir kez korumayı başarabildim, ama aynı şeyi tekrar yapamayabilirim."
"Elbette Haşmetlim, elbette." Monsignor Lonergan da diğerleri gibi hizmette kusur etmemeliydi. Hat sustu.
"Kıçına girsin!" diye bağırdı çoktan susmuş ahizeye doğru, sonra telefonu masanın üstünden aldı ve karşı duvardaki dolaba doğru fırlattı. Titreyen parmakları ile küçük anahtarı zorlukla kilide soktu ve hâlâ titreyen elleri ile
306

şişenin kapağını açtı. Pencereye doğru yürüdü, bahçeye baktı ve bardağı başına diktikten sonra bir tane daha doldurdu.
Eskiden Arap başkenti olan Doğu Kudüs'te yer alan bu bahçeler, başkasına bir vaha gibi görünürdü belki. Doğu Kudüs, 1967'deki Altı Gün savaşlarından beri İsrail işgali altındaydı. Çam, selvi ve palmiye ağaçlarının gölgelediği bahçe huzur vericiydi. Tahta çitleri kırmızı çöl çiçekleri sarmış, kumtaşından basamaklar, taş bankların bulunduğu kare şeklinde küçük alanlara iniyordu. Bahçenin kapısının az ötesinde, eski taş duvarların öte yanında, Eski Kudüs, asırlardır olduğu gibi aynı gürültü ve aynı kokular ile uzanıyordu. Ama Kudüs'teki papalık sırlarının bekçisi olan Monsignor Derek Lonergan için, burası sadece bir hapishane idi.
"Senin bilmediğin şey şu g.tlek, elli milyona Omega'nın sadece tek kopyasını alacaksın. Öteki kopya ise Thomas ve Isaiah ile birlikte benim olacak," diye söylendi kendi kendine. O solgun fesli ufak tefek Türk antikacıyı, Zürih'e gittiklerinde ikinci kutudan söz etmemesi için ikna edebileceğine emindi. Elli milyonluk satışı ayarladığı için onun komisyonu olacaktı bu. Türkler böyle konularda gayet anlayışlı olurlar diye düşündü keyifle viski şişesini bitirirken. Boş şişeyi, dolabın altında duran çöp kutusuna fırlattı.
Tel-Aviv
"Dr. Allegra Bassetti mi?"
Allegra döndü ve David Kaufmann'ı karşısında buldu. "Merhaba, ben David Kaufmann. israil'e hoş geldiniz," dedi kocaman bir gülümseme ile.
307

"Merhaba, teşekkür ederim," diye cevap verdi elini uzatırken. David, elini kuvvede ve güvenle sıktı. Bu uzun boylu, yanık tenli ve atletik görünümlü İsrailli, Allegra'nın beklediği gibi çıkmamıştı. David çok yakışıklı bir adamdı, sağ yanağındaki yara izi, bu yakışıklılığı vurguluyordu sadece. Allegra onun kırklı yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti. Grekçe ve Aramice uzmanı bir arkeoloji doktorunun biraz daha hımbıl ve yaşlı olmasını beklerdi aslında. Eğer onun ellili yaşlarının sonuna yaklaşmış olduğunu bilseydi, daha da şaşıracaktı. Profesör Gamberini'nin onun bekâr olduğunu söylediği geldi birden aklına.
"Anladığım kadarıyla, Italyancanın yanı sıra İbranice ve İngilizce de biliyormuşsunuz," dedi bavullarını alırken.
"Teşekkür ederim, ama İbranicem çat pat. Beni karşıladığınız için teşekkür ederim. Burada olduğuma inanamıyorum zaten," dedi.
"Kısa bir süre sonra inanırsınız. Onslow fazla uzakta değil."
"Şoförünüz mü?"
"Arabam. Yakın arkadaşım olan İngiliz askeri ataşesi Londra'ya dönerken bana bıraktı da. Saygıdeğer Onslow Harrington-Smythe. Arabaya tam unvanı ile hitap edemiyoruz, Onslow deyip geçiyoruz."
"Arkadaşınız ne kadar cömertmiş."
"Onslow'u görmeden yorum yapmayın."
Allegra yakışıklı araştırma ortağını otoparka doğru neşeyle izledi. Onslow, yanına elle 'İbrani Üniversitesi' yazılmış kırık dökük bir Land Rover'dı.
"Kirli biraz, kusura bakmayın," dedi David kapıyı açarken, solmuş yeşil vinil koltuğa atladı. Koltuklar Eriha'nın ve öteki kutsal şehirlerin tozuyla kaplanmıştı.
David, kapıyı kapatabilmek için iki kere çekmek zo-

runda kaldı. Marşa bastığında Onslow'un motoru tereddütle guruldadı, derken kara bir duman çıkararak öksüre tıksıra çalıştı.
"Tabii eğer doğruca Tel-Aviv'e gitmek istemiyorsanız," dedi David, motorun sesini bastırmak için sesini yükselterek "ki kimseye anlatacak bir şey bulamazsınız burada, doğruca Kudüs'e gidelim derim. En sevdiğim barlardan birinde size bir hoş geldin içkisi ısmarlarım, sonra da yerinize yerleşirsiniz."
Allegra, "Tel-Aviv'e başka bir gün giderim," diye cevap verdi bağırarak.
"Eksozun susturucusu düşmüş herhalde," diye açıkladı David. "Bir gün gider görürsünüz," David, Land Rover'i otoparktan çıkardı ve otoyola çıktı. Allegra trafik levhasında 'Kudüs' yazdığını görünce heyecanlandı. Bu arada David sert bir fren yaptı, Araplarla dolu bir minibüse çarpmaktan son anda kurtuldular. Land Rover'in kornası çalışıyor olsaydı bile, basmayacaktı besbelli. David Kaufmann kolay kolay sinirlenen biri değildi.
"işte karşınızda dünyanın en kötü şoförleri. Bizler ve Araplar."
"Herhalde siz italya'da hiç araba kullanmamışsınız," diye cevap verdi. "Kudüs çok uzak mı?"
"Elli kilometre ötede. Ama Scopus Dağı'ndaki üniversite kampusu bir iki kilometre daha uzakta. Bugün sizin ilk gününüz olduğu için, trafiği göze alacağız ve Eski Kudüs'ten geçen daha güzel manzaralı yoldan gideceğiz. Yarın sabah Rockefeller'da toplantımız var. Sizi uyarmam lazım, burslarla ilgili epey bir anlaşmazlık söz konusu, bizi görmek pek hoşlarına gitmeyecektir."
"Bunun Omega Parşömeni ile bir ilgisi olabilir mi acaba?" diye sordu Allegra, David'in ne kadar bildiğine karar vermek istiyordu.

"Siz bu parşömeni biliyor musunuz?" diye sordu, yan gözle Allegra'ya bakarak.
"Biraz," diye cevap verdi esrarengiz bir edayla, "italyan basınında bu parşömen ile zaman zaman çeşitli spekülasyonlar yapılır."
"Bir ilgisi olabilir tabii ki, Rockefeller'da parşömenin bir kopyası olduğu hiçbir zaman kanıdanamadı, ama ellerindeki parşömen parçalarıyla ilgisi olabilir, izin konusunda çok seçici davranıyorlar. Sanki bu parşömenlerde çok zararlı bir şey varmış gibi gelmeye başladı bana, yoksa yıllar önce incelemeye açarlardı."
"Sizce gerçekten var mı, Omega Parşömeni yani?" diye sordu Allegra, daha fazla bilgi almak amacıyla.
"Babam varlığından emin," diye cevap verdi David. "Ben çok emin değilim aslında, ama sanki hep arkeolojik bir kazıdaymış gibi insanın aklının bir köşesinde kalıyor. Peki ya siz inanıyor musunuz?"
"Bence babanız haklı olabilir, ancak, parşömeni ortaya çıkartmaya niyetlenen herkesin başına garip şeyler geldi. Profesör Roselli'ye ne olduğunu duymuş muydunuz?"
David başını salladı. "Çok üzücü bir olay. Yossi ile düzenli olarak mektuplaşırlardı. Kimin yaptığını bulamadılar değil mi? "

Allegra olumsuz anlamda başını salladı. "Dosya kapanmadı, ama soruşturma çoktan rafa kalktı tabii. Babanız hâlâ şifreyi çözmeye çalışıyor mu?"
"Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili makalesini okudunuz mu?"
"italya'da haber oldu o makale."
"Yazdıklarını düşününce, hiç şaşmam buna. Yarın onunla tanışacaksınız. Rockefeller'daki toplantıdan sonra Eski Şehir'de yürüyüş yaparız birlikte ve saat yedi buçuk

civarında da eğer isterseniz Kitap Mabedi'ne gideriz. Profesör, bir grup Amerikalı kongre üyesine Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili bilgi verecek."
"Profesör mü?"
"Babam yani, sevgi sözcüğü yerine kullanırım unvanını. Bizim müzedeki toplantımız saat üç buçukta, demek ki sizi saat ikiyi çeyrek geçe gibi alırım. Filistinlilerin herhangi bir gösteri yapması halinde geç kalmamak için önlem," David'in sözleri sadece bir jest değildi
"Böyle bir sorun mu var?"
"Ortalık birkaç aydır çok sakin. Ama burası İsrail, hiç belli olmaz. Siz de alışırsınız. Halkın büyük çoğunluğu orduda yedektir, böylece korunması gereken bir vatanımız olduğunu sürekli hatırlamak durumunda kalırız."
"Siz de orduda mısınız?"
"Ordudaydım. Aslında herkes savunma gücünde görev yapar, hamile ya da anne değilseniz tabii. Herhalde sizin için sorun yoktur," diye ekledi gülerek.
"Her ikisi de yok bende," Allegra bu ilginç İsrailli'ye cevap verirken buldu kendini. Hayatı pek ciddiye almadığı her halinden belli bu adamın varlığı onu rahatlatmıştı.
"Ne kadar askerlik yapıyorsunuz?"
"Üç yıl silahaltında kalırsınız, sonra otuz dokuz yaşınıza gelene kadar yedek birliklerde kalırsınız. Savaş çıktığı zaman bütün ülke seferber olur. Otobüsler ve taksiler birlikleri taşır, özel uçaklarla tekneler hemen hava kuvvetleriyle donanmaya katılır, inşaatlarda kullanılan buldozerler vinçler, istihkâm birliklerine verilir. Bir gece içinde bir milyon kişiyi savaş alanına sürebiliriz yani. Ama 1973'de bu bile yetmiyordu neredeyse.
"Siz o zaman katılmış mıydınız?"
David başını evet anlamında salladı. "Herkes katılır zaten. 67 olaylarında da yer almıştım ben."

Allegra kendi kendine gülümsedi. David Kaufmann'ı silahlı kuvvetlerin disiplinli yapısı içinde düşünmek oldukça zordu.
"Peki ya babanız?"
"Onun benden çok daha seçkin bir askeri kariyeri vardır. Ordunun en genç generallerinden biriydi, hoş herkesin hayran olduğu biri değildi ama. Farklı bir bakış açısı vardır, ben de onunla aynı görüşteyim. Araplarla savaşmak bu sorunu asla çözmeyecek, fakat gerek Yüksek Komuta gerekse politikacılar, bir generalin daha sert bir bakış açısına sahip olması gerektiğini düşünüyorlar. Vatikan'ın da pek hoşuna gitmiyor onun görüşleri zaten."
"Evet, babanızın Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili makalesini gördükten sonra, Kardinaller Kulübü'nün neden memnun olmadığını anlamak zor değil."
"Üstelik biraz yumuşattığı halde. Hele şu Başbakan, neydi adı. Petroli mi?"
"Petroni," dedi Allegra, bu ismi hatırlamak bile ürper-mesine neden olmuştu.
"işte o adam," dedi David, arkasında kalın siyah bir duman bırakarak bir otobüsü geçti. O ana kadar dümdüz bir yolda ilerlemişler, sürülmüş tarlaları ve kıyı şeridindeki bereketli kırmızı toprakları geçmişlerdi, ancak artık Yahudi dağlarının kayalık eteklerine varmışlardı.
"Sanırım apopleksiyi güçlendirmek istiyor. Özür dilerim, siz de Katoliksiniz değil mi?"
"Üzülmeyin vazgeçtim artık, çoktan hem de," diye cevap verdi Allegra, şu an manastırdaki hayatını anlatmak için uygun bir zaman değildi. "Ya siz?"
"Yasal olarak Yahudi'yim."
"Yasal olarak mı? "
"Yahudi olmak biraz karmaşık bir şeydir. Eğer anneniz

Yahudi ise ya da Musevi dinini kabul etmişseniz, Yahudi yasalarına göre, nerede doğmuş olursanız olun Yahudi kabul edilirsiniz. Bir tür dünya vatandaşlığı gibi bir şeydir bu. Ama eğer Ortodoks Yahudilerin dini inançlarını paylaşıp paylaşmadığımı soruyorsanız, cevabım hayır. Galiba ben pek dindar biri değilim. Babam son derece güçlü bir inanca sahip, bunun nasıl mümkün olduğunu sadece Allah biliyor. Annem de o da, ailelerini soykırım sırasında kaybetmişler. Annem gayet normaldir ama!"
"Vatikan hakkında epeyce bilginiz var ama," dedi Al-legra, David'in az önce yaptığı yorumlar onu şaşırtmıştı.

"Babam buradaki piskoposla çok iyi dosttur. O'Hara adında bir İrlandalıdır kendisi, hoş o da pek dindar birine benzemiyor zaten. Çok hoş adamdır. Onunla da tanışırsınız yakında."
Tepeye tırmanıp Kudüs'ün dış mahallelerine vardıklarında, Allegra hâlâ burada olduğuna inanamıyordu.
"Eski Kudüs'ün tarihi dört bin yıl öncesine kadar gidiyor," diye açıkladı David, Allegra'nın 'vazgeçtim' demekle neyi kastettiğini tam olarak anlayamamıştı. "Kral Davut, burayı isa'dan bin yıl kadar önce Yahudilerin başkenti olarak ilan etmiş, tabii Filistinlileri yenip onların ellerinden aldıktan sonra."
Allegra gülümsedi. David Kaufmann'ın bu saygısız üslubunun onu çok eğlendireceğini anlamıştı.
"Daha sonra oğlu Süleyman ilk tapınağı inşa ettirmiş. Bu dönem dört yüz yıl kadar sürmüş, sonra bizim Babilli-ler gelip İsa'dan önce 586 yılı civarında her şeyin canına okumuşlar. Nehemya kırk yıl sonra ikinci tapınağı yaptırmış," David, sarı bir Filistin taksisini solladı. "İsa'dan önce 332 yılında Büyük İskender şehri yine yerle bir etmiş. Ro-

malılar gelip de İsa'dan sonra 70 yılında kendilerine yaraşır bir şekilde yerle bir edinceye kadar ikinci tapınak ayakta kalmış. Meşhur Batı Duvarı, tapınaktan geriye kalan sadece bu işte."
Eski Yafa yolunun sonundaki Zahal Meydanı'na varmışlardı. Allegra, Eski Kudüs'ün surlarını ilk kez görüyordu. Osmanlı Sultanı Muhteşem Süleyman tarafından yaptırılmış olan bu duvarlar, 1537 yılından beri ayaktaydı. Şehirde modern ve eskinin yarattığı zıtlık, Allegra'nın duygularını sonuna kadar zorlamıştı. Arabaların, kamyonların, turist otobüslerinin, sherutlarm -beyaz İsrail minibüslerinin-ve bunların sarı Filistinli karşılıklarının yarattığı kakofoni her tarafı sarmıştı.
"Burası Yafa kapısı, biraz aşağıda ise Şehir meydanı var," dedi David, taştan yapılmış kocaman bir kulenin dibindeki masif blokları gösterdi. "Davut kulesi diye de bilinir. İsa'dan az önce Herod yeniden yaptırmış. Bugün ise Kudüs Tarihi Müzesi'ne ev sahipliği yapıyor. Ölü Deniz Parşömenleri'nden başımızı kaldırabilirsek eğer, Eski Kudüs'le daha yakından tanışırsın."
"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi Allegra, David Onslow'u otelin önüne park ederken.
Kudüs'ün en ünlü ve en şık oteli olan American Co-lony Hotel'in önündeki loş ışıklar yanmıştı. Otelin mimarisi, tipik Osmanlı tarzıydı, odalarından güzel bir taş avlu, palmiyeler, çiçekler ve çeşmelerle süslü güzel bahçeler görünüyordu.
"Masa ister miydiniz Dr. Kaufmann?" diye sordu Kiler Bar'ın emektar barmeni Abdullah.
David Allegra'ya baktı, Allegra kaşını kaldırdı.
"Barda ayakta durmak isterim doğrusu. Uçakta saader-

ce oturdum," dedi Abdullah'a gülümseyerek "Ben bir bira alayım, teşekkürler"
"Tam bana göre bir kadın," diye cevap verdi David.
"Şalom," David, Abdullah içkilerini getirdikten sonra kadehini kaldırdı.
"David!"
David arkasını döndü ve bardan içeri giren Tom Schweiker'ı gördü.
"Tom! Nasılsın? Epeydir görüşmedik. Seni bir arkadaşımla tanıştıracağım. Dr. Allegra Bassetti. Allegra arkeolojik DNA konusunda uzmandır, yeni araştırmalar için aramıza katıldı. Allegra, Tom Schweiker. Tom, gazetecidir ama bu seni rahatsız etmesin, kendisi son derece namuslu bir insandır."
"David arkadaşlarını seçerken çok titizlenir," dedi Tom yüzünde hoş bir gülümseme ile. "Kudüs'e hoş geldiniz."
"Tanıştığımıza çok sevindim, Roma'dan yaptığınız Vatikan haberlerini hep izliyorum," diye cevap verdi Allegra, bu iki adamın arasındaki sıcak dostluktan çok etkilenmişti.
"Bana da bir bira versene Abdullah," dedi Tom çevresine bakarak. "Garip, Rockefeller'daki koca k.çlı geri zekâlı bugün yok. Çok şükür."
"Koca kıçlı geri zekâlı mı?" diye sordu Allegra şaşkınlıkla.
"Monsignor Derek Lonergan," diye açıkladı David. "Yarınki toplantımız onunla."
"Çok şanslısınız," dedi Tom. "Parşömenlere ulaşmak konusunda bir gelişme oldu mu?"
David başını olumsuz anlamda salladı. "Şu anda bürodan içeri girmekte bile zorlanıyoruz. Parşömenlerle ilgili ne zaman bir skandal olsa, bir iki haber yapıp sonra unutuyorsunuz."

"Çünkü tam o sırada birileri bir otobüse bomba koyuyor da ondan," dedi Tom. "O zaman kimsenin aklına bile gelmiyor. Üç bira alalım, teşekkürler Abdullah."
"Bu parşömenlere ulaşmak epeyce zor oluyor galiba," dedi Allegra.
"İşler şimdi biraz kolaylaştı," dedi David. "1991 yılında, Kaliforniya San Marino'daki Huntington Kütüphane-si'nin yeni müdürü, kasada parşömenlerin çoktan unutulmuş fotoğraflı belgelerini bulmuş. Vatikan'ın tersine, Huntington yönetimi araştırma özgürlüğüne inanıyor tabii ki, her türlü dava açma tehdidine rağmen

Huntington Müzesi bu fotoğrafları yayınlıyor. Ama bana sorarsan hâlâ ortaya çıkmamış çok şey var. Vatikan, orijinallere ulaşmayı engelliyor sürekli, parşömenlerin gerçek tarihlerini sakladıklarını söylemeye bile gerek yok zaten. Bin Ladin'in adamlarının yarattığı dehşet, hatta 1967 Savaşı yüzünden, parşömenlere ulaşmasına izin verilen akademisyenlerin biri bile müzeden içeri adım atmadığı halde, Lonergan bu konuda söylenen her şeyi inkâr ediyor."
"Galiba onunla bu konuda yapılan bir röportajı izlemiştim, iri bir adam değil mi?" diye sordu Allegra.
Tom sırıttı. "Egosu da en az o kadar iridir. İngiliz asıllı Amerikalı. David'le ben onun hakkında kararımızı verdik çoktan, bakalım sen ne düşüneceksin?"
"Onu pek sevmiyorsunuz galiba."
"Pek sevmeyiz," diye cevap verdi David. "Elitist bir akademisyendir ama Vatikan, onların görüşüne destek verdiği için onu sever. Eğer onların adamı çıkarsa hiç şaşmam zaten."
Tom Schweiker, Allegra ile David arasında geçen her konuşmayı dikkatle dinliyordu. Vatikan söz konusu olduğu zaman, gerçeğe ulaşmak için kendine özgü nedenleri vardı.

Bu konuyu David'e bile açmamıştı. David bir dosttu, Tom Schweiker da daima dosduklarını uzun vadeli düşünürdü. David Kaufmann, iki üç gün manşete çıkmak uğruna harcanmayacak kadar önemli bir kaynaktı.
"Vatikan ekibi, parşömenlerin tarihini İsa'dan iki yüz yıl öncesine götürüyor," dedi AUegra. "Bu parşömenlerin bazıları için muhtemelen doğru, ama yaptığım araştırmaya göre, bazıları kesinlikle İsa'nın döneminde yazılmış, hem onun hem de ondan öncekilerin öğretilerini yansıtıyor. Karbon tarihlemesi bu sorunu kesin olarak çözer, ancak Vatikan en başından beri bu işe karşı çıkıyor."
"Galiba haklısın," dedi David. "Direnişleri o kadar sert ki, bu duruma itiraz eden herkes Vatikan'ın gücü tarafından eziliyor, bir iki seçkin bilim insanı bunun bedelini ödedi zaten. Ben Vatikan'ın bir şeyler gizlediğinden şiddetle kuşkulanıyorum."
Allegra başını salladı. "Ben Vatikan'ın İsa ile Ölü Deniz Parşömenleri arasına mümkün olduğu kadar çok mesafe koymaya çalıştığını düşünüyorum."
"Neden?" diye sordu Tom.
"Çünkü bu parşömenlerle İsa'nın Esseniler tarafından eğitildiği kanıtlanabilir," dedi Allegra. "Bu bilgi Vatikan'ın öğretilerinin esasını ortadan kaldırır. İsa'nın yüceliği, öğretilerinin özgünlüğü falan bir yana, onun bir dinin kurucusu olup olmadığı bile sorgulanır hale gelir."
David, yeni tanıştığı meslektaşının, tarihin derinliklerinde ne gizli olursa olsun, geleneği sorgulamaktan çekin-meyişinden çok etkilenmişti. Allegra'nın içinde, dışa vurduklarından daha çok şey sakladığını anlamıştı. Birden ona fazla baktığını fark etti ve bakışlarını Tom'a çevirdi. "Ortalama vatandaş için bir şey fark etmez aslında," dedi David. "Ama İsa'yı Essenilerle ilişkilendirecek her şey Vatikan'ın başını fena halde belaya sokar."

"Bakalım yarınki toplantıda Omega Parşömeni gündeme gelecek mi?" diye sordu Allegra, Tom'un nasıl bir tepki göstereceğini çok merak ediyordu
Tom sırıttı. "Lonergan size çok iyi davranacak, ama fazla bir işbirliği beklemeyin, özellikle de Omega Parşömeni konusunda. Varlığını bile reddedecektir, ayrıca ikinizin de görebileceklerinizin en azını görmenizi sağlayacağından hiç kuşkum yok. Ben gideyim artık," dedi. "Gelincik Surat bugün zor bir gün geçirdi. Tanıştığımıza sevindim Allegra, sık sık görüşeceğimizden kuşkun olmasın."
"Gelincik Surat mı?" diye sordu Allegra merakla.
"Yapımcısı. Besbelli işler kötü gitmiş," diye cevap verdi David, Tom'un arkasından yürürlerken.
Onlar bardan çıkar çıkmaz, Abdullah telefona sarıldı.
Allegra sessizliği sağlamak için küçük çalar saatin ısrarla çalan ziline uzandı, odanın kocaman pencerelerinden giren parlak sabah ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Birkaç saniye kadar nerede olduğunu çıkaramadı, sonra bilinci yavaş yavaş uyandı. Üniversitedeki normal 'hücrelerin yerine, Medina bursuyla ona, Scopus Dağı'ndaki kampüse yakın, ferah, bir oda bir salondan oluşan bir apartman dairesi tahsis edilmişti. Apartman, sessiz bir sokağın sonundaydı, yatak odasının ve oturma odasının balkonlarından harika bir manzara görünüyordu. Uzaktan da olsa Eski Kudüs'ü ve daha büyük olan Kudüs şehrini görebiliyordu. Sabah güneşi, otuz beş ton altından yapılmış Kubbetüssahra'nın üstünde işiyordu. Bu yapı Kudüs'ün en çok bilinen yapısı ve Müslümanlığın en kutsal üç mabedinden biriydi. Kub-be'nin sağında ve ötesinde Kutsal Mezar Kilisesi'nin gri kubbesi uzanıyordu. İsa'nın çarmıha gerildiği yerde inşa edilmiş olan bu kilise, şehrin Hıristiyan mahallesinde yer

alıyordu. Kubbettüssahra'nın solunda ise Kidron Vadisi ve Zeytin Dağı uzanıyordu. Allegra gerindi. Sabah üniversiteye gidip bazı belgeleri teslim etmesi ve bazı imzalar atması gerekiyordu, sonra Monsignor

Lonergan ile yapacakları toplantıya hazırlanmak için bol bol zamanı olacaktı. Birden David'i tekrar görmek için sabırsızlandığını fark etti.
Bina aniden sallanmaya başlayınca, yaşadığı huzur dolu dakikalar da sona erdi. Sarsıntı durduğu zaman, yataktan kalktı ve yatak odasındaki balkonun kapısını açtı. Cadde sessizdi ortalıkta herhangi bir hasar belirtisi görülmüyor, herhangi bir siren sesi duyulmuyordu. Acaba artçı şoklar olur mu, diye düşündü.
Allegra saat ikiyi birazcık geçe hazırdı, ama Onslow'un bütün sokağı dolduran sesini duyduğunda saat üçe gelmek üzereydi. David, pencereden eğilerek kapı kolu görevi gören teli çekti. "Kusura bakma, geç kaldım," diye bağırdı yüzünde çocukça bir gülümseme ile.
"Sarsıntıyı duydun mu?" diye seslendi.
"Biraz korktum doğrusu. Çok hasar var mı?"
"Çok az. Birkaç yılda bir olur, ama bu seferki biraz daha büyüktü. Richter ölçeği ile altıymış, merkez üssü de Ölü Deniz yakınlarında, ama orada yerleşim olmadığı için çok şanslıyız."
David, büyük Kudüs'ün sokaklarında, elini kolunu sallayıp işaret vererek otobüsleri, sherutlan ve yoluna çıkan her şeyi sollayarak ilerlerken, Allegra iki gün içinde ikinci kez önündeki kontrol paneline yapışmamak için kendini zor tutuyordu.
Bir yaya daha kendini can havliyle kaldırıma atarken, "Korna çalmaya gerek duymuyorsun galiba?" diye sordu masum bir ifadeyle.

"Gerek yok ki, bizim sesimizi bir kilometre öteden bile duyarlar zaten."
Allegra kaşlarmı kaldırdı ama David onu görmemezli-ğe geldi. David Kaufmann'ın içinde 'küçük bir oğlan çocu-ğu'nun yaşadığı kesin, diye düşündü içinden gülümseyerek, bu durum onu çok daha sevimli kılıyordu.
"Rockefeller'a hoş geldiniz" Monsignor Derek Loner-gan, terli elini önce David'e sonra da AUegra'ya uzattı. Eli ıslak, tombul bir balık gibiydi. Allegra terbiyeli bir şekilde gülümsedi ve David'e 'beni uyarmalıydın' gibisinden bakarak, Vatikan'ın adamının peşinden odasına doğru yürüdü. Derek Lonergan'ın yüzü terliydi, kırmızı saçlarının arasındaki birkaç uzun tel, açık tepesinin üstüne düşmüştü. Sakalı epeydir tarak yüzü görmemişti, nefesi buram buram viski kokuyordu. Cübbesinin kordonu, koca göbeğinin altındaki kıvrımlarda kaybolmuştu. David, Allegra'nın gülmemek için kendini zor tuttuğunu görünce, sırıttı.
"Direktör çok özür diledi, size benim bilgi vermemi rica etti," dedi Lonergan, masasının önündeki iki eski sandalyenin üzerindeki kâğıtları kaldırıp masasının üzerini düzenlemeye çalışırken. Bir yandan da göz ucuyla Allegra'yı süzüyordu.
"Ölü Deniz Parşömenleri hem çok zor, hem de çok kolay bir alan," diye başladı fiyakalı bir ses tonuyla. "Kolay, çünkü parşömenlerde var olan sırların büyük bir çoğunluğu zaten açıklandı, çok da şaşırtıcı bir içerikle karşılaşılmadı. İncil'le ilgili yazmalar, zaten Eski Ahit'te var olan bilgileri içeriyorlar ve bu metinle çok küçük farklar taşıyorlar. En ilginci ise, Kumran'da tefekküre dalarak sade bir hayat sürmeyi seçmiş olan Essenilerden bize ulaşan belgelerin zaten var olan birikime çok az şey eklemiş olmalarıdır. Diğer

yandan..." dedi Allegra'ya bakarak, "bu parçaları bir araya getirmek ve bu eski parşömenlerin şifrelerini çözerek bazı sonuçlara varmak büyük bir uzmanlık gerektirir."
"Peki, parşömenlerin tarihi hakkında ne diyeceksiniz Monsignor?" diye sordu David. Lonergan'ın fiyakasından yılmıştı. "Gördüğüm kadarıyla bazı bilim adamları, parşömenlerin tarihinin ilk düşünülenin aksine isa'nın dönemine daha yakın olduğunu iddia ediyorlar."
"Siz onlara bilim adamı diyebilirsiniz efendim, Ben dememeyi tercih ediyorum doğrusu, Bu parçaların, en azından bizim inceleme fırsatı bulduklarımızın Hıristiyanlık öncesi dönemden kaldığına dair hiçbir endişemiz yok. Bu konuda hiçbir kuşku taşımıyoruz."
Bu önemli bir hataydı, David hemen üstüne atladı.
"Demek daha hâlâ incelemediğiniz parçalar da var."
Derek Lonergan bir an sanki yakalanmış gibi baktı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, gözleri kocaman bir morina balığının gözleri gibi pörtlemişti.
"Çok küçük bir kısmı hâlâ kasada," diye cevap verdi kayıtsız bir sesle. "Yapılan kaba çevirilerinde Eski Ahit'e ait bir iki küçük bölüm olduğu anlaşıldı."
"Peki ya bunların tarihleri nedir?"
"Daha tam belli olmadı, ama daha önce incelemiş olduğumuz parçalardan elde ettiğimiz çok miktardaki bulguya bakarak, bunların İsa'dan önce 200 ila 100 yıllarına ait olduğunu söyleyebiliriz."
"Bu incelemeler arasında karbon tarihlemesi var mıydı Monsignor?" Allegra, yüzünde kayıtsız bir ifade ile sordu.
Lonergan'ın yüzündeki kabız ifade yine belirdi, "Size hatırlatmam gerekir mi bilmiyorum Dr. Bassetti, ama bu parşömenlere paha biçilemez. Parçaları kesip biçip kimya-

gerlere vereceğimizi sanmıyorsunuz herhalde. Parşömenlerin sarıldığı bez bu tür analizlere tabi tutuldu ama," dedi ve sözlerini vurgulamak için durakladı, "bu alanda benim kadar çok çalıştığınız zaman, üç aşağı beş yukarı kesin tarih veren başka yöntemler olduğunu da öğreniyorsunuz. Mesela, Kumran'da bulunan paralar; paleografiden söz etmeye ise gerek bile yok zaten."
"Paleografi mi?"
"Eski kaligrafi kullanılarak yapılan karşılaştırmalı bir araştırma yöntemi ya da daha basit bir ifadeyle, el yazısındaki değişimlerin tarzına bakılarak tarihleme yapmak." Lo-nergan, Allegra sanki ilkokul öğrencisiymiş gibi, bilmiş bir ifadeyle açıkladı.
"Paleografinin ne olduğunu biliyorum Monsignor." Allegra misillemeye hazırlandı, "ancak benim tecrübelerime göre, kesin tarih bulmak için paleografi kullanmak, nasıl desem, biraz belirsiz sonuçlara da hazır olmak değil mi?" Allegra'nın yüzündeki gülümseme, Lonergan'ı öfkelendirdi.
"Biraz tecrübe kazandığınız zaman Dr. Bassetti, belki bu konuyu tartışırız sizinle," sesindeki rahatsızlığı gizlemeye bile gerek duymadan geri çekildi. "Şimdi eğer beni izlerseniz, size müzemizi gezdirmek istiyorum."
"Kıçı çok güzel," dedi David, parşömenler bölümüne doğru ilerleyen, beyaz cübbeli Lonergan'ın arkasından bakarak. Allegra gülmesini tutmak için çabalıyordu.
Parşömenler bölümü, dikdörtgen şeklinde upuzun bir odaydı. Oda boyunca uzanan üç sıra masanın üstünde kare şeklinde kesilmiş onlarca camın altında, Vatikan'dan gelen akademisyenlerin yönetimindeki küçük bir ekip tarafından topanmış binlerce parşömen bulunuyordu.
"Burası," dedi Lonergan, "parşömenler bölümü. Lüt-

\

fen camlara dokunmayın. Gördüğünüz gibi, buraya kimsenin sokulmadığına dair çıkmış dedikodular tamamen asılsız. Uluslararası ekibin herhangi bir üyesi rahat rahat buraya girebilir ve ekibin diğer üyelerinin yaptığı çalışmaları izleyebilir. "
David herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı, çünkü şu anda parşömenler bölümünde kimse bulunmadığı gibi, herhangi bir çalışma da söz konusu değildi. Lonergan, onlara müzenin idare bölümünü gezdirdi, bütün dosya dolaplarını ve bilgisayarları teker teker gösterdi. Sonunda, karanlık odaların da bulunduğu bodrum katına indiler.
"Kasa bu mu?" David, 1967'deki Altı Gün Savaşları sırasında girdiği çelik kapıların önüne geldiklerinde masum bir sesle sordu.
"Şifresi sadece Direktör'ümüzde var maalesef." Lonergan gözünü kırpmadan yalan söylemişti. "Kasada henüz analiz edilmemiş parçalar var demiştiniz ya, belki size bu alanda yardımcı olabiliriz," dedi David.
"Söz konusu bile değil," dedi Lonergan. "Onların durumu zaten belli, hem zaten," diye ekledi anlamlı bir sesle "sizin Rockefeller'da çalışmanız konusu henüz onaylanmadı. Yine de tabii ki ikinizi de kutlamak istiyorum. Tercüme işi yapıldı zaten, biz Eski Eserler Bakanlığı'mn herhangi bir yardıma gerek duymadığımız bir alanda, yardım yollamasına çok şaşırdık zaten." Bu David'in beklediği bir davranıştı.
"Onay ne zaman gelir bir tahmininiz var mı?" diye ısrar etti David, Lonergan'ın odasına dönerlerken.
"Bu tamamen Direktör'e bağlı bir şey," diye cevapladı Lonergan. "Şimdi eğer kusura bakmazsanız, başka bir randevum daha vardı," dedi saatine bakarak. Karşıdaki American Colony Hotel'de Abdullah Kiler Bar'ı açmak üzereydi.

"Adamımız Lonergan hakkında ne düşünüyorsun?" David, Allegra Onslow'a tırmanmaya uğraşırken sordu.
"Eğer bir dosya dolabı daha görseydim, çığlık atacaktım. Buradaki akademisyenlerin hepsi böyle midir?" diye sordu Allegra, başını inanmaz bir ifade ile sallarken.
"Bu fiyakalı şişko gibisi yoktur pek. Ama bizi Rockefel-ler'deki değerli şeylerden uzak tutmak için ne kadar ileri gidebileceklerinin bir örneğini görmüş oldun."
"Bizi kasaya sokmaya pek de hevesli değil," dedi Allegra.
"Fark ettin değil mi? Kasanın içinde ne olduğunu iyice merak ettim. Özellikle da hâlâ bazı parçaların olduğunu ağzından kaçırdıktan sonra."
"Kıçı çok güzel, dediğinde az daha kendimi tutamayacaktım."
David güldü. "Bazı insanların bedenlerine böyle davranmalarına hayret ediyorum. Bu kadar şişman bir adamla yatmak nasıl bir şeydir acaba? Epeyce aramak zorunda kalırsın bazı şeyleri?" gülmemek için kendini zor tutuyordu.
"Iğğğ," dedi Allegra, "düşünmesi bile iğrenç."
David, Yeni kapıdan çok da uzak olmayan bir yerde arabayı park etti ve Eski Kudüs'ün surlarından içeri girdiler. Allegra'nın inancı, en azından Katolik inancı çoktan kaybolmuştu ama Kudüs'e ilk kez gelen insanların çoğu gibi Allegra da, İsa'nın, havarilerinin, Pontus Pilatus'un, Kral Davud'un ve daha birçoklarının

üstünde yürüdüğü parke taşlı yollara huşu içinde baktı. Allegra ve David, isa'nın mezarının üstüne kurulduğu söylenen Kutsal Mezar Kilisesi'ne girdiler. Sonra Davud Caddesi'nin doğu ucundaki Kapalı Çarşı'ya doğru yürüdüler, birbirine paralel üç parke taşlı sokağın üstü, Haçlılar döneminden kalma kemerlerle kapatılmıştı. Suk el Lakhamin'de, yani kasaplar pazarında dolaş-

\

maya başladıklarında, Allegra kendini çevreleyen atmosferle büyülenmişti. Burada her türlü hayvan ve tavuk taze taze kesiliyor ve sonra dükkânların önündeki çengellere asılarak satılıyordu. Bu görüntü, yüzlerce yıldır hiç değişmemişti. El Attarin ve El Khawiat çarşılarının ilerisinde, Araplar, Haçlı döneminden kalma taş oyuklara tezgâhlarını kurmuşlar, ağzına kadar yeşil ve kara zeytinlerle dolu kirli mavi ve yeşil plastik kovaların üzerine eğilmişlerdi. Ceviz, tane biber, kimyon ve yüzlerce değişik çeşit baharat, tahta kutularda veya naylon torbaların içinde satışa sunulmuştu. Yafa'dan gelen portakallar, patlıcanlar, yerelmaları, domates, kabak, lahana ve çeşit çeşit meyve ve sebze ile birlikte sokaklarda satılıyordu. Ekmeklerin ve çeşit çeşit hamur işlerinin tahta tepsilere dizildiği bir fırının önünden geçtiler.
"Bu şehrin tarihi insanı şaşırtıyor," dedi Allegra, "buralarda yürüdüğüme bir türlü inanamıyorum."
"Dünyanın en güzel şehirlerinden biridir burası," dedi David onaylarcasına. "Dünyanın tek tanrılı üç dininin, Museviliğin, Hıristiyanlığın ve Müslümanlığın buluştuğu tek şehir burası."
Kudüs. Ortadoğu'nun en önemli şehri, İsrail ve Filistin arasındaki sorunların çözümünün anahtarı. Kral Davud, isa'dan bin yıl önce, Jebusitleri yenerek Kudüs'ü başkent ilan ettiği için Yahudiler için kutsaldı. Kurtarıcıları burada çarmıha gerildiği ve gömüldüğü için Hıristiyanlar için kutsaldı. Muhammed Haram el-Şerif'te cennete yükseldiği için Müslümanlar için kutsaldı.
Allegra, Onslow'a doğru ilerlerken, üç büyük din, üçü de aynı Tanrıya inanıyor, ama birbirleriyle amansız bir şekilde savaşıyorlar diye düşündü.
İsrail Müzesi'nin bir parçası olan Kitap Mabedi, Eski

Kudüs'ün batısında, Milli Kütüphane ile Knesset'ten fazla uzak olmayan bir bölgedeydi. 1965 yılında, İsrail Devle-ti'nin elindeki Ölü Deniz Parşömenleri'ni saklamak için inşa edilmişti. Binanın özgün mimarisi parşömenlerden esinlenmişti. Beyaz kubbesi, parşömenlerin bulunduğu çömleklerin üstündeki kapağa benzetilmişti. Girişte siyah granit bir duvar yükseliyordu. Siyah ve beyazın oluşturduğu zıtlık, Savaş Parşömeni'ne atıfta bulunuyor, iyi ve kötü arasında kırk yıl boyunca sürmüş Büyük Savaş'ı anlatıyordu.
David yanında Allegra olduğu halde içeri girdi.
"İyi akşamlar Yitzhak," dedi resepsiyondaki adama, boynundaki kimlik kartlarından birini kaldırıp göstererek.
"Hemen girin Dr. Kaufmann. Profesör Kaufmann başlamak üzere. İsrail'e hoş geldiniz Dr. Bassetti."
"Teşekkür ederim," dedi Allegra, kapıdaki görevlinin kendisini tanımasına şaşırmıştı.
"Sen İsrail'deki herkesin adını bilir misin böyle?" diye sordu içeri girerlerken.
"Sadece önemli kişilerin, yani güvenlik görevlileriyle sekreterlerin," dedi David gülerek. Sonra Allegra'yı uzun ve loş bir koridora doğru götürdü.
"Burası mağaralardan esinlenerek yapıldı. Kumran'da parşömenlerin bulunduğu bölgeyi incelediler, Essenilerin yaşam tarzlarını araştırdılar. Çok gelişmiş bir uygarlıkmış," dedi, güneş sisteminin bronz bir modelini gösterirken. Demirden bir çubuğun ucundaki büyük bronz bir top güneşi temsil ediyordu. Bunun çevresinde güneş sisteminde yer alan gezegenler, daha küçük toplar halinde gösterilmişti, topların hepsi, güneşin çevresinde eliptik yörüngelerde dönüyorlardı.

"Bu modelde on gezegen var," dedi Allegra, "aslında bu çok yeni bir buluş."
"Ne kadar ilginç değil mi?"
1999 yılında, Louisiana'daki Lafayette Üniversitesi'yle, Londra Açık Üniversitesi'nden iki grup bilim adamı, çok uzak kuyruklu yıldızların geride bıraktıkları buzsal atıkların bir araya gelerek elips şeklinde yörüngeler oluşturduğunu, bunun da bilinmeyen bir gezegenin etkisiyle meydana geldiğini açıklamışlardı. Her iki grup da, üç trilyon mil uzakta muhtemel bir onuncu gezegenin varlığı konusunda aynı sonuca varmıştı.
"Eğer bu modeli baz alırsak," diye devam etti David, "güneşe en uzak gezegen olan Pluto, güneşten bir metre uzaklıkta olur, bu durumda onuncu gezegenin bir kilometre öteye yerleştirilmesi gerekir."
"Bu da teleskopların neden bu gezegeni göremediğini açıklar," diye düşündü Allegra. "Essenilerin bunu bilmesi mümkün müydü?"
"Hayır, her ne kadar ilk düşündüğümüzden çok daha gelişmiş bir toplum olsalar da değil. Bu model, Kumran'da-ki kütüphanede bulunan bir şemaya göre yapıldı. Astronomi ile çok yakından ilgilendikleri kesin," dedi David eski bir teleskopu göstererek.
"Ben teleskopun on yedinci yüzyılda icad edildiğini sanıyordum."

"Galile" dedi David, "ama arkeologlar, bundan bile eski kristal merceklerin ne işe yaradığını hâlâ bulamadılar. British Museum'da bulunan bir tanesi Mısırda bir mezarda bulunmuş, bir başkası ise, IÖ 7. yüzyıldan, Asurlulardan kalma. Mekanik yapıları, karmaşık matematik formüllere dayanıyor. Essenilerin, teleskopu Galile'den çok önce keşfettiklerine dair bir kuram var. İkinci Esseni modeli daha ilginç aslında," dedi bir başka modelin önüne ilerleyerek.

"DNA sarmalına benziyor," dedi AUegra, düşünceleri Franeis Crick'in kuramına ve Antonio Roselli'ye gitmişti.
"Öyle. Bu model de Kumran Kütüphanesinde bulunan bir şemaya göre yapıldı. Romalılar Kumran'a girdiklerinde dünyanın en gelişmiş uygarlıklarından birini yok ettiler aslında, yarın gidip harabeleri görürüz. Sabah dokuz çok mu erken olur? "
"Dokuz 'gibi' mi?"
"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi David. Allegra'yı daha iki gündür tanıdığına bir türlü inanamıyordu. Çok özel biriydi bu kadın, kalbinin hızla çarptığını hissetti, içinden ona daha da yaklaşmak geliyordu ama bunun yerine derin bir nefes aldı ve hızla yoluna devam etti.
Ondaki bu değişikliğe şaşan AUegra, ardından gitti.
Koridoru geçerek kocaman bir odaya girdiler. Kubbe şeklindeki tavan, yeşil ve parlak turuncu ışıklarla yıkanıyordu, daire şeklindeki bir kürsü bütün odaya hâkim bir şekilde yerleştirilmişti. Odaya girdiklerinde, uzun boylu seçkin görünümlü bir adam, bir grup Amerikalı senatörün arasından ayrılarak onlara doğru ilerledi.
"Tam zamanında geldiniz Dr. Kaufmann, herhalde hastasınız."
Yossi Kaufmann Allegra'ya göz kırptı ve elini eline aldı. "Sen AUegra olmalısın, israil'e hoş geldin. Daha gelir gelmez David ve Onslow'un eline düştüğün için üzülüyorum," dedi Yossi gülümseyerek. Allegra, aynı kendine güvenle gülümsediklerini, gülümsediklerinde gözlerinin kenarında aynı çizgilerin ortaya çıktığını görünce şaşırdı. Baba oğul oldukları çok açıkça belliydi.
"David çok nazik Profesör Kaufmann... Sizinle tanışmak da büyük bir onur."
"Lütfen bana Yossi de, çünkü ben sana Allegra deme-

ye niyediyim. Şimdi eğer Dr. Kaufmann için bir sakıncası yoksa seni Amerikalı dostlarımızla tanıştırayım, sonra da başlayalım. Ancak, öncelikle bir iki kişi var ki önce onlarla tanışman lazım. CNN'den Tom Schweiker, ama galiba daha önce tanışmışsınız."
"Tekrar görüştüğümüze sevindim Allegra."
"Piskopos Patrick O'Hara," diye devam etti Yossi, "hepimizi daha sonra içkiye davet ediyor ısrarla, ama seni uyarmalıyım bu gayet tehlikeli bir durumdur."
"Patrick," dedi Allegra "Giovanni senden çok söz etmişti bana, ben seni zaten tanıyor gibiyim." Patrick, tıpkı Giovanni'nin tarif ettiği gibiydi, seyrelmiş kır saçlar, pırıl pırıl yeşil gözler, neşe dolu bir yüz. Üstündeki geniş piskopos cübbesi, insan sevgisi, yemek ve viski dolu bir bedeni sarıyordu. Allegra, Giovanni'nin Patrick'in, her zaman tartışmaya ve sorgulamaya açık bir aklı olduğunu ve Katolik dünyasının en parlak entelektüellerinden biri olduğunu söylediğini hatırladı.
"Vaat edilmiş topraklara hoş geldin Allegra. Sana hakkımda her şeyi anlattıklarını sanmıyorum, durum çok daha kötü aslında."
"Ve son olarak da eşim Marian."
"Kazandığın burs için seni kutlarım Allegra, Yossi bana senden çok söz etti."
"Teşekkür ederim Bayan Kaufmann..." Allegra daha fazla devam edemedi.
"Marian de lütfen, sen de ailemizden sayılırsın artık."
"Dur bakalım," diye itiraz etti David, "Daha evlenmedik ki."
"David Kaufmann..."
Allegra, Marian'ın sıcak davranışlarına gülümseyerek karşılık verdi.

"Anladığım kadarıyla bugün Monsignor Lonergan ile görüşmüşsünüz," dedi Yossi Kaufmann.
"David, bana herkes böyle değil dedi," diye cevap verdi Allegra.
"Bu kadar emin olma. Herkes o kadar sevimsiz ve kötücül olmaz tabii ki," dedi Yossi "ama hepsi de meseleye gerçekten rahatsız edici bir şekilde uzak duruyorlar. Hâlâ size bir çalışma odası verme konusunu onaylamadılar, ama biz bu işi takip edeceğiz. Bu arada, ibrani Üniversitesi size biyokimya bölümünde bir laboratuvar tahsis edecek. Küçük bir laboratuvar ama aletler çok iyi. Bazı şeyler Vatikan'ın kontrolünün dışında kalabiliyor Allahtan," diye fısıldadı komplocu bir ifadeyle. Sonra özür dileyerek kürsüye doğru ilerledi. Kohatek'den gelmiş siyah saçlı teknisyen Yossi'ye ses sisteminin hazır olduğunu işaret etti.

"Baylar ve Bayanlar" diye başladı Profesör Kaufmann. "Kitap Mabedi'ne hoş geldiniz. Arkamda gördüğünüz, Büyük İsaiah Parşömeni'dir, altmış altı bölümün tamamı buradadır, parşömen, tam yedi metre uzunluğundadır."
Gizemli Essenilerin Kumran'daki yerleşimlerinde bulunan bu paha biçilmez belge, isa'dan beş yüz yıl önce yazılmıştı. Senatörler, Yossi'nin parşömenin nasıl bulunduğunu ve sonunda İsraillilerin eline nasıl geçtiğini anlatışını dikkatle dinlediler.
"Parşömenlerin büyük bir kısmı, Rockefeller Müzesi, 1967 yılındaki Altı Gün Savaşları sırasında israil'in eline geçene kadar bizim elimizde değildi. Eğer bu konuyla ilgileniyorsanız, Doktor David Kaufmann sizlere benden daha ayrıntılı bilgi verebilir. Kendisi bu işle bizzat görevliydi." Yossi oğluna bakarak 'aferin' der gibi başını salladı.
"isaiah, uygarlık açısından son derece uğursuz bir uyarı içermektedir," diye devam etti Yossi. "Bunun en net özeti Isaiah'ın şu sözleriyle ifadesini bulur 'Kâinat anlatılmaz bir şekilde ziyan olacak, dile getirilmez bir şekilde bozula-

cak." Gerek İsaiah, Daniel, Enoch ve gerekse Nostradamus ile Edgar Cayce gibi daha zamanımıza yakın kâhinlerin hepsi, savaşların çoğalacağını, zengin ve yoksul arasındaki uçurumun büyüyeceğini, meteorolojik olayların farklılaşacağını, su kaynaklarının sorun haline geleceğini, depremlerin sayısında ve büyüklüğünde artış olacağını söylemişlerdir. Benim Ölü Deniz Parşömenleri üzerinde yaptığım araştırmalar sırasında çözdüğüm şifrelerde de bu geriye sayımın ipuçları var, bunlarla ilgili anahtar parşömen de Omega Parşömeni olarak bilinen parşömendir."
"Ben bunun bir mit olduğunu sanıyordum," dedi güneyli cumhuriyetçi senatörlerden biri.
"Böyle zanneden sadece siz değilsiniz," diye cevapladı Yossi gülümseyerek. "Ancak, Savaş Parşömeni'nde, Disiplin Manuelinde, Tapınak Parşömeni'nde, İsaiah ve diğer parşömenlerde, böyle bir parşömenin varlığı ve anahtar parşömen olduğu anlatılır. Eski uygarlıkların kehanetlerine karşı bağışıklık kazandık, ama umut ediyorum ki Senatör, çok geç olmadan Omega Parşömeni'ndeki kehanetin ne olduğunu öğreniriz. Şimdi eğer beni izlerseniz, bu kehanede-re daha yakından bakacağız."
"Rockefeller Müzesi'ni ele geçirdin mi gerçekten?" diye fısıldadı Allegra, David hakkında bilmediği çok şey olduğunu idrak etmişti birden. Ona duyduğu ilgi artıyor, hakkında daha çok ama daha çok şey öğrenmek istiyordu.
"Keşke öyle şeyler söylemesen. Bütün gece burada ola-iz.
Roma
Kardinal Petroni iç hata cevap verdi.
"Petroni!"
Monsignor Thomas, Kardinal'in telefona kaba bir şe-

kilde cevap vermesine alışmıştı artık. Bu bölgeye göre değişiyordu. New York'taki CNN stüdyolarından bu kadar sık telefon edilmesinin nedenlerini sorgulamıyordu. Kardi-nal'in bazı alışkanlıkları ve huyları tartışılmazdı.
"CNN'den Daniel Kirkpatrick dördüncü hatta, Haşmetlim."
Kardinal Petroni, sabırsızca dördüncü hatta bastı.
"Daniel, sesini duymak ne güzel. New York'ta işler nasıl?"
"Gayet iyi Lorenzo. Sen nasılsın?"
"Bir şikâyetim yok. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"
"Bu kez ben sana yardımcı olacağım galiba. Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili programın haftaya yayına gireceğini haber vermek istedim. Programı yapan bizim habercilerden biri, vazgeçsin diye çok uğraştım ancak adam uluslararası muhabir olduğu için benim yapabileceğim fazla bir şey yok, onların kendi silahları var."
"Schweiker mı?"
"Bildin. Benim bölümümde olsa hemen hallederdim, ama bu önemli adamları yerlerinden oynatmak kolay değil. Bende senin ağırlığın yok tabii ki, keşke olsaydı. Burada işler çok farklı gelişirdi o zaman."
"O günler de gelecek Daniel, o günler de gelecek. Bu arada programın içeriği hakkında bilgin var mı?"
"Sana bir e-posta yolladım. Aslında parşömenlerin tarihiyle ilgili bildiğimiz meseleyi sorguluyorlar. Yeni bir şey yok, neden bu kadar zahmete girdiklerini anlayamadım ama galiba İsrail tarafından bir miktar baskı var. Profesör Kaufmann diye birinden galiba."
"Tanıyorum onu. Yahudi desem yeter herhalde. Kudüs'teki adamımızı arayayım ben. Sana iyi günler."
Kardinal Petroni telefonu kapattıktan sonra, pencereden uzun uzun Roma'nın ışıklarını seyretti. Düşmanını ta-

nıyacaksın. Acaba, parşömenlerin tarihi konusunda yeniden baskı yapmaya başlamalarının nedeni Kaufmann mı, yoksa bu işte Dr. Bassetti'nin parmağı var mı diye düşündü. Yarın mutlaka Lonergan'la konuşmalıydı.
Kudüs
"S.ktir," Derek Lonergan bir eliyle ağrıyan başını tutar, bir eliyle de çalmakta olan kırmızı telefona uzanırken, her zamanki gibi kendi kendine söylendi.
"Günaydın Haşmetlim."
"New York'taki CNN'den aradılar beni" Kardinal Pet-roni herhangi bir nezaket cümlesine gerek görmeden hemen konuya girdi. "Uluslararası muhabirlerden biri Ölü Deniz Parşömenleri'nin tarihi ve bu meseleye Vatikan müdahalesi ile ilgili bildik meselelerin ortaya konduğu bir program hazırlamış. Bu meseleyi kimin deştiğine ilişkin bir fikrin var mı?"
"Hayır Haşmedim, daha önce de belirttiğim gibi Profesör Kaufmann tarafından baskı yapılmış olabilir."
"Bizim 'olabilirlerle işimiz yok Monsignor, durumu öğrenin."
Sen görürsün diye düşündü Lonergan, ama hiçbir şey söylemedi.
"Sizinle de röportaj yapmak isteyebilirler. Her zamanki gibi konuşursunuz. Bu iki bilim adamından gelebilecek herhangi bir utanç verici soruyu engellemek için, size yaptıkları başvuruyu kabul ediverin, ancak duruma zarar verecek hiçbir şey görmemelerini sağlamanız lazım."
"Gazeteci kimmiş biliyor muyuz Haşmedim?"
"Schweiker... Ortadoğu muhabirleri. Arada faydalı iş-
333

ler yaptığı olur, ama son zamanlarda bizim için bir sivri diken haline geldi."
Lonergan derin bir nefes aldı. Schweiker onu Kiler Bar'da sık sık görmüştü, ama Lonergan onunla konuşmaktan kaçınırdı hep. Schweiker, ondan daha zeki olamazdı fakat röportaj tamamen farklı bir işti. Schweiker adı, Amerika'da sık rastlanan bir addı, Kardinal'de iki şeyi bir araya getirememişti işte. Lonergan'ın egosu birden söndü. Aradan kırk yıldan fazla bir zaman geçmişti, kendisi o yıllardaki haline uzaktan yakından benzemiyordu.
"Baskıyı kimin yaptığını en kısa zamanda öğrenmenizi istiyorum Monsignor. Kutsal Kilise, 'olabilirlik'lerle korunamaz."
Hat sustu.
334

?!

33
Kumran
Allegra saatin zilini kapattı ve kızarmış gözleriyle yatağında oturdu. Yossi'nin anlattıkları bittikten sonra Pat-rick'te zorunlu içkilerini içmişler, sonra da David ile yemeğe gitmişlerdi. Allegra bütün direnişinin kaybolduğunu görmüş ve David'in 'bekâr' oluşuna memnun olmaya başlamıştı. Gece geç saatlere kadar, saatin hiç farkına varmadan konuştular. Yemekten sonra eve dönerken, genelde konuşkan olan David sessizleşmişti. Allegra'nın Onslow'dan inmesine yardım ederken, ikisi de tuhaf duygular içindeydi.
"Bir dahaki sefere sana ben yemek pişiririm. İyi uykular," dedi ve onu hafifçe dudaklarından öptü. Giderken bir öpücük daha gönderdi.
Allegra çok az uyudu. Yatağında döndü durdu, kafasında dolaşıp duran düşünceler yüzünden uykusu kaçmıştı. Belki de bir adamla ilişki artık mümkündü. Milano'daki o korkunç geceden sonra kendisini çalışmalarına ve araştırmalarına gömmüştü. Şu ana kadar. David tanıştıkları andan beri onu durmadan güldürüyordu, yavaş yavaş rahatlamış ve hayatı çok da ciddiye almamaya başlamıştı. Onun evin-
335

de yemek yemek. Belki de bir erkeğe yeniden güvenmenin zamanı gelmişti.
"Bu kadar erken yola çıktığımız için kusura bakma," dedi David, Onslow'u Eriha yolundan Zeytin Dağı'na doğru sürerken. "Burası çok sıcak olur, bu yüzden güneş iyice yükselmeden yürüyüşümüzü bitirmemiz lazım."
"Zamanında gelmene şaşırdım," diye cevap verdi Al-legra.
"Gereksiz yere acı çekeriz."
"Eee, bugün nereleri göreceğiz turist rehberi?"
"Kumran'ı baylar ve bayanlar. Ölü Deniz kıyısında, esrarlı ve mistik bir alan. Bahşişimi unutmayın."
"Bunu günün sonunda düşüneceğiz David Kaufmann. Kumran gerçekten gizemli bir yer mi, yoksa bu da mı bir Vatikan uydurması?"

"Bir miktar ikisi de aslında, daha sonra parşömenleri halkın gözünden gizleyerek durumu telafi etmeye çalıştılar-sa da, pek bir faydası olmadı."
"Gerçekten bir şey saklıyorlar mı sence?"
David başını salladı. "Galiba. Tarihleri gizlemek için bu kadar çaba harcadıklarını düşününce, bence durum oldukça ciddi."
Onslow, Bedevilerin, yol kenarındaki kum tepelerinin arasına kurdukları kirli beyaz çadırların yanından gürültüyle geçti. David ve AUegra son tepeye vardılar ve oldukça dik ve rüzgârlı bir yoldan bin iki yüz metre aşağıdaki Ölü Deniz kıyısına doğru inmeye başladılar. Ölü Deniz, deniz seviyesinin dört yüz metre altında, dünyanın en alçak yeriydi. Hava sadece sıcak değil, yoğun ve nemliydi, sabah güneşi bile epeyce yakıcıydı. Sıcak buhar yükselmeye başlamıştı bile, Allegra gölün öteki kıyısındaki Ürdün'e ait vadi-

leri ve tepeleri zar zor görebiliyordu. Koca koca kamyonlar, İsrail'in güney ucundaki en uzak yerleşim yeri olan Eliat'a yük taşıyordu. Kamyonları koruyan tepeden tırnağa silahlı devriyeler yolda gidip geliyor ve Batı Şeria'da kıpırdayan herkes ve her şeyden kuşkulanıyorlardı.
"Deniz çok derin mi?" diye sordu Allegra.
"Güney kısmında değil. Güneyde altı metre kadar derinlik, ama burada, kuzey kısmında çok derin. Yer yer dört yüz metreye kadar ulaşıyor derinlik. Deniz, buradan Afrika'nın doğusundaki Zambezi Nehri'ne kadar uzanan bir fay hattının üzerinde yer alır, tuz oranı o kadar yüksek ki, eğer balıklar bu tuzu Ürdün Nehri'nde atmasalar derhal ölürler."
"insan neden burada yaşamak istediklerini merak ediyor," dedi Allegra düşünceli bir sesle.
"Hiç bana göre bir yer değil ama Esseniler seviyorlar-mış herhalde."
"Sodom ve Gomorra'da buradan pek uzak değilmiş galiba."
"Bu iki şehirden hiçbir iz bulunamadı şimdiye kadar, ancak akla yakın bir kurama göre, bin yıl önce meydana gelen bir depremle toprağa tamamen gömülmüşler."
"Yani İbrahim zamanında" dedi Allegra, Yaradılış kitabının 19. bab'ında, Yahudilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlığın babasının zamanında çok büyük bir deprem olduğunu ve çölün altını üstüne getirdiğini yazdığını hatırladı.
"Galiba," dedi David. "Arkeoloji aslında bu hikâyeyi destekliyor, çünkü İÖ 1900'de büyük bir deprem olduğuna ve bu depremin Moab Ovası'ndaki bütün şehirleri yerle bir ettiğine dair bulgular bulundu. Harabeler muhtemelen güney tarafında suyun altında."
Eriha dönüşünü geçtiler, anayol, İsa'nın vaftiz edildiği

Şeria Nehri'nin yanından devam ediyordu, ama daha nehre varmadan, David güneye doğru döndü ve turuncu sarı kayaların arasından üç yüz altmış beş metre yukarıdaki platoya tırmanmaya başladı. Sarp kayalıkların dibinde, otuz metre yukarıda, kayalık dar ve derin bir vadinin yan kısmında Kumran yer alıyordu. Vadi, derin ve kıraçtı. Allegra, kayaların arasında, parşömenleri uzun zaman uygarlığın gözünden saklamış olan mağaraları gördü.
Eğer David ve Allegra buraya, parşömenlerin bulunduğu dönemde gelmiş olsalardı, eski yerleşim yerine ulaşmak için Romalılardan kalma bir yoldan geçeceklerdi. Ama şimdi, turist otobüsleri için bir otopark, klimalı bir kafeterya ve tişört, anahtarlık, tahta heykelcikler ve turistlerin satın almak isteyeceği her şeyin bulunduğu bir hediyelik eşya dükkânı bile vardı. Bugün, bir araba dışında otopark boştu, arabanın sürücüsü ise kafeteryada oturuyordu. Yusuf Sartawi kendisini bir gazetenin arkasına gizlemişti. İsrail ve Filistin'in arasında sürüp giden cinayet dalgası, turizmi riski yüksek bir iş haline getirmişti, turistler kalabalık yerlerden kaçınıyorlardı.
Allegra ve David, Land Rover'dan çıkarlarken, Amerikan yapısı bir F-16 uçağı Ölü Deniz üzerinde alçaldı, Ürdün sınırında devriye görevi yapan uçağın pilotları, bulundukları yerden görülebiliyordu.
"Hiç turist yok. Şansımız varmış," dedi David, solmuş bez sırt çantasını sırtına takarken.
"O çantada ne var?"
"Genelde bütün aletlerimi taşırım. Ama bugün sadece küçük bir kazma ile fırça ve öğle yemeğimiz var. Somon füme, tavuk ve israil'in en iyi beyaz şarabından bir şişe. Hepsini buza sardım tabii ki," diye omzunun üstünden bağırdı ve harabelere doğru yürümeye başladı.
Allegra, Essenilerin yerleşmek için seçtikleri kıraç düz-

lüğe çıkan dar taş yoldan David'i izledi. Yoldan birkaç kilometre ötedeki Ölü Deniz'in puslu kıyıları görünüyordu.
Yusuf Sartawi, cep telefonunu çıkardı, şifreli bir numaraya bastı ve kısaca bilgi verdi: "Şahıs harabelere vardı."

"Romalılar, buraya MS 68 yılında Kudüs'e saldırıp ikinci tapınağı yerle bir etmek için yürüyüşe geçtikleri sırada karargâh kurmuşlar," diye açıkladı David. Eğer harabelere dikkatle bakarsan, taş duvarların ve iç avluların çizgilerini görebilirsin. Şurada ise büyük bir gözetleme kulesi var, kule bütün bölgeye hâkim. Vadinin yakınında ise su ihtiyacını karşıladıkları sarnıç bulunuyor."
David ve Allegra, iki saat boyunca, Roland de Vaux ile Vatikan'la parşömenlerin kökeni ve tarihi hakkındaki konsensüs oluşturan uluslararası ekip tarafından kazılmış olan harabeleri gezdiler.
"Burada resmen bir arkeolojik cinayet işlendi aslında," David taş duvarların arasında gezinirken söylendi. "Burayı kazdıkları sırada, Vatikan'ın bu konsensüsü oluşturduğundan ve burayı dogmaya uygun bir hale getirmek için bir plan uyarınca kazdıklarından kuşkulanıyorum ben. L'Eco-le Biblique kazı ile ilgili ham malzemeyi bir araya getirip kazı sonuçlarını yayınladığında, statigrafi kurallarının hiçbirine uyulmadığını gördük. Kumran'da çok uzun bir süre yerleşim vardı, bu yüzden her uygarlık katmanını ayırmaları ve dikkatle etiketlemeleri gerekiyordu."
"Bu onların işine gelmezdi ki," dedi Allegra, "Statigrafi olmadan nasıl tarihlediler burayı? "
"Tarihleyemezler, ama zaten Vatikan'ın öyle bir derdi de yoktu. Vatikan, parşömenlerin isa'dan çok önceye ait olduğunu ortaya atmakla da kalmadı, Essenilerin Josephus, Philo ve Pliny gibi eski tarihçilerin de yazdığı gibi, barışçı, münzevi bir toplum olduğunu söylediler. Eğer şu tarafa ba-

karsan," dedi, gözetleme kulesinin yanındaki küçük bir geçitten geçerken. "Epeyce büyük bir demirhanenin kalıntılarını göreceksin. Demiri soğutmak için kullandıkları su tesisinin de kalıntıları var. Demiri araç yapmak için kullandıkları söylenebilir tabii ki, ama bu kuram kalenin içinde bulunmuş olan ok başlarının varlığını açıklamıyor."
"Vatikan Vaftizci Yahya'nın Essenilerle bağlantısı olduğunu ve İsa'yı buradan çok da uzakta olmayan Şeria Nehri'nin Ölü Deniz'e döküldüğü yerde vaftiz ettiğini saklamayı beceremedi," dedi Allegra. "Sana katılıyorum, Esseniler için barışçı ve münzevi tanımı, dogmaya uysun diye yaratıldı."
"Aynen öyle," dedi David gülerek. "Eğer Vaftizci Yah
ya'nın Esseniler gibi bir topluluğun mensubu olduğunu
saklamayacaksan, onun demirhanede dolaştığına ve arka
daşlarından silah imal etmeyi öğrendiğine dair hikâyelerin
ortalıkta dolaşmasını engellemen lazım gelir. Gerçekte, Es-
I seniler kışkırtıldıktan zaman gayet iyi savaşırlardı. İşte şu
tarafta." David devam etti, "mezarlığı görebilirsin, iki yüz-
1 den fazla mezar var, birçoğu kadın ve çocuk mezarı, bu da
Vatikan'ın oluşturduğu konsensüste Essenilerin bakir olduklarına ya da hiç evlenmediklerine dair anlatılanları bir miktar zedeliyor. Bana sorarsan, eğer bu çağda yaşasalardı, sağda solda çöpe atılmış prezervatif bulabilirdik."
"Sen asla adam olmazsın!"
"Esseniler, Kudüs'teki ikinci tapınaktaki yolsuzluklardan ve din adamlarından nefret ediyorlardı," diye anlattı David, eski avluyu çevreleyen taşların üstünde yürürlerken. Çöl yağmurlarının ardından parlak sarı ve kırmızı çiçekler açmıştı her yanda, sağa sola serpilmiş bir iki palmiye ağacının yelpaze gibi dalları Ölü Deniz'den gelen sıcak rüzgârda dalgalanıyordu. "Beyaz ketenden yapılmış, uzun Pisa-

gorvari entariler giyerlerdi, bu avlular da meditasyon için yapılmış zaten. İşte bu da İsa'nın bu cemaatin bir parçası olduğunun işareti aslında. Bu durum onun tapınak tefecilerinin, masalarını devirmesine neden olan öfkesini de açıklıyor. Yossi, Omega Parşömeni ve Maria Magdalena'nın burada olduğunu kanıdayacağını düşünüyor ama ben pek emin değilim."
"Eğer İsa, bu grupla birlikte bulunduysa ki, Vaftizci Yahya'nın onu burada vaftiz etmesinin de nedeni bu olsa gerek, Maria Magdalena'nın burada bulunmaması için hiçbir neden yok."
"Neden böyle söyledin?" Allegra'nın bu kadar emin konuşması David'i şaşırtmıştı.
"Zaten nasılsa öğreneceksin, en iyisi ben şimdiden söyleyeyim. Ben bir zamanlar rahibeydim."
"İnancını kaybettin ha?" David'in yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. Göz göze geldiler, her ikisi de diğerinin ne düşündüğünü merak ediyordu.
"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," dedi Alleg-ra "ama zaman içinde hepsini açacağım sana."
"Görmek için sabırsızlanıyorum."
"Bu imayı duymazlıktan geliyorum," dedi Allegra gülümseyerek. "Maria Magdalena'nın hikâyesini birleştirdiğinde, kilisenin senin inanmanı istediğinden çok daha fazlası çıkıyor karşına. Bazıları farklı düşünüyor ama ben, Maria Magdalena ile Bethany'li Meryem'in aynı kişi olduğunu düşünüyorum. Ağabeyi Lazarus öldüğünde, Yahudi âdetlerine göre kız kardeşi olarak naaşının yanında oturmak zorundaydı. Oradan ancak kocası çağırdığında kalkabilirdi. Yahya incilinde bir pasaj var, kız kardeşi Maria Magdale-

na'ya İsa'nın kendisini çağırdığını söyler, o da hemen yerinden kalkar. Ayrıca bir başka Yahudi âdetine göre, gelinin
341

damadın ayaklarını yağlaması gerekirdi. Maria Magdalena İsa'nın ayaklarını yağlamıştı."
"Sence evlenmiş miydiler?"
Allegra olumlu anlamda başını salladı. "Bence buna dair güçlü ipuçları var. Eskiden inanmazdım," dedi Trica-rio'daki günlerini hatırlayarak. "Başrahibe böyle bir şeyi düşünmemizi onaylamazdı, ama düşünebilmenin önündeki engeller kalktığı zaman, bu konudaki ipuçlarının zaten ortada olduğunu görüveriyorsun. Öteki kadınlarla birlikte mezara giden kadınların arasında Maria da vardı, Yahudi toplumunda bunu ancak bir eş yapabilirdi, ama en ikna edici ipuçları, Nag Hammadi'de bulunan Gnostik Gospel-lerinde bulunuyor."
"Bu da eski kilise büyüklerinin neden bu gospelleri yok etmeye çalıştıklarını açıklıyor."
"Kesinlikle, İsa'nın Thomas Gospeli'nde söylediklerinin papazların iktidarını tehdit ettiği gerçeğini bir yana bırakacak olursak, Maria da çarmıha gerilmeden sonra kendi gospelini yazmıştır zaten, İsa'nın müritlerine nasıl moral verici bir konuşma yaptığını anlatır. Eğer doğru hatırlıyorsam Maria Magdalena şöyle der, 'Sakın ağlamayın, sakın yas tutmayın, hiç şüpheniz olmasın ki onun inayeti hep üstünüzde olacak ve sizi her zaman koruyacak." Ataerkil Yahudi kültüründe, sadece çok güçlü bir kadın erkeklerle emir verir gibi cümleler kurarak konuşabilirdi, ayrıca Philip Gospeli de var."
"Ah evet," dedi David yaramaz bir ifadeyle "müritler biraz gıcık olmuşlar, çünkü İsa Maria Magdalena'yı durmadan ağzından öpüyormuş."
"Böyle de denebilir," dedi başını sallayarak. Allegra Gospel'deki bu bölümü ezbere biliyordu.
Kurtarıcının eşlikçisi Maria Magdalena idi, ama İsa
342

onu bütün müritlerinden daha çok sever, sık sık ağzından öperdi. Müritler buna alınırlardı.
"Yahudi kültüründe erkeklerin evlenmesi olağan bir durumdu," dedi Allegra. "Isa karizmatikti, eğlenceliydi, çekiciydi ve çevresine bir sürü kadın topluyordu."

"Birazcık bana benziyormuş galiba."
"Eh, bir beyefendi olduğu için bundan şüpheliyim aslında, 'gıcık olmak' diye bir şey onun lisanında olmasa gerek," dedi, siyah gözleri pırıl pırıldı. "Belki Omega Parşömeni, bu konuları biraz olsun aydınlatır." Allegra David'e her şeyi anlatmak konusunda hâlâ biraz tereddüdüydü, ama zaman içinde anlatacağını biliyordu. Eğer parşömen bulunur ve Magdalena sayıları arasında 153 sayısı da ortaya çıkarsa, bu her şeyi kanıtlayacaktı.
343

34
Langley, Virginia
Mike McKinnon, 'Nükleer Felaket-S ağlık Konuları' başlıklı dosyayı kapattı ve üzüntüyle başını salladı. El Kaide, bombaları atmadan otuz dakika önce bir uyan yapsa ve televizyon ve radyo yayınları ile acil durum çağrısı yapılsa bile, çok az kişinin sığınaklara yetişebilme şansı vardı. Bu faciadan ilk anda kurtulanlar bile sonrasında yaşanacaklar yüzünden büyük acılar çekeceklerdi. Mike, eğer rüzgâr ve hava koşulları kötü olursa, radyoaktif bulutların yüzlerce km2'yi kaplayacağını biliyordu. Bazılarının beyin hücreleri radyasyondan öylesine etkilenecekti ki, bu insanların her tarafı anında şişecekti. Bir gün kustuktan sonra, dayanılmaz baş ağrıları başlayacak, on binlerce insan bundan ölecekti. Şehirlerde az etkileneceği varsayılan bir milyona yakın kişi, bağırsak hücreleri tahrip olduğu için dayanılmaz karın ağırları çekeceklerdi. Saçları dökülecek, anüste ve diş etlerinde kanamalar başlayacak ve birkaç gün içinde öleceklerdi. Kendilerini hastanelere atmayı başaranlar da öleceklerdi." Uygarlığın yok oluşunu başlatan geriye sayım, insanın atomu bölmesi ile başladı aslında diye düşündü Mike
344

üzüntüyle. İslamcı kökten dinciler, kendilerini hazır hissettikleri anda bir saniye bile tereddüt etmeyeceklerdi. Mike, Profesör Kaufmann'ın 'Omega Parşömeni ve İs-lami Nükleer Reaktör' adlı makalesini tekrar eline aldı. El Kaide'nin elindeki nükleer bavul bombaları ile eski çağlardan kalma Ölü Deniz Parşömenleri arasında bir ilişki olup olmadığını merak ediyordu. Kaufmann tek tanrılı dinlerde üç vahiy olduğunu söylüyordu, bunlardan biri Yahudilere inmiş, ikincisi Hıristiyanlara inmiş sonuncusu da Müslümanlara inmişti. Kaufmann, eski şifreleri çözdüğünü ve üçüncü vahiy olan îslamla, yaklaşmakta olan atomik kıyametin arasında bir bağlantı bulduğunu söylüyordu.
345

35
Kumran
Bir çift israil F-16 devriyesi daha Kumran harabelerinin üstünden gürültüyle geçti. Allegra ve David, uçakların, Ürdün'le israil arasındaki Ölü Deniz sınırında göğe bıraktıkları izi takip ettiler.
"DNA modeli Essenilere nerede uyuyor?" diye sordu Allegra David'e, parşömenin ikinci unsuru ile ilgili öğrenebileceği kadar çok şeyi öğrenmeye kararlıydı.
"Kitap Mabedi'ndeki modeller, Kumran Kütüphane-si'nde bulunan şemalara bakılarak yapıldı. Ca'Granda'daki senin Profesör Roselli'n, vurulmadan kısa bir süre önce bunları araştırmaya başlamıştı zaten. Onu iyi tanır miydin?"
"Çok iyi tanırdım," dedi Allegra, "o benim hocamdı"
"Üzüldüm. Ben o sıralar çok önemsemiyordum bu işi ama Yossi şoka girdi. Bana, birilerinin Roselli'nin gerçeği bulmasını istemediklerini söyledi. Roselli sana DNA ile ilgili kuramlarından çok söz eder miydi?"
"Son derece tedbirliydi, birileri onu uyarmıştı galiba, Francis Crick'e epey bir zaman ayırdığını biliyorum. Ben o

kitabı okudum, ama dürüst olmak gerekirse, DNA'nın daha gelişmiş bir uygarlık tarafından dünyaya getirildiği konusunda hâlâ kuşkularım var."
"Benim de öyle, 1970'lerde daha gelişmiş bir uygarlığın buraya uzay aracı gönderdiğini söylemek Crick'i tımarhaneye tıkmak için yeterli bir nedendi zaten, ama insan düşünüyor, şimdi biz uzaya insansız uzay araçları gönderiyoruz, kendi galaksimizin buzsal atıklarını inceliyoruz, koca evrende hayat olan tek gezegenin bizimki olduğunu düşünmek saçma geliyor artık." David'in yüzü ciddileşmişti. "Yossi'nin de bu konuda kuşkuları var, hatta şifre çözme çalışmaları sonucunda Omega Parşömeni'nin Crick'in kuramını doğruladığını düşündüğü halde."
Allegra bu çocuk bakışlı, şaka seven adamın başka bir yüzünü daha görüyordu. Ciddi yüzünü.
"Karnın acıktı mı?" diye sordu David. "Şurada bir mağara var," dedi, vadinin öteki tarafında bir yeri gösterdi. "Oraya çıkmak için çivili ayakkabı gerekmiyor."
"Benim hoşuma gitti," dedi Allegra.
Yarım saat kadar, elli yıl önce keçisini arayan Bedevi delikanlısının yanlışlıkla bulduğu mağaraya tırmandılar. Allegra, David'in peşinden, Bedevilerin parşömenleri buldukları dar ve uzun odaya girdi.
"Bedevilerin ne bulduklarını bilmiyor olmaları ne kadar kötü," dedi Allegra. "İki bin yıl sonra bu parşömenlere dokunan ilk insan olduğunu bilmek muhteşem bir duygu olmalı."
"Şu anda bu duygudan eser yok," dedi David üzüntüyle. "Sanki buradan bir ordu geçmiş gibi şimdi."
Eğer bir şeyler gözlerden saklanmak isterse, bir ordunun bile bazı şeyleri bulamaması beklenebilirdi. Mağaranın girişine gizlenmiş düz bir çıkıntıdan, üstlerine toz düştü,

ama mağara girişinde yemek yiyecek bir yer bulup oturan David ve Allegra bunu görmediler.
"Chardonnay? "
"Olur. Herhalde başka bir şey getirmemişsindir."
"Getirdim. Su burada hayat demektir."
"O zaman her ikisinden de isterim. Lonergan acaba o kasada ne saklıyor?" dedi Allegra düşünceli bir sesle, somon fümeye uzanırken.
"Bunu bulmak biraz zaman alacak. Bize daha müzede çalışma izni vermediler, ama Yossi işin peşini bırakmaz. Babamı iyi tanırım, hiçbir işin peşini mücadele etmeden bırakmaz o."
"İnsanın ünlü bir babası olması zor mu?"
David gülümsedi. "Herkesin, 'Aaa Profesör Kauf-mann'ın oğlu musunuz?' demesine alışıyorsun. Yossi beni hep kendi yapmak istediklerim konusunda cesaretlendirdiği için o kadar zor olmadı. Hatta orduda aynı dönemde hizmet verdiğimiz sırada bile baba-oğul olmak sorun yaratmadı."
"Nasıl bir şey? Savaşmak yani?"
"Galiba gençken, heyecan verici bir şey gibi geliyor insana. Tabii, biri sana ateş etmeye başlayana kadar, o zaman yanına yedek don alman gerektiğini öğreniyorsun."
Allegra güldü.
"Bazı politikacılar için savaş çok önemli ve gerekli" diye devam etti David. "Özellikle halkı bu şekilde ellerinde tuttuklarını fark ettiklerinde. Ama insan savaşa girdiği zaman, ne kadar gereksiz ve korkunç bir kayıp olduğunu anlıyor. Galiba ağabeyim Michael'ın ölümü beni çok etkiledi."
"Bilmiyordum," dedi Allegra özür dileyen bir sesle, "Sormamalıydım."

"Önemli değil. Onun ölümüne alışmak zaman aldı tabi. Ama sevdiklerini kaybetmemiş olan İsrailli ve Filistinli aileler için durum farklı. Onlara göre bu savaşın bedeli. Bir süre çok kızgındım, o çılgın çocuğu hâlâ çok özlüyorum."
"Çok üzüldüm David. Savaşı sorunların çözümü gibi görür olduk artık."
Aşağıdaki otoparkta, Yusuf Sartawi cep telefonunu açtı. "Evet, pozisyondayım. Birinci mağaranın girişindeler." Mesaj kısa ve şifreliydi.
"Hepimizin bu dünyada belli bir ömrü var, bu ömrü en iyi şekilde kullanmamız lazım," dedi David ayağa kalkarken, "ama çoğumuz bu zamanı birbirimizi öldürerek ve iktidar için manevralar yaparak geçiriyoruz. Mesela bu mağarayı alalım," David içeri doğru yürüdü. "Burada bulunan şeyler bütün insanlığa ait, birkaç seçkin Katolik akademisyene değil, ama buna rağmen gerçeği ortaya çıkartmak için Katolik Kilisesi ile dişe diş savaşmak zorunda kalıyoruz." Tavandan böcek düştüğünü zannederek saçlarını silkeledi. Bir başka kum tanesi boynuna düştü, onu da silkeledi, ancak sırtına bir kum tanesi daha düşünce durdu ve yukarı baktı. Başının tam üstünde, duvarda asılı gibi duran bir kayada çatlak gibi bir şey gördü. Hâlâ mağaranın girişinde duran Allegra'ya döndü.
"Gel de şuna bir bak."
"Ne?" dedi Allegra mağaradan içeri girerken.
"Buradaki kayada bir çatlak var."
Kum tanelerinin düşmeye devam ettiği kayadaki çatlağa beraberce baktılar. David sırt çantasındaki küçük kazmayı çıkardı ve çatlağı kazımaya başladı. Eski sıva, Piskopos O'Hara'nın viski şişelerini dolaptan düşüren ve Alleg-ra'nın apartmanını sallayan yer sarsıntısı sırasında gevşediği için hemen söküldü. David'in nabzı hızlandı.

"Bu sıva," dedi heyecanla. Kayanın düz kenarında küçük ve üstü kapatılmış boşluk gibi bir şey belirdi. Daha yavaş çalışan David, sıvayı söktü, küçük boşluğun çevresini kazıyarak devam etti. Yaklaşık 60 cm2'lik boşluk, mağara duvarı oyularak oluşturulan bir kapakla kapatılmış ve sıva da gayet dikkatle kayaya uygun bir şekilde örülmüştü.
"Bunun içinde her ne varsa, Esseniler dış dünyadan saklamak istemişler," dedi David, sıvanın kalanını yavaş yavaş kazımaya devam ederken. Birden geriye doğru kaçtı ve burnunu kapadı.
"Ighh" boşluktan dışarı çıkan hava iğrenç kokuyordu.
"Yüzünü kapat," dedi Allegra'ya mağaradan dışarı çıkmasını işaret ederken.
"Cryptococcus neuromyces mi?" diye sordu Allegra, bu dikkatsiz arkeologların çoğunun ölümüne neden olan mantar sporlarının bilimsel adıydı. Bu sporların neden olduğu akciğer hastalığı baş ağrısı, ateş ve nefes almakta güçlükle başlıyordu. Bu belirtileri kanamalar izliyor ve beyine sıçrayan zehir menenjite yol açtığı için, kurban haiüsinasyonlar görerek ölüyordu.
"Galiba, firavun lanetinin Esseni versiyonu ile karşı karşıyayız," diye cevap verdi David. "İçerideki hava çok nemli değil, bu yüzden çok beter bir durum olmaması lazım. Ama biz yine de dikkatli olalım. O boşluğun içinde ne varsa, binlerce yıl bekledi, bir iki dakika daha beklemesinde hiçbir sakınca yok."
David, dikkatli olmakta son derece haklıydı.

36
Langley, Virginia
Mike McKinnon'un odasının altında bulunan bodrum katta, Cray marka bilgisayarlar sessizce çalışarak dünyanın dört bir yanından gelen raporları topluyor ve harmanlıyordu. Yüzlerce ülkeye yayılmış istasyon şeflerinden gelen raporlar, sismik dinleme cihazları ile yapılan analizler ve uydu ile çekilen görüntüler, Büyük elçiliklere ve bürolara yerleştirilen dinleme cihazlanndan gelen bilgiler ve onlarca ayrı kaynaktan gelen raporlar burada toplanıyordu.
Mike McKinnon'un başkanlık emriyle eski bir parşömeni aramakla görevlendirilmiş olması, hiçbir zaman basılı hale getirilemezdi. Yılların tecrübesi ile elinde çok az ipucu olmasına rağmen bir plan geliştirmesi gerektiğini biliyordu. Kaufmann'ın Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgili makalesi internetten indirilmişti, şimdi de Echelon sonuçları bir araya getiriyordu. Echelon, Ulusal Güvenlik Teşkila-tı'nın telefon görüşmelerini, e-postaları, faksları, teleksleri ve dünyanın her tarafındaki her türlü elektronik yayılmayı yakalayabilen sisteminin kod adıydı. Ancak Echelon'un

oluşturduğu dosyada, Omega Parşömeni ile ilgili cevaptan çok soru bulunuyordu.
Bazı şeyler anlaşılmıyor bir türlü diye düşündü Mike. Vatikan acaba neden, uluslararası bir üne sahip olan arkeolojik DNA uzmanın peşine adam takmıştı? Uzmanın bazı harabelerde görülmüş olması normaldi ama bu hangisiydi? 'Birinci mağaranın girişi' bir anlam ifade etmiyordu. Tıpkı saman yığınının içinde toplu iğne

aramak gibiydi bu. Ha-mas işe neden karışmıştı? Lonergan'm sürekli konuştuğu bu adam kimdi? McKinnon, İsrail'deki işleri biraz daha yakından izlemesi gerektiğine karar verdi. Tel-Aviv'deki Amerikan elçiliğindeki CIA hücresinden raporları izleyebilirdi.

37
Kumran
David'de Allegra'da heyecanlarına daha fazla hâkim olamadılar. David boşluğun önündeki kayayı gevşetti. Her ikisi de heyecanla yutkundular.
"Tanrım, David. Burada bir vazo var."
Toprak çömlek, Nehemiah Tapınağı yerle bir edildiğinden beri buradaki gizli bölmede duruyordu. 30 santimetreden daha uzun değildi, tıpkı kırk yıl önce bulunan çömlekler gibi onun da ağzı kapatılmıştı. David, çakısını çıkardı ve yumuşak zifti dikkatle yardı. Çömleğin içine elini soktu ve yavaşça solmuş sarı beze sarılı bir rulo çıkardı dışarı. Bezin içinde deri yapraklar vardı.
"Allegra, bu bir parşömen."
Allegra konuşamıyordu, başını sallamakla yetindi. Ölü Deniz Parşömenleri'nin bulunuşu, yirminci yüzyılın en önemli arkeolojik keşiflerinden biri sayılıyordu. Allegra, kendi buluşlarının yirmi birinci yüzyılın en önemli buluşlarından biri olup olmayacağını merak ediyordu.
"Birileri bunu saklamak için epeyce uğraşmış," dedi Allegra, kalp atışları biraz yavaşlamıştı.

"Sorun şu," dedi David düşünceli bir sesle, "Bizi kimse görmeden buradan nasıl çıkacağız."
"Devlete ait bir şeyle yani."
"Ben, Bedevilerin kazmalarını kaptıkları gibi buraya üşüşmesinden daha çok kaygılıyım aslında. Bu parşömeni tercüme edip içinde ne olduğunu görene kadar, sesimizi çı-kartmasak daha iyi olur."
"Peki dönerken israil devriyesi bizi durdurursa ne olacak. Ya arabayı ararlarsa?" dedi Allegra, yüksek sesle düşünerek.
"Bunu burada bırakamayız," dediler ikisi de aynı anda.
"Dur!" dedi David sırıtarak. "Bence bunu göze alacağız ve Yüzbaşı Shagbilmemne'nin keyfinin yerinde olmasını umacağız. Bu arada bu oyuğu eski haline getirsek iyi ederiz," dedi fırçasına uzanarak.
Dönüş yolunda arabayı hızlı sürmediler. Allegra, değerli yüklerine sıkı sıkı sarılmıştı, David ise arabayı her zamankinden daha sakin kullanıyordu. Yusuf Sartawi onları uygun bir uzaklıktan izliyordu, kendini göstermemek için aralarına bir kamyonun girmesine izin verdi. Yusuf'un kafasını kurcalayan bir şey vardı. Çift harabelerden çıktığında, israilli, elindeki torbayı büyük bir dikkatle taşıyordu.
David ve Allegra Eriha sapağını geçtiklerinde, karşıdan bir israil devriye kamyonunun geldiğini gördüler. Ons-low'un ön camında birden iki ağır makineli tüfek belirdi. Allegra nefesini tuttu. Kamyon yavaşça yaklaşırken, israilli askerler kuşkulu ve tetikteydiler, kamyon yanlarından geçerken askerlerin yüzündeki ifade gevşedi.
"israil plakasının faydası oluyor," dedi David. "Tabii benim arabanın yanına yaptığım sanat eserinin, ibrani Üniversitesi yazısına rağmen hiçbir işe yaramadığını söyleme-

me gerek bile yok. Askerler ancak insanlarla yüz yüze geldikleri zaman rahadıyorlar."
Yolda altı devriye kamyonuyla daha karşılaştılar, ama hiçbiri durmadı. Allegra, Scopus Dağı'ndaki kampüse ulaşıp paha biçilmez yüklerini laboratuvardaki odalarına bıraktığında derin bir nefes aldı.
"Aramice," dedi David, parşömeni masanın üzerine dikkatle yaydıktan sonra. Yüzünde karmaşık bir ifade vardı. "Sanki bir envanter gibi. Esseniler acaba bir envanteri saklamak için neden bu kadar uğraştılar?"
Parşömenin son kısmını okumaya başladığında, yüzündeki karmaşık ifade yerini hayrete bırakmıştı.
"Allegra," dedi, büyütecin üstünden bakarak. "Bu sadece parşömenlerin tamamını içeren bir liste değil. Bu parşömende, Essenilerin Kumran'da kütüphane olarak kullandıkları mağaraların kesin konumları da tarif edilmiş."
"Neden bu kadar sıkı sıkı sakladıkları anlaşıldı şimdi," dedi Allegra. "Bunu bulan, öteki belgelere rahatça ulaşır çünkü."
"Kesinlikle" David'in Aramice'ye hâkimiyeti, bu alanda çalışmakta olan herkesten daha fazla olduğu için parşömeni hem İbraniceye hem de Ingilizceye çabucak tercüme etti. Başlıkları ve parşömenlerin yerini okudukça kaşları çatılıyordu, sonra fısıltıyla "Omega Parşömeni! Burada üç kopyası olduğu yazıyor."
"Demek ki, bu parşömen diğerlerinden çok daha önemli," dedi Allegra.
David gözlerini ovuşturdu. Parşömenlerle ilgili envanteri çözmek için iki saat harcadıktan sonra, baştaki heyecanı yerini hayal kırıklığına bırakmıştı.

"Omega Parşömeni'nin üç kopyası olduğu yazılmış, ama Kumran'daki mağaralardan bildiğim kadarıyla, bura-

da listelenmiş olan mağaraların hepsi araştırıldı. Bedevilerin bunlardan kaç tanesini buldukları ve karaborsaya sürdükleri ise muamma," dedi David. "Bu envanter, bulmacanın parçalarını bir araya getirdi. Ama Omega Parşöme-ni'nin kopyalarının nerede olduğunu ya da hâlâ var olup olmadığını bilmiyoruz."
"Ama böyle bir şey yazmış olduklarını biliyoruz. Profesör Roselli'de biliyordu, ama parşömenlere çok yaklaştığı anda biri onu öldürdü. Vatikan ise, bu parşömenlerle ilgili gizemi korumaya çok kararlı görünüyor," dedi Allegra, bir yandan da Giovanni ile yaptığı konuşmaları düşünüyordu.
"Bu korumanın nedeni, İsa ile Esseniler arasındaki mesafeyi açmak," dedi David karamsar bir sesle. "Herkes bilmez ama, İsa'nın dağda verdiği vaazların Matta İncü'inde-ki hali özgün değildir. 'Kutsanmışlar fazla uysaldır,' Esseni Parşömenleri'nden birinde bulunmuş. Ayrıca 'Kutsanmışlar güçlü değildir: Cennetin Krallığı onlarındır' Birinci mağarada bulunan Savaş Parşömeni'nden alınmıştır. İsa'nın Gospellerdeki vaazları, Ölü Deniz Parşömenleri'ndeki vaazların üstüne kurulmuştur. Yani İsa'nın İncil'deki sözleri özgün değildir Vatikan'da bunların ortaya çıkmasını engellemek için elinden geleni yapacak tabii ki."
"Seninle aynı fikirdeyim," dedi Allegra, "bu karbon ta-rihlemesiyle çözülecek bir sorun." Artık elini açmanın zamanının geldiğine karar verdi. "Vaazların özgün olmaması, Vatikan'ın İsa ile Kumran arasına mesafe koymasının nedenini yeterince açıklıyor, ama bir başka neden daha var. Bugün sana kendimi açacağım dediğim zaman, söylediğim şey senin düşündüğün gibi sadece benimle ilgili değildi."
David sırıttı, "Ben de şansımın yaver gittiğini sanmaya başlamıştım." Allegra sözlerine devam ederken, yüzündeki ifade ciddileşti.

"İsa'nın Essenilerle ilişkisi ve Maria Magdalena'nın dogmaya verdiği zarar bir yana, Vatikan'ın en korktuğu şey Omega Parşömeni. Sana şimdi anlatacağım şey, bir insanın hayatını tehlikeye sokacak, bu yüzden aramızda kalması gerekiyor. "
David başını salladı.
"Giovanni Donelli'yi hatırlıyor musun?"
"Onunla Patrick O'Hara'nın evinde tanışmıştım. Hâlâ Vatikan'da mı?"
"Şu anda Venedik Kardinali. Hayatı tehlikeye girecek olan o."
Allegra Papa I. Jean Paul'ün başına gelenler ve Gi-ovanni'nin Petroni hakkındaki kuşkularını anlatırken, David duyduklarına inanamıyormuşçasına başını sallıyordu.
"Bu kırmızı cübbeliler inanılır gibi değil. Ben söylemem, ama sen istediğin zaman meseleyi Yossi'ye açarız. O Giovanni'yi her şeyden korur."
Allegra başını salladı. "Koruyacağına eminim. Ayrıca, İsa'nın özgünlüğünün tartışılmasının ve Rockefeller'daki parşömenlerin tarihlerine ilişkin en küçük bir kuşkunun Lonergan ve Vatikan tarafından karalanacağını da bildiğine eminim. Omega Parşömeni bir mit değil, varlığının ispatlanması büyük bir öfkeyle karşılanacak ve uydurma olduğu iddia edilecek. Eğer bulmayı başarırsak, açıklama yapmadan önce Vatikan'dan birilerini yanımıza almamız doğru olur."
David güldü. "Oldukça radikal bir fikir. Patrick O'Ha-ra dışında birini bulabilir miyiz acaba?"
"Patrick bunu yapardı, ama onu çarmıha gererler. Akademisyen değil çünkü. Ama bir kişi bulabiliriz."
"Peki ama bu adamı nerede saklıyorlar? Tabii bif kadın değilse."
Allegra gülümsedi. "Hayır, üniversiteye giden kadınlar,

kızıl cübbeli ihtiyarları tehdit ediyorlar aslında. Benim kastettiğim kişi Giovanni."
"Venedik Kardinali'nin böyle bir açıklamaya destek vereceğini nereden çıkardın? Hayatı tehlikeye de girecek üstelik."
"Bu uzun bir hikâye. Ama Giovanni çok geniş düşünen biridir ve bu şekilde kendini korur. Eğer Vatikan ondan kurtulmak istiyorsa, iki kere düşünmesi gerekir, çünkü bu durumda, Omega Parşömenleri ile ilgili gerçeğin ortaya çıkmasını da göze almak zorunda kalırlar," diye cevap verdi Allegra. "Giovanni büyük bir zekâdır, bunu çok iyi giz-lese bile. Biraz gevşese, anında düşer."
"Eğer onun yardım edeceğini düşünüyorsan, bu denemeye değer. Çünkü eğer Omega Parşömeni'ni bulursak, Vatikan'daki o herifler, herhangi bir ilahiyatçı yorumlayana kadar parşömeni bizim elimizden kapmak için her türlü bedeli öderler, sonra da parşömen, gizli arşivin derinliklerinde kaybolur," dedi David.
"Bence bu envanteri bulduğumuzu açıklamayalım, böylece Lonergan ve Vatikan'daki-ler en azmdan biz hazır olana kadar yerlerinde otururlar. Gerçi ben, Rockefeller'ın kasasındakilerin Lonergan'ı neden bu kadar telaşlandırdığını çok merak ediyorum ama..."
"Ben bulabileceğimizi fazla umut etmiyorum doğrusu," dedi Allegra.

"Bilmiyorum..." David yüzünde esrarlı bir ifadeyle düşüncelere daldı. Sonra parşömeni dikkade sardı ve odadaki kasaya kilitledi. Daha sonra Allegra'ya söz verdiği yemeği hazırlamak üzere onun evine doğru yola çıktılar. Her ikisi de sessizdi, buldukları şeyin yol açacağı sonuçları düşünmeye dalmışlardı.
David'in dairesi, Eski Kudüs yakınlarında Levi Eshkol Bulvarı'ndaydı. Büyük bir taş binanın çatı katındaki daire-

den, Kral Davud'un bir zamanlar hüküm sürdüğü surların üstünden Yeni Kudüs'ün ışıkları görünüyordu.
"Çok etkilendim David. Çok iyi bir aşçısın," dedi Al-legra, David dumanı tüten tabağı masaya koyarken.
"Pesach cholent ve patlıcan dolması."
"Pesach coholent mi?"
"Yumurta ve patatesle kısık ateşte pişirilen, gayet yumuşak olduğunu umduğum biftek. Şalom," dedi şarap kadehini kaldırarak.
Yemekten sonra David ve AUegra ellerine kahvelerini alarak balkona çıktılar. Şehrin ışıkları mürekkep mavisinin üzerine serpilmiş yaldız gibi görünüyordu Uzaktan. Balkonun demirlerine yaslandılar, buldukları parşömen ve Lo-nergan'ı nasıl kızdırdıkları üzerine espriler yaparak konuştular, eğer onu kim önce kızdırırsa, diğerine yemek ısmar-layacaktı.
David eğildi, Allegra'nın elini teatral bir tavırla eline alarak, aralarındaki bu anlaşmayı mühürlemek istercesine öptü. AUegra onun yanağını okşadı ve yavaşça yüzünü kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı. David'in dudakları onunkileri buldu, AUegra içini çekerek ona cevap verdi. David, onu kollarıyla sararken, bir erkeği sevmekle ilgili korkularının birden yok olduğunu hissetti. Gözlerini kapattı ve o anın tadını çıkarttı.
David'in dudakları dudaklarına bastırırken, AUegra mekân duygusunu kaybettiğini hissetti. Sanki birbirlerine aittiler. David'in elleri, belinden kalçalarına doğru kaydı, genç kadının bedenini kendi bedenine bastırdı. AUegra tutkuyla karşılık veriyordu. David'in kalbi sanki ağzından çıkacak gibiydi, konuşamaz hale gelmişti. AUegra'ya sarılarak onu yatak odasına doğru götürdü, genç kadının saçlarından yükselen koku, arzularını iyice kamçılamıştı.

"Ben bu işi çok uzun zamandır yapmadım Divld," dedi Allegra fısıltıyla. Bedenini onun bedenine bastırdı, birbirlerinin içinde eriyerek yere düştüler.
Allegra, bilgisayar ekranında birden beliren mesajı görünce rahadadı. Giovanni'den bir e-posta gelmişti.
Merhaba,
Bir süprizim var. Kudüs'e geliyorum.
Önümüzdeki birkaç hafta içinde Kudüs'te olacağım. Dinler arası bir konferans var, ben de resmen, halefimden görevi devralarak Katolik Kilisesi'nin Müslümanlık ve Museviliğe karşı verdiği cevabı sunacağım. Vatikan politikalarını unutmuş olmadığına eminim. Her şey aynı, Venedik muhteşem bir değişiklik oldu. Eski dostum Patrick O'Hara'dan seni öve öve bitiremeyen bir e-posta aldım... Senin harika işler yaptığını söylüyor ki ben de zaten başka bir şey beklemezdim senden. Yemeğe ne dersin?
Eski dostun Giovanni Donelli'den en iyi dileklerle.
Onca zamandan sonra ilk kez yüz yüze görüşeceklerdi. Birbirlerine bir sürü e posta yollamışlardı, zaman zaman değişik ülkelerde karşılaşma şansını birkaç hafta ile kaçırdıkları oluyordu, sanki evren onları bir araya getirmemek için uğraşıyor gibiydi. Allegra hemen cevap yazdı.
Yemek şahane olur. Seni havaalanından almamı ister misin?
Giovanni'nin cevabı derhal geldi.
Teşekkürler, ama Patrick çoktan işi ele almış bile (öteki elinde de bir şişe İrlanda viskisi olduğundan kuş-

kun olmasın). Eğer çarşamba gecesi işin yoksa buluşalım, lokantayı seçmene izin veriyorum.
"Ne oluyor orada?" diye sordu David, odaya girerken. Eğilip Allegra'yı omuzundan öptü.
"Giovanni Kudüs'e geliyor," dedi Allegra, yüzünü ona dönerek.
"Çok iyi haber. Ne zaman geliyormuş?"
"Patrick gelecek hafta onu havaalanından alacak, çarşamba gecesi yemek yiyeceğiz. Sen de gelir misin?"
"Yemeğe gelmem. Birbirinizi uzun yıllardır görmediniz, konuşacak çok şeyiniz vardır. Ama ben sizi Onslow'la gideceğiniz yere bırakır, sonra da bir içki için size katılırım. Onu yeniden görmek sana iyi gelecek."
"Onun Onslow'a binmekten büyük bir heyecan duyacağını sanmam, ama tabii ki o bir İtalyan, ayrıca ben de senin araba kullanmayı nerede öğrendiğini çok merak ediyorum doğrusu."
Numero Venti, daha tam dolmamıştı. Elie, Giovanni ile Allegra'ya cam kenarında bir masa gösterdi. Bir süre sonra iyi giyimli bir Arap, terbiyeli bir şekilde Elie'ye gülümsedi ve hemen onların arkasındaki masayı gösterdi.
"David çok çekici bir adam," dedi Giovanni, sesinde hafif bir kıskançlık seziliyordu.

"Ve tıpkı senin gibi, çok da yetenekli," dedi Allegra. "Daha tam karar vermedi ama Yossi'nin partisinden adaylığını koymayı düşünüyor."
"Eğer biraz olsun Yossi'ye benziyorsa çok başarılı olur," dedi Giovanni. "Yossi, İsrail'de var olan politikalarla bu işin çözülemeyeceğini gören birkaç politikacıdan biri."
Allegra başını salladı. "Arkadaşın Ahmet Sartawi de

benzer şeyler düşünüyor. Görüldüğü kadarıyla da Filistinliler onun görüşleri etrafında toplanıyorlar. Eğer bir Filistin devleti oluşturulabilirse, militan grupların da silahlarını bırakabileceğini düşünüyor."
"Yaser Arafat'ın ölümü döngüyü kırdı aslında," dedi Giovanni. "Filistin halkı şiddetten bıktı, İsrailliler de öyle. Ahmet Sartawi gibi bir insan tıpkı Yossi gibi barış için gerçek bir şans olabilir." Giovanni birlikte balığa çıktıkları günü düşündü. "Ahmet'e Filistin seçimleriyle ilgili şans dileklerimi yolladım, onun için dua ediyorum."
"Buradayken onunla görüşecek misin?"
"isterdim, ama bazı fanatik muhalifleri bunu ona karşı kullanabilirler. Mar'Oth, Müslümanlarla Hıristiyanların arasında yapılabileceklerle ilgili olarak önemli bir örnek oluşturdu, ama her şey yavaş yavaş olacak, insanlara bir şeyleri sindirmeleri için zaman tanımak lazım. David'in bizimle yemek istemediğine emin misin?"
"Eminim. Bizim biraz yalnız kalıp konuşmak istediğimizi biliyor." Allegra elini Giovanni'nin elinin üstüne koydu. "Sana bir açıklama yapmam lazım, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra hele. Sen artık benim dostumsun."
"Bu açıklamaya gerek yoktu," diye cevap verdi Giovanni, "özellikle de olanlardan sonra."
"Umarım bu konuda kendini suçlu hissetmiyorsun. Bence çok muhteşem bir andı o."
"Ben bu muhteşem anları hep istediğim için suçlu hissettim kendimi," dedi Giovanni çarpık bir gülümseme ile. "Biliyorum inkâr edeceksin ama kiliseyi aniden terk edip gittiğin için kendimi suçlu hissettim ben. Nedeni neydi?"
"Nedeni o değildi," dedi Allegra, anıları geri gelmişti.
Allegra, Milano'da yaşadığı o korkunç geceyi anlatırken Giovanni'nin yüzündeki gülümseme silindi.
"Çok üzüldüm," dedi Giovanni Allegra sözlerini bitirdiğinde.

"Neden bana anlatmadın?"
"Şoktaydım Giovanni. Seni üzmek istemedim. Her şeyi doğru dürüst değerlendirebilmek epey bir zaman aldı."
"Petroni bu yaptığının cezasını çekmeli. Kilisede yaşanan bu türden olayları sürekli gizliyoruz aslında."
"Keşke cezasını bulsa, ama Katolik Kilisesi'nin en güçlü kardinalinin karşısında benim söylediklerimin ne değeri olur ki. Vatikan'ın karşılığı çok sert olur."
"Evet, ama giderek daha fazla insan açığa çıkıyor. Boston'da olanlara baksana. Kilise yıllarca pedofili vakalarının ve diğer sapıklıkların üstünü kapatıp durdu. Sonuç olarak Kardinallik makamı, bu tür sorumluluklardan kaçmak için yeterli olmamalı. Sen yaşanacakları göğüsleyebilecek misin?"
"Eğer onu adaletin önüne çıkarabileceksek, elbette göğüslerim," diye cevap verdi Allegra.
"O zaman oturup biraz düşünelim. Bu arada, belki ben ona bir başka cepheden saldırabilirim."
Allegra onca yıldır ilk kez Giovanni'nin biri için 'saldırı' kelimesini kullandığını duyuyordu.
"Petroni ve Vatikan Bankası kirli işlerini hâlâ sürdürüyorlar," dedi Giovanni. "Sana Papa I. Jean Paul'ün öldürülmeden hemen önce Başbakan'ı sepetlemek üzere olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"
"Ve Petroni'yi de sepetleyerek Vatikan Bankası hakkında soruşturma açmak üzereydi," dedi Allegra "Gayet iyi hatırlıyorum."
"O zamanlar, Propaganda 2 adlı mason locasının üstadı, Sicilyalı bir haydut olan bankacı Giorgio Felici idi. Şu anda da P2'nin devamı olan P3 locasının üstadı, ama bu arada bankacılık işlerini de genişletmiş. Venedik'te, son derece kârlı küçük bir bankamız vardı bizim, Banco del Sa-cerdozio."

"Papazların Bankası mı?"
"İkinci Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre sonra, Venedikli Katolik bankerler tarafından kurulmuştu, çok düşük faizle, bağcılık yapanlara kredi veriyordu, Venedik'teki muhtaç ve sakatlara da öyle. Banco del Sacerdozio çok iyi yönetildiği için Italya'daki en kârlı bankalardan biriydi, hisselerinin yüzde elli birine sahip olan Vatikan tarafından korunuyordu. Geçen ay bu hisseler Giorgio Felici'ye devredildi, o da bütün kredileri durdurdu."
Karlı Dolomite Dağları'nın eteklerinde yer alan onlarca küçük bağdan birine yaptığı ziyareti hatırlayan Giovan-ni'nin gözlerinden öfke fışkırıyordu. Ziyaret sırasında, köylülerin yaşadığı korku ve umutsuzluğu

gözleriyle görmüş, ekmek parası için kendilerini parçalayan bu zavallı insanların kaderinin kilometrelerce uzakta bir para babası tarafından tehdit edildiğini görünce isyan etmişti.
"Eğer bilseydim, Papa'ya gider ve bu satışı erteletir-dim," dedi Giovanni.
"Peki ama şimdi gidemez misin?" diye sordu Allegra.
Giovanni başını olumsuz anlamda salladı. "Birkaç yıl önce Petroni, Giorgio Felici'yi Papa'nın mali danışmanı olarak atamayı başardığı için kanıta ihtiyacım var. Ben kendi adıma bir soruşturma başlattım, elime güçlü deliller geçirdiğim zaman hemen Papa'ya gidip, ayrıntılı bir soruşturma açtırması için ısrar edeceğim."
"Papa buna karşı çıkacaktır," dedi Allegra. "Felici onun danışmanı olduğuna göre."
"Felici'nin mafya ile çok güçlü bağları var, Kilise'nin onunla hiçbir iş yapmaması lazım," dedi Giovanni sert bir sesle. "Geçmişte Kilise bomba, tank, kurşun hatta doğum kontrol hapı imal eden şirketlere ortak oldu. Tek ölçüt, sahip olunan hisselerin yeterince kârlı olmasıydı, korkarım şimdi de durum aynı. Eğer Papa kendi bahçesindeki pisli-

ği temizlemek için gerekeni yapmazsa, ben kamusal bir soruşturma isteyeceğim."
Bu Giovanni'nin sonunu getirebilirdi ama Allegra gerektiği anda tereddüt bile etmeyeceğini biliyordu.
"Tanrı bazen garip işler yapıyor," dedi Giovanni katı bir sesle. "Hem kim bilir, eğer böyle bir soruşturma sayesinde Petroni'den kurtulursak, Omega Parsömeni'ni da gizli arşivde tıktıkları yerden bulup çıkarabiliriz. Sana yaptıklarından sonra onun hapsi boylaması lazım. Piç."
Allegra hayatında ilk kez Giovanni'nin küfür ettiğini duyuyordu.
"Eh, benim Tanrıya neler söylediğimi duymak bile istemezsin herhalde," dedi.
"Bence hepsini daha önce de duymuştur," Giovanni'nin yüzünde yine o sıcak gülümseme belirmişti, "inancını mı yitirdin?"
Allegra başını salladı. "Ama galiba son zamanlarda beni çevreleyen güçlü bir şeylerin varlığını hissetmeye başladım. Ancak bu varlığın Katolik olmadığını biliyorum."
Giovanni gülümsedi, "inancını yitirmemişsindir, çok değişik şekillerde gelir o sana geri."
Allegra şaşırarak Giovanni'ye baktı. "Bunu bir kardinalin söylemesi çok tuhaf," dedi gülümseyerek. Birden tekrar La Pizzeria Milano'daki günlerine geri dönmüşler, birbirlerinin varlığı ile rahatlamışlardı.
"Pek tuhaf sayılmaz. Milano'daki günlere göre çok değiştim ben. Burada Kudüs'te ve Ortadoğu'da geçirdiğim günlerde yaşadıklarım beni çok düşündürdü ve çok şey öğretti. Ahmet gibi insanlarla tanıştım ve gördüm ki, onlar da inançlarına en az Katoliklerin kendi inançlarına sarıldığı kadar sevgiyle sarılıyorlar. Bizim Katolik inancının 'tek doğru yol' olduğuna dair geliştirdiğimiz doktrin, dünyaya çok zarar veriyor. Buradan ayrıldığım zamandan beri gördüm ki,

Omega ve Sonsuzluğa varmak için birden fazla yol var, İncil'de bu yolu gösteren kılavuzlardan sadece bir tanesi."
Ruh gülümsedi.
"Profesör Roselli öldürüldükten sonra ben de çok düşündüm," dedi Allegra, "Onun ölümü çok büyük bir kayıp, sadece Ca' Granda için değil üstelik. Onun DNA'nın kökenleri kuramı hakkında ne düşünüyorsun?"
"Bilimsel açıdan düşündüğün zaman, yalnızca mümkün değil, muhtemel, ama dünyanın bütün gerçek büyük düşünürleri gibi Crick'de, Roselli'de zamanın ilerisindeydiler. İnsanların çoğu, dünyanın öbür ucunda ne olup bittiğini bilmeyecek kadar kendi sorunlarına gömülmüşken, uzaydaki milyarlarca galaksiden bir tanesinde daha, bizimkinden daha gelişmiş bir uygarlık olduğunu düşünemezler."
"Hayat bulmak umuduyla, başka gezegenlere birden fazla araç gönderdikleri halde," diye cevap verdi Allegra. "Seninle aynı fikirdeyim. İnsanlar kendi rahat hayatlarının biraz dışına çıkmaya zorlandıklarında hemen kendilerini tehdit altında hissediyorlar, hemen saçma ve safsata diyerek tepki gösteriyorlar böyle şeylere." Allegra öne doğru eğildi ve sesini alçaktı.
"Sen Omega Parşömeni'nin kopyasını Vatikan'da bulmaktan umudunu kestiğinde bana demiştin ki, 'gerçek eninde sonunda ortaya çıkar.' Profesör Roselli öldürüldüğünde, gerçeğin peşine düşmek benim için bir görev oldu, şu anda küçük bir adım attık gibi sanki. Bunu kendine saklayacağını biliyorum. David'le birlikte yeni bir Ölü Deniz Parşömeni bulduk.
Giovanni hiç sesini çıkartmadan Allegra'nın anlattıklarını dinledi.
"Bu harika bir haber," dedi fısıltıyla. "Bir envanter olsa bile, Omega Parşömeni'nin birden fazla kopyası olduğu-

nu teyit ediyor olması onu başlı başına bir buluş haline getiriyor. "

"Sorun şu Giovanni, biz Omega Parşömeni'nin bir başka kopyasını bulsak bile, Vatikan bunu ele geçirmek için dişini tırnağına takacaktır. Eğer ele geçirirlerse de derhal gömerler. En azından bunun sahte olduğuna dair müthiş bir kampanya başlatırlar, bir sürü insan da onlara inanır."
"Yaparlar. David'e ve sana bir teklifim var. Eğer bulursanız, bu buluşu açıkladığınız sırada yanınızda olmaktan büyük mutluluk duyarım. Ben nerede olursam olayım, Kilise ile bir açık tartışma açmanızı sağlarım. Daha sonra, Vatikan bunu hiç beklemez ama eğer bir kopyası da Gizli Ar-şiv'de çıkarsa, bu gerçeği tartışmaya mecbur kalır."
Allegra epeyce şaşırmıştı. Bu onların David'le daha önce konuşmuş oldukları bir konuydu ve bu hassas konuyu Giovanni'ye uygun bir dille nasıl açacağını düşünüp duruyordu. Giovanni ise konuya doğrudan girivermişti. Bu adamın zekâsını küçümsemekten başka bir şey değildi yaptığı. David'in onu kıskanmak için bir nedeni daha olmuştu.
"O dünyanın Petroni'leri seni engellemeyecekler mi peki?" diye sordu.
"Engelleyemezler. Kilise'nin düşünce özgürlüğüne izin vermesinin zamanı geldi. Aksi halde İsa'nın vermek istediği asıl mesaj sonsuza dek kaybolacak."
Giovanni ve Allegra lokantadan çıkıp Eski Kudüs'e Patrick O'Hara'nın evine doğru yürümeye başladıklarında, iyi giyimli bir Arap tarafından bir süre takip edildiler.
Az ötede Tom Schweiker New York'taki akşamüstü haber bülteni için hazırlık yapıyordu. Vatikan Ölü Deniz Par-şömenleri'nin tarihlenmesi için bir şey yapmadığı gibi gerçeği arayanların da onlara ulaşmasını engellemeye devam ediyordu.
367

"On saniye Geraldine... Ve yayındayız..."
"Şu anda Kudüs'e Tom Schweiker'a bağlanmış durumdayız. Ölü Deniz Parşömenleri üzerindeki karanlığın aydınlanması için baskılar artıyor galiba Tom."
"Olayın iki cephesi var Geraldine. Birincisi, parşömenlerin tarihleri, ikincisi de parşömenlere erişim. Bu haftanın başında, bu alanda uluslararası ün yapmış bilim adamlarından biri olan Monsignor Derek Lonergan ile görüştüm."
Derek Lonergan olanca fiyakası ile bu görüşmeden kaçmaya çalışmıştı ama Tom ısrarlıydı. Lonergan'ın egosunu okşamış, eğer olayla ilgili onun görüşleri alınmazsa bunun büyük bir kayıp olacağını söylemişti. Lonergan'ın egosu, kolay hedefti.
"Monsignor Lonergan, söz konusu parşömenlerin İsa'dan iki yüz yıl öncesine ait olduğu konusundaki Vatikan iddiasını destekleyenler arasında siz de bulunuyorsunuz. Ancak son zamanlarda bu parşömenlerin tarihleriyle ilgili varılan konsensüs sorgulanmaya başladı. Siz hâlâ tarihler konusunda aynı görüşte misiniz?"
"En küçük bir kuşkum yok efendim. Bu parşömenler, kesinlikle İsa'dan iki yüz yıl öncesine aittir. En küçük bir kuşkum bile yok bu konuda."
"Tarihleme için kullandığınız kriterlerden biri Kumran bölgesinde bulunan madeni paralara dayanıyor değil mi?"
"Elbette." Lonergan çenesini kaldırdı ve kameraya bakarak üstten bir tavırla burnunu çekti, sanki bu sorunun cevabını herkesin bilmesi çok doğalmış gibi davranıyordu. Kameranın ışığı bir an, Lonergan'ın dağınık sakalının altında gizli bir yara izinin mor çizgisini aydınlattı.
"Her ne kadar LEcole Biblique'in direktörü bulunan paranın üzerinde onuncu Roma Lejyonu'nun işareti olduğunu iddia etse bile, bazı uzmanlar bu paranın herhangi bir
368

Roma lejyonuna ait olmadığını, Aşkelon tarihlemesine göre İsa'dan sonra 72 yılına ait olduğunu söylüyorlar, buna ne diyorsunuz?"
Derek Lonergan'ın yüzü, yara iziyle aynı renk olmaya başlamıştı. Hem soruya, hem de bu soruyu cevaplamak zorunda oluşuna kızmıştı.
"Bu gayet talihsiz bir iddia, söz konusu edilen o para, harabelere oradan geçen biri tarafından çok daha sonra düşürülmüş olmalı," diye öfkeyle cevap verdi.
"Öyle mi? Yine de L'Ecole Biblique'in direktörü, bu yanlışlığı düzeltmek için beş yıl bekledi demek." Tom terbiyeli, kayıtsız ve sakin bir üslupla istediği sonucu elde etmişti. Lonergan öfkeden patlamak üzereydi.
"Son bir soru daha Monsignor. îki akademisyenin müzede çalışmaları için gereken onayın altı aydır verilmemiş olduğu doğru mu?"
"Sözünü ettiğiniz İsrailli ve İtalyan akademisyenlere her türlü misafirperverlik gösterilmektedir," diye cevap verdi, bir türlü gizleyemediği öfkesi, gerçeği sözlerinden çok daha iyi vurguluyordu.
"Monsignor Lonergan, programımıza katıldığınız için çok teşekkür ediyorum."
Tom mikrofonunu yakasından çıkardı ve Rockefel-ler'in otoparkına bırakmış olduğu otomobiline doğru ilerledi. Lonergan'ın çözülmesi için ne kadar baskı gerektiğini merak ediyordu, acaba parşömenlere ulaşımı engelleme emrini kim veriyordu. Lonergan'ı sanki bir yerlerden tanıyormuş gibi geliyordu hep, bu duygu

kameranın ışığı adamın yanağındaki yara izini aydınlattığında daha da güçlenmişti. İçindeki gazeteci harekete geçmişti, bulmacanın kayıp parçalarını bulmaya kararlıydı.

38

Roma
Lorenzo Petroni, Dr. Bassetti ile Giovanni Donelli'nin Kudüs'te bir restoranda yedikleri akşam yemeği ile ilgili raporu okurken içindeki umutsuzluk giderek büyüdü. Zaman her şey için çok daralmıştı artık. Papa'nın giderek bozulan sağlığını anlatacağı ve çekilme meselesini tartışacağı Kardinaller Kurulu toplantısı yaklaşmıştı. Komaya girmiş bir Papa, dolayısıyla da Katolik Kilisesi ihtimalinin vurgulanması, Kardinallerin bir anlaşmaya varmasını sağlayabilirdi, ancak bu anlaşmaya onun adaylığı hiçbir şekilde tehlikeye girmeden varılması gerekiyordu.
Petroni odasında dolaşmaya başladı. Hayatının en büyük amacını tehlikeye düşürecek birden fazla faktör vardı, ama şu ana kadar bu faktörleri kontrol edebildiğini sanıyordu. Kadın, hiç olmazsa gerçek Omega Parşömeni'ni bulamamıştı, fakat sürekli gözlem altında tutulması gerekiyordu. Petroni'nin hakkındaki tecavüz iddialarından şiddede inkâr ederek kurtulması mümkündü. Hatta bu iddiaları kendi çıkarı için kullanabilir, Kiliseden ayrılmış biri tarafından ortaya atılan bu korkunç ve çirkin iddialar sayesinde

kamuoyunda sempati bile yaratabilirdi. Eğer gerekirse para ile yalancı tanıklar bulabilir, Bassetti'nin kiliseyi özgür bir yaşam ve seks için terk etttiğini, kendini kiliseye adamış erdemli din adamlarına bu yüzden saldırdığını iddia edebilirdi.
Donelli bir başka sorundu. Petroni, eğer Donelli, Vatikan Bankası hakkında bir soruşturma açtırmayı başarırsa, bunun kendisini bitireceğini biliyordu. Bu büyük bir risk diye düşündü, ama Peter'in Anahtarları'nın önündeki en büyük engel buydu, Petroni kararını verirken adrenalini de yükseldi, 'italyan Çözümü'nün Donelli'ye uygulanması şarttı artık. Telefonun sesi birden düşüncelerini böldü.
"Petroni."
"CNN'den Daniel Kirkpatrick ikinci hatta Haşmetlim."
"Nasılsın Lorenzo?"
"İyiyim, ya sen?" diye cevap verdi Petroni pürüzsüz bir sesle, hemen diplomat havasına girmişti.
"Teşekkürler, iyiyim Lorenzo."
"Ne var ne yok?"
"Yine şu Schweiker. Senin Kudüs'teki adamın Monsig-nor Lonergan'ın geçmişini araştırmaya başlamış."

Petroni'nin gözleri kısıldı. "Nasıl bir araştırmaymış bu?"
"Benim buradaki kaynaklarım gayet iyi Lorenzo. Lonergan'ın Idaho'daki bir küçük kilisede bir zamanlar başka bir adla çalıştığı söyleniyor."
"Buna inanmam mümkün değil Daniel, yine de bir araştırayım, sonra sana dönerim."
"Çok iyi olur Lorenzo. Böyle bir spekülasyon, kiliseye büyük zarar verebilir."
Petroni'nin ruh hali, hayatının en büyük amacı olan

Peter'in Anahtarları'na kavuşmanın önüne çıkan bu yeni tehdit nedeniyle iyice karardı. Önce Donelli'nin Vatikan Bankası hakkında açmaya çalıştığı soruşturma, şimdi de bu. Sanki kozmosun rüzgârları onun kontrolünü ortadan kaldırmak için toplanıyordu. Kontrolü tekrar ele geçirmek için düşünmeye başladı. Masasının üst gözünün kilidini açtı ve deri bir kutuda sakladığı 38 Baretta Cheetah marka tabancayı çıkardı. Geniş odasının uzaktaki duvarlarından birine nişan aldı. Tıpkı Donelli'nin Vatikan Bankası hakkında soruşturulma açılması teklifi gibi, Lonergan hakkında yapılacak bir araştırma da Papalık adaylığını bir hayal haline getirebilirdi. Gazeteciyi öldürmeye henüz gerek yoktu, ama eğer Donelli gibi o da çok yaklaşırsa, onun da ölmesi gerekecekti. Tehlikeye düşen şeyleri düşünerek sabah Felici ile konuşmaya karar verdi. Buluşma yerine karar verince içinden gülümsedi. Felici Vatikan'a gelebilirdi, ancak elbette onun odasına değil.
Kilise, Vatikan II öncesi günlere geri dönmeli, otoritesi asla sorgulanmamalıydı. Ne Donelli'nin ne de Schweiker'ın başarılı olmasına, ne pahasına olursa olsun izin vermeyecekti. Sonuç olarak garantili tek bir çözüm vardı.
Petroni, San Pietro Bazilikası'na aşağıdan, Hıristiyanlığın bu en ünlü kilisesini altında, turistlerin gözlerinden uzak tutulan labirent gibi geçitlerden geçerek vardı. Günah çıkarma odalarının arasından ilerleyerek, onun için ayrılmış olan sondaki odaya vardı ve arkadaki kapıyı açarak yavaşça odadan içeri kaydı. Perdeyi çekti ve 'meşgul' ışığını yakıp bekledi.

Dışarıda, San Pietro Meydanı'nı geçerek ilerleyen turist kalabalığı, Filerate'nin 1439'da İncil'den sahnelerle süslediği masif bronz kapılardan geçerek bazilikaya girdi. Dışa-
372

rıda, Giorgio Felici saatine baktı, turist kalabalığının içinde kimsenin dikkatini çekmeyeceği için şükretti. Garip bir şekilde, hiç alışkın olmadığı kadar gergin hissediyordu kendini. Felici, Petroni'nin odasında buluşmamış olmalarını anlıyor ve Kardinal'in tedbirliliğine hayranlık duyuyordu. Pek mümkün değildi ama, bu buluşma ortaya çıksa bile, rahatlıkla günah çıkartma bahanesinin ardına saklanabileceklerdi. Felici, çok küçük yaşlarından beri herhangi bir kilisenin yakınına bile yaklaşmamıştı. St Peter'i ise gezmemişti hiç. Giorgio kapıdaki manometreden geçti. Bugün silahı yoktu.
Küçük günah çıkartma odasının kapısındaki işaret Gi-orgio'nun beklediği gibiydi. Kayıtsız bir ifadeyle çevresine baktı. Hiç kimsenin kendisiyle ilgilenmediğini görünce, diz çöktü.
"Affedin beni peder, günah işledim," dedi yumuşak bir sesle, aralarında anlaştıkları gibi. "O kadar çok günahım var ki, nasıl affolunur bilmem." Petroni, Giorgio'nun garip bir mizah anlayışı var diye düşündü.
"iki yeni sorunumuz var. Her ikisi de kontrolün elimizden çıkmasına neden olabilir." Petroni doğrudan konuya girmişti. "Tom Schweiker adında bir gazeteci var..."
Petroni CNN'in Ortadoğu muhabiri ile ilgili meseleyi anlatırken, Giorgio dikkade dinledi, dinlerken gerginliği kaybolmuştu. Petroni'nin sesindeki çaresizliği sezince, eski rahatlığı geri dönmüş, bir gazetecinin Vatikan için neden bu kadar büyük bir tehdit oluşturduğunu merak etmeye başlamıştı.
"Aslında şanslıyız," diye yanıtladı Giorgio Felici, Petroni sözlerini bitirince "cep telefonları çağında izleme yapmak çok kolay artık. Son bir adım atmak zorunda kalırsak da cinayeder Kudüs'te gayet olağan karşılanır, ancak tabii ki bu gazeteci uluslararası bir üne sahip olduğu için o kadar da kolay olmayacak."
373

"ikinci mesele daha da zor," diye uyardı Petroni.
"ikinci mesele çok çok daha zor hem de." Petroni ikinci meseleyi de açıkladığında Giorgio ona hak verdi. Giorgio Felici, P3 üyelerinin entrika ve suikastlar düzenlemelerine, birçok engelin ortadan kaldırılmasına da alışkındı, ama bir Kardinal'e suikast yapması ondan ilk kez isteniyordu.
"Zaman zaman, canımızı sıkan bankacı ya da sanayicileri ortadan kaldırdığımız olmadı değil, ama böyle işlerden mümkün olduğunca kaçınırız. Güçlü insanlara suikast düzenlemek hayatı çok zorlaştırır, bir kardinale suikast düzenlemek de bundan farklı değil. Ortalık çok ısınacak."
Felici, sözlerini bir sessizlik izleyince yanlış bir sonuca vardı ve bu suikastın, Petroni'nin Peter'in Anahtarları'nı ele geçirmesi ile ilgisi olduğuna karar verdi. Rakiplerden kurtulma, bu küçük Sicilyalı'nın çok iyi bildiği bir şeydi. Palermo'da Bontate ve Buscetta aileleri arasındaki güç savaşı böyle cereyan etmişti. Felici, günah çıkarma hücresinin öteki yanında bekleyen Petroni'nin zayıf noktasını bulduğunu düşündü, yeşil gözleri loş ışıklarda parlıyordu. "Seçimi kaybetsen bile, bir kardinal olarak bize yine de çok faydalı olursun." Petroni hafifçe gülümsedi. Giorgio Felici küçük bir işti, özellikle de sevimsiz bir işti ama Petroni onun için hazırdı.
"Mesele bu değil Giorgio, mesele seçim değil... Senin de durumun tehlikede şu anda."
"Senin Kardinal Donelli'ye karşı seçim kaybetmen biraz tuhaf olur tabii, ama beni neden etkileyeceğini hiç anlayamadım."
"Ancak Vatikan Bankası seni tabii ki etkiler, suikastı isteme nedenim de Kardinal Donelli'nin senin Banco del Sa-cerdozio'yu satın almanla ilgili olarak soruşturma başlatmış olması zaten. Eğer o Papa seçilirse, bu soruşturma hiç kuşku yok ki Vatikan Bankası'nın derinliklerine kadar iner."
374

Giorgio Felici birden Mike Tyson tarafından sağlı sollu yumruklar yemiş gibi hissetti kendini. Dizlerinin üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.
"Böyle bir şeyin olmasına asla izin verilemez," diye tısladı.
"Venedik'teki Papazların bankasını satın alınca çok para kazandın dostum, ama düşük faizli kredileri iptal ettirmen sana çok pahalıya mal oldu aslında." Kardinal Petroni, Venedik Kardinali'nin marifetlerini aslında çok vurgulamaya niyetli değildi, ama bu küçük Sicilyalı'nın harisliğini yüzüne vurmanın zamanı gelmişti artık. Petroni, eğer Giorgio Felici'yi köşeye sıkıştırmazsa Giovanni Donelli suikastının çok zor olacağını biliyordu ve bu köşenin olabildiğince dar bir köşe olması gerekiyordu.
"Kardinal Donelli, talihsiz bir kazaya kurban gitmeli," dedi sakin bir sesle.
"Gazeteciyi öldürmek çok zor, ama bir kardinal iyice zor. Sen aklını mı kaçırdın?" Giorgio iyice kızmıştı, tıpkı köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi kaçacak bir delik arıyordu. "Bunun neye mal olacağından haberin var mı senin? Milyonlara mal olur bu sana."

"Neye mal olacağı önemli değil dostum," diye cevap verdi Petroni. "Vatikan Bankası öder, ama eğer herhangi bir bağımsız kurum bankanın defterlerini denetlemeye kalkarsa, hayatının geri kalanını bir hücrede geçirirsin."
Giorgio Felici, o kadar sessizdi ki, kalp atışlarının sesi duyuluyordu. "Ben sana daha sonra döneyim," dedi sonunda. "Bu iş korkunç zor olacak."
375

39
Kudüs
"Rockefeller Müzesi'ne hoş geldiniz ya da tekrar hoş geldiniz mi demem gerekir acaba," Derek Lonergan dişlerini göstermeden gülüyordu.
"Medyanın işin içine karışması bizi biraz düşündürdü, ama siyaset böyle işte," dedi omzunun üstünden.
David ve Allegra, bir sağa bir sola sallanan cübbesinin ardından odasına doğru onu izlediler.
"Sakm yapma," diye fısıldadı Allegra, masum bakışlarla kendisine bakan David'e. Bu bakışların ardmdan 'ne güzel kıçı var,' diyeceğini biliyor, kendini bu kez tutamam aktan korkuyordu.
"Anladığım kadarıyla, önümüzdeki altı ay bizimle çalı-şacakmışsınız."
"Dört yıllık bir araştırma projesi bu," dedi David.
"Sahi mi? Bu daha da iyi, ben sizin burada bu kadar kalacağınızı bilmiyordum," diye yalan söyledi Lonergan. "Sizin başvurunuzu sonuçlandırmak üzereydik, bunu da göz önünde bulunduralım o zaman."
376

"Hangi parşömenlere ulaşabileceğiz? " diye sordu David aniden. Lonergan'ı daha somut konulara çekmeye kararlıydı.
"Âdet olduğu üzere, bu hafta beş aylık bir konferans turnesi için Avrupa'ya hareket ediyorum," diye cevap verdi Lonergan yan çizen bir ifadeyle. "Yani gereksiz bir şey, ancak bildiğiniz gibi bu konularda tanınmış bir uzman olduğum için büyük üniversitelerin benim epeyce bir zamanımı almalarını doğal karşılıyorum. Böylece size de yerleşmek ve okumaya başlamak için yeterli bir zaman kalıyor, görevinizle ilgili ayrıntıları artık dönüşümde konuşuruz." Lonergan saatine baktı, 16.40'dı. "Şimdi eğer kusura bakmazsanız, bir başka randevuya yetişmem lazım. Size ayırdığımız yeri gösterecek birini çağırayım."
Derek Lonergan, yan taraftaki Kiler Bar'a gidişini bir sanat haline getirmişti. Rockefeller'den on beş dakika içinde çıktı ve kendini American Colony Hotel'e attı.
"Bir viski daha alır mısınız Doktor Lonergan?" Abdullah, ilk bardağını bitirmiş olan Lonergan'a terbiyeli bir sesle sordu.
"Elbette Abdullah, hiç sormayacaksın sandım," Derek Lonergan'ın keyfi yerindeydi. Avrupa'nın en büyük üniversitelerinin amfileri onu bekliyordu.
"Yeni bir bardak olsun bari," dedi Abdullah, boş bardağı aldı ve yeni bir bardağa Tullamore Dew'dan bol bol koydu.
Abdullah, barın arkasındaki odaya geçip Derek Lonergan'ın kullanılmış bardağını kimsenin ulaşamayacağı bir yere koydu. Amerikalı gazetecinin Lonergan tarafından kullanılmış bardağı ne yapacağını hiç bilmiyordu ama gereksiz sorular sormamayı uzun zaman önce öğrendiği için,
377

kendisine verilen iki yüz şekeli, terbiyeli bir gülümseme ile cebine atmıştı.
Lonergan Avrupa'ya hareket ettikten bir hafta sonra, David, Lonergan'm Rockefeller'm kasasında ne sakladığını bulmaya karar verdi. Bu çok tehlikeli bir işti, eğer yakalanırsa bütün kariyeri mahvolacaktı, ama geçmişte daha tehlikeli işler yapmıştı ve içinden bir ses Lonergan'm o kasada sakladığı şeyin çok önemli bir şey olduğunu söylüyordu.
David, Allegra ile müzenin bahçesinde birlikte yiyecekleri öğle yemeği için dışarı çıkarken kapıdaki bekçiyi selamladı.
"Günaydın Hafız!"
"Günaydın Dr. Kaufmann."
"Çocuklar nasıl?" diye sordu David.
Hafız yirmi yıldır müzede çalışıyordu. David bu yaşlı Filistinli'yi gerçekten severdi. Hafız'ın dört çocuğu vardı, çocuklarının eğitimine para yetiştirmek için onca yıl boyunca çift vardiya çalışmıştı hep. Sabahın sekizinden akşamüstü üçe kadar ön kapıda görevini yapar, haftanın üç gecesi, müze dışında devriye gezerdi. Bu rutin hâlâ devam ediyordu. Hafız bir işi olduğu için kendini şanslı sayıyordu, çünkü İsrail'de iş bulabilen fazla Filistinli yoktu.
"iyiler, sağ olun Dr. Kaufmann. Abdul üniversiteye kabul edildi," dedi gururlu bir gülümseme ile.

Allegra, müzenin sergi salonlarına girip çıkan turistlerin arasında yaşlı bekçi ile havadan sudan konuşan David'i seyrediyordu. David'e âşık olduğuna dair sessiz bir kuşku vardı içinde. Belli bir süredir birbirlerine çok yakınlaşmışlar, artık birbirlerinin ne düşündüğünü bile anlar hale gelmişlerdi.
"Hafız'ı çok severim. Bekçilerden bazen çok değerli

bilgiler alırsın," dedi, Allegra ne yaptığını sormaya hazırlanırken. Öne doğru eğildi, Allegra'nın boynuna sokularak aklındaki planı kısaca özetledi.
"David," dedi Allegra fısıltıyla "Sence bu işi becerebilir miyiz?"
"Seni böyle bir tehlikeye atamam," dedi David, "ama buradaki gerçek neyse onu ortaya çıkaracağım."
"Birincisi," dedi Allegra, "Bu işi birlikte yapıyoruz, dolayısıyla artık 'biz' diye konuşmaya başlarsan iyi edersin. İkincisi, güvenlik kameralarını nasıl halledeceğiz."
"Çalışmaya devam edeceğiz ve bu işi akşam bekçiler çıkıp güvenliği dışarıdaki devriyeler devraldığı zaman yapacağız. Aşağıda tek bir kamera var ve kolayca etkisiz hale getirilebilir. Bekçilerle boşu boşuna gevezelik etmiyoruz yani."
Allegra'nın kara gözleri heyecanla parlıyordu. "Kasayı açabileceğimize inanıyor musun gerçekten?"
"Eğer Silberman buralarda olsaydı, çok kolay bir işti bu. Ama bütün iyi öğrenciler gibi ben de dersimi çalıştım."
David, Hafız'ın gidip gitmediğini kontrol etmek için gittiğinde, duvarlardan birinde kırmızı hareket sensorunun yandığını gördü. Tatmin olmuş bir şekilde, Allegra'yı ve sabah yanında getirdiği küçük çantayı almak için odalarına döndü.
"Eldivenlerini aldın mı?"
Allegra başını salladı, heyecanlı yüzü, duyduğu sıkıntıyı dışa vuruyordu.
"Güvenlik kamerasını iyice kör bir noktaya koymuşlar," dedi David, yıllar önce elinde silahla daldığı koridora girdiklerinde. "Kameraya arkasından yaklaşırsak, ben kolayca uzanabilirim." Çantasından siyah bir bez çıkardı ve

kameranın arkasındaki geniş çıkıntılardan birine tırmanarak, bezi merceğin üzerine yerleştirdi.
"Hiçbir şeyden kuşkulanmayacaklar mı?"
"Kuşkulanabilirler, ama kuşkulansalar ne olur ki? Kasayı açarlar, hiçbir şeyin kaybolmadığını görünce, kameranın arızalandığını düşünürler. Kasayı 1938'den beri değiştirmediler," dedi. "Bence güvenlik gibi bir dertleri yok."
Allegra, David'in siyah çantadan bir stetoskop çıkardığını gördü. Stetoskobu David'e, Silberman, başka aletlerle birlikte, ordudan ayrılıp Mossad'a katılırken anı olarak bırakmıştı. David, numaratörü sola çevirdi, sonra bir tur sağa çevirdi ve kilit mekanizmasının çıkardığı sesi duydu. "Hâlâ son numara yirmi beş," dedi. David yirmi dakika sonra son sesi de duydu. Silberman'ın iki katı zaman harcamıştı ama kendisinden memnun bir şekilde kapının üstündeki büyük tekerleği çevirdi. Allegra'nın kalbi çarpıyordu. David sakin görünüyordu, ama kasanın içindeki ışıkları yakarken yaşadığı heyecan gözlerinden anlaşılıyordu.
"Bak! Şuradaki köşede," dedi, üzerinde 'Lonergan' ve 'özel' yazan kırmızı sandığı göstererek. Sandığın üzerinde pirinç bir asma kilit vardı. David eline bir ingiliz anahtarı ile birlikte, bir alet daha aldı ve her ikisini de kilide soktu. Silberman'ın tekniğini kullanarak kilidi öne ve arkaya doğru itti. Biraz uğraştıktan sonra kilit açıldı.
"Ben bu işi bayağı öğrendim," dedi, yüzünde geniş bir gülümseme ile.
Allegra gülümseyerek başını salladı. Sandığın içinde, Lonergan'ın Vatikan'ın Omega Parşömeni için ödemiş olduğu elli milyon doların 'komisyonu' olarak kendine sakladığı zeytin ağacından yapılmış kutu duruyordu. David ıslık çaldı. "Parçalar," dedi. "Hem de yüzlerce."
"Ne bunlar?" diye sordu Allegra, küçük bir naylon torbaya konmuş üç parçayı göstererek."

"Bilmiyorum, ama öğrenmenin bir tek yolu var," David çantasından bir cımbız çıkardı ve üç parçayı yakınlardaki bir başka sandığın üstüne koydu.
David eski Koineceyi görür görmez tanımıştı. "Allegra, Omega Parşömeni, işte burada!" dedi parçalara bakarak. "Bunlar Koinece yazılmış. Ölü Deniz Parşömenleri içinde sadece Omega Parşömeni bu dilde yazılmıştı. Omega'nın mesajı bütün dünya içindi," dedi David. "Koinece, Yunan-canın Roma İmparatorluğu'nun doğusunda kullanılan leh-çesiydi." Söz konusu üç parça, diğer parçalardan tamamen farklı idi, ancak bir araya getirilmesi için büyük ustalık ve zaman gerekiyordu.
"O piç Lonergan her şeyi biliyordu demek," dedi David düşünceli bir sesle.
"Sorun şu," dedi Allegra, "bu kutuyu buradan nasıl çıkaracağız şimdi?"

"Çıkarmayacağız," dedi David sonunda, çantasından büyük plastik zarflar çıkardı. "Kutuyu burada bırakacağız. Parçaları da bizim odadaki kasaya koyacağız ve yarın gündüz çıkaracağız."
"Biraz riskli değil mi?"
"Gece güvenlik devriyesi tarafından durdurulmaktan daha riskli değil."
David, parçaları dikkatle zarflara yerleştirdi, kutuyu tekrar kilitledi ve büyük kasanın kapısını kapattı. Kameranın üzerine koyduğu siyah bezi aldı, tekrar koridora çıktılar.
Otoparka doğru yürüdükleri sırada, gölgelerin arasından biri belirdi.
"Geç saatlere kadar çalıştınız galiba Dr. Kaufmann."
Allegra kanının donduğunu hissetti.

"Şeytan azapta gerek Hafız," dedi David gülümseyerek.
"Kusura bakmayın efendim ama, çantanıza çabucak bir bakabilir miyim? Son zamanlarda müzede çok hırsızlık oldu. Sizin kalemleri ve ataşları çalmadığınıza eminim ama, binadan çıkan herkesi aramamızı emrettiler." Hafız'ın utancı yüzünden belli oluyordu, David'e bağlılığı ile görevi arasında kalmıştı.
"Hiç önemli değil Hafız, hiç önemli değil," diye cevap verdi David. Onslow'un kaportasının üstüne koyduğu çantasını açtı.

40

Kudüs

İbrani Üniversitesi'nin biyokimya laboratuvarı, DNA analizi yapmaya yetecek son teknoloji ile donatılmıştı.
"Anlat bakalım öğretmenim," David, yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi.
"Yirmi yıl önce olsaydı, böyle bir şey yapamazdık," dedi Allegra. Beyaz bir tahtanın önünde duruyordu. David, DNA analizinin Ölü Deniz Parşömenleri'nin sırrını çözmeye nasıl yardımcı olacağını açıklamasını istemişti.
"DNA ya da dezoksiribonükleik asit böyle bir şeydir," dedi Allegra. Sonra, tahtaya, merdivene benzeyen bir sarmal çizdi. "Essenilerden kalma, keçi derisinden parşömen o kadar eski ki, DNA ancak çok küçük parçalarda kalmış olabilir bu da analiz için yeterli değildir," dedi. "Ama 1993'de, Amerikalı biyokimyacı Kary Mullus, zincirleme polimeras reaksiyonu denen bir teknik geliştirdi, bu teknikle test etmeye yeterli DNA kopyalanabiliyor."
"Yani, kutudaki parçalarda test için yeterli DNA olmasa bile, üretmek mümkün olabiliyor öyle mi?"
"Kesinlikle. Üstelik düşünüldüğü kadar zor da değil.

Eğer haklıysan, biri îsaiah, diğeri Thomas Gospeli ve öteki de Omega Parşömeni olan sadece üç parşömen varsa, demek ki üç set keçi DNA'sı var demektir. Böylece bin parçalı kâbus, üç parçalık çok daha küçük bir bulmacaya indirgenecek demektir."
"Tabii, üç ayrı keçi derisi kullandıklarını varsayarak," dedi David.
Allegra düşünceli görünüyordu. "Eğer dördüncü ya da beşinci bir deri olsa da hangi parşömenin hangisine ait olduğunu bulabiliriz. Bizi kaygılandıracak tek şey, bunun Omega Parşömeni'nin bir parçası olup olmadığı. Çok önemli bir başlangıç yaptık aslında, çünkü Omega Parşömeni'nin DNA'sini sandığın kapağındaki zarftan aldık."
"Lonergan'ın dönmesine dört aydan birazcık daha fazla bir zaman var. Bu bizim için yeterli olacak mı?"
"Çok fazla parça olduğu için, burada epeyce bir zaman geçireceğiz, ama dört ay yeterli olur. Laboratuvardaki aletlerle, aynı anda dört yüz örneği işleme sokabiliyoruz. Günde yaklaşık üç milyon baz üretilecek demektir. Sözünü ettiğim sadece piktogram örnekleri üstelik."
David yüzünü astı.
"Sana bir örnek oluşturması için şunu söyleyeyim," dedi Allegra gülümseyerek. "Bir litre insan tükürüğünün on milyonda birinde, insanın genetik dizisini çözmeye yetecek kadar DNA vardır. Yani parçalardaki yazılara herhangi bir zarar verecek değiliz. Dizileri kopyalamak ve analiz etmek için mikroskobik büyüklükte parçalar almamız yeterli olacak."
Allegra, işlemin nasıl gerçekleşeceğini David'e adım adım anlattı, örneklerin nasıl soğutulacağım, dizilerin okunabilmesi için hangi enzimlerin ekleneceğini ve zincirleme reaksiyonun nasıl meydana geleceğini açıkladı.

David onun asistanı gibi çalışmasına rağmen, her şey zaman alacaktı. Oysa fazla zaman yoktu.
Mike McKinnon, Tom Schweiker birasını ısmarladığı sırada Kiler Bar'dan içeri girdi.
"Mike! Hoş geldin," dedi Tom, elini uzatırken. "İki bira olsun, teşekkürler Abdullah."

iki adam, ellerinde biralarla, boş koltuklara doğru ilerlediler. Her ikisi de barın sonundaki taburelerde oturmakta olan çekici kadınları kaçırmamışlardı.
"Güzel bacakları var," dedi Mike, bara doğru bakarak. "Acaba saat kaçta açılıyor bu bacaklar."
"Hiç değişmemişsin. Kendi halinde insanlara benziyorlar. "
"Umalım öyle olsun. Şerefe!"
"Sağlığına!"
"FBI'den tanıdığın kimse var mı Mike?" diye sordu Tom, birasından bir yudum aldıktan sonra.
"Dolu var. Ne için lazım onu söyle sen," diye cevap verdi Mike.
"Bana bir iyilik yapman lazım. Bazı parmak izlerine bakılması gerekiyor. Eskiden tanıdığım birine ait olduğundan kuşkulandığım izler bunlar."
"Bu hiç de zor olmaz doğrusu," dedi Mike. "Sen bana izleri ver, ben de yakın bir arkadaşıma kara çanta ile gönderirim. "
"Teşekkürler, çok sevinirim. Washington nasıl?" diye sordu Tom.
Giorgio Felici, hedefi ile arasında boşluk bırakmaya özen göstererek bardan içeri girdi ve hemen yandaki bölmeye oturdu.
"Hatırladığım gibi her anı kötüydü," diye cevap verdi

Mike. Sonra da Tom'u son durumla ilgili bilgilendirdi "Teşkilata girdiğim günden beri hiç böyle bir bozulmaya tanık olmamıştım. İstihbarat politikacılar için artık gereksiz bir şey haline gelmiş. Pentagon'daki 'Ya Bağdat ya Hiç' ekibi önlerine koyduğum her şeyi verdikleri karara göre değiştirip duruyor."
îki adam, birlikte geçirdikleri yıllar içinde bir CIA ajanı ile gazeteci arasında pek görülmemiş bir güven geliştirmişlerdi birbirlerine karşı, bu da her ikisi için de çok değerli bir şeydi. Tom başka kaynaklardan topladığı bilgileri Mike'a sorarak kontrol eder, CIA içinde ne olup bittiğini birinci elden öğrenirdi. Mike'de Tom'dan aynı ölçüde değerli bilgiler alırdı. Her ikisinin de kendilerinden başka kimseye hizmet etmeyen politikacılarla işi yoktu, her ikisi de asla kaynaklarını birbirlerine açıklamazlardı.
"Bir miktar İngilizler ve onların meşhur 'Harrods'a saldırılana kadar daha kırk beş dakika var,' meselesi, böylece Saddam'ın havan toplarını devreye sokacak zamanı kaldı," dedi Tom sırıtarak. "Irak'taki operasyon öylesine yanlış öylesine kötü yönlendirildi ki, yüz binlerce sivili öldürmeyi başardık. Iraklıların çoğu, bizim defolup gitmemizi istiyor, bu da radikal İslamcılara zemin sağlıyor," diye ekledi.
"Omega Parşömeni ile ilgili yaptığın programı izledim. Ortadoğu'da faaliyet gösteren radikallerle parşömen arasında bir ilişki var mı sence?" diye sordu Mike.
Tom başını salladı. "Evet, üstelik sadece Ortadoğu'da-kilerle de değil. İki matematikçi, bu parşömenlerdeki şifreleri çözmek için uğraşıyorlar. Rips Tevrat'la uğraşıyor, Yos-si Kaufmann da Ölü Deniz Parşömenleri ile. Kaufmann İs-lami radikalizmin yükselişiyle Omega Parşömeni arasında doğrudan bir bağlantı olduğunu düşünüyor."
"Sence bu şifreler gerçek mi?"

"Sanıyorum. Rip'in atlamalı şifre dediği tekniğe göre, eski metindeki her üçüncü ya da dördüncü harf çıkarılıyor. Ben bu adamalı şifrenin bir sözlüğe uygulanınca da aynı sonucun alınacağını düşünüyordum, ama bu adamlar aptal değil. Kaufmann, Omega Parşömeni'nde radikal islamcılıkla ilgili korkunç bir kehanet olduğunu ileri sürüyor," dedi Mike.
"Rus bilim adamından bir haber var mı?"
"Trekyakov'dan mı?" Mike olumsuz anlamda başını salladı. "Son haber aldığımızda Peşaver'deydi. Raporlara göre, Bin Ladin'in en önemli adamlarından biri olan Abdül Beşir de Afganistan'la Pakistan'ı ayıran sınırda görülmüş, yani eğer Trekyakov El Kaide ile ilişki kurduysa, şu anda Hindikuş Dağları'nda olabilir."
"Beşir usta bir stratejisttir. Kaufmann gerçeğe sandığından daha yakın olabilir," diye yüksek sesle düşündü Tom.
"Kaufmann, Perez'le Şaron'a karşı yeni bir parti kuran adam değil mi? Neydi partisinin adı Liberal Adalet Partisi mi?"
"Evet o. Çok farklı bir politikacı, aramızda kalsın ama Liberal Adalet Partisi'nin çok büyük bir şansı var. Şa-ron'un sınırları dondurma ve çevresine duvar örme niyeti, faydadan çok zarar getirecek. Sıradan israilliler, kendilerine biraz olsun umut verecek birini aramaya başladılar çok-tan.
Mike başını salladı. "Evet, yüzlerce zeytin bahçesini yerle bir ettikten sonra insanların akıllarıyla gönüllerini kazanamazsın. Seçimler yakın mı?"
"Yakın, ocak başında. Filistin tarafında da umudu bir durum var. Filistin'de seçimi kazanan Ahmet Sartawi, Ka-ufmann'ı çok iyi tanıyor, yaptıkları barış planı üzerinde yol

almışlar bile. İkisi karşılıklı gelirlerse barış için büyük bir şans var. Bir Filistin Devleti'ni mümkün kılan kişiye militan gruplar bile karşı çıkmaz, yine de daha nefesimi tutmaya başlamadım." Tom'un içindeki kuşkulu gazeteci daha önce de böyle şeyler görmüştü.
"Bu parşömeni bulma şansı nedir?" diye sordu Mike, gayet rahat bir tavırla konuyu yine kendi asıl görevine getirmişti.
Tom omuzlarını silkti. "Bir şey diyemem. Yossi'nin oğlu David arkeologdur, parşömeni bulabileceğine inanıyor, ortağı Allegra Bassetti de öyle. Birkaç hafta önce Kumran'a gittiler. Kadın bir dedektif olarak ne kadar yetenekli bilmiyorum ama kesinlikle çok hoş bir kadın, şanslı piç."
Mike yine bira söyledi. Bu yolculuğa çıktığına değmişti. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, Kutsal Şehir'e yaptığım yolculuk her şeye değecek diye düşündü, bardaki iki kadın, gülümsemesine karşılık verdi.
"Kudüs'te çok kalacak mısın?" diye sordu.

41
Hindikuş
Pakistan ve Afganistan arasında sınır oluşturan Hindikuş Dağları'nın yükseklerinde gözlerden uzak bir yerde yer alan ve dikkatle korunan mağaranın dışında rüzgâr şiddetle esiyordu. Karlarla kaplı, görkemli zirveler 6000 metreye kadar yükseliyordu. Bugün ısı, eksi on beş derecenin altına düşmüştü, görüş birkaç metreydi.
Dr. Hüseyin Tretyakov, metalden ağır bavulu mağaranın ortasına yerleştirdi ve gözlerini ovuşturdu. Bavul, yeni işvereninin her birine on milyon dolar ödediği bavullardan sadece biriydi. Bavulların diğerleri, Amerika Birleşik Devletleri, ingiltere ve Avustralya'da yerleştirilmiş oldukları yerlerde bekliyorlardı.
Araplardan oluşan küçük grup, bombanın başına toplandı. Başlarında ellili yaşlarının ortasında, diğerlerininki-lere benzer ancak daha pahalı bir kumaştan yapılmış bir entari giymiş, başına bembeyaz bir sarık bağlamış bir adam vardı. Hüseyin Tretyakov, Mısırlı bir avukat olan Abdül Musa Beşir'i tanımaya ve sevmeye başlamıştı. Adamın kendine özgü nüktedanlığı hoşuna gidiyordu. Her ikisi de ar-

tık aynı yoldaydılar. Abdül Beşir, Bin Ladin'in en çok güvendiği komutanlarından ve stratejisüerinden biriydi. Mısır İslami Cihad örgütünün eski bir üyesi olan bu adam, Ba-tı'nın kendisi ile ilgili kaygılarını haklı çıkaracak kadar yetenekli bir insandı. Beşir, Bin Ladin'e ya da kendisine bir şey olması halinde, en iyi mühendislerini, askerlerini, avukatlarını ve doktorlarını mücadeleyi sürdürecek şekilde örgütlemişti.
"Orijinal nükleer bombalar, atomun parçalandığı bö-lünmeli bombalardı, ısı, nötron ve gama ışını şeklinde inanılmaz miktarda enerji açığa çıkıyordu," diye açıkladı Hüseyin. Çevirmenin söylediklerini çevirmesini bekledi.
"Nötron ve gama ışınları vücuda girer ve hücreleri yok eder. Böylece, aslında ilk patlamanın yol açtığından çok daha büyük kayba neden olur," diye devam etti. "Plütonyumun, yirmi dört bin yıllık ömrü vardır. Nükleer bavul bombasının yaratacığı ısı ve güç, radyasyonla birleşince, batı şehirleri çok uzun bir süre kullanılamaz hale gelecek."
Araplar birbirlerine baktılar. Allaha çok şükür ki, kâfirlerin başına düşecek bu bombalar sayesinde 11 Eylül günü, çocuk oyunu gibi kalacaktı.
Tretyakov, nükleer bombanın bulunduğu bavulun kapağını açtı. "Gördüğünüz gibi, bavulun içinde gayet iyi korunmuş bir silindir var, bunun içinde yakıt bulunuyor, içerideki plütonyumun sıkışması belli bir noktaya gelince, nükleer patlama meydana geliyor."
Dr. Tretyakov, silindirin içini ve plütonyum çekirdeğini gösteren şemayı elden ele dolaştırdı.
"1950'de, Hiroşima ve Nagazaki'deki katliama rağmen, bilim adamları bölünmeli bombanın verimsiz olduğuna karar verdiler" diye açıkladı. "Bizim termonükleer bomba dediğimiz füzyon bombaları, çok daha fazla hasar veriyor."

Çevirmen söylediklerini çevirdikten sonra Araplar tekrar birbirlerine baktılar.
"Rus bilim adamları son yirmi yıldır herhangi bir şehri yerle bir edecek güçte küçük ve mükemmel termonükleer bombalar geliştirmek için çalışıyorlardı. Bölünmek' bombanın patlamasıyla açığa çıkan radyasyon, X-ışını şeklinde yayılıyordu, " diye devam etti Çeçen fizikçi. Füzyon reaksiyonunun tetiklenmesi için, bölünmeli bombanın yarattığı çok yüksek ısıdaki X ışınlarına ve basınca gerek oluyor. Bölünmeli bomba ile birlikte iş gören termonükleer bombada önce içe çöken muhafaza, lityum detorat ve plütonyum-239'u sıkıştırarak füzyon yaratıyor."
Hüseyin, uranyum-238 muhafazası olan füzyon bombası ile bölünmeli bombanın şemalarını dağıttı. Nötron yayılması, lityum detorat ve plütonyum-23 9'un toplanması gibi bir dizi reaksiyon sonunda, füzyon bombası çok daha fazla nötron ve ısı üretiyor, Hiroşima'nın on katı fazla bir etki yaratıyordu.

"ilk üç hedefimiz New York, Londra ve Sydney," dedi Abdül Beşir alçak sesle. "Allanın izniyle, Washington, Chicago, San Francisco ve Los Angeles gibi şehirlere de saldıracağız. " Gözleri berrak, davranışları insanı ürpertecek kadar sakindi. "Eğer İngilizler ve Avusturyalılar, Amerika Birleşik Devletleri'nin, dünyanın dört bir yanında masum kadın ve çocukları öldürmelerini desteklemeye devam ederlerse, Manchester ve Melbourne gibi şehirlere de saldıracağız. Böyle bir bombanın etkisi nasıl oluyor, anlatır mısın?"
Tretyakov, ilk hedeflere ilişkin bilgileri önceden hazırlamıştı, söz konusu şehirlerin haritalarını yaydı.
"Termonükleer bavullar, hedeflerin hepsini yerle bir edecek," diye açıkladı El Kaide komutanlarına. "New York'ta, Brooklyn,

Manhattan ve öteki köprüler çökecek ve nehrin içinde eriyecek. Gökdelenler çökecek, Wall Street ve şehrin finans mahallesi dumanı tüten bir enkaz haline gelecek. Aşağı Manhattan diye bir yer kalmayacak, bunlara 5. Cadde, Bro-adway ve Central Park çevresindeki bölge de dahil. Londra'da Trafalgar Meydanı, Westminister Katedrali, Big Ben, Parlamento, Buckingham Sarayı, Westminister Köprüsü ve bunların çevrelerinde ne varsa, haritadan silinecek... Sonsuza dek."
Kudüs
Eski Kudüs'te güvenli bir evde Yusuf Sartawi, İbrani Üniversitesi ile Biyokimya Laboratuvarı'nın fotoğraflarının üzerine eğilmiş inceliyordu. Laboratuvar teknisyeninin söylediğine göre, kasa, ilkel bir kasaydı. Çok eski ayaklı Chubb model kasanın zaman zaman tamire götürülmesi gerekiyordu. Yusuf faturanın üzerindeki antedi inceledi. Leibzoll Kasa ve Güvenlik, Ben Yehuda Caddesi N:84, Tel-Aviv. Boş faturalar, kasa tamiri üzerinde uzman olan şirketten çalınmıştı. Bu iş için en iyi şoförlerinden birini ayarlamıştı, üzerine şirketin çıkartmaları yapıştırılacak olan minibüsün işi bitmek üzereydi. Şu anda onları eyleme geçmekten alıkoyan tek şey, kasanın tamiri için gereken onayın üniversite bürokrasisine takılıp kalmış olmasıydı. Beklemek çok sıkıcı diye düşündü Yusuf. Ama eğer Allah izin verirse, bu onay eninde sonunda hiç kimsenin kuşkusunu çekmeden çıkacaktı.

ALTINCI KİTAP
2005

42
Roma
Yeni yıl Kardinal Petroni için pek de iyi başlamamıştı, ibrani Universitesi'ndeki laboratuvar teknisyeni, Yusuf Sartawi'ye çok değerli bilgiler sağlamıştı. L'Ecole Bibli-que'in direktörü Peder Jean-Pierre La Franci, Dr. Allegra Bassetti'nin Ölü Deniz Parşömenleri'nden biri üzerinde DNA analizlerine başladığını büyük bir şaşkınlıkla öğrenmişti. Kadının çalışığı parçanın efsanevi Omega Parşöme-ni'ne ait olduğunun teyidi geldiği anda, Petroni'nin hiçbir tereddüdü kalmadı. Allegra Bassetti, yok edilecekti ve Ölü Deniz Parşömeni tekrar ele geçirilecekti. Lorenzo Petroni, artık malum acımasızlığı ile bütün dikkatini daha acil bir mesele olan Papa'nın sağlık durumuna yöneltebilirdi.
Kardinal Petroni'nin masasının üzerindeki iç hattın ışığı yandı söndü.
"Efendim Peder Thomas?" Başbakan Kardinal'in terbiyeli tavrının nedeni, Papalık doktoru Profesör Vincenzo Martines'in yanında olmasıydı.
"Kardinaller Borgia Salonu'nda toplandılar, Haşmetlim."

"Teşekkürler Peder Thomas. Profesör Martinez'le birlikte az sonra yanlarında olacağımızı haber verin."
"Senin de bildiğin gibi Vincenzo, bu çok hassas bir konu," diye devam etti Petroni. Kırmızı kocaman koltuğa tekrar gömüldü. "Kutsal Baba'nın çekilmesi, daha önce hiç görülmemiş bir şey değil, ama son derece zor, ayrıca bazı meslektaşlarım böyle bir şeyi tartışmak dahi istemeyecekler. "
"Ben bunu anlıyorum Lorenzo. Ayrıca Kutsal Baba'nın bilinç durumu gayet yerinde." Papalık doktoru, Kutsal Baba'nın sağlık durumunun çok daha vahim olduğunu biliyordu ama bu bilgiyi kendine sakladı.
"Evet, ne kadar takati kalmasa bile görevini ölene kadar sürdürmeye kararlı görünüyor. Aramızda kalsın Vincenzo ama, Kilise'nin en büyük kâbusu, bilinci olmayan bir Papa'nın uzun süre iktidarda kalmasıdır. Senin mesleğine saygısızlık etmek istemem, ancak iş Papa'ya gelince, modern tıp, dualarla karışır biraz. Yüz yıllarca önce bir doktorun işi çok daha tehlikeliydi, şimdi ise insanları mümkün olduğu kadar uzun yaşatıyoruz artık. Sıradan bir insan, ister lanetlenir, ister rahatlatılır. Fakat Papa farklıdır. Eğer komaya

girerse, onunla birlikte Kutsal Kilise'de komaya girer. Ben burada günlük işleri hallederim, ama Kutsal Baha'mız bana özel olarak yetki vermezse, piskoposlar atanamaz, önemli siyasi kararlar verilemez. Solunum aracına bağlanmış bir Papa, Kilise için çok ciddi sorunlar oluşturur.
"Peki, Kardinaller Kurulu'nun hangi üyesi, Papa'nın solunum aracını kapatmayı cesaret edebilir acaba," diye sordu, Profesör Martines. Bu bir sorudan çok açıklamaydı sanki. Vincenzo Martines, Petroni'ye daha önce koyduğu teşhisi düşündü. Kardinal'in cazibesini akıllıca kullanışını, manipülasyon yeteneğini ve kontrolü elden kaçırmamak

için insanlar üzerinde kurduğu baskıyı düşündü. Martines, Kardinalin bu yetenekleri gerektiğinde şiddete dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordu. Kilisenin prensinin tuhaf bir soğukluğu vardı, bu acımasız hırsın, aslında kendine güvensizlikten kaynaklandığını biliyordu. Ama onun işi, Peter'in Anahtarları'nın teslim edileceği kişinin bu işe uygun olup olmadığına karar vermek değildi. Onun görevi, Kardinal Lorenzo Petroni'nin asıl derdini bilmesine rağmen, Kardinaller Kurulu'nu Kutsal Baha'nın sağlığı hakkında bilgilendirmekti.
"Gerçekten de acaba hangisi kapatır dersin Vincenzo? Haydi gel, meslektaşlarıma bütün gerçekleri anlatalım. Tamam mı?"
"Hepinizin çok işi olduğunu biliyorum." Petroni, Profesör Martinez ile birlikte, Borgia Salonu'ndaki büyük cilalı masada yerini alır almaz söze başladı. "Değerli zamanlarınızı ayırdığınız için hepinize müteşekkirim." Petroni'nin klasik girişi her zaman buydu. Vatikan Kardinallerinin hiçbirinin böyle bir toplantıya gelmemezlik etmeyeceklerini gayet iyi biliyordu. Kardinaller Kurulu için bilgi, iktidar demekti ve her zaman olduğu gibi Petroni acımasız iktidarıyla zirvedeydi, ancak bunu, zarafetin kadife eldiveni ile diplomasinin ipek giysisiyle saklamayı başarıyordu.
"Profesör Martines'in de bu akşamki toplantıya katılmasını rica ettim, çünkü Efendimizin sağlık durumu hakkında hepinizin ayrıntılı bilgi almasının zamanı geldi diye düşünüyorum. Bu gayrı resmi bir toplantı olduğu için not alınmayacak, tutanak tutulmayacak. Bu gece burada konuşulacak olanların burada kalması gerektiğini size söylememe bile gerek yok herhalde." Kardinal Petroni, Profesör Martines'e doğru döndü ve terbiyeli bir tavırla başlamasını işaret etti. "Profesör Martines, hepimiz sizi dinliyoruz."

"Sizin de bildiğiniz gibi, Papa hazretleri, yıllardır Par-kinson hastalığından muzdarip ve yine bildiğiniz gibi Par-kinson, vücut harekederini etkileyen dejeneratif nörolojik bir rahatsızlık."
"Tedavisi var mı?" Soru Kardinal Castiglione'den gelmişti. Kardinaller Kurulu'nun en eski üyelerinden olan Gulio Castiglione eski okuldan geliyordu. Normal emeklilik yaşı olan yetmiş beşi çoktan geçmişti, iki yıl sonra seksen yaşına girecek ve oy verme yetkisi kalkacaktı. Kutsal Baba onun görev süresini uzatmıştı, toplantıya katılan herkes onun sadakatinin nedenini biliyordu. 'Yaşlı boğa' hayatından hiç memnun değildi.
"Maalesef yok." Profesör Martines herkesin gayet iyi bildiği bir şeyi teyit etmiş oldu. "Bir çare bulmak için araştırmalar devam ediyor, ama hali hazırdaki tedavi hastalığın kendisini ortadan kaldırmıyor, sadece etkilerini azaltıyor."
"Amerikalıların bu konuda çok önemli araştırmalar yaptığını duymuştum." Bu kez konuşan Piskoposlar Cemaatinden sorumlu olan Kardinal Rinato Fiori idi.
"Haşmetlim, sanırım, Colorado Üniversitesi ile Colum-bian Üniversitesi'nde yapılan çalışmalardan söz ediyorsunuz. Hücre nakli ile bazı olumlu sonuçlar alındı." Profesör Martines, kelimelerini çok dikkatle seçerek cevap verdi. "Amerikalı bilim adamları, dopamin üreten hücrelerin, nakilden sonra köklendiklerini, yaşadıklarını ve fonksiyonlarını yerine getirdiğini gösterdiler. Bu bizlere daha sonraki araştırmalar için çok önemli bir zemin sağladı, ama bu yöntemin vaat edici yanları olsa da, nakledilen hücreler tam olarak kontrol edilemiyorlar. Bazı kimyasal maddelerin fazla üretilmesi, son derece rahatsız edici istemsiz hareketlere yol açabiliyor."
"Peki Kutsal Baha'mızın şu andaki durumu nedir?" di-

ye sordu, din adamları cemaatinden sorumlu Kardinal Fu-magalli.
"Bildiğiniz gibi Haşmetlim, Kutsal Baba'mıza çok uzun süredir ilaç tedavisi uyguluyoruz. Parkinson'un karakteristik özelliklerinden biri de Kutsal Baha'mızın giderek kamburlaşması, iki büklüm hale gelmesi. Ne yazık ki, semptomlardan sadece bir tanesi bu. Hastalık ilerledikçe, daha fazla ilaç gerekecek ve yan etkiler çok çok daha artacak."
"Anladığım kadarıyla Profesör Martines, ilaç tedavisi çok da fazla etkili olmayacak." Petroni'nin sözleri, tamamen işi kendi lehine çevirmek üzere seçilmişti.
"Üzülerek söyleyeyim ki, artık bu konuyu kapatmak üzereyiz, Haşmetlim. Hareket etmek ve yazmakla ilgili yaşadığı sorunların dışında, Kutsal Baba'mız giderek artan mide bulantısı ve kusma şikâyederi yaşıyor.

Uyuyamadıgı için yorgunluğu giderek artıyor. İlaçların artık hiç etki etmeyeceği ve halkın önüne çıkmasının imkânsız hale geleceği günler çok uzakta değil."
"Peki Kutsal Baha'mızın akıl durumu nasıl?" Kardinal Fiore, o ana kadar kimsenin sormaya cesaret edemediği soruyu sonunda sordu, ancak bunlar Kardinal Castiglione'ye biraz fazla gelmişti.
"Böyle bir soru son derece yersiz," dedi Castiglione, Kardinal Petroni'ye bakarak. "Kutsal Baba'mız hakkında sanki huzur evine gönderilecek sıradan bir rahipmiş gibi konuşmak biz Kardinallere düşmez."
"Bu durumun bazılarımız için, hepimiz için ne kadar zor olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Kardinal Petro-ni sakin bir sesle "Ama Kilise, böyle bir sorunla ilk kez karşılaşmıyor." Başbakan, yüzünü Kardinal Castiglione'ye döndü. "Bu masanın çevresindeki insanların hepsinin çok
399

fazla tecrübesi var, en tecrübeli olan da sizsiniz Haşmedim, ama Kilise'ye hizmet eğer bizim ellerimize kalacaksa, buna hazırlıklı olmalıyız."
"Sanki Kutsal Baba'mız ölmüş gibi konuşuyorsunuz," dedi Castiglione dişlerinin arasından.
"Bağışlayın Haşmedim, ben böyle bir şey kast etmedim. Lütfen devam edin Profesör Martines," dedi Petroni, sesindeki soğukluk ürperticiydi.
"Eğer, Kutsal Baha'mızın çevresinde olup biten şeyleri kavrayıp kavramadığını soruyorsanız, cevabım tartışmasız olarak evet. Zekâsı hâlâ gayet keskin. Ancak," diye uyardı Profesör Martines, "bazı hastalarda yakın döneme ilişkin unutkanlıklar olur, bazı karmaşık sorunları anlamakta güçlük çekerler. Kutsal Baha'mızın artık uzun saatler çalışması mümkün değil. Yaşadığı stres, kullandığımız ilaçların etkisini azaltıyor."
Petroni, çevresindeki kardinallerin yüzlerini dikkatle inceledi. Modern tıp ne tedavi edebiliyordu ne de huzur içinde bir ölüm sağlayabiliyordu. Aslında kardinaller, kendi ölümlülükleriyle yüzleşmeyi reddediyorlardı, o çok sevdikleri katı Kilise'ye sıkı sıkı yapışmışlardı. Petroni onlara Papa'nın çekilmesi ile ilgili baskı yapmaya kesin olarak karar verdi, ama bu gece zamanı değildi.
"Teşekkürler Profesör Martines," dedi Martines, toplantıyı bitirmeye karar vermişti. "Bize üzerinde çok düşünmemiz gereken şeyler anlattınız, size şükran borçluyuz. Beyler, şöyle bir önerim var; önümüzdeki günlerde hepimiz biraz zaman ayıralım ve Kilise'nin karşılaştığı bu çok önemli sorunun çözümü üzerine biraz düşünelim ve dua edelim."
Petroni kendi dairesine doğru giderken, iktidarı ele geçirmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. Kimse ona engel olamazdı, ne Donelli ne Schweiker ne de o kadın...
400

43
Tel-Aviv
Mike McKinnon, akşam yemeğini Tel-Aviv'deki Amerikan elçiliğine yakın küçük bir lokantada yedi ve işinin başına geri döndü. Omega Parşömeni meselesi her zamankinden daha da karmaşık bir hal almıştı. Amerika'nın israil'deki kimliği açıklanmış ve açıklanmamış CIA ajanlarının çalıştığı bodrum katının takviyeli kapısındaki kilidin altı sayılık şifresini tuşladı. Bu kilit, büyük elçiliğin girişinden bodruma kadar geçilen beş güvenlik noktasının sonuncusu idi. Masasına oturdu, İsrail seçimleri hakkında haber almak üzere televizyonu açarak CNN kanalını buldu. CNN haber spikeri Geraldine Rushmore, ekranda belirdi.
"Bu akşam, bültenimizin dış haberler bölümünde, Ortadoğu'da değişen polikaları ve giderek artan barış umudunu konuşmak istiyoruz. Ahmet Sartawi'nin Demokratik İs-lami Partisi'nin Filistin seçimlerini kazanmasından sonra, Profesör Yossi Kaufmann, İsrail'de zaferini ilan etti. Şu anda Kudüs'e, muhabirimiz Tom Schweiker'a bağlanıyoruz. Tom, sence bu sürpriz bir sonuç mu?
"Hem evet Geraldine, hem de hayır. Evet, çünkü Ariel
401

Şaron'un Likud Partisi ile Şimon Peres'in İşçi Partisi çok büyük miktarda oy kaybetti. Hayır, çünkü Profesör Yossi Kaufmann'ın Liberal Adalet Partisi kampanyayı tek bir konuya odaklamıştı... Sokaktaki İsraillinin en büyük isteği olan barış konusunda aynı şeyi, Filistin tarafında Sartawi yapmıştı. Her iki tarafta da büyük çoğunluk ölümlerden ve şiddetten fazlasıyla bıktığı için, bu iki politikacı barış içinde bir arada yaşama konusunda gerçek bir umudu temsil ediyor. İşte kendisiyle birkaç dakika önce konuştuğumuz Profesör Kaufmann'ın yaptığı açıklama."
Görüntü, kısa bir süre sonra İsrail Başbakanı olacak olan İsrailliye döndü.
"İsrailliler, ilk kez barış için oy kullandılar, hem de ezici bir çoğunlukla. Artık ölümlerin durmasının zamanı geldi, şiddetin durmasının zamanı geldi, kampanya sırasında da ifade ettiğim gibi, barış ancak her iki tarafa da adil yaklaşılarak mümkün olabilir. Her iki taraf da istediğini almalı, hepimizin, İsrailli ya da Filistinli, Yahudi ya da Müslüman hepimizin huzurlu ve güvenli bir hayat yaşamaya hakkı var."
"Savunma harcamalarını azaltacağınız doğru mu?" diye sordu Tom.

"Sürekli savaş halinin korkunç sonuçları var," diye cevap verdi Yossi. "Irak'taki savaş, haftada bir milyar dolara mal oluyor. Biz ise, sadece savunma harcamalarımız için Amerika'ya geçen yıl dört milyar dolar borçlandık. Eğer barışı sağlarsak ki ben Filistin'in yeni lideri Ahmed Sartawi ile el ele bunu sağlayacağımıza inanıyorum, savunma için örülmeye başlanmış olan duvar yıkılır, savunma harcamaları önemli ölçüde düşer. Bu para eğitime, sağlığa, çevreye harcanır, böylece çocuklarımız hak ettikleri şeyleri alırlar. Başkan Sartawi, bizzat telefon ederek beni kutladı. Çok ya-

kın bir zamanda, yeni bir barış planını konuşmak ve tartışmak üzere bir araya gelmeye karar verdik."
Tom gülümsedi "İyi şanslar, CNN'e yaptığınız bu açıklama için teşekkür ederiz Profesör Kaufmann."
"Tom Schweiker, İsrail'in yeni başbaşakanı ile konuştu. Evet sayın seyirciler, Irak'ta devam eden savaş..."
Mike McKinnon, televizyonu kapattı. Belki bu iki politikacı bu kan gölüne bir son verirler artık diye düşündü. Bilgisayarının başına geçti ve bir dizi şifre girdi. İlk e-pos-ta, 'Çok gizli-Omega Parşömeni' başlığını taşıyordu ve direktörden geliyordu.
PCI'dan McKinnon, yarın Başbakan Rahip Buf-fett'le görüşecek. Omega Parşömeni ile ilgili son durumu bilmek istiyor. Yarın 17.00'da elimizde olsun.
"S.ktirin" diye söylendi Mike sinirle. "Usame bin Ladin ve manyak mollaları, ellerinde Batı dünyasının bütün şehirlerini yerle bir edecek kadar plütonyum ve detoryum-la dolaşıyorlar Beyaz Saray ise hâlâ Ölü Deniz Parşömenle-ri'nden birinin peşinde." Kendi kendine gülümsedi. İsrail ve Filistin'de yapılan seçimlerin sonuçları ona üstünde düşünecek bir şey daha sağlamıştı. Dışişleri Bakanlığı, Pentagon, Maliye Bakanlığı ve diğer bakanlıklar muhtemelen bu seçimlerin, 'Amerika'nın çıkarlarını nasıl etkilediği' konusunda kafa patlatıp bir ormanı yok edecek kadar kâğıt harcıyorlardı şimdi. Eğer Tom Schweiker, Kaufmann ile Sarta-wi'nin birbirlerini iyi tanıdıkları konusunda yanılmıyorsa, çoktan bir plan üzerinde anlaşmış olmaları muhtemeldi, Washington'un etkisi azalabilirdi. Belki de bu o kadar kötü bir şey değil diye düşünerek yeni raporlara bakmak için Echelon'u açtı.

Mike McKinnon, Tel-Aviv'de kaldığı süre içinde, çok az bir ilerleme sağlamıştı, özellikle de telefonları dinleyerek aldığı bilgilerle ilgili olarak 'Birinci Mağara' kesinlikle Kumran'da idi. Tom, şu anda Floransa'ya doğru yola çıkmış olan Lonergan'ın peşindeydi zaten, ancak 'Chubb 1950 model' cümlesi kafasını kurcalıyordu. İbrani Üniversitesi-'nin sakin kampusunun içinde yer alan sıradan bir biyokimya laboratuvarındaki kasanın içinde bu insanları harekete geçirecek kadar önemli ve hassas bir şey olması mümkün müydü? Kasa ve kilit açmak McKinonn'un yetenekleri arasındaydı. Langley'nin bodrum katında dolaşan çocukların hepsi işlerinin ehliydiler. Mike'da becerilerini geliştirmek için epeyce çaba göstermişti. Ayrıca, atış poligonunda uzun saatler geçirmiş ve sonunda kendine en uygun silahı bulmuştu. Ajanlar genellikle 22'lik silahlar kullanırlardı, Mike'ın tercihi ise Heckler-Koch Mark 23.45 ACP susturuculu ve lazerli bir silahtı, bu silah Amerikan Özel Kuvvetleri için geliştirilmişti. İçinden bir ses silahına ihtiyacı olacağını söylüyordu.
Venedik
"Giovanni, buyrun."
"İsrail Başbakanı, Haşmedim," dedi Vittorio.
"Teşekkür ederim."
Yossi Kaufmann'ın uzaktan gelen sesi duyuldu.
"Merhaba Giovanni, ben Yossi."
"Yossi. Seni kutlarım. Nasılsın? Senin için çok dua ettim."
"Teşekkürler Giovanni. Her şey çok iyi gidiyor. Bir hafta içinde Ahmet'le buluşuyoruz, barış anlaşmasının tas-

lağı üzerindeki görüşmeler çok iyi gitti, ama yine de tedbiri elden bırakmamakta yarar var," dedi Yossi. "Bizim tarafta bazı yerleşimciler hâlâ çok kızgın, oysa cidden tazminat paketini çok cömert tuttuk. Eğer halledemezsek, orada kalmalarına izin vereceğiz, İsrail topraklarında da Filistin yerleşimleri kuracağız, sanırım bu işe yarayacak."
"Peki köktenciler ne olacak?" diye sordu Giovanni.
"En önemli nokta Hamas, İslami Cihad ve El Aksa Şehitleri örgütlerini Filistin devleti çerçevesinde bir araya getirmek Giovanni. Bazı örgüt üyeleri asla terörizmden vazgeçmeyecekler, ama eğer çoğunluğu ve liderlerini kendi tarafımıza çekersek bu fanatikler marjinallesir. Ahmet'te ben de, bu işin altından kalkabileceğimize ve burada yükselen barış dalgasını kullanabileceğimize inanıyoruz. Eğer bir tarihte anlaşırsak, barış anlaşmasının imza törenine katılır mısın? Burada karışık dinli devletler planlamıyoruz bu nedenle resmi bir davetten çok kişisel bir davet oluyor bu. Daha ayrıntılar tam belli olmadı ama Yahudilerle Müslümanlar

arasındaki barış anlamasının imza töreni Şam kapısında olacak. Bana sorarsan İbrahim peygamber, Hıristi-yanları da aramıza almamıza bir şey demezdi."
Giovanni güldü, birlikte balığa çıktıkları gün gelmişti aklına.

"Çok memnun olurum," dedi.

44
Kudüs
Yusuf Sartawi, kapının önceden anlaşıldığı gibi çalındığını duydu ve güvenli evin kapısını açtı. Planlanmış eyleme rağmen, Vasfiye Katib son derece sakin, hatta huzurlu görünüyordu. On dokuz yaşındaki bu çok güzel genç kadın, Ramallah'taki El Kud Üniversitesi'nde sosyoloji eğitimi görüyordu. Hafta sonları ambulans şoförlüğü yapıyordu, hayatla ilgili yaşamakta olduğu mutlak umutsuzluğun nedeni de buydu zaten, israilli askerler kullandığı ambulansa ilk kez ateş ettiklerinde, bunun bir yanlışlık olduğunu düşünmüştü, ama son iki ay içinde bu olay tekrar tekrar yaşanmış ve kendisi de iki kez yaralanmıştı. Kızılay üniforması, İsrailli askerler için hiçbir şey ifade etmiyordu. Küçücük çocuklar Vasfiye'nin kucağında can vermiş, İsraillilerin yaptıkları yüzünden kolu bacağı kopmuş çocukları hastaneye yetiştirmek için canını dişine takmıştı.
Yusuf kapının önünü dikkade kontrol etti ve Vasfiye'yi içeri aldı.
"Lokanta'nın adı Numero Venti," dedi, şehir haritasındaki Kral V. George Caddesi ile Ha Histradut Caddesi'nin

kesiştiği köşeyi göstererek. "Burası gayet pahalı bir lokanta, hedeflerimiz çoğunlukla akşam yemeğini burada yiyorlar. Senin de gelecek hafta için rezervasyonun var," dedi Yusuf, Vasfiye'ye bir zarf uzatarak. "Kendini böyle bir yere hazırla, ayrıca üstüne şık ama çok da dikkat çekici olmayan bir şeyler giy. Hedefleri tanıman gerekiyor, daha sonra da üzerine yerleştireceğimiz patlayıcılara alışman gerekecek. Bazen bir iki saat içinde hazır olmamız gerekir, bu yüzden çok hızlı hareket etmek zorundasın."
Vasfiye sakin bir ifade ile başını salladı.
Yusuf bir dosyadan iki fotoğraf çıkardı. Bunlar İbrani Üniversitesi'nin bütün öğretim üyeleri ile memurlardan istediği standart vesikalık fotoğraflardı.
"Bu kâfirlerin yüzlerini iyice ezberle, böylece saldırı zamanı geldiği zaman, iyice yanlarına yaklaşır ve kemerinde-ki patlayıcıları patlatırsın."
"Benim yüzüm onların görecekleri son yüz olacak." Vasfiye en sonunda huzur bulmuştu, o masum çocukların intikamı mutlaka alınacaktı.
Tel-Aviv
Mike McKinnon, bilgisayarına şifrelerini girdi ve Ec-helon'un son raporlarının bilgisayarın ekranında belirmesini bekledi, iki gün önce bir dönüm noktası yaşamıştı. Ec-helon'dan gelen raporlardan birinde, uydu tarafından izlenen bir cep telefonun kayıtları bulunuyordu. Kayıtlara göre telefon, Tel-Aviv'in Eski Yafo Limanı'ndan fazla uzakta olmayan Yehuda-ha Yamit'de dar bir yolda kullanılmıştı. Gerekli bütün diplomatik formaliteleri yerine getiren Mike, yolu ve eski bir taş binanın altındaki garajı bulmuştu,

ancak yaptığı izleme çalışması başka bir şey sağlamamıştı. Şu anda son gelen raporlara bakılırsa, aradığı şeyi sonunda bulmuştu.
Omega Operasyonu. Echelon Tel-Aviv araştırması. 261200Zsaat. 'Kasa tamiratı onaylandı, her şey hazır, yarın 15.OO'de başlıyoruz.'
Mike, saat ve tarihi sonra da cep telefonunun numarasını kontrol etti. 'Evet, birinci mağaranın girişindeler' konuşmasının yapıldığı telefonla uyuyordu. Anlaşıldığı kadarıyla kasada bulunan şeyin, Dr. David Kaufmann ve Dr. Al-legra Bassetti'nin izlenmesi ile ilgisi vardı. Bunun anlamı şu olabilir diye düşündü, bu kişiler çok önemli bir şey buldular, o kadar önemli bir şey ki, Hamas bunu geri almak için kolları sıvadı.
Ertesi gün öğleden sonra saat 14.30'da Mike bej rengi Renault Clio Sedan arabasını geçide yakın bir yere park etti ve beklemeye başladı. Tek başınaydı, şu anda CIA direktörünün daha sonra rahatlıkla inkâr edeceği türden kararlar almak üzere olduğunun farkındaydı. Daha da kötüsü, telefon kayıtları, cevaptan çok soru üretmişti, istihbarat açısından önemli boşluklar vardı. Mossad bir parşömenin çalındığını öğrenince pek de nazik davranmayacaktı. Mike, onların yardımı olmadan atacağı her adımın içgüdülerine dayanmak zorunda olduğunu biliyordu... Buna bir Hamas eylemcisini takip etmek ve yakalamak için fırsat yaratmak da dahildi.
Yolun biraz ötesinde, Giorgio Felici elindeki dürbünü gözünden çekti ve CIA'nın neden Ölü Deniz Parşömenleri ile ilgilendiğini düşündü. Hamas'ın belki de biraz yardıma ihtiyacı olacak diye düşündü. Armani ceketinin altında giz-

408

li Baretta Cougar tabancasının varlığını hissetmekten mutluydu.
Saat 15.00'de yan kapıda esmer yüzlü bir Arap belirdi. Eski taş evin altındaki garaj kapıları normal kepenkli garaj kapısına benzemiyordu. Mike, iri yapılı Arabın ağır tahta kapıları zorlukla açışını izledi. Kısa bir süre sonra Arap, garajdan koyu yeşil, iki yanında sarı harflerle 'Leibzoll Kasa ve Güvenlik, Ben Yehuda Caddesi N:84, Tel-Aviv' yazan bir minibüs çıkarttığını gördü.
Geçit, Ben Yehuda Caddesi'nden epey uzaktaydı. Mike, Liebzoll Kasa ve Güvenlik Şirketi meşru bir şirket olmasına rağmen, böyle bir minibüse sahip olduklarını bilmiyorlar muhtemelen diye düşündü.
Minibüs şoförü sanki hiç acelesi yokmuş gibi Tel-Aviv trafiğinde epeyce oyalandı, ama Kudüs'e giden otoyola saptığı andan itibaren hızlandı. Mike, minibüsü beli bir mesafeden izliyordu. Yolda üç kez durduruldular. Yaklaşık bir saat sonra, araba İbrani Üniversitesi'nin bulunduğu Scopus Dağı'na vardı. Üniversite girişindeki bekçi ile kısa bir süre konuştuktan sonra, Arap şoför yoluna devam etti. İsrailliler bazen çok yardımcı oluyorlar diye düşündü Mike, minibüsü kampus içinde de takip edip etmeyeceğine karar vermeye çalıştı. Bu dedi, sadece dikkati çeker. Kapıyı görebileceği bir yerde park edip beklemeye karar verdi.
Kudüs
David, Piskopos O'Hara'yı aradıktan sonra Allegra ile buluşmak üzere Numero Venti'ye doğru yola çıktı. Bir yandan da Allegra'nın bulduğu şaşırtıcı sonuçları düşünüyordu. Karbon tarihlemesi kolay olmuştu -ÎS 20 ile 40 arası-
409

ancak David'in yardımlarına rağmen, Allegra'nın DNA taşıyan iki bin parçayı analiz etmesi iki ay sürmüştü. Esseni-ler üç keçi derisi kullanmışlar Allahtan diye düşündü Da-vid. Allegra, Büyük Isaiah Parşömeni, Thomas Gospeli ve Omega Parşömeni'ni analiz etmişti, bunlar üç ayrı naylon torbada saklanmış olmasına rağmen, Omega Parşöme-ni'nin parçalarını bir araya getirmek gibi çok zor bir iş duruyordu daha önlerinde.
"Kutlarım David," Ellie, elinde menülerle masanın yanına doğru seyirtirken, Allegra Knesset'in en yeni milletvekilini kutlamak üzere elindeki şampanya bardağını kaldırdı.
"Sizi kutlarım Dr. Kaufmann," dedi Elie, Allegra'nın iyi dileklerine katılarak. "Artık barış için bir umudumuz var.
"Umarım Elie, çok teşekkür ederim."
Az ötede, Eski Kudüs'ün Müslüman mahallesinde, Yusuf Sartawi, ince bir kemerin üzerine yerleştirdiği amonyum nitrat patlayıcıları son kez kontrol etti. Kayıpların sayısının çok olması için patlayıcıların içine üç yüz çivi ve çelik mil yerleştirilmişti. Vasfiye, şık ceketinin önünü açtı ve kemeri incecik beline sıkı sıkı sardı. "Fünyeyi, bombayı patlatana kadar cebinde tut." Vas-fiye'nin bluzunu kemerden çıkan kabloyu örtecek şekilde düzeltti. "Burada 100 şekel var. Mutlaka taksiye bin, Nu-mero Venti'nin müşterileri otobüse binmez."
Mike McKinnon, önündeki seçenekleri gözden geçirdi. Otoyol bu iş için uygun değil diye düşündü, trafik çok yoğun ve çok fazla israil devriyesi var. Arap şoförü Tel-Aviv'e kadar izlemek en doğrusu olacaktı. Minibüs, üniversitenin girip kapısına doğru hareket ederken düşünmeyi bir kenara bıraktı ve arabasını çalıştırıp yan sokaktan çıktı.
410

Nablus Caddesi'ne varmalarına az kala, ilk çevirme ile karşılaştılar. Mike, minibüs şoförünün belgelerini uzatmasını huzursuzlukla izledi. Eğer kuşkuları doğruyla, Omega Parşömeni o minibüsün içindeki kasadaydı, eğer İsrailli askerler parşömeni bulurlarsa tam bir felaket olurdu. Hamas belge düzenleme işinde gerçekten usta herhalde diye düşündü Mike, İsrailli askerin Uzi'sini indirerek şoförün geçmesine izin verdiğini gördüğünde.
Tel-Aviv'e giden otoyola çıktıklarında Mike, daha önce düşündüğü şeyin doğru olduğuna karar verdi. Böyle bir yolda aracı durdurmak mümkün değildi. Hem yoğun bir trafik vardı, hem de yolda iki çevirme daha oldu. Böyle bir yolda, arabanın lastiklerine ateş etmek çok kolay olurdu ama, her taraf İsrail devriyeleri ile dolu olduğu için kendini sakin olmaya zorlayarak minibüsü izlemeye devam etti. Trafik Tel-Aviv'e yaklaştıkları sırada yavaşladı, karanlık çökmeye başlamıştı. Mike bütün dikkatini minibüse verdi ve Tel-Aviv trafiğinde gözden yitirmemeye çalıştı. Otuz dakika sonra Mike, minibüsün geçide doğru dönüşünü izliyordu. Olabildiğince yakına park etti. Normalde Mike, araba kullanırken eldiven takmazdı, ancak bu kez eldivenler başka bir amaca hizmet edecekti, eldivenlerini çıkarmadan, torpido gözünden Heckler-Koch marka tabancasını aldı. Yolu dikkatle gözden geçirdi, boş olduğunu görünce rahatladı, Tel-Aviv'in bu bölgesinde sokak ışıklarının hepsinin yanma-masına şükrediyordu. Hızla arabadan indi, gölgelerin arasına karıştı, hedefi ile kendi arasında park etmiş arabaları bırakarak sessiz bir şekilde geçitten aşağı yürümeye başladı.

Minibüs garajın önünde durdu, sürücüsü ağır kapıları zorlukla açtı. Mike, minibüsü kendine siper ederek Arap'ın iki adım ötesine kadar yaklaştı. Arap artık yüksek sesle küfür ediyordu. Bundan daha iyi bir fırsat olmaz diye düşün-
411

dü, tabancasını namlusundan tutarak kabzası ile Arap'ın kafasına sert bir şekilde vurdu. Ancak Arap öne doğru kaydı ve ayaklarının üstüne düştü. Mike'ın tabancasının kabzası, Arap'ın başı yerine sırtına vurmuştu. Hamas, belli ki adamlarını arkadan gelebilecek bir sürpriz saldırıya karşı eğitmişti, adam dizlerinin üstüne düşmüştü. Kafasını geriye doğru atınca, Mike birden uçtu ve garajın girişindeki tozun toprağın içine elinde silahla yuvarlandı. Arap'ın silahını çektiğini tam zamanında gördü.
Pfunk, pfunk, pfunk. Mike, üç el ateş ettiğinde, susturuculu 45'liğin sesi beklenenden çok çıktı. Langley'de verilen eğitim boşuna değildi. Arap, göğsünü tuttu, elindeki silah minibüsün altına düştü. Mike, sanki ağır çekim bir film gibi hasmının yüzünden kanın çekildiğini, nefret dolu gözleri solarken, ağır ağır düştüğünü gördü. Sakin bir şekilde cesedi garajın arka tarafına çekti ve minibüsü garajdan içeri soktu. Yerdeki üç boş kovanı aldı ve cebine koydu.
Büyükelçiliğin bodrumundaki çocukların yardımıyla edindiği kulaklık ve mikrofonla kasanın numaratörünün son sayısının çıkardığı 'klik' sesini duydu. Eski kasayı açtı ve içindekilere çabucak göz attı. Bir zarf gördü, zarfın üzerinde, siyah mürekkepli bir kalemle yazılmış (Q) işareti vardı.
Giorgio Felici, Mike McKinnon'u geçidin karşı tarafından izliyordu. Hamas'ın adamı, Amerikalıyla başa çıkabilir diye düşündü, ama yine her ihtimale karşı biraz daha yaklaştı.
Felici, kısa bir an, arkadaki minibüsü ve iki adamı gözden kaybetmiş sonra da üç kısa silah sesi duymuştu. Hamas'ın adamını kaybettiğini anladı. Amerikalı ile arasında güvenli bir ara bırakmaya karar veren Felici, bekledi. CIA ajanının minibüsü garaja soktuğunu gördü ve eğildi. Garajı geçti ve park etmiş bir arabanın arkasına sindi.
412

On beş dakika sonra, CIA ajanı elinde plastik bir zarfla dışarı çıktı. Felici, hasmının bir yandan çevresini kollayıp hızla arabasına doğru yürüdüğünü gördü. Baretta tabancasını çekti ve sessizce McKinnon'u izlemeye başladı.
Mike McKinnon arkasından gelen sesi duyar duymaz, eli hemen tabancasına gitti. Tek bir kurşun iki kaşının arasına saplandı, hiç sesini çıkarmadan yavaşça kaldırıma yığıldı.
413

45
Kudüs
"Yossi çok başarılı bir Başbakan olacak David," dedi Allegra Ellie siparişlerini getirirken, "ama ben ikiniz için de kaygılanıyorum. Bazı ultra Ortodoks Yahudiler ve yerleşimciler çok rahatsız."
David ve Allegra kadehlerini barış için kaldırırken, Numero Venti'nin kapısının yakınlarında derin bir konuşmaya dalmış olan iki delikanlı susup, güzel ve genç bir kadına yol vermek için kenara çekildiler. Vasfiye Kâtip, kendine güvenen bir ifadeyle kalabalık lokantadan içeri girdi, David ve Allegra'ya doğru ilerledi.
Elie, barın arkasına geçmişti. Kadını daha önce görmüş, çarpıcı bakışları dikkatini çekmişti, onca yıllık tecrübesinin sonucunda geliştirdiği altıncı hissi ona ters giden bir şeylerin olduğunu söyledi; konuklarından hiçbiri masalarına yeni birini beklemiyordu ve bütün masalar doluydu.
"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Elie, terbiyeli bir gülümseme ile, kızın omzuna vurarak. Kız ona döndüğünde, koyu renkli bakışlarındaki endişe yaşlı garsonun gözünden kaçmadı. Kız elini cebine soktuğunda, Elie teli gör-
414

dü. Hemen kıza doğru hamle etti, iki eliyle yakaladı, ama çok geç kalmıştı. Vasfiye düğmeye bastı, yaklaşık 2 kiloluk amonyum nitratı patlattı. Patlamayla birlikte bombanın içindeki çiviler uçuştu, lokantadaki her şey büyük bir şangırtı ile kırıldı, taş duvarlar sanki deprem olmuşçasına sarsıldı.
"Allegra!" David kafasını salladı ve ayağa kalktı. Başının yanındaki derin kesikten oluk oluk kan akıyordu. Kıza daha yakın olan Allegra, bir kan gölünün ortasında hareketsiz yatıyordu. Uzaktan, herkesin çoktan alışmış olduğu sirenlerin sesi duyuldu, bu görüntü, o gece dünyadaki bütün televizyonların haber bültenlerinde yer alacaktı.
"Bu akşamki bültenimizi," diye söze başladı Geraldi-ne, "Kudüs'te bugün meydana gelen yeni bir bombalı saldırı haberiyle açıyoruz. Gelen ilk haberlere göre olay sırasında beş kişi öldü, bazıları ağır onlarca kişi yaralandı."

Bu haber, dünya kamuoyunun artık çoktan alıştığı her günkü haberlerden biriydi, ancak bu kez bombalı saldırıda israil Başbakanı Kaufmann'ın ailesinden biri de yaralanmıştı. Görüntüye, sedye taşıyan sağlık çalışanları ve ambulansların uğursuz kırmızı ve mavi ışıkları girmişti. Derken görüntü Ein Karem'deki Hadassah Hastanesi'nin girişine kaydı ve yüzü bembeyaz olmuş, epeyce sarsılmış Tom Schweiker ekranda belirdi.
"Tom, son haberler ne?"
Tom, David ve Allegra'yı yakından tanımasına rağmen, sakin ve ölçülü bir sesle konuşmaya başladı.
"Bugün Kudüs'te, yine çok acı bir bombalı saldırı yaşandı. Bu kez hedef, şehrin en ünlü lokantalarından biri olan Numero Venti idi," diye başladı Tom. "Ölü ve yaralı sayısı yüksek. Yaralıların arasında Başbakan'ın oğlu Dr.

David Kaufmann ve dünyanın arkeolojik DNA üzerine önde gelen uzmanlarından biri olan Dr. Allegra Bassetti'de bulunuyor."
"Ne durumda olduklarını biliyor muyuz?" "Gelen haberlere göre, David Kaufmann ayakta tedavi edilmiş ama Dr. Bassetti hâlâ ameliyatta, durumu hakkında şu anda kimse bir şey söyleyemiyor."
Roma'da, bombalı saldırıdan daha önce haberdar edilmiş olan Başbakan Kardinal, televizyon ekranına yapışmıştı sanki, kadının adı geçtiği anda kan beynine sıçradı.
"Bu olay barış sürecini etkiler mi Tom?"
"Çok trajik bir olay tabii ama etkileyeceğini sanmıyorum Geraldine. Başbakan Kaufmann az önce bu konuda bir açıklama yaptı zaten. Açıklamasından bir bölümü aktarıyoruz."
israil Başbakanı, hastanenin kapısının önüne çıktı ve üzgün bir yüz ifadesi ile kapıda bekleyen medya mensuplarına baktı.
"Bu akşam, hep birlikte, çoktandır bu topraklardaki kan gölünün ve şiddetin bir parçası haline gelmiş olan trajik olaylardan birini yaşadık yine. Bu zalimce saldırıda hayatını yitirmiş olan masum insanların yakınlarına en içten başsağlığı dileklerimi iletmek isterim. Bu saldırıdan sorumlu olanlar bilsinler ki, bu olay, barış için bir çözüm bulma konusunda her iki tarafın da kararlılığını bir kat daha artırmıştır." Yossi Kaufmann, bu saldırıda kendi oğlu yaralanmış olmasına rağmen, kişisel intikam hırsını bir yana bırakabildiğini göstermişti. "Bütün İsraillilerin bilmesini istediğim bir şey var, olaydan sonra beni ilk arayan, Filistin Cumhurbaşkanı Ahmet Sartawi oldu ve benim şahsımda israil halkına başsağlığı diledi."

"Bu durum barış görüşmelerini nasıl etkileyecek Sayın Başbakan?" soru Tom Schweiker'dan gelmişti. İsrail başbakanını yakından tanıyor ve hayranlık duyuyordu ama, zor soruların yine de sorulması gerekiyordu.
"İki hafta önce Başkan Sartawi ile birlikte bir barış anlaşması taslağını taraflara sunduk. Bugün meydana gelen olay, bizim barış isteğimize hiçbir gölge düşüremez, zaten anlaşmaya çok yakınız. Bu anlaşma, bir Filistin Devleti'nin kurulmasını, bizim de belli bir zaman çerçevesinde Batı Şe-ria ve Gazze Şeridi'ndeki yerleşimlerden çekilmemizi öngörüyor. Bu durumun bazı İsrailliler için acı sonuçları olduğunu biliyorum, ama her iki tarafın da 1967 öncesindeki sınırlara çekilmesi bu anlaşmanın temelidir. Söz konusu bölgedeki yerleşimlerden çekilecek olan İsraillilere, önemli bir tazminat ödenecek ve vergiden muaf tutulacaklar. Anlaşma ayrıca, sekiz yüz bin Filistinli mültecinin, kendi topraklarına geri dönmesini de sağlıyor. Eski Kudüs, ortak bir yönetime devredilecek, her din ve inançtan insanın buraya giriş özgürlüğü garanti edilecek. İsrail Devleti'nin başkenti olan Yerushâlâyim, Batı Kudüs'te bugün bulunduğu yerde kalacak Filistin Devleti'nin başkenti ise Doğu Kudüs'teki El-Kud olarak tanınacak. Tıpkı Berlin'i ayıran duvar gibi, büyük bir hata olduğu ortaya çıkmış olan şehri ayıran duvar da, belli bir zaman içinde yıkılacak."
Gazeteciler tanık oldukları bu tarihi açıklamayı hipnotize olmuş gibi dinliyorlardı. "Şimdi eğer beni mazur görürseniz, şu anda sorularınıza cevap veremeyeceğim, başka bir zaman cevaplarım." Bu büyük devlet adamına duydukları saygının gereği olarak kimse soru sormadı, Yossi Kauf-mann arkasını dönerek odadan çıktı.
"Bu anlaşma taslağına herhangi bir tepki var mı Tom?"
"Kaufmann/Sartawi planı Geraldine, bir vizyon, yal-

nızca bir barış anlaşması değil, çok daha geniş bir bağlamı var. Savunmaya harcanan yüz milyonlarca dolar, şimdi artık tarihin en büyük Ortadoğu yatırım programına akacak, eğer bölgede istikrar sağlanırsa, her iki devlet adamı da, uluslararası desteğin, özellikle Avrupa Birliği'nin desteğinin alınacağından emin. Su, demiryolu inşaatı, kanallar, yollar, eğitim, sağlık, tarım projeleri gibi alanlarda binlerce yeni istihdam yaratılacak. Başbakan Kaufmann ve Başkan Sartawi Ortadoğu'da yer alan devletlerin bir araya gelişiyle Avrupa Birliği'ne benzer bir birlik oluşturulabileceğini düşünüyorlar. Avrupa devletleri zaten plana büyük destek verdiler şimdiden. Özellikle de Fransa ve Almanya'nın büyük desteği var. Her ne kadar Amerika

Birleşik Devletleri varılan bu noktaya büyük bir heyecan göstermediyse, herhangi bir görüş belirtmeden beklemeyi tercih ediyor şimdilik. En ilginç destek ise Katolik Kilisesi'nden geldi."
"Papa'danmı?"
"Pek sayılmaz, destek şimdilik daha aşağı bir düzeyden, Venedik Kardinali Giovanni Donelli'den. Kardinal Donelli'nin, Barış anlaşmasının Şam Kapısı'nda yapılacak olan imza törenine davet edildiğine dair söylentiler var."
"Profesör Kaufmann'ın halkına umut getirdiği kesin, Tom, peki son bombalama eylemini üstlenen oldu mu?"
"Evet Geraldine, Hamas hemen bir açıklama yaptı, eylemi üstlendi, bombalamaların devam edeceğini belirtti, ama bu açıklama onlar adına çok talihsiz bir açıklama olabilir. Filistinliler de Kaufmann ile Sartawi'nin başarılı olmasını çok arzuluyorlar."
"Tom, bu akşamki bültenimize katıldığın için sana çok teşekkür ediyoruz. Sayın seyirciler, Kuzey Kore'deki nükleer silahlanma..."
418

Petroni'nin öfkesi korkunç oldu. Düşüncelerini bir düzene sokmaya ve yıllardır hiç yaşamamış olduğu panik dalgasından kurtulmaya çalışıyordu. Kesik namlulu Baretta Cheetah tabancasını çıkarttı ve yanağını tabancanın soğuk metaline dayadı. Donelli hâlâ sağdı, muhtemelen kadın da öyle. Omega Parşömeni'nin kopyasına hâlâ ulaşılamamıştı ve gazeteci Lonergan'la ilgili bilgi toplamaya devam ediyordu. Allahtan yaşlı Papa'nın sağlığı giderek bozuluyor diye düşündü, eğer hiçbir şey yapamazsa, en azından Donel-li'nin Kudüs'e gidişini Vatikan protokolünü ihlal ettiği gerekçesi ile engelleyebilirdi. Böylece onu kısa zamanda ortadan kaldıramasa bile, sahneden çekilmesini sağlamış olurdu. Donelli'nin Müslümanlarla yapılan bir barış anlaşmasının imza töreninde görülmesi, ona uluslararası bir ün kazandıracak ve seçimi etkileyecekti. Petroni Baretta'ya daha sıkı sarıldı. Kontrolün elinden kaçmasından nefret ediyordu, hem de büyük bir tutku ile nefret ediyordu. Artık kendi istediği sonuçları almaya her zamankinden daha da kararlıydı.
419

46
Tel-Aviv
Tel-Aviv'deki oteline dönmüş olan Giorgio Felici, Tom Schweiker'in yaptığı yayını izliyordu. İtalyan kadının durumuyla ilgili bir açıklama yapılmamıştı hâlâ. Gözlerini kapadı ve tüfeğinin dürbününden seyrettiği küçük memeli kadın geldi aklına. Kadının bu eylemden kurtulması çok sıkıcı olacaktı, ancak Donelli'nin törene katılacağına ilişkin açıklama aklına başka bir şey getirdi. Kardinal Donelli'yi nasıl yok edeceğini ve olaydan sonra yakalanmamayı nasıl başaracağını düşünüp duruyordu, işte bu aradığı fırsat olabilirdi. Eğer Kardinal İsrail Başbakanı'nı hedef alan bir saldırı sırasında ölürse, herkes Başbakan'ın ölümünü araştıracak, Kardinal Donelli'nin kaybı ise talihsiz bir tesadüf olarak fazla dikkat çekmeyecekti. Giorgio, Yusuf Sartawi'nin İsraillilerden bütün kalbiyle nefret ettiğini biliyordu, ama acaba bu nefret İsrail Başbakanı'na suikast düzenlemeyi göze almaya yeter miydi. Ayrıca İsrail, dünyada böyle bir suikastı düzenlemenin en zor olduğu ülkeydi.
Felici, cep telefonunu aldı ve Başbakan Kardinal'in özel hattının numarasını çevirdi, Kardinal'in ruh halinin ol-
420

dukça kötü olduğunu tahmin ediyordu. Tahmini boşa çıkmadı.
"Petroni."
"Ben Giorgio Felici, Lorenzo. Az önce Kardinal Do-nelli'nin barış anlaşmasının Kudüs'te yapılacak olan imza törenine davet edildiği açıklandı," dedi, Omega Parşöme-ni'ni ele geçirdiğini kendine saklamıştı.
"Böyle bir davet söz konusu bile olamaz, Giorgio. Papa böyle bir şeyi onaylayacak durumda değil, benim tarafımdan da kesinlikle onaylanmayacak." Petroni o kadar öfkeliydi ki, sözler ağzından adeta tıslar gibi çıkmıştı.
"Sana bu daveti onaylamanı öneririm Lorenzo," dedi Giorgio. "Bu davet bana kendisi ile ilgili meselenin halli için önemli bir fırsat yaratıyor."
Petroni hemen cevap vermedi. Köşeye sıkışmıştı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Şu ana kadar yaptıklarının sonuçlarını şöyle bir düşününce, Giorgio, galiba başka seçeneğim yok." Petroni'nin sesi asit keskinliğindeydi, telefonu gürültüyle kapadı.
Giorgio gülümsedi. Petroni bir Papa olarak işine yarayacaktı tabii, ama o olmazsa, P3'ün listesinde başkaları da vardı. Bu arada, kendisi ihtiraslı ve acımasız Petroni'nin Omega Parşömeni yüzünden sıkıntı çekiyor olduğunu bilmenin keyfini çıkaracaktı.
David, Hadassah Hastanesi'nin üçüncü katına çıktı ve küçük odanın kapısını çaldı.
"Bunlar bana mı Dr. Kaufmann? Hiç zahmet etmeseydiniz." Genç hemşire, yakışıklı ziyaretçiye gülümsedi. Da-vid'in başı sargılar içindeydi, elinde de koca bir gül buketi vardı. Gülümsedi. "Durumu nasıl?"

"Bu sabah çok daha iyi. Sarsıntıyı hâlâ atlatabilmiş değil, ama onu bir gece daha gözlem altında tutacağız, ancak yarın eve götürebilirsiniz."
421

"Ziyaretçi saatinde değiliz biliyorum, ama onu görebilir miyim?"
"Elbette."
David, hemşireyi koridor boyunca izledi. Allegra'nın odasının önünde Shin Bet güvenlik teşkilatından gönderilen görevli bekliyordu. Daha her şey bitmedi, diye düşündü David üzüntüyle.
Allegra'nın yüzünde morluklar ve küçük kesikler vardı. Kolları ve ayakları sargılar içindeydi. Aslında yaraları dışarıdan görüldüğü kadar ağır değildi. David'e bakarak gülümsedi ve gülleri vazoya yerleştirmesini söyledi. Çiçekler yerleştirildikten sonra David eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.
"David, ne güzel güller bunlar. Ben senin bu kadar romantik olduğunu hiç bilmiyordum," dedi şaka dolu bir sesle, sonra birden ciddileşti.
"Elie'nin ailesi ne durumda?" diye sordu "Yapabileceğimiz bir şey var mı onlar için?"
Allegra Elie için çok üzülüyordu, hayatını ona borçluydu.
"Karısıyla konuştum," dedi David. "Dayanmaya çalışıyor kadıncağız. Hâlâ bu işlerle uğraşmak istiyor musun?"
Allegra başını yastıklardan kaldırdı ve David'e doğru eğilerek elini tuttu. "Eğer sen de şiddete karşı, şiddetle karşılık vererek mücadele edilmesi gerektiğini, başka bir yol olmadığını düşünenlerden olsaydın, başka türlü düşünürdüm. Ama ben senin, Ahmet'in ve Yossi'nin barış için savaştığınıza içtenlikle inanıyorum, ayrıca seni de çok sevdiğimi ve hayatımdan çıkmana kolay kolay izin vermeyeceğimi de biliyorum."
David'in buğulanan gözleri, kendisine gülümseyerek bakan Allegra'nın gözleriyle buluştu. Üniversitedeki durumu anlatmasına daha zaman vardı, Allegra, biraz daha iyi-leşmeliydi.
422

47

Nablus

Yusuf Sartawi kendini ezen korkunç güce karşı müthiş bir mücadele veriyordu. Kurtulmaya çalıştı ve uyanmadan önce iki kez haykırdı, tepeden tırnağa tere batmıştı. Ailesinin nasıl katledildiğini hatırlayınca, gözleri yaşlarla doldu.
Yusuf saatine baktı. Dörttü. Çoğu sabah bu saatlerde uyandığı için, tekrar yatıp uyuyamayacağını çok iyi biliyordu, kendine bir kahve yaparken, kâfirlerle iş birliği yapan ağabeyini düşündü. 11 Eylül, İslamın, Allah yolundan gidebildiğini göstermişti. Şimdi israillilerle barış yapılacağını düşünmek ruhuna azap veriyordu, ama onu rahatsız eden tek şey barış anlaşması değildi. Giogio Felici ile buluşmak zorundaydı ve bundan hoşlanmıyordu. Yusuf, Felici'nin parşömenin çalmışı sırasında çıkan aksiliklerle, İtalyan kadının eylemde ölmemiş olmasını biraz fazla kibar karşıladığını biliyordu, ancak gazeteci için yapılan plan hâlâ geçerliydi; İtalyan kadını öldürmeyi de tekrar deneyeceklerdi. Yusuf, kimsenin aklına gelmeyecek bir yerdeki otoparkta vermişti randevuyu, Knesset'in gölgesinin altında buluşmak oldukça ironikti.
"Roma'daki müşterilerim, Omega Parşömeni'nin kay-
423

bolmasına çok kızdılar," dedi Felici karanlık bir sesle. Artık parşömen onun elinde olduğuna göre, Felici Vatikan'ın parasını kimseyle paylaşmaya niyetli değildi.
Yusuf'un zayıf ve koyu renkli yüzü ile kara gözlerindeki ifade değişmedi.
"İtalyan kadını yok edemediğin için de ayrıca epeyce kızdılar."
"Hiç de kolay bir hedef değildi. Bu kadın artık Başba-kan'ın çevresinden biri, bizim kız çok yaklaşmıştı. Ama bir dahaki sefere elimizden kurtulamayacak."
"Gazeteciyi takip ediyor musun?"
"SIM kartı şu anda, kendi telefonunun aynısından patlayıcı dolu bir başka telefona takıldı bile. Gerekli olduğu anda, kolayca yok edebilecek durumdayız."
Giorgio Felici, sinirli bir şekilde burnunu çekti. "Ome-ga Parşömeni konusunda anlaştığımız para, siz parşömeni bize teslim edene kadar ödenmeyecek, ama hem hatanızı düzeltmeniz, hem de örgütünüze finansman sağlamanız için bir fırsatınız daha var."
Yusuf, Felici İtalyan Kardinal ile işin ayrıntılarını anlatırken dikkatle dinledi. "Ama tek bir şart var," dedi Felici uyaran bir sesle, "bu suikast İsrail Başbakanı'na düzenlenmiş gibi görünmeli."
Yusuf hemen cevap vermedi. Giorgio Felici'nin haberi yoktu ama zaten Başbakan Yossi Kaufmann'a suikast düzenlemek için çok düşünmüştü, bu planın içinde barış anlaşması törenini de yerle bir etmek vardı, üzerinde çalışmaya çoktan başlamıştı aslında. Ama şu ana kadar planının başarılı olmasını sağlayacak kaynakları sağlayamamıştı.

"Böyle bir iş son derece zor ve maliyetli," dedi, bu kâfirlerin kendi din adamlarından birini neden öldürmek istediği onu hiç ilgilendirmiyordu. "Güvenlik çok sıkı olur.

Şam Kapısı çevresindeki bölgeyi Ben Gurion Havaalanından bile daha sıkı korurlar. Doğru patlayıcılar yerleştirilmiş bir intihar bombacısını güvenlik kordonundan içeri sokmayı basarsam bile, bombacının hedeflere yaklaşması pek de o kadar kolay olmaz. Birkaç israilli askeri öldürmeye de değmez."
"Uçak olmaz mı?" diye sordu Felici.

Yusuf kafasını salladı. "Ben bunu düşündüm zaten. Karısının intikamını almak için yanıp tutuşan bir pilotumuz var, ama onu başka bir iş için saklıyorum. Şam Kapısı bu iş için uygun değil. Bizim uçağımız ya Ürdün'den ya da Lübnan'dan kalkış yapabilir ancak. Kudüs'ün üzerinde korunmalı bir hava sahası var, israil F-16'ları bizim uçağı gördükleri anda vururlar." Yusuf bu sözleri tükürür gibi söylemişti, sonra durdu, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Ağabeyi de artık kâfirlerin arasına karışmıştı, eğer bir fırsat bulursa, Yusuf onu da öldürmeye karar vermişti. Bu plan bunu da sağlayabilirdi, ama Yusuf çok yaklaşması gerektiğini, bunun da ölmesi anlamına geldiğini biliyordu. Planı ancak doğru patlayıcılar kullanıldığı takdirde işe yarayacaktı. Şimdi, eğer Allah izin verirse, onun da cennette yerini alacağı gün geliyordu işte.
"Bu iş yapılabilir," dedi Yusuf sonunda, "ama riski çok yüksek bir operasyon. Çok fazla destek gerekecek."
"Tabii ki," dedi Giorgio. "Ne istiyorsun?"
"En az altı kilo Semtex gerekecek."
"Semtex olmak zorunda mı?"
Yusuf başını salladı, "içeri sokmayı başarabileceğim tek patlayıcı o, buna rağmen planımı çok dikkatli yapmam lazım," dedi fazla ayrıntıya girmeden. "Semtex çok iyi bir malzeme, yanlışlıkla padaması çok zor. istediğin her şekle sokabiliyorsun ki bu eylemde bu çok önemli. En önemlisi de kokusuz olduğu için, köpekleri atlatabilirim.

"Kokusunu almazlar mı gerçekten?" diye sordu Gior-gio. Filistinlinin profesyonelliğinden çok etkilenmişti, ama yine de bu patlayıcıyı İsrail'e sokmak büyük bir meseleydi.
"Evet, eğer nötronla yıkarsan alınmaz. Yakalamak için gereken aleder çok pahalı, İsrailliler eğer önceden istihbarat almazlarsa, barış töreni için bile böyle bir aleti bulundurmazlar. "
"Senin planın işe yarayacak mı?"
"Bu plan, tamamen ne yapmak gerektiğini iyi bilmeye dayanıyor. Mesela sen de çok önemlisin, çünkü sen olmadan ben Semtex'i bulamam," diye cevap verdi soğuk bir sesle.
Giorgio Felici, bu Filistinli'yi sadece şifreli mesajlardan tanıyordu, ama artık adama saygı duymaya başlamıştı.
"Başka bir şey gerekiyor mu?" diye sordu.
"Yirmi milyon dolar. Masraflar hariç, ödeme peşin," diye cevap verdi Yusuf.
"Bu çok büyük bir para dostum."
"Bu iş de çok riskli," diye cevap verdi Yusuf ifadesiz bir yüzle. "Hamas'ın diğer örgütlerden hiçbir farkı yok, savaşa devam edeceksek, para lazım."
"İtalyan kadın da barış töreninde olur mu acaba?" diye sordu Felici.
"Hem de ilk sırada," diye cevap verdi Yusuf. "Bir anda birkaç kuş vurabiliriz," diye ekledi Giorgio'nun aklından geçenleri okumuş gibi.
Giorgio Felici Roma'ya hareket etmeden önce, Kardinal Petroni'ye şifreli bir mesaj gönderdi. Gereken Semtex, Vatikan'a ait padayıcı üreten şirkederden biri tarafından sağlanmalı ve Kudüs'e diplomatik çanta ile gönderilmeliydi.

Kudüs
"Çok büyük bir taviz verdim," dedi David hastanenin girişindekilere el sallayarak. Allegra'yı kapıda bekleyen resmi arabaya götürdü. "Onslow'a bugün izin verdim."
"Pişman olmuş gibisin," dedi Allegra.
"Eh, yarım güncük sadece. Onu benim evin önünden alırız sonra."
"Bizim evimiz!" dedi Allegra, dirseğiyle David'in böğrüne vurarak.
"Nasılsın? Bakıyorum tamamen iyileştin," dedi David, böğrünü ovuşturarak.
"Nereye gidiyoruz? Yemekten sonra laboratuvara mı yoksa? "
"Eh, öyle sayılır."
Yemekten sonra Eski Kudüs'e Patrick O'Hara'ya doğru döndüler.
"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Allegra, Üniversite Kampüsü'ne doğru gitmediklerini fark etmişti.

"Her şeyi anlatacağım," dedi David yüzünde garip bir ifade ile.
Kapıyı, her zamanki sevecenliği ile Hemşire Katherine açtı.
"David, Allegra, gelin, gelin. Sizi görmek ne kadar güzel. İyileştiğine çok sevindim Allegra," dedi merdivenleri çıkarken.
"Allegra!" Patrick, kollarını açarak Allegra'yı karşıladı. "Hepimiz çok kaygılandık. Hemşire Katherine ile hastaneye gelecektik bugün, ama senin çıkacağını söylediler. Seni böyle ayakta görmek ne kadar güzel."
"Şansım varmış Patrick, teşekkür ederim. Daha sıra bana gelmemiş galiba," diye ekledi gülümseyerek. "Yine de, bu
427

kadar çok işimiz varken neden buraya geldiğimizi çok merak ediyorum aslında." Allegra merakla David'e baktı.
"Alabilir miyim Patrick?"
"Elbette David. Burada emniyette."
David, duvardaki büyük tabloya doğru ilerledi, duvardan indirerek yavaşça yere bıraktı, tablonun altında eski bir duvar kasası belirdi. Numaraları çevirdi ve kasanın içinden Allegra'nın görür görmez tanıdığı iki tane zarf çıkardı.
"iki tane mi var?" diye sordu kaygılı bir ifadeyle.
"Thomas Gospel'i ve Omega Parşömeni."
"Anlayamadım. Isaiah Parşömeni'ne ne oldu?"
"Bombalamanın olduğu sabah beni Yossi aradı. Mos-sad'daki adamlarından biri, laboratuvardaki parşömenlerin çalınma ihtimalinin olduğunu söylemiş, ben de Patrick'ten yardım rica ettim ve buraya getirdim."
"Giovanni ile Omega Parşömeni'ni sık sık konuşurduk Allegra," dedi Patrick. "Bana I. Jean Paul'ün başına gelenleri de anlatmıştı. Bu parçalar, üniversitede asla güvende olmayacaktı, laboratuvara giren çıkan çok fazla insan var."
"Şaşı laborant mı yoksa?" Allegra David'e dönerek sordu.
David başını salladı. "Tel-Aviv'de bir garajda ölü bulundu, asıl ilginci yanında bir CIA ajanı yatıyordu. Mos-sad'ın arabası ikisini de izliyormuş, ama kırmızı ışıkta geçince bir kamyonla çarpışmış. Isiah Parşömeni'nin bulunduğu zarfı Omega sanarak aldılar.
"Demek ki parşömenin peşinde birden fazla grup var," dedi Allegra.
"Evet, bunun bizim elimizde olduğunu düşünenler de bizi şahin gibi gözlüyorlardı herhalde. Bir zarfın üzerine Omega işaretini çizdim ama içine bir şey koymam lazımdı, onları kandırabileceğim bir şey, bu yüzden İsaiah Parşöme-
428

ni'nin kopyasını feda etmek zorunda kaldım. Mossad'ın geri alacağını umuyordum ama... Neyse, istihbarat teşkilada-rının hepsi beceriksiz işte," dedi sesindeki hayal kırıklığını gizlemeyerek, "ama en azından İsaiah Parşömeni'nin orijinali hâlâ Kitap Mabedi'nde duruyor."
Allegra gülümsedi. "Siz ikiniz az değilsiniz," dedi, "buraya bakmak kimsenin aklına bile gelmez."
"Daha önceki hayatımda Nabukadnezar'ın casuslarından biriymişim meğerse," dedi Patrick kıkırdayarak.
"Sizinle oturmak isterdim fakat yolun karşısında bir randevum var," dedi, Kutsal Mezar Kilisesi'ne giden sokağı işaret ederek. "Aslında Omega Parşömeni'nde ne bulacağınızı çok merak ediyorum."
"Bu biraz zaman alacak Patrick," dedi David. "Bu salonu bize ayırdığın için sana çok teşekkür ederiz."
"Parşömenin peşinde birden fazla grup olması çok ilginç," dedi Allegra, Patrick çıktıktan sonra. "Gerçi, bu gruplardan birini az çok tahmin edebiliyorum."
David başını salladı. "Petroni ve adamları, bizi hâlâ izliyor olabilirler, şimdi, laboratuvarda hâlâ bazı parçalar üzerinde çalışıyormuş gibi yaparak onları kandırmamız lazım, Elimizde Omega olmadığını sansalar bile. Biraz şaşırtalım şunları."
"Omega'nın parçalarını bir araya getirmek ne kadar sürer?"
"Bilemiyorum. Ama şimdi parşömenler ayrıldığına göre, işimiz çok kolaylaştı. Yossi bana barış töreninin iki ay içinde yapılacağını söyledi, yani Lonergan dönmeden önce olacak, muhtemelen o zamana yetiştiririz."
"Öteki parçaları da kasaya koyacak mıyız?"
"Daha çok zaman var. Omega Parşömeni'nin üç parçasını bir araya getirene kadar beklemeyi tercih ederim, böylece bir kerede halletmiş oluruz. Benim eski kitap ve parşö-
429

menleri onaran bir arkadaşım var. Bir marifeti de, bu tür belgeleri kopyalayarak çok eskiymiş gib^ göstermek. Bu durumda çok çok eski göstermesi gerekecek tabi."
"Ne kadar ilginç arkadaşların var senin öyle," dedi Al-legra gözlerini devirerek.

430

48

Kudüs

Olayın medyaya yansıması iki ayı buldu. Mike McKin-non'un öldürülmesi hem israil hem de Amerika Birleşik Devletleri için utanç kaynağı olmuştu. CIA, McKinnon'un İsrail'e ait bir eski eserin çalınması ile görevlendirilmiş olduğunu inkâr etti. Mossad bunların hiçbirini yutmamıştı. En sonunda bir uzlaşmaya varıldı. 'Elli yaşlarında bir adam' olarak geçen kişinin adı ve CIA ile ilişkisi ifşa edilmedi, ısrarla olayı araştıran medyaya Yehuda-ha Yamit yakınlarındaki bir geçitte işlenmiş olan iki cinayetle ilgili haber yazacak kadar bilgi açıklama yapıldı ve Kudüs'le Tel Aviv sokaklarında, Omega Parşömeni ile ilgili spekülasyonlar bir iki hafta gündemde kaldı. Dört milyar dolar değerindeki silah alışverişi, epeyce bir işbirliğini mümkün kılıyordu. Konuyla ilgili ilk haber, Jerusalem Post gazetesinin ilk sayfasında, Papa II. Jean Paul'ün geçirdiği boğaz ameliyatı ve giderek bozulan sağlığının işlendiği haberin yanında yer aldı.

431

Omega Parşömeni avı devam ediyor.

Tel-Aviv polisi, birkaç hafta önce İbrani Üniversitesi'nde meydana gelen hırsızlık olayı ve Yehuda-ha Yamit'deki bir geçitte meydana gelen çifte cinayet olayı ile ilgili soruşturmayı sürdürüyor. Olayı araştıran ekibin sorumlusu Baş Müfettiş Ar-mos Raviv bugün konuyla ilgili bir açıklama yaptı. Açıklamaya göre, Hamas üyesi olduğundan kuşkulanılan bir kişi, bir güvenlik şirketinin adını taşıyan bir minibüsle üniversite laboratuvar-larından birine gelerek, laboratuvara ait olduğu bildirilen bir kasayı tamire götürmek bahanesiyle çaldı. Minibüsün şoförü, Eski Yafo Limanı yakınlarında bir garajda tabancayla vurularak öldürülmüş olarak bulundu, ancak yanında elli yaşlarında olduğu sanılan ve adı açıklanmayan başka bir erkek cesedi daha tespit edildi.

"Bu aşamada, kasada bulunanlar arasında Hamas'ın ilgisini neyin çekmiş olduğunu bilmiyoruz," diyen Müfettiş Raviv, kasada Omega Parşömeni'nin bulunduğuna dair bazı dedikodular olduğunu sözlerine ekledi. İbrani Üniversitesi'nden yapılan bir açıklamada, söz konusu dedikoduların asılsız spekülasyonlardan kaynaklandığı belirtildi.

İbrani Üniversitesi basın sözcüsü, "bizim bildiğimiz kadarıyla kasa boştu," dedi ve üniversitenin Omega Parşömeni ile hiçbir ilişkisi olmadığını söyledi.

Rockefeller Müzesi, konuyla ilgili herhangi bir açıklama yapmayı reddediyor.

Başmüfettiş Raviv, "Şu anda elimizde önemli bir ipucu yok, bu konuda bir şey bilen ya da duyanların bize başvurmasını bekliyoruz," dedi. -Associated Press

Rockefeller'ın direktörünün konuyla ilgili yorum yap mayı reddetmesi, basının bütün dikkatini müzeye çevirme sine neden olmuştu. Kaygılı Jean-Pierre La Franci, Kardi nal Petroni'ye haberi ulaştırmak için telefon etti.

432

"Telefonlar hiç susmuyor Haşmetlim. Eğer biri bir şey söylemezse, bu konu kapanmayacak."

"Sen bu işi bana bırak," dedi Petroni buz gibi bir sesle. Lonergan epeyce uzak kaldı oradan diye düşündü. O şişko akademisyenin artık dünyada sürtmeyi bırakması, aldığı paranın karşılığını vermek üzere işinin başına dönüp, Kilise'nin çıkarlarını koruması gerekiyordu. Petroni özel sekreterinin düğmesine bastı.

"Haşmetlim?" dedi Peder Thomas.

"Monsignor Lonergan şu anda nerede biliyor muyuz?"

"Avrupa'da bir yerde konferans turunda, Haşmetlim. Muhtemelen Floransa'da."

"Muhtemelen doğru cevap değil Peder Thomas. Onu bulun ve bana bağlayın." Başbakan Kardinal, sinirli bir hareketle diafonun düğmesini kapattı.

Floransa

italya'nın Floransa şehrinde, Arkeoloji Müzesi'nde, Derek Lonergan, Ölü Deniz Parşömenleri üzerinde kendi vardığı sonuçları anlatıyordu.

"Tekrar ediyorum, benim en küçük bir kuşkum bile yok," dedi, çenesini kaldırarak ve gözlerini kapayarak. "Ölü Deniz Parşömenleri isa'dan iki yüz yıl önce yazılmıştır."

Onsekiz kişilik 'kalabalık' terbiyeli bir şekilde alkışladı, sonra teker teker mazeret bildirerek Monsignor Loner-gan'ı, müzenin zavallı müdürüyle baş başa bıraktılar, müdür de en sonunda onu bir taksiye bindirerek, Arno kıyısında, Ponte Vechhio'ya bakan oteline yollamayı başardı.

"Bana hemen bir skoç ver barmen. Ses tellerimin yağlanması lazım," dedi Lonergan, bardaki taburelerden birine oturdu ve yüksek sesle geyirdi.

433

Seçkin bir otel olan Lugarno'nun harındaki beyaz koltuklarda oturmakta olan kişiler kaşlarını kaldırdılar.
"Tabii ki efendim," dedi barmen. "Şarkıcı mısınız?" diye sordu gülümseyerek, ingilizce telaffuzu çok iyi değildi ama Lonergan'in Italyancası ile kıyaslanamazdı bile.
"Aman Allahım ya, siz deli misiniz nesiniz. Bugün gayet kalabalık ve seçkin bir topluluğa Ölü Deniz Parşömen-leri'nin sırları hakkında konferans verdim. Yoksa Lonergan Konferansları diye bir şey duymadınız mı? Çok meşhurdur."
"Ah! Monsignor Lonergan."
"Ta kendisi."
"Size bir mesaj vardı."
Lonergan barmenin kendisini tanımasının nedeninin, notun üstünde kendi isminin yazılı olması olduğunu anlayamadı. Mesajda şöyle yazıyordu. "Derhal Kudüs'e geri dönün. La Franci."
"iyi misiniz?" diye sordu barmen yüzünde kaygılı bir ifadeyle.

49
Kudüs
Barış antlaşmasının imza töreninin yapılacağı günün şafağı, sıcak ve güzel bir sabaha sokmuştu. Cohatek'in şef mühendisi, günü hazırlıklara nezaret ederek geçirdi. Öğleden sonra geç saatlerde, Yusuf, Şam Kapısı'nın çevresinde kurulmuş olan iskelelerden birine dayandı. Kapıda her zaman görülen İsrail ordusuna ait tanklar ve zırhlı aralar çok azaltılmıştı. Silahlı Kuvvetlerin itirazına rağmen, Başbakan, 'herkesin hayatına saygı gereği' böyle olması gerektiğine karar vermiş ve askeri gücü ülke çapında azaltma politikasını uygulamaya sokmuştu.
Buna rağmen, barış antlaşmasının herkes tarafından memnuniyede karşılanmadığı bilindiği için askerlerin varlığı az da olsa hissediliyordu. Her sandalye, her masa, her alet kutusu hatta umumi tuvaletler bile askerler, bomba imha ekipleri ve köpekler tarafından didik didik aranmıştı. Her tarafa manometreler yerleştirilmişti. Genç İsrailli askerler arama noktalarında gergin bir şekilde bekliyorlardı. Başbakanların partilerine mensup kişiler ve VIP konukları da dahil olmak üzere töreni izleyen herkes buralarda didik

didik aranıyordu. Arama noktalarının önünde uzun kuyruklar oluşmuştu bile.
Yusuf, alınan bütün güvenlik önlemlerine rağmen, kararlı bir saldırının başarılı olabileceğini biliyordu, eylemde yer alanlardan biri olan genç Filistinliye başıyla işaret etti. Hazırlanmış sahte belgeler işe yaradı ve Yusuf delikanlının, forkliftin direksiyonunun başına geçtiğini gördü. Forklift birden geriye doğru kaydı ve konuşmacıların kullanacağı kürsüye çarptı. Çarpmanın sesi, çevredeki herkesin dikkatini çekti. Yusuf çaresizlikle çevresine bakman şoföre doğru yumruğunu sallayarak seyirtti.
"Allanın belası salak," diye bağırdı. "Bak ne yaptın!" Yusuf yüzünde çaresiz bir ifade ile paramparça olmuş kürsüye baktı. İki İsrailli subay hemen yanına koştu. Bunlardan biri, barış töreninin güvenliğinden sorumlu olan General Avrahim Mishal'di.
"Başka kürsü var mı?" diye sordu General Mishal.
"Evet, ama fazla zaman yok. Hiç olmazsa buna bir şey olmamış," diye cevap verdi, eliyle Filistin ve İsrail'in simgelerini göstererek. "Acaba bana eskort verebilir misiniz, General?" diye sordu. "Bizim depomuz Batı Kudüs'te, bu saatte trafiğe takılırsak, kürsüyü değiştirmemiz mümkün de-ğil."
Tuğgeneral Mishal, yanındaki yüzbaşı ile konuştu. "Bu adama bir kamyon verin, eskort sağlayın ve en kısa zamanda kürsüyü değiştirin."
Yusuf bir saat sonra, Nablus Caddesi'ndeki kontrol noktasındaki askerlerin, değiştirilen kürsüyü taşıyan İsrail ordusuna ait kamyonu durdurmalarını izliyordu. Kamyondaki yüzbaşı ile kontrol noktasındaki asker kısaca konuştular ve kamyon yoluna devam etti.
Yusuf'un, Şam Kapısı'nın altındaki podyuma milli sim-

geleri ve mikrofon sistemini yeniden kurması yirmi dakikasını aldı. Sesi Eski Kudüs'te yankılandı
"Deneme... Deneme... Deneme..." sonuçtan memnun, mikrofonu kapattı.
"Her şey yolunda mı?" diye sordu General Miskal.
"Yolunda, teşekkürler, eskort için de çok sağ olun. Eğer siz olmasaydınız kürsüyü değiştirmemiz mümkün değildi," diye cevap verdi Yusuf.
"Rica ederim," dedi General Miskal gülümseyerek.
Omega Parşömeni, iki ay süren zahmetli bir çalışmanın sonunda deşifre edilmiş, geriye sadece on parça kalmıştı. Barış anlaşmasının imzalanacağı gün öğleden sonra, David ve Allegra bulduklarını bir araya getirmişler ve Patrick'e doğru yola çıkmışlardı.

"Birkaç gün önce Jerusalem Post'ta çıkan kasa hırsızlığı haberini okudunuz mu?" diye sordu Patrick. "işin basına yansımasının bu kadar uzun sürmüş olması çok garip."
"Herhalde Amerikalı yüzünden öyle oldu. Tom bana adamın CIA ajanı olduğunu söyledi, medyaya baskı yapmışlar, bu cinayet sıradan bir cinayet değil yani."
"Çok muğlak bir haber," dedi Allegra. "Adamın kimliği de belli değil. Papa I. Jean Paul'ün başına gelenlerden sonra, Vatikan'ın bu işte parmağının olduğu ortaya çıkarsa hiç şaşırmam"
"Medya'nın dikkatinin Omega Parşömeni'ne çevrilmesi hiç de hoş olmadı, yani bu parşömeni çaldığını sanan her kimse, gerçeği öğrenmesi çok uzun sürmeyecek," dedi David, yeni bir parçayı yerine koyarken. Dört parça daha kalmıştı geri. Magdalena sayıları ve DNA ile ilgili mesajlar ortaya çıkmıştı bile. Parşömendeki uyarı tamamlanmak üzereydi.

"iki inanç, üçüncüyle alay edecek," dedi Koineceden çevirerek, "inançlar ibrahim'den geldiği halde, hepsi de."
"Galiba Yossi'nin sözünü ettiği uygarlıklar çatışması doğru çıkıyor," dedi Patrick hüzünle. "Saat altı buçuğa yaklaşmış, yarın devam etsek daha iyi olacak."
"Evet," dedi David tereddütle. "Oraya varıp da, güvenlikten geçene kadar orkestra çoktan başlamış olur zaten. Bu parşömen iki bin yıl bekledi, bir gün daha bekleyebilir."
David'in cep telefonu çaldı, uzanıp masanın üzerinden aldı.
"David Kaufmann"
Allegra, David konuşurken bir şeylerin ters gittiğini anladı ve sıkıntıyla konuşmayı bitirmesini bekledi.
"Arayan Hafız'dı," dedi David, bir yandan da düşünüyordu. "Lonergan'ın bu akşam geç saatlerde Avrupa'dan döneceğine dair bir mesaj gelmiş. Söylediğine göre, havaalanından doğruca müzeye gelecek ve saat dokuzda direktörle görüşecekmiş. Hafız'a bugün geç çıkmasını söylemişler."
"Hani daha bir ay gelmeyecekti?"
"Gelecek hafta, Londra Arkeoloji Cemiyeti'nde konferansı vardı. Lonergan böyle bir şeyi asla kaçırmazdı doğrusu," dedi Patrick.
"Geç saatlere kadar çalışıyordur herhalde. Akşamüstü beşte barda yerini alıyordur mutlaka," dedi Allegra, zamanın azaldığını fark ederek.
"Bunun tek bir anlamı var," dedi David. "Biri, ona geri dönmesini emretti, muhtemelen bunun nedeni de Ome-ga Parşömeni ile ilgili çıkan haber."
"Lonergan, çalınan parçaların kendi sandığından alındığını düşündüğü için doğruca müzeye gidecek ve direktörle toplantıya girmeden önce mutlaka kasayı kontrol edecek, " dedi Allegra.

"Haklısın, keşke Omega parçalarının üç kopyasını alırken Thomas Gospel'ini yerine koysaydım. Biraz geç kaldık şimdi," dedi David üzüntüyle, "ama riski göze alacağız. Thomas Gospel'inin parçalarını kasaya şimdi koyacağız ve Lonergan sandığını iyice aramasın diye dua edeceğiz."
"Peki tören ne olacak, David. Töreni kaçıracağız!"
"Sen Patrick ile birlikte git, ben sonra sizi bulurum."
"Hayır olmaz. Ben de seninle geliyorum. Eğer kasaya çabucak girersek, belki törene de yetişebiliriz."
"Dışarıdaki güvenlik devriyesi ne olacak?" diye sordu Allegra, müzenin otoparkına girdiklerinde.
"Şansımızı kullanacağız," dedi David.
Bir devriye arabası onların hemen ardından otoparka girince, Allegra'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı.
Roma
Kardinal Petroni televizyonu açtı. Dünya medyasını iki konu meşgul ediyordu: Papa'nın bozulan sağlığı ve Kudüs'teki barış imza töreni. Petroni, kanal, geçen ayın haber özetlerini geçerken dikkatle izledi. Haberlerden birinde, Papa, ambulansla Roma'daki Gemilli Kliniği'ne götürülüyordu. Papa, sedyesinden halsiz bir şekilde el sallıyordu, Petroni hırsla burnunu çekti. Papa'nın nefes alması iyice zorlaşınca, trakeotomi gerekmiş, Petroni'de, imanlılara Papa'nın sağlık durumu hakkında bilgi veren basın bültenlerini bizzat onaylamıştı. Şu anda, üst kattaki Papalık dairesinde, kalp krizi geçirmiş olan yaşlı Papa'nın böbrekleri de iflas etmişti artık. Petroni, Papalık doktorunun, Papa'nın gerçek durumunu kendisinden saklamış olduğunu öğrenince çok öfkelenmişti, ama artık Papa'nın durumu çok kötüydü, belki de son kırk sekiz saate girilmişti. Petroni,

tatmin dolu bir ifadeyle gülümsedi. Papa, efsanevi inadı nedeniyle biraz daha direnecekti belki, ama tahttan çekilmesi gerekmeyebilirdi. Petroni, tereddüt içindeki basın bürosuna Papa'nın 'Tanrının yanına çağrıldığı'na dair bir basın bülteni hazırlamalarını emretmişti, bülten imzaya hazırdı. Petroni sandalyesinde öne doğru

eğildi ve haber görüntüsünün, ışıkları yanan Papalık dairesinden, Altın kubbeye, Kubbetüssahra'ya dönüşünü izledi.
Dünya medyası ile birlikte, CNN'de, Kudüs'teki tarihi barış törenini veriyordu. Dünyanın dört bir yanından gelmiş olan muhabirler, eski surların tepesinde kendilerine ayrılmış olan bölümde yerlerini almışlardı. Tom Schweiker, barışın imzalanmasına kadar yaşananları ve barışın taşıdığı umutları anlatan haberini geçiyordu. Senin bir geleceğin yok diye düşündü Petroni. Washington'daki adamlarından biri, Schweiker'ın Lonergan ile yaptığı araştırmanın FBI'a kadar uzandığını haber vermişti. Petroni, Felici'ye infazı fazla geciktirmemesi talimatını vermişti. İnfaz, Donelli'ye yapılacak suikastla aynı anda yapılacaktı.
Kudüs
Kameralar, podyumun çeşitli yerlerine kurulmuştu. Yeni Filistin Devleti adına, Ahmet Sartawi hem Cumhurbaşkanı hem de din adamı olarak konuşacak ve Filistin dışındaki Müslümanlara seslenecek, kendisini de Kudüs İmamı destekleyecekti. İsrail Devleti adına konuşacak olan Yossi Kaufmann, imanlı bir Musevi olarak, Musevi inancı adına da konuşacak ve kendisini Kudüs Baş Hahamı destekleyecekti. Venedik Kardinali olan Giovanni Donelli, İbrahim'den türemiş üçüncü din olan Hıristiyanlık adına törende bulunacaktı. Önce Giovanni konuşacak, onu Ahmet ve
440

Yossi izleyecekti. Uç lider, üç devlet adamı, üç vizyon sahibi insan. Konuşmalar bittikten sonra, İsrail Başbakanı ve Filistin Cumhurbaşkanı, Giovanni'nin kendilerine uzattığı barış anlaşmasını imzalayacaklardı. Dünyaca ünlü Yahudi orkestra şefi Levi Meyer'in yönettiği Barış Filarmoni Orkestrası ve Korosu, Kudüs'te toplanmıştı. Yüz kırk kişiden oluşan orkestra Yahudi, Müslüman ve Hıristiyan müzisyenlerin en seçkinlerinden oluşturulmuştu, müzik tarihinde bu ilk kez oluyordu.
Marian kürsüde, Yossi'nin yanında kendisine ayrılmış olan yere oturmuştu. Barış Filarmoni Orkestrası, arkasındaki üç yüz kişilik koro ile Şam Kapısı'nın surları üzerinde oluşturulmuş dokuz metre yüksekteki platformda yerini almıştı. Levi Meyer sopasını kaldırdı ve güçlü ışıklar podyumdaki ünlü İsrailli'yi aydınlattı. Petroni'nin televizyon ekranında, Levi belirdi. Rüzgâr gümüş beyazı saçlarını dağıtıyordu. Kamera, orkestra ve koroya döndü. Tıpkı şefleri gibi, orkestra üyeleri de barışın simgesi olarak beyaz smokinler ve tuvaletler giymişlerdi. Onların arkasında yer alan koro üyelerinin giysilerinin renkleri farklıydı. Bir kısmı, Davut Yıldızı'nın açık mavisine bürünmüşken, diğerleri İs-lamın rengi olan parlak yeşil giysiler giymişlerdi, bunların arasında Hıristiyanlığın beyazı yer almıştı. Koro, tarihin en büyük peygamberlerinin insanlığa verdiği mesajları, umudu, barışı ve hoşgörüyü temsil ediyordu.
Beethoven'in C majör, Koral ayini gecenin karanlığının içinden yükseldi, Kidron Vadisi'nden, Zeytin Dağı'na yayıldı, Eski Kudüs'ün kapalı çarşılarında, yeni Kudüs'ün bahçelerinde yankılandı. Müzik, İsa'nın son saatlerini geçirdiği Golgotha'yı, Romalılara teslim olmayı reddeden Nehem-ya'nın ikinci tapınağını, sonra da Muhammed'in cennete yükseldiği Kubbetüssahra'yı kapladı.
441

Kardinal Donelli, kızıl cübbesi rüzgârda dalgalanarak podyumdaki yerine doğru ilerledi. Marian'ın arkasındaki yerine otururken ona göz kırptı. Marian, bu tarihi anda, sakin, rahat ve güzeldi.
Roma
"Petroni!" Sekreterine cevap veren Başbakan Kardi-nal'in sesi buz gibiydi.
"Rahatsız edilmek istemediğinizi biliyorum ama Haşmetlim, Washington'dan Ashton Lewis birinci hatta. Acil olduğunu söyledi." Çilekeş Peder Thomas'ın sesi gergindi. Malta Şövalyelerinin acil mesajları görmezden gelinemezdi.
Kardinal Petroni hiçbir şey söylemeden diafonu çat diye kapattı ve kendini toparladı.
"Ashton, sesini duymak ne güzel. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, bir yandan da Kudüs'teki töreni yayınlayan televizyondaydı gözü.
"Herhalde biliyorsundur Lorenzo, bizimkiler, Kudüs'teki barış sürecine biraz kaygıyla yaklaşıyor. Kauf-mann, Müslümanlara biraz fazla taviz verdi, buradaki Yahudi lobisi, özellikle Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimcilerin geri çekilmesinden çok rahatsız. Gelecek seçimlere de daha çok var, buna rağmen cumhuriyetçi senatörlerin çoğu çok endişeli."
Kardinal Petroni bir yandan dinlerken, bir yandan da plan yapıyordu.
"Buna katılıyorum Ashton, Müslümanlara bu kadar da yüz verilmemesi gerekiyor, ben de çok sıkıldım. Roma'ya ne zaman geliyorsun, birlikte bir yemek yiyelim."
442

Kardinal Petroni telefonu kapattı ve derin düşünceler içerisinde masasından kalktı. Muhammed, isa'nın yerini alıp, kendisini Tanrının elçisi olarak tanıttığı günden beri, Is-lamın takipçileri gerçek inancı ortadan kaldırmaya çalışmışlardı. Şimdi yine aynı şeyi yapıyorlardı, Kudüs'te imzalanmak üzere olan barış anlaşması gerçek bir tehlikeydi. îslam-la uzlaşmak anlamına geliyordu. Müslümanların güç kazanmasına asla izin

verilmemeliydi. Kararını veren Petroni, New York'taki CNN stüdyolarındaki Malta Şövalyesi'nin önceden programlanmış numarasının düğmesine bastı.
"Daniel, Ben Lorenzo. Nasılsın?"
"iyiyim Lorenzo, Papa için dua ediyoruz burada. Durum ciddi mi?"
"Korkarım öyle. Çok iyi bir liderdi, yerinin doldurulması çok zor olacak. Ama iyiler bunun için çalışmalı. Zaten seni aramamın nedeni de bu. Kudüs'teki bu barış anlaşması hepimizi çok kaygılandırdı burada."
"Ben de seninle aynı fikirdeyim Lorenzo. Müslümanlara biraz fazla taviz verdik gibi görünüyor."
On dakika sonra Petroni, olayların farklılaşacağını bilmenin rahatlığıyla arkasına yaslandı. Müslümanlarla Yahudileri birbirlerini boğazlamaya teşvik edecek her şey, gerçek inancın lehineydi. Tatmin olmuş bir ifadeyle, töreni izlemek için oturdu. Petroni kontrolü yine ele almıştı ya da öyle sanıyordu.
Kudüs
Marian saatine baktı, biraz huzursuz görünüyordu. "David ve Allegra nerede kaldılar çok merak ediyorum," diye Giovanni'nin kulağına fısıldadı.

"Birazdan gelirler," dedi Giovanni fısıltıyla. "Patrick bana çok önemli bir işlerinin çıktığını söyledi. Ama işleri biter bitmez geleceklermiş. Müzik sana hiç merak etmemeni söylüyor bak," dedi rahatlatan bir sesle.
"Ne muhteşem değil mi?"
Giovanni gülümsedi. "Tanrı, Levi Mayer'in eline bu sopayı verdiğinde ne yaptığını biliyormuş," dedi, dünyanın en büyük sopranolarından biri olan Michelle Orte-ga'nın muhteşem sesi Şam Kapısı'nın üstünde yükseldiğinde. Orkestra ve koro konseri bitirdiğinde, hem oturanlardan hem de Nablus Caddesi'ni dolduran kalabalıktan büyük bir alkış yükseldi. Başbakan Yossi Kaufmann ve Cumhurbaşkanı Ahmet Sartawi, Eski Kudüs'ten Şam Kapısı'na doğru girdiler. Yan yana podyumdaki yerlerine doğru ilerlediler.
"Yüz elli bin yıldır bu gezegende yaşamaktayız." Giovanni sözlerine başladığında alkışlar kesildi, "savaştık, birbirimizi öldürdük, bir savaş biter bitmez bir diğeri başladı. Zaman zaman tarihin bize öğrettiklerinden en küçük bir ders bile çıkartmadığımızı gördük, ama bu gece buraya sizlere, arkamda duran bu iki büyük liderin, kardeşin kardeşi öldürmesinin ne kadar anlamsız olduğunu anlamış olduğunu söylemek üzere geldim."
Cebindeki vericiye dokunan Yusuf ürperdi. Şam Kapısı'nın bir yanına kurulmuş olan podyumun yanındaki kontrol kulübesinden artık tanımadığı ağabeyine baktı, iki kardeş, ailelerini gömdükleri o keder dolu günden beri hiç ko-nuşmamışlardı.
"Bu savaşların nedeni olarak sık sık din ve kültür farklılıkları gösteriliyor," dedi Giovanni. "Bir Hıristiyan olarak size şunu söyleyebilirim ki, İsa böyle bir şeyi asla amaçla-mamıştı. Isa bir başkasının inancının ve kültürünün bir di-

gerinden daha üstün olduğunu ve bunu kanıtlamak için ölmemiz ve öldürmemiz gerektiğini bir gün bile düşünmedi. Muhammed Peygamber de çok adil ve hoşgörülü bir liderdi," diye devam etti Giovanni. "Şöyle söylemiştir: 'Eğer kendin için istediğin şeyi başkaları için de istiyorsan sen gerçek bir Müslümansın.' İşte altın kural budur. Çok üzücüdür ki, Müslümanlık medya tarafından fanatizm ve terörizm olarak gösterilmekte. Ben kadın erkek birçok Müslüman tanıdım, onlar barış için dua ediyorlar sürekli. Ayrıca Musevi inancına sahip harika insanlar tanıma onuruna da eriştim, bu inanç da Hıristiyanlık ve Müslümanlıkla ortak bir ataya sahiptir. Bu ata İbrahim'dir. Aslında biz birbiriyle sürekli kavga eden bir aile gibiyiz, atamızın istekleri için kavga ediyoruz, bize ait olduğunu iddia ettiğimiz şey için kavga ediyoruz. Yahudiler de İbrahim'in kendilerine ait olduğunu iddia ediyorlar, toprağın ve Tanrının inayetinin sadece kendilerine ait olduğunu sanıyorlar. Bazı Müslümanlar, İbrahim'in sadece İslama ait olduğunu söylüyorlar ve benim inancımdan bazıları da, İbrahim'in amacını İsa'nın tamamladığını iddia ediyorlar." Giovanni gülümsedi. "İbrahim'in kafası epeyce karışmıştır herhalde." Eski duvarlardan kahkahalar yükseldi. "Bütün iyi babalar gibi, İbrahim'de sahip olduğu her şeyi bütün çocuklarına bıraktı. Tanrının, Bağdat'ta yarattığı bir Müslüman çocuğu, Bogota'da yarattığı Hıristiyan çocuğu ve Berlin'de yarattığı Yahudi çocuğu, doğru bir kültürün içinde doğmadılar diye cennetin kapılarından geri çevirmesi çok tuhaf olurdu. " Giovanni, barış ve anlayış talebini her zamanki gibi çok net bir şekilde dile getirmişti. Bu sözlerin, Vatikan'da büyük bir öfke ile karşılanacağını biliyordu, ama bir Kardinal'in, Omega'ya, sonsuzluğa giden yolların birden fazla olduğunu söylemesi çok çarpıcıydı.
Yusuf Sartawi dinledi. Kuşku içindeydi, ama bu adam

onu da etkilemişti. Yusuf bu Hıristiyan papaza içgüdüsel olarak güven duydu, o kâfirin neden onu ortadan kaldırmak istediğini iyice merak etmişti.
"Biliyorum ki," diye devam etti Giovanni, "ibrahim, Muhammed ve İsa bu barış anlaşmasını, uygarlığın çok önemli bir dönüm noktası olarak alkışlayacaklardı. Öldürmekten ve kan dökmekten vazgeçerek, farklı kültürleri ve inançları tanıyarak birbirine hoşgörüyle yaklaşmak bir büyük dönüm noktasıdır. Adalete ve

barışa doğru atılmış dev bir adımdır." Gülümseyen İtalyan Kardinali aydınlatan ışıklar sönerken, izleyicilerin hepsi saygı ile ayağa kalktı.
New York'ta CNN'deki haber stüdyosundaki tansiyon giderek yükseliyordu.
"Bunu yayınlayamayız, Daniel! Barış sürecini daha ilk dakikada yerle bir eder," dedi Geraldine öfkeyle. Haber Merkezi'nin müdürüne baktı ve bu sevimsiz ufak tefek adamın bir şeyleri nasıl bu kadar iyi bilebildiğini merak etti.
"Sizin dikkatinizden kaçmış olabilir Bayan Rushmore, ama bu kanalda kararları siz vermiyorsunuz. Ben veriyorum," dedi soğuk bir sesle, gözleri her zamankinden çok daha sert bakıyordu. "Halkın bunu bilmesi gerek, biz de yayınlayacağız. Şimdi. Schweiker'da kopyası var mı?" diye sordu sekreterine dönerek.
Sekreter olumlu anlamda başını salladı, toplantının gerginliği onu da etkilemişti. Kudüs'te ise Cumhurbaşkanı Ahmet Sartawi konuşmasına başlamıştı.
"Haşmetli Kardinal Donelli ve dostum Başbakan Ka-ufmann'ın uzak görüşlülüğüne ve bilgeliğine müteşekkirim," diye başladı.
Yusuf, barış içinde bir arada yaşamanın, savaşın tek al-
446

ternatifi olduğunu söyleyen ağabeyini seyrediyordu. Ağabeyi Batı'dan, Yossi Kaufmann'ın geniş vizyonu ile Ortadoğu Ekonomik Birliği için yapılan çalışmaları desteklemesini istedi. Bu sözler ve Giovanni'nin kardeşin kardeşi öldürmesinin boşunalığına ilişkin sözleri, çoktan unutulmuş anıları canlandırmıştı; bu anılar zeytin toplarken geleceğin hayalini kurmanın anılarıydı. Kafası karmakarışık olmuş Yusuf, elini cebinden çıkardı.
"Filistin ve Filistinliler için," diye devam etti Ahmet, "eşitlik ve adalet demek. Filistin ne Tanrısız laik bir cumhuriyet olacak, ne de dini fanatizmin her yanını sardığı bir devlet; Filistin Devleti adalet ve seçme özgürlüğüne dayanan bir vatan olacak. Kendi inancını bir başkasına zorla dayatmaya çalışanlara hatırlatmak isterim ki," dedi, bu sözlerin yelpazenin militan kanadı için söylendiği apaçık ortadaydı, "fanatiklerin kendi inançlarını zorla dayattıkları ülkelerde, İslamın başına gelenler felaketten başka bir şey değildir, hepinize Büyük Peygamberimiz Hazreti Muhamme-d'in şiddet üzerine söylediklerini hatırlatmak isterim. Kuran'da der ki:
Sizden başka şeylere inananlarla, en kibar şekilde tartışacaksınız ve diyeceksiniz ki: Biz bizim de üstümüzde olan bir Allaha inanıyoruz, bu senin de üstünde, senin Allanın ile benim Allahım birdir ve aynıdır ve onun inayeti hepimizi sarar sarmalar.
Alkışlar durduğunda, Başbakan Yossi Kaufmann konuşmasını yapmak için oturduğu yerden kalktı.
"Kardinal Donelli ile dostluğum çok uzun yıllara dayanır, ona liderliği, iç görüsü ve bilgeliği için şükran borçlu-
447

yum. Arkadaşım ve komşum Ahmet Sartawi'ye de şükran borçluyum, onun son birkaç haftada göstermiş olduğu sabır ve metanete. Yıllar önce üçümüzün birlikte balığa çıktığı bir günü hatırlıyorum, o zamanlar Kardinal Donelli küçük Mar'Oth köyünün papazıydı ve bize demişti ki, bakın, bir Hıristiyan, bir Yahudi ve bir Müslüman aynı teknedeyiz ve balıklardan başka hiçbir şey tehlikede değil."
Yossi'nin konuşması sonuna yaklaştığında, töreni izlemek için toplanan kalabalık artık barış için çok büyük bir şans yakalandığına iyice inanmıştı. "Sizlere bir büyük İsraillinin, Başbakan Golda Meir'in sözlerini hatırlatmak istiyorum," diye devam etti Yossi. "Elli yıl önce, Birleşmiş Milletler, İsrail Devleti'ni tanıdığında, kendisi Ben Gurion'un kabinesindeki bakanlardan biriydi. Buradan çok da uzak olmayan bir yerde, bu gece burada toplananlara çok benzeyen bir topluluğa hitap etmiş ve şöyle demişti, 'İsteğiniz bu değil. Bizim istediğimiz de bu değil, ama uzlaşma ve barış ruhuyla ilerleyelim.' O gün de bugün olduğu gibi Filistinlilerle İsraillilerin önünde iki seçenek vardı. Ya her iki kültürün de gücünü ve kazanımlannı kabul ederek, iyi komşuluk ilişkileri içinde birbirimizin varoluşunu tanıyacaktık ya da çocuklarımızı ve ailelerimizi yok ederek öldürmeye devam edecektik. Çok acıdır ki, biz o zamandan bu zamana savaştık ve birbirimizi öldürdük. Bu gece ise barışı seçiyoruz.
Yusuf Sartawi, bu uzun boylu seçkin görünümlü İsrailliyi dikkatle dinledi, başbakanın içtenliği onu çok etkilemişti. Belki de diye düşündü, bu kez İsrail ve destekçisi Amerika, sözünü tutar, bu kez Filistinlilerin normal bir hayat yaşamak için şansları olur. Belki bunca yıl İsraillilere duyduğu nefret biraz azalır ve onları affedebilir. Belki Ahmet, barış yolunu seçmekle doğruyu yapmıştır. Arkasını
448

döndü ve kontrol odasındaki televizyondan yayın yapmakta olan Arap kanalının yayınının kesildiğini ve CNN'in canlı yayına geçtiğini gördü.
"Bu gece Kudüs'te barış anlaşmasının imzalanacak olmasına, hatta arkamda gördüğünüz törenin devam etmesine rağmen, Beyaz Saray, İsrail'e artık Filistin olarak bilinen topraklarda bulunan Yahudi yerleşimlerinin boşaltılması kararından vazgeçmesi konusunda baskı yapıyor."

Yusuf, Tom Schweiker'in bilmiş bir ses tonuyla yaptığı yayını izlemeye başladı, Schweiker'in sözleri Arapçaya çevriliyor, bir yandan da ekranın alt kısmından altyazı geçiyordu.
"Yahudi lobisi," diye devam etti Tom, "Amerikalıların vergilerinin Arapların gelişmesi için akıtılmasına itiraz ediyor, Amerika'nın İsrail'e yaptığı milyarlarca dolarlık yardımın nedeninin, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'daki Filistinli militanlarla mücadele olduğunu hatırlatıyor. Beyaz Saray'dan yapılan açıklamada, Amerikan Hükümeti'nin Ortadoğu'daki barış girişimlerini memnunlukla karşıladığı belirtildi, ancak İsrail tarafından talep edilen çok yüksek miktardaki yardımla ilgili hiçbir yorum yapılmadı."
"Yahudi yerleşimcilerin durumu ne Tom?" Geraldine, Daniel'in zorla eline tutuşturduğu kâğıttan okumuştu bunları.
"Gelen haberlere göre, Geraldine," dedi Tom, Haber Müdürü'nün kaynaklarına atıfta bulunarak, "Beyaz Saray şu anda güçlü Yahudi ve Hıristiyan lobisinin isteği ile İsrail hükümetine, Yahudi yerleşimcilerin Filistin topraklarından özellikle de Batı Şeria'daki yerleşimlerden çıkarılmaması için baskı yapacak."
"Peki ama bu barış sürecini zedelemeyecek mi?"

"Pek tabii ki zedeler. Böyle bir durum Filistin Devle-ti'nin sadece kâğıt üzerinde bir devlet olması demektir. Böyle bir durumda Filistin, birkaç tane boş Filistin kasabası ile onlarca kalabalık Yahudi yerleşiminden ibaret olacak demektir."
"Peki ya bölgeye yapılacak yatırımlar?"
"Avrupa ülkelerinin desteğine rağmen, Amerika Birleşik Devletleri, henüz bölgeye herhangi bir yardım yapacağını açıklamadı, ancak buradaki bazı gözlemciler, eğer Amerika Birleşik Devletleri Kaufmann/Sartawi planını desteklemezse, Batı'nın desteğinin sınırlı kalacağını belirtiyorlar. "
"Tom sana çok teşekkür ediyoruz. Sayın seyirciler, şimdi barış anlaşması imza töreninden yaptığımız canlı yayına devam ediyoruz."
Yusuf Sartawi, konuşmasının sonuna yaklaşmış olan israil Başbakanına baktı, kâfirlere ve ağabeyinin ihanetine olan nefreti yeniden canlanmıştı
"Bu yeni bir başlangıç," dedi Yossi. "Ama sadece bir başlangıç. Ne ben, ne de Cumhurbaşkanı Sartawi, önümüzdeki uzun yolun güçlüklerini göz ardı ediyor değiliz. Birçok anlaşmazlık olacak. Bu anlaşmayı madde madde konuşmaya başladığımızda, karşılıklı olarak bazı geri adımlar atacağız. Bizim tarafta çok fazla verdiğimizi düşünenler olacak, Ahmet Sartawi'nin tarafında çok taviz verildiği düşünülecek. Ama seçimimiz açıktır. Her iki taraf için de barış, ancak her iki tarafın uzlaşması ile mümkündür."
Öfkesinin sağır ettiği Yusuf, bu sön sözleri dinlemedi bile. Marian ile Giovanni arasında oturan ağabeyini de görmedi. Onun gördüğü şey, bir kez daha ihanet ettiklerini açıkça ortaya koymuş olan kâfirlere satılmış olan bir Cumhurbaşkanı idi. Yusufun ölçülü sükûneti bir kez daha duy-

gularına yenilmişti. Tom Schvveiker'in cep telefonunu çevirmeyi unuttu, üç hedefin de aynı anda masanın çevresine toplanmasını beklemedi ve yumruğunu kaldırdı.
"Allah büyüktür," diye haykırdı, vericinin düğmesine bastı. Yusuf Sartawi, cennette gideceğine emin olarak öldü.
CNN yayın ekibi, karşılarında yaşanmakta olan kıyamete inanamayarak bakıyordu. İnsanların parçaları, sandalyelerin parçalarıyla karışmış bir şekilde havada uçuyor, orkestra için kurulmuş platformdan izleyicilerin üstüne metal parçaları yağmur gibi yağıyordu. Korkunç padamadan sonra, ortalığa uğursuz bir sessizlik hâkim olmuştu, duyulan tek ses, patlayan spotların ve elektrikli aletlerden çıkan kıvılcımların sesiydi. Birden çığlıklar ve imdat sesleri duyulmaya başlandı, çocuklar hıçkırıyor, insanlar Tanrıdan yardım ve merhamet diliyordu. Korkunç bir şekilde yanmış insanlar ve yaralılar kendilerini dışarı atıp koşmaya, panik içinde kaçmaya başladılar. Birçok kişi düşüp ayaklar altında kaldı, yaralı insanların çığlıkları, sirenlerin sinir bozucu seslerine karıştı. Ambulans konvoyları, Şam Kapısı'ndaki kan gölüne doğru hareket ettiler. Semteks ve kürsüdeki panellerin altına yerleştirilmiş olan beş bin bilye, korkunç bir kıyıma yol açmıştı.
Kardinal Petroni, sükûnetle savaş meydanına dönen Kudüs'ün görüntülerini izliyordu. Donelli'nin ve Basset-ti'nin öldüğüne dair bir ipucu bulmaya çalıştı. Kameralar, resmi erkânın bulunduğu yerden, taşınan sedyeleri ve sağa sola koşturan sağlık personelini gösteriyordu. Kameralardan biri bir sedyeye zum yapınca, Petroni, kanlar içindeki Donelli'yi seçti. Henüz ölmemişti, Petroni'nin yüzündeki gülümseme, yerini korkunç bir öfkeye bıraktı.
Haberciler konuşamaz haldeydi, parke taşlı sokaklar-

dan gelen uğultu, tankların gelişinin habercisiydi, hava, silahlı helikopterlerin uğursuz sesleriyle dolmuştu. Onca yılın verdiği tecrübe ile İsrail ordusu, çok çabuk harekete geçmişti.
"îyi akşamlar Hafız," dedi David arabasından inmekte olan bekçiye.

"Ah siz misiniz Dr. Kaufmann. iyi akşamlar Dr. Basset-ti," dedi Hafız, elini kepine götürerek.
Allegra sesinin normal çıkması için çabaladı, "İyi akşamlar Hafız," dedi.
"Çantayı kontrol edecek misin yine?" diye sordu David.
Allegra heyecanla yutkundu, deli miydi bu adam?
"Yine kâğıt, ataş falan çalmış olabiliriz biliyorsun," David, Hafız'a neşe ile gülümsedi.
"Hayır, bakmayacağım Dr. Kaufmann. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, kim bunlar diye merak ettim. Sizin törende olacağınızı sanıyordum."
"Biz de törene gidiyoruz zaten Hafız. Bürodan bir şey almamız gerekiyor," dedi David çabucak.
"Sonunda barış şansı belirdi. Bir türlü inanamıyorum." Yaşlı Filistinli bu sözleri yüzünde sıcak bir gülümseme ile söyledi ve arabasına doğru yürüdü.
"Bir an aklını kaçırdığını sandım," dedi Allegra kasaya doğru giderlerken.
"Şans, cesur olanı sever," dedi David siyah kumaşı kameranın üzerine yerleştirirken. Tırmandığı sütundan indi ve kasaya doğru ilerledi.
Bir saat kadar sonra, Thomas Gospel'inin parçaları David'in eklediği bazı kâğıt parçaları ile birlikte zeytin ağacından kutunun içine yerleştirilmişti bile.
Görev tamamlanmıştı. David ve Allegra müzenin derin-

liklerinden çıktılar, ama çıkar çıkmaz bir şeylerin korkunç derecede ters gittiğini anladılar. Gökyüzü helikopterlerle doluydu, pervanelerin çıkardığı ses kulakları sağır ediyordu. Şam Kapısı'ndan kopkoyu bir duman yükseliyordu, sirenlerin yarattığı kakofoni şehrin her tarafından duyuluyordu.
"David, olamaz!" Allegra elleriyle ağzını kapattı.
"Yürü," dedi David alçak sesle.
Kontrol noktasındaki asker, tüfeğini kaldırdı, David Onslow'u durdurdu.
"Geçemezsiniz..." Asker David'i tanıyınca, tüfeği indirdi. "Özür dilerim efendim, törene bombalı bir saldırı oldu da."
"Kayıplar biliniyor mu?"
Asker olumsuz anlamda başını salladı.
David Onslow'u geri vitese taktı, barikatı geçti ve bir ambulansın peşine takılarak doğru Hadassah Hastanesi'ne doğru hareket etti.
Hastaneye vardıklarında, önlerindeki ambulans acı bir frenle durdu. İki görevli dışarı çıktı, sedyedeki kız, daha ergen yaşlarına varmamıştı bile. Başında kanlı bir sargı vardı, ama kan sargıdan solgun yüzüne doğru akıyordu. Doktorlar ellerinden geleni yapıyorlardı, ancak gelen yaralıların yoğunluğuna bakılırsa, bunların hepsini kurtarmak mümkün olmayacaktı.
David ve Allegra bu karmaşanın içinde en sonunda bir hemşire bulmayı başardılar.
"Ah, Dr. Kaufmann. Sizi görmemişim. Kusura bakmayın sizi beklettik."
"Önemli değil," dedi David kibar bir sesle. "Annemle babam burada mı? Bir haber var mı?"
"Bir dakika Dr. Kaufmann, size sorumlu doktoru bulayım."

Allegra David'in elini tuttu. Her ikisi de hemşirenin sorumlu doktoru ancak haber kötü olduğu zaman çağıracağını gayet iyi biliyorlardı. Sorumlu doktor geldi ve David ile Allegra'yı bir koridordan geçirerek özel bir bekleme odasına aldı.
Lorenzo Petroni, CNN'in yayınına yapışmıştı adeta. Tom Schweiker ekranda belirince, Petroni de oturduğu koltukta öne doğru bir hamle yaptı. Giorgio Felici'nin gazeteciyi yok edemediği açıkça görülüyordu, ama şu anda onun asıl derdi Donelli ile Bassetti idi.
"Korkunç bir trajedi Geraldine. Şiddet bir kez daha barışın yerini aldı."
"Kayıplar hakkında bilgi var mı?"
"Hükümet sözcülerinin söylediğine göre Başbakan Ka-ufmann ve eşi Marian hâlâ ameliyatta, doktorlar her ikisini de kurtarmak için büyük çaba harcıyorlar. Filistin Cumhurbaşkanı Ahmet Sartawi'nin durumu ağır, ama hayati tehlikeyi atlattığı söyleniyor. Kendisi burada Ein Karem Hastanesi'nde, Kardinal Donelli de aynı hastanede."
"Kardinal Donelli'nin durumu hakkında bilgi var mı Tom?"
"Yaraları çok ciddi değil dendi, hayati tehlikesi yok. Bombanın patladığı yerden epeyce uzaktaymış. Patlayıcıların tören başlamadan kısa bir süre önce, kürsüye yerleştirildiği sanılıyor. Bomba patladığında İsrail Başbakanı kürsüde konuşmasını yapıyordu."
"Sorumluluğu üstlenen var mı?"
"Terörist gruplardan hiçbiri henüz olayın sorumluluğunu üstlenmedi, ancak benim buradaki kaynaklarım, Filistin Cumhurbaşkanı Ahmet Sartawi'nin kardeşi Yusuf Sartawi üzerinde duruyorlar. Kendisi törenin organizasyo-

454

nunu yapan Cohatek firmasında çalışıyormuş. O da pada-mada öldüğü için, bu işle ilgisinin ne kadar olduğunu anlamak mümkün olmayacak tabii ki."
Kardinal Petroni öfkeyle televizyonu kapattı. Dudakları dümdüz, renksiz bir çizgi halini almıştı. Giorgio Felici, yirmi beş milyon dolarlık, ödemesi peşin bir anlaşma yapmış, Petroni de parayı Vatikan Bankası'nın Güney Amerika'ya yardım bütçesinden çekmişti, ancak şu ana kadar bu paranın karşılığı alınmamıştı. Giorgio Felici çok şeyi açıklamak zorundaydı.
455

50
Roma
"Girin!"
"Basın bülteni, Haşmetlim." Vatikan Basın Büro-su'nun şefi Monsignor Servini, tarihi bülteni Petroni'nin eline verdi. Petroni bültenin her kelimesini ayrı ayrı kontrol ederken, dünya bekliyordu.
Kutsal Baba'mız bu akşam 21.37'de Papalık Sara-yı'ndaki özel dairesinde hayata gözlerini yummuştur... Sabah sekizde, Kutsal Baha'nın odasında başlayan ayin...
Kutsal Baha'mızın son saatleri, sürekli dualarla geçmiş, dindarlara nasib olan en kutsal...
Lorenzo Petroni, bültenin doğruluğunu kontrol etti, yaratacağı etkiyi tekrar düşündü ve sonra Monsignor Servi-ni'ye uzattı.
"Yayınlayın," dedi sadece, koltuğuna yaslandı, geleceği düşünmeye başladı. Bir sürü toplantıya rağmen, Kardinaller Kurulu'nun bazı üyelerini özellikle de yaşlı ve inatçı
456

Kardinal Castiglione'yi Papa'nın çekilmesi için ikna etmeyi başaramamıştı. Petroni, Kutsal Kilise'nin çıkarlarının her şeyin üstünde olduğunu, Kutsal Baba'nm köşesinde huzur içinde ölmeye hakkı olduğunu defalarca söylemiş, ama bunların hiçbir faydası olmamıştı. Petroni'nin komadaki bir Pontifin, başsız kalmış bir kilise anlamına geldiğini, bunun da faydadan çok zarar getireceğini söylemesi bile Cas-tiglione'nin üzerinde hiçbir etki yapmamıştı. Petroni, memnun bir şekilde burnunu çekti. Castiglione ile adamlarının oylarına gerek yoktu. İnatçı yaşlı Papa en sonunda ölmüştü.
Petroni, Monsignor Servini çıkar çıkmaz Peder Tho-mas'ı aradı.
"Sana verdiğim listeye göre aramaya başlayabilirsin." "Tabii ki Haşmetlim."
Kısa bir süre sonra, Petroni'nin masasındaki kırmızı telefon alçak bir sesle çaldı.
"Berlin'den Kardinal Fritsch, Haşmetlim." "Hans! Nasılsın?" Petroni'nin, Berlin'in Kardinal Başpiskoposuma kendi diliyle hatır sormasının nedeni nezaket değildi. "Ben iyiyim, ama burada haberler pekiyi değil, Hans. Bekleniyordu ama yine de hepimiz şok olduk. Haber yayınlanmadan önce seni bizzat arayayım dedim. Kutsal Baba'mız, bir saat kadar önce saat 21.37'de sizlere ömür...
Petroni, önündeki listede yer alan Kilisenin 194 Kardinalinin isminin önüne teker teker işaret koydu. Kardinaller, tek tek, son derece üzgün Başbakan tarafından Papa'nın ölümü konusunda bilgilendirildiler. Son aranan Daniel Kirkpatrick idi. "Kirkpatrick." "Lorenzo."
457

"Çok üzgünüz Daniel. Sizin haberiniz çok güzeldi. Sana kişisel olarak teşekkür etmek isterim. Kudüs'teki bombalama eylemi ile ilgili haber de öyle."
"Teşekkürler Lorenzo, böyle bir zamanda bile aradığın için çok naziksin. İl Papa'y1 Çok özleyeceğiz, tabii Kudüs'te ölen Araplar için aynı şeyi söylemek mümkün değil, bir Arap'a asla güvenmeyeceksin, özellikle de Müslümansa."
"Sana tamamen katılıyorum Daniel. Onlar şeytanla iş birliği yapıyorlar."
"Kardinal Donelli onları çok destekliyor ama," diye cevapladı Daniel Kirkpatrick. Kilise'nin böyle önemli bir görevlisinin, terörizmin dininin yanında yer alması onu şaşırtmıştı.
"Seni aramamamın bir nedeni daha vardı, Daniel."
Kardinal Petroni, birkaç dakika sonra almacı yerine koydu. Tıpkı barış töreninden yapılan yayın gibi, Donelli ile ilgili yapılacak yayına da müdahale etmişti. Donelli'nin Kudüs'teki açıklamasının verilmesiyle, haber, tamamen doğru olmasa bile oldukça akla yakın karşılanacaktı. Zamanlama çok önemliydi, haber, bütün kardinaller toplantı için kapandığında yayınlanacak, böylece Donelli'den yana olan kardinallerin durumu düzeltmesine imkân olmayacaktı. Petroni gülümsedi. Peter'in Anahtarları'nı artık cebinde hissediyordu.
Kudüs
Geraldine haber odasına girdi ve Tom'un kendisine verdiği yeni cep telefonu numarasını çevirdi.
"Yeni numara mı bu Tom?"

"Eski numara geçerliliğini yitirdi," dedi, cep telefonunu inceleyen teknisyenin, telefonun Semtex dolu olduğunu ortaya çıkardığından söz etmedi.
458

"Her zamanki gibi açacağız," dedi Geraldine, "sonra sana döneceğiz." Standart haber bülteninin yayını başladı, Geraldine, beş dakika sonra Tom'a dönerek bombalama ile ilgili soruları sormaya başladı.
"Kudüs'teki en son bombalı eylemle ilgili canlı yayınımıza hoş geldiniz. Kısa bir süre içinde bölgedeki muhabirimiz Tom Schweiker'a bağlanacağız. Bölgede önemli açıklamalar var."
Yeni kurulmuş olan israil Liberal Adalet Partisi'nin, Başbakan Yardımcısı Gideon Wiesel'de dahil olmak üzere en yaşlı dört üyesi, sorumlu doktorun odasına hüzünlü bir yüzle girdiler ve teker teker başsağlığı dileklerini ilettiler. Gideon önce meslektaşlarına sonra da David'e baktı.
"Umarım kusura bakmazsın David, ama resmi olmayan bir toplantı yaptık. Sana bir teklifimiz var." Yaşlı gözlerinde, hüznün yanı sıra, geleceğe dönük bir umut parlıyordu.
David başını salladı.
"Başbakanlığı devralmak şu anda bana düşüyor. Muhalefet partileri bize destek verecekler ve hükümetin istifasını istemeyecekler, bu durumda istikrarı sağlayabileceğiz. Ben babanın söylediklerinin tümüyle hemfikirim, ama artık yaşlıyım. Sahnenin önünde, kameralara ve ışıklara karşı çalışmaya alışkın değilim, ben hep perde arkasında kaldım hayatım boyunca. Bu günden tam bir ay sonrasına bir toplantı planladık, ama bizim niyetimiz, israil Başbakanı olarak babanın yerini alacak tek bir isim sunmak. Konuştuğumuz kişilerden aldığımız tepkilere göre, bu isim oybirliği ile seçilecek gibi görünüyor."
Delegasyon odadan çıktıktan sonra, sorumlu doktorun odasında yalnız kaldıklarında Allegra, David'e sarıldı. Uzun bir süre öylece kaldılar. David, Allegra'nın omzuna yatıp sessiz sessiz ağladı.
459

"Onları çok özleyeceğim," diye fısıldadı.
Allegra onun gözlerini sildi, David hüzünle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Bilmem farkında mısın ama hayatın bir daha asla eskisi gibi olamayacak."
"Ben senin yanındayım David, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi. Onun da gözleri yaşlarla buğulanmıştı.
Dr. David Kaufmann ve Dr. Allegra Bassetti, Gideon Wiesel'in yanı başında Hastanenin girişinde bekleyen gazetecilerin önüne çıktılar, israil ulusunun bu çok önemli anında ilk sözü David aldı.
"Büyük bir üzüntüyle, Babam israil Başbakanı Profesör Kaufmann ve eşi, annem Marian Kaufmann'ın hayatlarını kaybettiklerini açıklamak zorundayım," dedi David. Kendini toplamak amacıyla durakladı.
"Ben harika bir anne ve baba kaybettim," dedi, "israil ise çok seçkin ve saygın iki vatandaşını kaybetti. Uygun bir süreden sonra, Liberal Adalet Partisi, bu büyük ulusun yeni liderini seçmek için toplanacak. Şu anda siyasi açıklamalar yapmak için uygun bir zaman değil, ama nasıl olsa çok yakında duyulacak, bu yüzden en iyisi benden duyulsun. Benden aday olmamı istediler ve ben de kabul ettim. Bu akşam bana gösterilen inanç, güven ve saygı karşısında büyük bir onur duydum. Zaman içinde bütün israil halkının güvenini ve inancını kazanacağımı umuyorum. Bu arada, bilgeliğin ve vatan sevgisinin timsali haline gelmiş olan Başbakan Yardımcısı Gideon Wiesel, hükümetin başkanı olarak çalışacaktır. Bizim ona duyduğumuz güven ve verdiğimiz destek büyüktür. Son olarak," diye devam etti, "bu gece yaşanan korkunç olayla ilgili herhangi bir sonuca varana kadar herkesten sükûnet ve itidal rica ediyorum. Hepiniz gibi ben de biliyorum ki, bu saldırıdan Filistin Cumhurbaş-
460

kanı'nın kardeşi sorumlu tutuluyor. Yapılacak soruşturma bu konuyu aydınlatacaktır mutlaka. Ancak Filistin Cumhurbaşkanı söz konusu ise eğer, bilmenizi isterim ki, Ahmet Sartawi'yi yakından tanıyorum ve hem bir lider hem de bir barış sevdalısı olarak babamın ona duyduğu saygıyı sonuna dek paylaşıyorum. Benim umudum, bu yaşanan talihsiz olayları geride bırakarak, babamın vizyonunu ileriye taşımak ve bu iki büyük halk için, barış ve refahı sağlamaktır."
David Kaufmann'ın o anda İsrail'de yaşayan herkesten çok intikam çığlığı atmaya hakkı vardı, ama buna rağmen o hâlâ barış istiyordu. David, herkese örnek olacaktı.
Allegra ve David, hastanenin yedinci katında bulunan Giovanni'nin odasının kapısını çaldılar.
"Girin!" Giovanni yastığından doğruldu, yüzündeki yorgun gülümseme birden siliniverdi. "David, çok üzgünüm, annenle babanı tanımak büyük bir ayrıcalık ve zevkti."
"Teşekkürler Giovanni." David üzüntüyle gülümsedi.
"Babana her zaman büyük bir hayranlık duydum. Soykırım yaşamış bir insan olarak, Filistinlilere aynı şeyin yapılmasını asla kabullenemiyordu. O barış için gerçek bir umuttu."
"Umarım, ben de aynı umudu veririm insanlara," diye cevap verdi David. "O harika bir örnekti."
"Sen nasılsın?" Allegra yumuşak bir sesle sordu. Gözleri kaygı doluydu.

"Ben iyiyim," dedi Giovanni üzüntüyle. "Anlaşılan benim zamanım daha dolmamış."
"Seni taburcu ettikleri zaman, gelip bizde kalmalısın," diye ısrar etti David. "Söz veriyorum, gizli servisi kimse

görmeyecek. Allegra ile sana göstermemiz gereken çok önemli bir şey var."
Giovanni daha cevap veremeden, sesi kısılmış olan televizyon ekranında Vatikan'ın sözcüsü belirdi.
"Kutsal Baba, bu akşam saat 21.37'de Papalık Sara-yı'ndaki dairesinde hayata gözlerini yumdu..."
Giovanni, Allegra ve David, dünyadaki milyonlarca kişiyle birlikte, Vatikan'ın Papa'nın ölümünü açıklayışını üzüntüyle izlediler.
"Kardinaller Meclisi'nin ilk toplantısı, 4 Nisan Pazartesi günü sabah saat 10.00'da Papalık Sarayı'nın Bolonya Salonu'nda yapılacaktır," diyerek sözcü, sözlerini tamamladı.

51
Roma
"iyi şanslar Haşmetlim," dedi Vittorio, Giovanni'nin küçük bavulunu eski Fiat'ın arkasına yerleştirirken.
Giovanni gülümsedi. "Eski bir deyiş vardır dostum, 'Papa olmaya giden, kardinal olarak çıkar.' Ayrıca benden çok daha iyileri var, üstelik ben bu makamı hiç istemiyorum. Bırakalım da Kutsal Ruh karar versin, öyle değil mi?"
Giovanni, Papa II. Jean Paul'ün emriyle yapılmış olan yeni papaz misafirhanesinde bavulunu açtı. Küçük masaya oturarak dua kitabını okudu, sonra gecenin sessizliğinde küçük bir gezinti yaptı. Kısa bir süre sonra bu kadar özgür olamayacaktı. Kardinaller, yeni Papa seçilene kadar dış dünya ile bütün ilişkilerini keseceklerdi. Giovanni asırlık bahçelerde yürürken, içinden Kutsal Ruhla konuşmaya başladı, onun kendisine yol göstermesini istiyordu. Kardinaller, Ruh'un da istediği gibi bir Papa seçmeliydiler, XXI-II. Jean gibi biri, bir halk adamı olmalıydı. Bu Papa, Giovanni'nin derin bir muhabbetle sevdiği Kilisesi'nin yaşadığı talihsizliklere ve yanlışlıklara bir son vermeliydi. Asırlar boyu, kendi iktidarlarını ve çıkarlarını, gerçeğin ve

İsa'nın mesajının üstünde görmüş olanların koyu bir dogma ile yönettikleri bir Kilise'de değişim, elbette kolay olmayacaktı. Uygarlığın çok ihtiyacı olan gerçek, mutlaka ortaya çıkmalıydı. Bunlar bittiğinde diye düşündü, Omega Parşömeni'ndeki vahiyler, Papa XXIII. Jean'un başaramadığını başaracaktı.
Vatikan, Papa II. Jean Paul'ün ölümünü açıklar açıklamaz, Tom, olup biteni yerinde izlemek için Roma'ya hareket etti. Dünyanın o güne kadar gördüğü en büyük cenaze töreninin ardından, yorgun ve bıkkın Tom Schweiker yeni bir canlı yayına hazırlanıyordu.
"Şu anda Roma'ya bağlanıyoruz, Tom Schweiker, tarihin en uzun süre hüküm sürmüş olan Papa'sının ardından yapılmakta olan seçimleri izliyor."
"iyi akşamlar Geraldine. Uzun bir iktidar süresi, evet, tartışmalı olsa bile. Medya, Papa'nın ardından övgü dolu yayınlar yaptı genellikle, ancak şu ana kadar pek az gazeteci bazı gerçeklere dikkat çekti."
"Karanlık yüzüne mi Tom?"
Tom başını salladı. "Evet öyle. Papa için tutulan dokuz günlük yas süresi boyunca, altmış bin Afrikalı, Papa'nın AİDS hastalığına prezervatif kullanımının yol açtığı gibi saçma sapan görüşü nedeniyle ölecek. Bu hastalıktan günde altı bin beş yüz kişi ölüyor, bu hastalıkla savaşan doktorların ve araştırmacıların bu dogma hakkında ne düşündüğünü tahmin etmek zor değil herhalde."
"Evlenme yasağı da bir başka mesele tabii."
"Hem de nasıl. Katolik Kilisesi'nin ilk bin yılında, papazların hepsinin mutlu evlilikleri vardı. Ve tabii ki," diye ekledi Tom, sesindeki sertliği bastırmaya çalışarak, "bu Pa-pa'da kiliseyi bir kanser gibi sarmış olan pedofili ile müca-

delede çok eksik kaldı. Pedofili konusunda bir şeyler yapmak için, Boston'da yaşanan çocuk tacizi olaylarının ayyuka çıkmasını bekledi. Boston Kardinali bu olaylardan çok sonra görevden alındı, ama terfi ettirilerek. Kendisine Roma'da geniş bir daire tahsis edildi, Papa'nın ölümünden sonra yapılan ayinlerden birini de o yönetti, yani Vatikan'ın pedofi-liden rahatsız olduğuna inanmak pek o kadar kolay değil."
"Sence yeni Papa bu durumu değiştirebilecek mi Tom?"
"Papa'nın, seleflerine oranla çok daha fazla kardinal atamış olduğunu düşünecek olursak, yeni Papa'nın de kendine benzeyen kardinallerden biri olacağını söyleyenlere hak vermemek imkânsız, hatta daha tutucu bile olabilir."
"Bir İtalyan mı seçilecek?"
"Bunu tahmin etmek güç, en önemli adaylardan biri Başbakan Kardinal Lorenzo Petroni. Kendisi en tutucu kardinallerden biri ve Vatikan II'ye karşı olmasıyla tanını-yor.

"Yeterli sayıyı bulabilecek mi, Tom?"
"Doktrine göre, 194 Kardinal var, bunların 117 tanesi seksen yaşının altında, yani oy vermeye yetkili. 117 Kardinalin 23 tanesi İtalyan. Bir İtalya'nın seçilebilmesi için, diğer kardinallerin yani Avrupalı kardinallerin yanı sıra, Afrikalı ve Orta ve Güney Amerikalı kardinallerin de önemli bir kısmının oylarını alması gerekiyor. Seçim sırasında kardinallerin dış dünya ile bütün bağları kesiliyor, dışarıyla iletişim kurmaları engelleniyor. Telefon hatları bile kapatılıyor, çok acil görüşmeler için Camerlengo'nun odasında tek bir telefon bulunuyor. Hatta Pencereler bile mühürleniyor."
"Herhangi bir sürpriz olabilir mi peki, Tom?"
"Bu kez Papa'nın üçüncü dünya ülkelerinden birinden seçileceğini söyleyenler yok değil, hatta bir iki güçlü aday

da var, ancak bunlar tutucular tarafından engellenecek gibi görünüyor. Bir İtalyan Kardinal'in adı daha geçiyor, halihazırdaki Venedik Kardinali Giovanni Donelli bu isim. Son derece ilerici bir din adamı, liberallerin oylarını alabilir, ancak tabii ki tutucular şiddetle muhalefet edeceklerdir." "Peki ya bir isim üzerinde anlaşamazlarsa?" "Bu daha önce yaşanmış bir olay, ancak Papa II. Jean Paul, ölmeden önce yeni bir kural koydu. Eğer hiçbir aday oyların üçte ikisini alamazsa ve otuzuncu tura kadar da bu durum böyle devam ederse, çoğunluğu sağlayan aday Papa seçilecek."
"Tom Schweiker, Roma'dan Papa seçimlerinden bildirdi... Şimdi tekrar ülkemize dönüyoruz ve..."
Lorenzo Petroni, italyan ve Afrikalı Kardinalleri, Tiber kıyısındaki şık dairesinde ağırlıyordu, bu geceler boyu sürecek olan davetlerin üçüncüsüydü henüz. Planı gayet iyi işliyordu. Omega Parşömeni'nin sonuncu kopyası, Gizli Arşiv'deki özel yerine kaldırılmıştı ya da o öyle sanıyordu. Felici hem kadının hem de gazetecinin ortadan kaldırılacağına dair teminat vermişti. Petroni, müstakbel iktidarının pırıltısının keyfini sürüyordu. Donelli Kudüs'teki patlamadan sağ kurtulmuştu, ama Petroni New York'taki Malta Şövalyelerinin yardımıyla Peter'in Anahtarlarının artık kendisinin olduğuna inanıyordu. Onları bir kez cebine koyduktan sonra, kimse Vatikan Bankası hakkında soruşturma açtıramazdı. Ertesi gece yaşlı kardinallerdeydi sıra. Petroni seksenlik ihtiyarlara, Kutsal Kilise'ye yaptıkları katkılardan dolayı teşekkür edecekti. Nezaket her zaman işe yarıyordu.
"Tabii ki, Papa'nın oy verme ile ilgili olarak koyduğu yeni kural, çok ilginç ihtimalleri de mümkün kılıyor, Agos-tino," dedi Petroni Luanda Kardinali da Silva'ya.

"Senin bir adayın var mı Lorenzo?"
"Güçlü biri olmalı, Agostino. Her ne kadar çok iyi Afrikalı adaylarımız varsa da, onları daha sonraki seçime saklayacağız herhalde. Ancak öyle bir adayı seçmeliyiz ki, bu kişi Afrika Küisesi'nin davasını da sahiplenen biri olmalı, ayrıca da bu Papa'nın iyi bir Başbakana ihtiyacı olacak elbette. Senin gibi biri Agostino. Şampanya alır mısın?" Lorenzo Petroni, Kardinal Petroni'nin elini sıktı ve İtalyan bloğundan Kardinal Fiorelli'ye doğru yürüdü.
"Vittorio, seni gördüğüme ne kadar çok sevindim. Nasılsın?"
"Teşekkürler, çok iyiyim. Senin adayın kim Lorenzo?" diye sordu Vittorio, bu işleri çok iyi bildiği için rahattı.
"Spekülasyon yapmayalım. İl Papa harika bir iş yaptı, Bir İtalyan'ı tekrar kilisenin başında görmek çok muhteşem olacak. Kilisenin değerlerini iyice güçlendirecek biri olmalı."
Kardinal Fiorelli gülümsedi. "Adayın kim Lorenzo?"
"Özel olarak biri yok aklımda, ama kim seçilirse seçilsin senin gibi bir Başbakan'a ihtiyacı olur mutlaka, Vittorio. Biliyorsun bu çok zor bir iş ve aramızda senin yeteneklerine sahip pek fazla aday da yok. Şampanya alır mısın?"
Güneş Tiber'in ardından batarken, Giovanni Vatikan bahçelerinde dolaşıyor ve Kutsal Ruh ile sohbet ediyordu. Kardinal Petroni bir başka konuğuna doğru ilerledi, Paris'in Kardinal Başpiskoposu idi bu. "Elbette, Papa'nın koyduğu yeni kural Jean-Pierre..."
New York
"Bir dakika Geraldine."
CNN'in haber spikeri üstünü başını düzeltti ve bir yudum su içti. Kafasını kaldırdığında haber masasının yanın-

da Daniel Kirkpatrick'i görünce çok şaşırdı. Kirkpatrick'in uzattığı haber metninin başlığı şöyleydi...
"Roma'dan gelen son dakika haberine göre..."
"Bunu yayınlayanlayız Daniel!" diye tısladı Geraldine. "Seçimden bir gün önce asla mümkün değil."
"Yirmi saniye Geraldine."

"Yayınlayabiliriz ve yayınlayacağız," dedi Daniel Kirk-patrick kararlı bir sesle. "Bu kararları sen veremezsin, tabii ki yarınki haber bültenini okuyacak başkasını bulmamı istemiyorsan. Ayrıca bundan sonra yayınlanacak bütün bültenleri de."
"On saniye... Yayın..."
Bültenin sonuna gelindiğinde Geraldine, bütün profesyonelliğini takınarak 3. kameraya döndü.
"Vatikan, Venedik Kardinali Giovanni Donelli hakkında, Kudüs'te ki barış töreni sırasında yaptığı konuşma ve Katolik yaradılış doktrini üzerine verdiği bir vaaz nedeniyle soruşturma açıldığını açıkladı. Kardinal Donelli, bu hafta Roma'da yapılmakta olan seçimlerde, en güçlü Papa adaylarından biriydi. Vatikan sözcüsü, soruşturma henüz tamamlanmadan bu konuyla ilgili yorum yapmanın uygun olmayacağını belirtti. Sözcü, Kardinal Donelli'nin, Mu-hammed'in de tıpkı Isa gibi, İbrahim Peygamber'in yolundan gittiğini söylemesinin kabul edilemez olduğunu söyledi. Donelli, Kilise tarafından, incil'e meydan okuyarak, dünyada hayatın denizin altındaki bir bakteriden türemiş olduğunu açıklaması nedeniyle sert bir şekilde eleştirilmişti. Bu konuyla ilgili ayrıntılı haber, bir saat sonraki bültenimizde yer alacak." Geraldine, üçüncü kameradaki ışık sönene kadar gülümsedi.

Kudüs
"David, bu akıl almaz bir şey. Bu haberi o g.tlek Petroni yazdırmıştır kesin!"
David Allegra'nın böyle konuştuğuna sık sık tanık olmuyordu. David'in renkli cümlelerine o da alışmaya başlamıştı artık.
"Böyle bir şeyi seçim sırasında açıklamak, maksatlı bir hareket."
"Galiba haklısın," dedi David, "ama korkarım bu konuda yapabileceğimiz fazla bir şey yok."
Allegra başını salladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Telefonu aldı ve Patrick O'Hara'nın numarasını çevirdi. Telefona Hemşire Katherine cevap verdi.
"Teşekkür ederim Hemşire Katherine, saat sekiz buçukta orada olurum," dedi yüzünde dehşet dolu bir ifade ile.
"Patrick bu akşam Beytülhayim'de olacakmış, ama ben sabah çok erken giderim. Yine de çok geç olabilir," dedi pişmanlıkla. "Seçim yarın sabah başlıyor. O alçak Petroni bunu son dakikaya saklamış."
Tom Schvveiker derin bir uykudan uyandı, elini telefonuna uzattı ancak açmasına fırsat kalmadan telefon sustu. Sonra tekrar çaldı. Bu saatte beni kim arar ki, Daniel Kirk-patrick'dir muhtemelen diye düşündü sıkıntıyla. Tom, çok uzun süre önce Gelincik Surat'ın saat farklarının öğretildiği coğrafya dersine hiç girmemiş olduğuna karar vermişti zaten.
"Schvveiker," diyerek telefonu açtı, telefonun ekranındaki numaraya bakmamıştı bile.
"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Schweiker, ama bu haberi mudaka duymak istersiniz, diye düşündüm."

Tom sesi tanımaya çalışarak, yerinde doğruldu. "Kimsiniz?"
"Adım Hank Petersen, Bay Schweiker. Arkadaşım Mi-ke McKinnon, öldürülmeden önce bana garip bir paket yollamıştı. Viski bardağının üzerindeki parmak izleri mükemmeldi. Bu izlerin Peder Rory Courtney adında birine ait parmak izleriyle tuttuğunu bilmek istersiniz diye düşündüm. 1950'lerin sonunda Montana'da tacizden hapis yatmış. Dosyası, birçok kuşkulu pedofili vakası ile dolu. Kendisine bu yüzden hiçbir ceza verilmemiş. Gerçi Katolik kilisesi Vatikan'dan Piskopos Petroni tarafından yürütülen bir soruşturma açtırmış. Courtney bu soruşturmadan kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuş. Size bir yardımı oldu mu bilmem, ama Mike'in dostu olduğunuza göre, hiç olmazsa bu kadarını yapabildiğime sevindim. Eğer Washing-ton'a yolunuz düşerse beni arayın."
"Size çok minnettarım, mudaka ararım."
"Alçaklar!" Tom Schweiker, telefonu kapattıktan sonra hırsla küfür etti, yara ile ilgili kuşkuları kanıtlanmıştı. Piskopos Petroni, şu anda Kardinal Petroni ve Başbakan diye düşündü acıyla. Saatine baktı, sabahın 02.00'dı. Pat-rick O'Hara bu konuda güvenebileceği tek insandı herhalde. Sabah olur olmaz onu aramaya karar verdi.

52
Roma
Ayinin sonunda, korodaki sopranoların inişli çıkışlı sesleri, baritonların tok seslerini bastırarak yükseldi. Giovanni Pierluigi da Palestrina'nın 'Tu es Petrus-Senin için Petrus' adlı ilahisi St. Peter katedralinin içinde yankılandı. Papa II. Jean Paul'ün halefini seçecek olan 115 kardinal, ikişerlik sıralar halinde ilerleyerek, dış dünya ile bütün ilişkilerinin kesileceği Şistine Şapeli'ne doğru ilerledi. Özel baca yerine yerleştirilmişti, oy pusulalarının yakılacağı ocak ve siyah duman çıkaracak özel mumlar da. Siyah duman, adaylardan hiçbirinin

Papa seçilmek için gerekli olan üçte iki çoğunluğa erişemediğini belirtecekti. Beyaz duman ise, bir adayın gerekli seksen yedi oyu almış olduğunun işaretiydi.
Michelangelo'nun yaradılış fresklerinin altında, altışar adet masa ve sıra, üçlü sıralar halinde şapelin iki yanına yerleştirilmişti. Mihrabın bir ucunda, oyları sayacaklar ve gözlemciler için masalar yerleştirilmişti.
"Extra omnes" diye başladı Camerlengo Latince. Asistanlar ve iki doktor bu emirle Şistine Şapeli'ni terk edecekler, ancak Santa Maria Misafirhanesi'nde bekleyeceklerdi. Protokol gereği, Vatikan'daki bakanların tümü, Petroni da-
471

hil görevlerinden geçici olarak uzaklaştırılıyorlardı. Beş kişi buna dahil değildi. Camerlengo, Roma Vekil Kardinali, Cezaevi Komutanı, St. Peter Katedrali'nin Kardinal Başra-hibi ve Vatikan Devleti'nin Vekil Generali.
Giovanni, ikinci sırada sağdaki yerini aldı. Hakkında soruşturma açılmasını ilginç bulmuş ancak hiç şaşırmamış-tı. Kutsal Kilise'nin, kendi doktrinini sorgulayanlara karşı öfkesini kusması ilk kez olmuyordu. Her sıranın üzerinde Universi Dominici Gregis-Tanrının Bütün Kulları başlıklı bir yazı bulunuyordu. Bu, Papa II. Jean Paul'ün halefinin seçimi için değiştirmiş olduğu kuralların yazılı olduğu belge idi.
Giovanni çevresine baktı. Kenya'dan gelen Kardinal Thuku ona gülümseyerek bakıyordu, Giovanni'nin adayı olan Ekvador Kardinali Medici de öyle. Giovanni, Kilise'nin çıkarları için, seçimin kısa sürmesini diledi içinden, ama iki üç gün sürerse, hiç olmazsa arkadaşları ile sohbet etme imkânını bulacaktı.
Kısa boylu, kel, ufak tefek bir adam olan Camerlengo, Kardinal Monetti, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. "Dua edelim." Kardinal Monetti duaya başladı.
Yüce Tanrım, biz kulların bir araya toplandık, sana bize bir yol göstermen için yalvariyoruz. Bize Efendimiz İsa ile birlikte senin Kutsal Kilise'ni kuran Peter'in ardılını, bu büyük sorumluluğun altına girecek olan insanı seçecek bilgeliği ve aklı ihsan eyle. Âmin.
"Âmin," dedi Giovanni, meslektaşlarıyla birlikte.
"Size tekrar hatırlatıyorum," Camerlengo sesini yükseltti, "bu seçimin kurallara uygun gerçekleşmesi için, Roma Pontifi'nin seçimi sırasında yaşanacak olan her şeyin burada, bu seçimi yaptığınız yerde kalması için ve eğer se-
472

çilirseniz, Kutsal Kilise'mizin haklarını koruyacağınıza dair ettiğiniz yemini tekrar hatırlatıyorum."
Seçimleri idare eden Camerlengo'ya yardım için altı kardinal seçilmişti, üç kardinal de gözlemcileri gözlemlemek için 'musahhih' olarak görevlendirilmişti. Camerlen-go, oy pusulalarının dağıtılması için başıyla işaret verdi.
Giovanni gülümseyerek teşekkür etti ve üçgen şeklindeki küçük kâğıda, Latince 'Eligo in summum pontificem' Büyük Pontif olarak seçtiğim kişi diye yazmaya başladı, el yazısını değiştirmesi gerektiğine dair kurala uygun davranarak oy pusulasına Kardinal Rodriguez Medici'nin adını yazdı ve katladı. Oy pusulasını başının üstünde tutarak mihraba doğru yürüdü.
Giovanni, oy pusulasını, kâsenin yanına koydu, mihraba diz çökerek Kutsal Ruh'un huzurunda sessizce dua etti ve ayağa kalkarak "Efendimiz Isa şahidim olsun ki, oyumu Tanrının huzurunda seçilmesini istediğim kişiye verdim..." sonra oyunu kâseye attı.
Bütün oylar toplandıktan sonra, birinci gözlemci kâsenin üstünü örttü ve kâseyi sallayarak oyların üstünü kapattı, ardından musahhihler, gözlemcileri kontrol ettiler, kâsenin içinde 115 oy olduğu kesinleşti ve oy sayımı başladı.
Birinci gözlemci kardinal, açılan ilk oy pusulasına yazılı olan oyu okudu, ikinciye geçirdi, üçüncü gözlemci kardinal, oy pusulasındaki ismi yüksek sesle okudu.
"Kardinal Lorenzo Petroni." Sonra pusulayı Eligo kelimesinin üstünden deldi ve bir kenara ayırdı, bu oylar ya ocakta yakılacak ya da eğer bir Papa seçilecek olursa hatıra olarak saklamak üzere kendisine verilecekti.
"Kardinal Giovanni Donelli."
Giovanni başını salladı ve gülümsedi. Kendisine bir iki oy çıkması beklenmedik bir şey değildi...
"Kardinal Rodriguez Medici"
473

"Kardinal Lorenzo Petroni." "Kardinal Daniel Thuku." "Kardinal Giovanni Donelli."
Birinci turun sonunda, Camerlengo, sonuçları okudu: "Kardinal Lorenzo Petroni, kırk iki oy." Kardinal Petroni, memnun bir ifadeyle başını salladı. "Kardinal Giovanni Donelli, otuz iki oy." Kardinal Petroni'nin gözleri sertleşti. Donelli ha. Açılan soruşturmanın bir miktar etkilediği açıktı ama yeterli olmamıştı. Petroni ona kimlerin oy verdiğini merak etti. Öğle tatili sırasında, çok yaklaşmış olan iktidarına yönelik bütün tehlikeleri bertaraf etmeye karar verdi. "Kardinal Daniel Thuku, yirmi dört oy." Kardinal Petroni, Kenyalıyı selamladı. Tahmin ettiği kadar oy çıkmıştı işte. Bir kez daha üçüncü dünyaya 'henüz değil' deniyordu. Thuku ve Afrika

bloğunu yanına çekip çekemeyeceğini düşündü. Yirmi dört oyluk bir blok, yanına eklenecek bir iki oyla birlikte ona en az yetmiş oy sağlayacak ve sihirli yetmiş sekiz sayısına ulaşmasını epeyce kolaylaştıracaktı. Bir aday seçilmeye çok yaklaştığı zaman, kardinaller hemen kazanacak olanın yanında yer alıyorlardı.
"Kardinal Rodriguez Medici, yirmi iki oy." Kardinal Petroni bir kez daha bilmiş bir ifade ile başını salladı. Özgürlükçü Kardinallerin oluşturduğu Latin Amerika bloğunun ondan yana saf tutması pek kolay değildi, yine de aralarından birkaç kişiyi gözüne kestirdi. Diğer adaylara iki üç oy çıkmıştı. Camerlengo oyların mumla yakılmasını emretti, bacadan siyah duman çıkacaktı.
474

Kudüs
"Mutlaka yapabileceğimiz bir şey olmalı Patrick," dedi Allegra, Patrick onu salona alırken öfkeden titriyordu.
"Seninle aynı fikirdeyim Allegra, bu kesinlikle Petro-ni'nin işi, ama sorun şu ki, seçim başladığı andan itibaren, kardinallerin dünya ile ilişkisi tamamen kesilir."
"Petroni'nin zamanlamayı buna göre ayarladığına hiç kuşku yok zaten," dedi Allegra acı bir sesle. "Adaylar arasında kararsız olanların akıllarına şüphe tohumları ekecek, böylece kendisini seçtirecek ve sonra da her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia edecek."
"Böldüğüm için özür dilerim Piskopos O'Hara," dedi Hemşire Katherine kapıdan. "Tom Schweiker Roma'dan arıyor, daha sonra aramasını söyleyeyim mi?"
"Yok, hayır, burada zaten işimiz zor Hemşire Katherine. Telefonu çalışma odasına bağlayıverin, ama buraya da çay getirin olur mu?"
Patrick'in salona dönmesi on beş dakika sürdü. Adımlarını neredeyse zıplayarak atıyordu, gözlerinde de muzip bir öfke parlıyordu.
"Tom beni özel bir mesele için aramış, ben de ona dün geceki yayından söz ettim, en az bizim kadar o da şaşırdı," dedi Patrick. "Petroni Vatikan'da piskoposken, Kilise mensuplarından birinin karıştığı bir pedofili vakasını örtbas etmiş."
Patrick meseleyi fazla açmamıştı. Tom Schweiker ona fazla bir şey anlatmamıştı, ama bunun gazeteciyi yakından ilgilendiren bir mesele olduğunu sezmemesine imkân yoktu. Tom'a kapısının ona her zaman açık olduğunu söylemişti. Tom'un sesindeki minnettar ifade Patrick'in kuşkularını iyice artırmıştı.
"Tom bana, haber yayınlanmadan az önce New York'ta
475

büyük bir tartışma yaşandığını söyledi. Haber yayını başlamadan bir iki dakika önce, CNN spikerinin eline, 'Roma'dan son dakika haberi,' diyerek zorla tutuşturulmuş. Kadın elindeki kâğıda dikkatle bakınca, haberin Petroni'nin ofisinden bir hafta önce fakslandığını açıkça görmüş."
"O halde, Petroni ile CNN haber müdürünün arasında bir bağlantı var," dedi Allegra.
"Tom bundan kesinlikle emin."
"O zaman, Tom'un bu haberin siyasi amaçlarla yapıldığını ortaya çıkarıp yayınlaması mümkün değil." Allegra'nın öfkesi iyice artıyordu.
"Bu durum, bizim Petroni'nin marifetlerini ortaya çıkartmamızı engellememeli," dedi Patrick. "Seçim sırasında dış dünyayla bağlantısı olan tek kişiyi aradım, Camerlen-go'yu yani. Bu zor bir iş, ama Tom bizi destekleyeceğine söz verdi. Camerlengo tabii ki çok öfkelendi, ama haberin zaten medya tarafından duyulduğunu, eğer bizi görmeyi reddederse, bunun hiç iyi karşılanmayacağını söyledim. İddiamızın boş olmadığını göstermek için de Tom'un numarasını verdim, isterse arayıp kendisi sorsun. Biraz bilek güreşi gibi oldu, ama istemeyerek de olsa bizi dinlemeye karar verdi."
Allegra'nın içindeki italyan ortaya çıkmıştı. Fincanını bir kenara bıraktı ve şaşkınlık içinde kendisine bakmakta olan Patrick'in boynuna sarıldı.
"Patrick, sen şahane birisin."
"Fazla umudanma Allegra," diye uyardı Patrick. "Sadece bizi görmeyi kabul etti. Kardinaller Kurulu çok inatçı olabilir. David de gelecek mi?"
"Neden gelmesin ki?" dedi Allegra. "Seçimlere daha altı hafta var. Tabii ki, çok çok önemli bir şey olmadıkça, ülke dışına çıkması pek uygun olmaz ama eğer Petroni seçilirse, bu sadece Katolik Kilisesi'nin iyice gericileşmesi anlamına
476

gelmeyecek," dedi, kara gözleri alev alev yanıyordu. "Ome-ga Parşömeni'nin içeriğini düşünecek olursan, onun seçilmesi demek, yıkımın geri sayımının da başlaması demek."
Roma
Şistine Şapeli'ndeki seçime, öğle yemeği için ara verildiğinde, rahatsızlığını gizlemeyi başaran Kardinal Petroni, yemek sürerken iyice huzursuz oldu. Petroni, Kardinal Rodri-gez Medici ve Kardinal Daniel Thuku ile ayrı ayrı görüşmeyi düşünmüştü. Ancak her iki kardinal de yirmi dakika boyunca birbirleriyle derin bir

sohbete daldılar. Öğle yemeği için verilen aranın bitmesine çok az kalmıştı ve Petroni, konuşmaya daha önce hiç gerek görmediği kardinallerle iki çift laf etmek için umutsuzca bir fırsat yaratmaya çalışıyordu.
Eğer Petroni, Medici ile Thuku'nun neler konuşmakta olduklarını bilseydi, kendine güveni yerle bir olacak, yakaladığına çok inandığı iktidar fırsatının zarif parmaklarının arasından kaymakta olduğunu anlayacaktı.
"Bana verilen destek beni çok memnun etti Daniel," dedi Rodriguez Medici, "ama beni destekleyenlere hepimizin tek bir adayın arkasında durmamızın daha doğru olduğunu söyleyeceğim. Benim için bir şey son derece açık ve net, Petroni'nin seçilmesi tam bir felaket olur. Geçen hafta hiç utanmadan kampanya yaptı, ayrıca onun Papa seçilmesi, Kilise'yi tam yüz yıl geriye götürür. Kardinaller Kuru-lu'ndan prezervatifin serbest bırakılması kararı zor çıkar diye konuşuyoruz ya şimdi, eğer Petroni seçilirse, böyle bir şeyi teklif ettiğin anda afaroz edilirsin."
Daniel Thuku gülümsedi. "Evet, III. Vatikan Konseyi'-nin toplanması umudu da yerle bir olur. Giovanni hakkında açılan soruşturma hakkında ne düşünüyorsun?"
477

"Petroni'nin işi olduğu açıkça ortada Daniel, görmüyor musun? "
"Ben görüyorum da diğerleri görüyor mu acaba?"
Şapelde Camerlengo, ikinci turun sonuçlarını okuyordu.
"Kardinal Lorenzo Petroni, kırk sekiz oy."
Kardinal Petroni içinden taşan soğuk öfkeyi gizledi, ikinci turda sadece altı oy kazanmıştı. Oyları durmuştu, bir şeyler yolunda gitmiyordu.
"Kardinal Giovanni Donelli, kırk iki oy." Giovanni başını salladı. Çevresindekiler alçak sesle şöyle söylediğini duydular: "Lütfen Tanrım, yapma, Hayır, ne olur yapma."
Tam karşısında oturmakta olan Kardinal Salvatore Bru-no, gülümsedi ve Giovanni'yi cesaretlendirmek için başını salladı. Kardinal Petroni, şampanya ve havyar eşliğinde kampanya yaparken, Giovanni'nin yaşlı ustası boş durmamış, Kardinaller Kurulu'nun üyeleriyle görüşerek, bu kendine güveni sonsuz, genç ve parlak Kardinal'in adaylığını sağlamıştı. Kardinal Thuku ve Kardinal Medici'nin oyları düşmüştü ama bu daha çok kendi telkinleri ile olmuştu, birbirleriyle bakıştılar. Her ikisi de Petroni'nin sonunun gelip gelmediğini düşünüyorlardı. Eğer Petroni, yirmi sekiz tur daha aynı durumu korursa, kurala göre çoğunlukla seçilebilirdi. Kardinal Petroni'nin düşünceleri de aynı minvaldeydi.
Siyah duman, Şistine Şapeli'nin bacasından yükselirken, Tel-Aviv'den kalkan 401 sefer sayılı uçak Roma'nın Leonardo da Vinci Havaalanı'na indi.
"Galiba yanlış bir iş yapıyorum," dedi Patrick O'Hara, Shin Bet ajanlarının arasındaki özel bir kapıdan geçen Da-vid'in peşinden İtalyan gümrükçülere el sallarken.
"Merhaba bayanlar baylar. Roma'ya hoş geldiz."
"Bazı avantajları var tabii ki," dedi Allegra. "Eğer istiyorsan, buyur."
478

David'in bunun özel bir ziyaret olduğunu söylemesine ve hiçbir şeyin abartılmamasını rica etmesine rağmen, iki araba onları bekliyordu. Elbette kaçınılmaz bir şekilde, jandarmalar eşlik etmeleri için gönderilmişti.
"Hiç olmazsa ortalıkta gazeteci yok," dedi David Al-legra'ya. İkisi, polis eskortunu takip eden birinci arabaya binmişlerdi. Patrick ikinci arabadaydı.
"Biraz bekle," dedi Allegra alaycı bir ifadeyle.
"Haksızlık etme," dedi David. "Halkın karşısına yıllardır benim kadar fotojenik olanı çıkartmayı başaramadılar. Golda Meir çok iyi bir Başbakan'dı, ama hiç yağlı boya resmi yoktur."
"David," diye fısıldadı Allegra, başıyla şoförü ve on koltukta oturan Shin Bet ajanını gösterdi. Ama kaygılanmasına hiç gerek yoktu, Özel Koruma Birliği'nden gelen ajan, David'den daha çok gülüyordu.
"Kudüs basını senin ülkeden ayrıldığını fark etti mi acaba?"
"Kudüs'ün en korkulan gazetecisi, bizimle Vatikan'da buluşacak. Ötekilere, acil bir aile meselesi olduğu söylenecek."
"Zaten bu doğru sayılır. Giovanni ailenin bir parçası. Öteki meseleyi ne zaman açacağız?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak David'in İsrail'den ayrıldıkları andan itibaren elinden bir an bile bırakmadığı evrak çantasını gösterdi. Çantanın içinde paha biçilmez Omega Parşömeni bulunuyordu.
"Seçimden sonra, eğer çabucak bir karar verebilirlerse. Veremezlerse biraz daha beklemek zorundasın."
"Bir karar vermelerini umalım o zaman." Allegra elini David'in dizine koydu ve öpmek için eğildi. "Sana çok teşekkür ederim."
"Bedavaya olmaz," dedi David birden.
"Çok korkunçsun!"
479

Yarım saat sonra, St. Anne Kapısı'ndaki İsviçreli nöbetçi, hazır ola geçti.

Peder Thomas, onları Başbakan'ın şık bekleme odasına aldı. "Camerlengo özür diledi," dedi yumuşak bir sesle, "ama birkaç dakika gecikecek, size kahve ikram edebilir miyim, yoksa çay mı alırsınız?"
"Bizi görmeyi kabul etti ama," Patrick, Peder Thomas çekilir çekilmez uyardı, "unutmayın, seçim sırasında bu görüşmeyi istediğimiz için bize çok kızgın. Kulaklarımızı tıkamak zorunda kalabiliriz."
Kısa bir süre sonra Patrick O'Hara'nın endişesinin haklı olduğu ortaya çıktı.
"Kesinlikle mümkün değil Piskopos O'Hara!"
Kardinal Monetti'nin gözleri yuvalarından uğramış, yüzü, kel kafasının bir kısmını kapatan kırmızı pelerini ile aynı rengi almıştı.
"Kardinal Petroni hakkındaki bu iddialar doğru olsa bile ki bundan fazlasıyla kuşkuluyum, bu seçimin yapılmasına karar veren Kutsal Ruh'tur. Ben tabii ki ne sizin adınıza ne de başkasının adına kışkırtıcı ajanlık yapacak değilim." Kardinal Monetti, David'e döndü. AUegra'ya öfkeli bir terrieri hatırlatıyordu.
"Fazla yardımcı olamadığım için çok üzgünüm Dr. Ka-ufmann, İsrail'in müstakbel başbakanının böylesine adice bir iddianın yakın takipçilerinden biri olarak buralara kadar gelişini anlayamadığımı da bilin. Eğer bu konuda tek bir söz dışarı sızarsa," dedi tehditkâr bir ifadeyle, "asla seçilemezsiniz."
"Bu akşam buraya kadar gelmemin nedeni sadece ve sadece tek bir şeydir," dedi David. "Gerçek, işin aslını ararsanız Haşmedim, Katolik Kilisesi bu konulardaki gerçekleri o kadar uzun zamandır gizliyor ki, Kilise'nin imajı ve politikaları çok büyük zarar gördü. Bir söz vardır, ben
480

senin kararlarına saygı gösteririm, ama senin de benim kararlarıma saygı göstermen lazım."
"Peder Thomas size yolu gösterir," dedi Kardinal Mo-netti sakin bir sesle. "Şimdi izin verirseniz, seçime katılmam gerekiyor."
"Nerede buldular onu?" diye sordu Tom dehşet içinde kalmış güvenlik görevlilerine, St. Peter'de Şistine Şape-li'nin bacasından çıkacak beyaz dumanı görmek umuduyla toplanmış kalabalığın arasına katılmaya karar vermişlerdi...
Giovanni, Şistine Şapeli'nden çıktı ve iki oylama arasında verilen arada dua etmek üzere kendine ayrılan odaya çekildi. Başta eğleniyordu, ama adı, tam kırk iki kez söylenince önce biraz kaygılanmış, sonra da paniğe kapılmıştı. Dizlerinin üstüne çöktü, beyni deli gibi çalışıyordu. Ya onu seçerlerse ne olacaktı? Bunu düşünemiyordu bile. Kendini, Petroni'nin ağzının payını alışını ve bir sonraki turda Rod-riguez Medici veya Daniel Thuku'nun seçildiğini görmeye hazırlamalıydı. Her ikisi de çok iyi Papa olabilirlerdi.
Kardinal Thuku, Afrika bloğuna mensup bazı kardinallerle alçak sesle sohbet ediyordu. "Onu çok iyi tanıyorum dosdarım, son derece keskin bir zekâsı ve çok merha-medi bir yüreği vardır. Diğer sorunuza gelince, seçimden bir gün önce yayınlanmış bir haberi ne kadar dikkate almak lazım acaba, diye sormak isterim doğrusu."
Odanın diğer ucunda, Kardinal Medici, Asya'dan gelmiş meslektaşlarına benzer şeyler söylüyordu, italyan bloğundan bazıları da dikkatle Salvatore Bruno'yu dinliyorlardı.
Kısa bir süre sonra, St. Peter Meydanı'nı dolduran kalabalık, hep birlikte ayağa fırladı. Şistine Şapeli'nin bacasından beyaz bir duman yükseliyordu.
Şistine Şapeli'nde ise Camerlengo, üçüncü turun sonuçlarını açıklamaktaydı.
"Kardinal Rodriguez Medici, bir oy."
481

Giovanni, kendi adayının aldığı oyu duyunca şaşkına döndü.
"Kardinal Lorenzo Petroni, yirmi oy."
"Kardinal Giovanni Donelli, yüz iki oy"
Giovanni, kendini çıldırmış gibi hissetti. Kardinal Sal-vatore Bruno, salonun öteki ucundan ona doğru geliyordu. Kardinaller Koleji'nin dekanı olarak, Şapel'in ortasındaki koridordan ona doğru ilerledi, Giovanni yaşlı ustasının yıllar önce söylemiş olduklarını hatırladı. "Eğer Peter'in Anahtarları sana teslim edilirse, bunu kabul edeceksin, çünkü mutlaka bir nedeni vardır."
"Büyük Papa olarak seçildiniz, kabul ediyor musunuz?"
Giovanni, kendi ağzından çıkan sözleri sanki çok uzaktan geliyormuş gibi duydu.
"Kabul ediyorum."
"Hangi isimle anılacaksınız?"
Giovanni hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "XXIV. Jean olarak."
Tören şefi, neşe içinde en az altı mumu birden yaktı, Roma'nın ti Capo di Fuoco Vigilare'si, Michalangelo'nun muhteşem fresklerini beyaz dumandan korumak için gösterdiği çaba yüzünden mazur görülebilirdi. Diyakoz Kardinali, St. Peter Kilisesi'nin balkonuna çıktı ve yüksek sesle "Bir Papa'mız var," dedi. St. Peter'i dolduran kalabalık tekrar ayağa fırladı.
"Papa'mızı seçtik. Papa'mız XXIV Jean oldu." Çok sevilen XXIII. Jean'un halefinin adı geçtiği anda, kalabalığın sevinç çığlıkları duyuldu. Giovanni'nin St. Peter'in balkonuna çıktığını gören Allegra'nın gözleri

yaşlarla doldu. Giovanni'nin sekreteri Vittorio'da gözlerini siliyordu. Sevgili kilisesi en sonunda emin ellerdeydi, Giovanni'nin sıcak gülücüğü bütün meydanı bir anda doldurdu.

53
Roma
Ertesi gün Papa XXIV. Jean, özel şapelinde mihraba diz çöküp, kendisine destek olması ve yol göstermesi için Tanrısına dua etti. Ona verilen görev, çok büyüktü ve Gi-ovanni kendini çok yalnız hissediyordu.
Ruh gülümsedi.
Ayağa kalktı, Papalık Sarayı'nın üçüncü katındaki çalışma odasına girdi ve Vittorio'yu kendini beklerken buldu, ikisi yıllar boyunca çok verimli çalışmışlardı, Kardinal Pet-roni'nin itirazına rağmen, Giovanni seçildikten hemen sonra Vittorio'yu Monsignor yapmış ve kendi özel sekreteri olarak Roma'da kalmasını rica etmişti.
"israil delegasyonu, öğle yemeğini teyit etti mi?" diye sordu Giovanni. Birkaç gündür yaşanan tarihi olaylar çok fazla zamanını almış, Allegra, David, Patrick ve Tom Schweiker'i sadece birkaç dakika yalnız görebilmişti. Yeniden bir araya gelmenin verdiği keyfin ötesinde, bu dakikalar hayati önem taşıyordu. Omega Parşömeni'nin içeriği aklından hiç çıkmıyordu.
"israil delegasyonu 12.30'u teyit etti, Kutsal Efendimiz. Papalık doktoru Profesör Martines, saat 11.30'da sizi muayene etmek için burada olacak."
Giovanni gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Tıbbi kontroller, buranın âdeti galiba. Daha iyi olursam, çok tehlikeli

olurum. Profesör Martines'e bizimle öğle yemeğine kalmasını rica et. Yemeğe senin de katılmanı rica ediyorum. Omega Parşömeni çok yakında halka açıklanacak."
"Teşekkür ederim Kutsal Efendimiz." Giovanni'nin papalığı sırasında, yakınında çalışanlara ailesinin bir parçası gibi davranması alameti farikasını oluşturacaktı.
"Kardinal Petroni'yi ne zaman görmek istiyorsunuz?"
"Önce o işi halledelim Vittorio," dedi Giovanni, bakışları buludanmıştı. "Vatikan Bankası ile ilgili notlarımı okudun mu? "
"Okumam gerektiğinden bir türlü emin olamadım, Kutsal Efendimiz. Kasaya kaldırdım."
Giovanni, Albino Luciani'yi hatırlayarak gülümsedi, ona çok şey öğretmişti. "İkimiz de Vatikan politikalarına alışkın değiliz Vittorio, ama burada da Venedik'te uyduğumuz kuralları uygularsak iyi olur. Senin burada olan biten her şeye vakıf olman çok önemli, bu yüzden vaktin olduğu anda, bulduğun her şeyi oku," dedi Giovanni yumuşak bir sesle. Giovanni, Papa I. Jean Paul'ün kendisine söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarlamıştı neredeyse. "Kardinal Petroni ile görüşmeden önce, isviçreli muhafızların komutanını çağır bana lütfen."
"Elbette Kutsal Efendimiz, zaman bulursanız eğer, Kardinaller Kurulu'nun Papalık için yazdığı konuşmayı bir okuyun isterseniz."
Giovanni gülümsedi. "Bunlara alışmam gerekecek galiba, Vittorio."
"Değiştirmek isteyebilirsiniz," dedi Vittorio. Konuşmayı okuduğu için, değiştireceğinden emindi.
Giovanni masasının başına oturdu ve Kardinaller Kurulu'nun onun için hazırladığı konuşmayı okumaya başladı. "Papa II. Jean Paul'ün yolunu izlemenin önemi... Kutsal

Kilise modern toplumun laiklik ve modernlik anlayışına direnecektir... Bir tek gerçek inanç vardır... Modern çağların karanlığını aydınlatan ışık..."
Vittorio haklıydı. Kardinaller, statükoyu korumaya kararlıydılar. Giovanni birden ne kadar yalnız olduğunu hissetti. Neyseki Patrick birkaç gün daha Roma'daydı. O, halkın nabzını tutan, gerçeğin yolunda giden bir adamdı. Gi-ovanni'nin aklına birden bir şey geldi, gülümsedi. Seçilmiş Papa olmanın bazı avantajları vardı mutlaka. Patrick O'Hara'nın nitelikleri benzersizdi. Şimdi iktidar onun elinde olduğuna göre, bu konuda yapabileceği çok şey vardı.
Giovanni yerinden kalktı, pencerenin yanına gitti ve meydana baktı. Meydan hâlâ kalabalıktı ama eğer Kardinaller Kurulu'na izin verirse, burada bu odaya sonsuza kadar hapsedilmiş bir mahkûm olarak kalacak, kardinaller her hareketini dikkatle takip edeceklerdi. Artık kendilerini kötü haberler almaya alıştırmaları gerekiyordu. Eğer Papa XXIII. Jean, halkın arasında rahatça dolaşabildiyse, XXIV. Jean'da dolaşacaktı.
Vittorio çalışma odasının kapısını vurunca düşüncelerinden sıyrıldı.
"Kardinal Petroni geldi Kutsal Efendimiz."
"Söyle içeri gelsin, Vittorio," dedi Giovanni alçak sesle.
"Tabii ki, Kutsal Efendimiz." Vittorio, Giovanni'yi bu kadar dertli gördüğü bir anı hiç hatırlamıyordu.
"Kutsal Efendimiz, sizi yürekten kutlarım. Hepimiz çok sevindik." Petroni hafifçe eğildi.

"Hemen konuya gireceğim, Kardinal Petroni. Oturun lütfen," dedi Giovanni, odasının öteki ucunda alçak bir sehpanın etrafındaki iskemlelerden birini gösterdi. Gi-ovanni'nin sesi soğuk, ancak kontrollüydü.
Petroni oturdu, daha düne kadar altında çalışan biri ta-
485

rafından oturmasının emredilmesinden duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışıyordu.
"Papa I. Jean Paul'le öldüğü gece burada yemek yerken, bana başbakanı sepetlemek üzere olduğunu, ertesi sabah da sizin görevinizden alınacağınızı söylemişti. Sizin de çok iyi bildiğinize emin olduğum üzere, bunun nedenlerinden biri Vatikan Bankası'nın çok uzun süredir gayri meşru işlere bulaşmış olmasıydı."
"Bu, abesle iştigal Kutsal Efendimiz, büyük bir yalan." Petroni'nin yılana benzeyen gözlerinde kaygı vardı şimdi.
"Hiç sanmıyorum, Kardinal Petroni. Dün gece, Amazon'un dip bucak köşelerine ulaşmanın güçlüğüne rağmen, sekreterim, Monsignor Pasquale Garibaldi'yi bulmayı başardı. Onu piskopos olarak terfi ettirdim ve Roma'ya geri dönmesini emrettim. Kendisi, bankanın geçmiş faaliyetleriyle ilgili derhal bir soruşturma başlatmakla görevlendirildi. Onun raporuna göre konuyu, italyan hükümeti yetkililerine ve mali polise intikal ettireceğim."
"Ama tamamen gereksiz bir şey bu Kutsal Efendimiz. Ben Monsignor Garibaldi'nin Peru'dan buraya gelmesine gerek kalmadan bir soruşturma açtırabilirim derhal." Petroni'nin sesinde umutsuzluk vardı artık.
"Siz onu Peru'ya postalamadan önce," Giovanni sözlerine devam etti, "Monsignor Garibaldi, bankanın hesaplarında birçok usulsüzlük tespit etmişti. Bunların arasında Papa I. Jean Paul'le benim gayet iyi bildiğimiz üzere Omega Par-şömeni'nin kopyası için ödenmiş on milyon dolar da vardı."
"Bu akıl almaz bir iftira!" diye tısladı Petroni, yüzünden kan çekilmişti. "Göreviniz size şimdiden çok ağır gelmeye başlamış."
Giovanni sükûnetini elden bırakmamaya kararlıydı, Petroni, bu kez geçmişte yaptıklarıyla yüzleşecekti.
486

"Monsignor Garibaldı, buradan ayrılmadan önce, bazı önemli belgelerin fotokopisini çektiğini ve Peru'dan gelirken yanında getireceğini söyledi."
Petroni'ni ağzını açtı ama tek bir kelime bile söyleyemedi.
"Dün gece İsviçreli muhafızlara, gizli arşivi mühürlemelerini söyledim. Arşivin didik didik aranması için gereken emirleri de verdim, az bilinen yerlerden birinde, Omega Par-şömeni'nin en azından bir kopyasının bulunacağına eminim. İbrani Üniversitesi'nden alınan Büyük îsaiah Parşömeni'nin de üzerinde Omega işareti bulunan bir zarfın içinde bulunma ihtimali kuvvede muhtemel. Eğer bu zarf bulunursa, İsrail Polisi ve CIA'nın Tel-Aviv'de işlenmiş iki cinayetle ilişkiniz konusunda sizinle konuşmak isteyeceklerinden hiç kuşkum yok. Eğer böyle bir talep gelirse, tam bir işbirliği içinde olacağız, siz de kendilerine teslim edileceksiniz."
Giovanni, Allegra'ya tecavüz konusunu açıp açmamayı uzun uzun düşünmüştü, ama Petroni'nin inkâr edeceği kesindi, Allegra bizzat bunu istemediği sürece, bu konuyu açmamaya karar verdi. Petroni'nin zaten diğer konular nedeniyle uzun süre hapiste kalacağı artık kesindi.
"Piskopos O'Hara'dan çok rahatsız edici bir rapor aldım. Roma'da olduğunu hiç kuşkusuz biliyorsunuz tabii."
Giovanni, tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı ama hiçbir cevap alamadı. Başbakan Kardinal'in yüzü, kül rengini almıştı.
"Peder Courtney olarak da bilinen Peder Lonergan, Roma'ya geri çağrıldı. Piskopos O'Hara'dan Vatikan'ın söz konusu kişiye verilen bu yeni kimlikle bir ilgisi olup olmadığını araştırmasını rica ettim, bu konuda FBI ile işbirliği yapılacak. Piskopos O'Hara'yı kardinalliğe terfi ettiriyorum ve kendisini başbakan olarak atıyorum, göreve hemen başlayacak. Siz ise bütün görevlerinizden alındınız."
487

J

Papa XXIV. Jean ayağa kalktı, masasına gitti ve Vitto-rio'yu çağırmak üzere diafonun düğmesine bastı.
"Bu soruşturmaların tümü tamamlanana kadar, İsviçreli muhafızların gözetiminde ev hapsinde tutulacaksınız, Vatikan'dan çıkışınız yasaklanmıştır. Size, Kilise'nin iyiliği için rahiplikten çekilmeyi ciddi bir şekilde düşünmenizi öneririm. Eğer çekilmezseniz, bütün bu konularla ilgili hakkınızda her türü yasal işlem yapılacaktır. Yaptıklarınızın hesabını verirken, Tanrının merhametinin üzerinizde olmasını dilerim."
488

54
Roma
Peder Vittorio, 'İsrail Delegasyonu'nu Papa XXIV. Je-an'un özel yemek odasına aldı ve kısa bir süre sonra Giovanni' yanında Papalık Doktoru Vincenzo Martines ile birlikte kapıda belirdi. "Allegra!" Papalık

protokolünü bir anda unutan Giovanni, genç kadını sevgiyle iki yanağından öptü. "Seni yeniden gördüğüme çok sevindim. Tekrar hoş geldin!"
"David! Patrick! Tom!" Giovanni resmiyeti bir kenara bırakarak bütün konuklarıyla selamlaştı ve hepsini Profesör Martines ile tanıştırdı. Vittorio gülümsedi. Her şey bir yana, buradaki görevinin çok eğlenceli olacağı kesindi.
"Demek Omega Parşömeni'ni çözdünüz," dedi Giovanni, odanın öteki ucundaki bir masaya yayılmış olan belgenin yanına giderek. "Demek bu yüzden koridorlar İsviçreli muhafızlardan geçilmiyor," dedi, Vittorio'ya göz kırparken, rahibelerden birinin uzattığı şarap kadehini aldı. "Bu kadar zaman beklediğimize göre, yemekten sonraya bırakabiliriz. Eski günlere!" dedi Giovanni, sabah tamamladığı tatsız görev geride kalmış, sıcacık gülüşü geri gelmişti. "Be-

ni burada çok şımartıyorlar," diye ekledi. "En azından şarabın şahane olduğunu söyleyebilirim. Yiyecekler de öyle," dedi Giovanni, üzüntülü bir ifadeyle göbeğini işaret etti.
"Seni tanıdığım günden beri tek bir kilo bile almadın," dedi Allegra.
"Buraya dikkat et sen, bu atama yirmi kilo eder," dedi Giovanni Patrick'e göz kırparak.
Partick gözlerini yukarı kaldırdı ve omuzlarını silkti. Gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.
Yemekten sonra, hep birlikte uzun masanın etrafındaki sandalyelere oturdular.
"Omega Parşömeni" diye başladı David, "Kumran'da-ki Essenilerin lideri olan Mechalava tarafından yazılmış. Mechalava bu parşömeni, İsa'nın doğumundan sonra 20. ve 40. yıllar arasında yazmış, bu tarihler Allegra'nın karbon tarihleme yöntemiyle doğrulandı. Tarihler çok önemli."
Giovanni gülümsedi. Neyle karşılaşacağını biliyordu. "Bu tarihler, İsa'nın kendi felsefesini yaydığı dönemlere denk düşüyor," dedi "rahipliği ve çarmıha gerilmesi de aynı dönemde gerçekleşti. Değil mi?"
"Doğru, ve sizin de bildiğinizi sandığım gibi Kutsal Efendimiz, Omega Parşömeni üç parçadan oluşuyor: Mag-dalena Sayıları; DNA'nın kökenleri ve uygarlık için oldukça uğursuz bir kehanet," diye devam etti David. "Birazdan göreceğimiz gibi de üç parçanın içeriği de birbiri ile yakından ilintili. Magdalena Sayıları, cematriya diye bilinen bir yazı. Ibranice ve Yunancada sayılar harflerle belirtildiği için, eski metinlerin yazarlarından çoğu, harflerin değerlerini toplayarak metinlerin içine gizli mesajlar yerleştirmişlerdir.
"Vatikan'ın en korktuğu sayılardan biri olan 153, Omega Parşömeni'nin içine yerleştirilmiş," dedi David Gi-ovanni'ye bakarak "aslında, eskiden en korktuğu sayı desem daha doğru olacak galiba."

"Demek buldunuz?" dedi Giovanni, Allgera'ya gülümseyerek. Her ikisi de Roselli'nin anlattıklarını ve Mara-tea'daki o küçük plajda yaşadıklarını hatırlamışlardı.
"Omega Parşömeni'nde, Vahiyler kitabında da tekrarlanan garip bir ibare var," diye devam etti David. "Bu pasaj şöyle tercüme edilebilir. 'Kutsal şehri, Yeni Kudüs'ü gördüm, Tanrının cennetinden aşağı doğru iniyordu, tıpkı kocasını seven bir gelin gibi süslenmişti."
Giovanni başını salladı. "Yeni Kudüs. Aynı zamanda İsa'nın gelini olarak da biliniyor, yeni cennetin ve yeni dünyanın simgesi."
"Bu pasajdaki cematriya toplamı 1224," dedi David. "isa'nın cematriya toplamı 8. 1124'ü 8'e böldüğümüz zaman 153 çıkıyor. Bir başka deyişle bu garip pasajda, İsa' ve İsa'nın gelini' kelimeleri 8 ve 153 sayılarıyla temsil ediliyor. Magdalena'nın cematriyasını araştırdığımız zaman da harflerin toplamı 153 olarak ortaya çıkıyor."
Tom, yavaşça fısıldadı. "Demek Maria Magdalena gerçekten isa'nın gelini oluyor."
"Evet," dedi David. "Buna dair ipuçları gayet zarif bir şekilde incil'e ve Vahiyler kitabına da gizlenmiş."
"Tıpkı Luka Incili'ne gizlendiği gibi" dedi Giovanni sakin bir sesle, "isa'nın müritleri Tiber Denizi'nde balığa çıkarlar ve hiç balık avlayamazlar. Derken Isa ağlarını nereye atmaları gerektiğini gösterir, çok tuhaf bir açıklama vardır burada, ağı çektikleri zaman, tam 153 tane balık olduğunu görürler."
"Balık, insanlığı temsil eder, bir başka açıdan bakıldığında, aynı zamanda isa'nın gelinini," dedi Allegra. Profesör Roselli'nin esprili tarzıyla 153 sayısının Vatikan'ın en çok korktuğu sayı olduğunu söylediği an geldi aklına, "balıklarla ve gökten inen şehirlerle ilgili" demişti Roselli. "Bu

Kilise için son derece zor bir konu tabii ki," diye ekledi. Giovanni'nin bu konuyu, kendisi olarak değil de Papa XXIV. Jean olarak nasıl ele alacağını merak ediyordu.
Giovanni, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi gülümsedi, tartışmaya devam etti. "Papa XXIII. Jean, Vatikan II'yi yürürlüğe koyduğu ve aggiornomento -kilisenin yenilenmesi— meselesini ortaya attığı zaman, bunu St. Peter'in pencerelerini açmak diye tarif etmişti. Omega Parşömeni müthiş bir ışık huzmesi şeklinde kubbelerden girecek ve bazilikanın en karanlık köşelerini bile aydınlatacak, inancın güzelliğini, dişiliğin dengesi ile tekrar yaratacak," diye ekledi, yüzü heyecan doluydu. "Omega Parşömeni'ndeki üç mesajın

birbiriyle bağlantılı olduğunu söylediğinizde hiç şaşırmadım. Tarihin çok önemli bir anındayız ve sanıyorum Omega Parşömeni bize yolumuzu değiştirmemizi söylüyor."
"Birçok kişi için, İsa ile Maria Magdalena'nın ilişkisinin açıklanması, fazla bir şey değiştirmeyecek," dedi Patrick hafif şirret bir sesle. "Dünyanın en saygın akademisyenlerinden çoğu zaten bu sonucu vardılar bile, ancak yüz milyonlarca Hıristiyan için bu, inandıkları ve inanmaları söylenen çok şeyi sorgulamaları demek ve çoğu da bu sorgulamayı kabul etmeyecek."
"Yavaş yavaş hallederiz bunları," dedi Giovanni, manalı bir şekilde Tom'a döndü. "Yeni Kudüs-İsa ve Maria Magdalena konusuna odaklanacak olursak, Hıristiyanlıktaki kadın ve erkek dengesi aslında diğer dinlerde de var, tıpkı Taoizm'deki yin ve yang gibi, Musevilikte Tanrının dişi görünüşü olan Shekinah gibi."
Tom ve Vincenzo hafifçe şaşırmış bir halde bakıyorlardı. Allegra, Giovanni'nin vardığı noktayı biraz daha ileri taşıdı. "Bunun anlamı şu ki, kadınlar dinin çok önemli bir

parçası ve insanlığın varoluşunu sağlayan kutsal birlikteliğin eşit ortağı. Kadın ve erkeği din öğretileri açısından dengelemek demek, hepimizin içinde taşıdığı tam bir birliktelik ve bütün olmak gibi büyük ve ilahi arzunun yerine gelmesi demek."
"Sanırım," dedi Giovanni, "Kadınlarla ilgili bu konu, tarihin bu noktasında ortaya çıkıyor, dünyanın altüst olduğu bir anda. Bu da uyarı ile bağlantılı işte. Uç noktada, dinlerin erkek egemen yapılarıyla çatışma yaratıyor, ancak diğer yandan bu durum, yani dünyadaki bu büyük dengesizlik bizi perişan ediyor. Modern dünyanın sorunları, dengenin erkeklerden yana fazla ağırlık taşıması nedeniyle facia halini aldı. Bu dengesizlik kendini ekolojik felaketler, azınlıkların üzerindeki baskılar ve yoksulluğun evrensel düzeyde korkunç bir şekilde artması olarak gösteriyor. Şöyle bakalım, ilk kilise büyüklerinin iktidarları, kadınlar tarafından tehdit ediliyordu, bizim onların dogmasını sorgulamadan kabul etmemiz, çok büyük zararlara sebep oldu. Evrensel eşitliğin kadın yanını görmezlikten gelmek, çok uzun vadede, insani ve çevresel felaketlere yol açtı."
"Kadınların bastırılması," diye devam etti Allegra, "ve kadınla erkeğin birlikteliğinin ya da Maria Magdalena ile İsa'nın birlikteliğinin inkâr edilmesi, cinselliğin dini hayattan dışlanmasına yol açtı." ister istemez, Maratea'da Giovanni ile yaşadıkları gelmişti aklına. "En temel ihtiyacımızın inkârı demek olan bu dışlanma, doğamız üzerinde korkunç büyük yaralar açtı."
"Bu trajik dengesizliğin sonunda ortaya çıkan kilise içi seks skandalları, Kilise'yi feci bir şekilde sarstı," diye ekledi David.
Tom rahatsızlıkla yerinde kıpırdadı. Patrick David'in gözlerine baktı ve kafasını salladı.

David konuyu değiştirdi. "Yani, bu dengesizliği ortaya koymak, insanlığın birbirine karşı hoşgörüsünü yeniden sağlayacak."
Allegra onaylar bir şekilde başını salladı. "Hiç düşünmeden bir dogmayı kabul etmenin yarattığı tehlike, aynen yaradılış meselesindeki dogma için de geçerliydi. Omega Parşömeni'ndeki ikinci mesaj, hayatın kökeni olan DNA ile ilgili."
Çok uzun yıllar boyunca yaptığı gibi, Lorenzo Petroni, odasının penceresinden San Pietro Meydanı'na bakıyordu. Peter'in Anahtarları onun olmalıydı. O, kiliseye ruhunu vermişti, Derek Lonergan gibi insanları saklamasının tek nedeni kilise doktrinini korumaktı. Eğer o Peter'in tahtına geçebilseydi, P3 'le birlikte ne kadar güçlü bir ekip oluşturacaklardı. Vatikan II yürürlükten kaldırılacak ve rahiplerin iktidarı geri gelecekti. Vatikan Bankası'nın finansal gücü hiçbir şeyle kıyaslanamayacaktı. Eğer Felici bu kadar beceriksiz olmasaydı, gizli arşivde şu anda Isaiah Parşömeni yerine Omega Parşömeni olacaktı.
"Aradaki farkı nasıl bilecektin ki?" diye tısladı düz bir çizgi haline gelmiş renksiz dudaklarının arasından. Ağzının kenarlarında tükürük birikmişti.
"Piçler!" diye söylendi öfkeyle.
Her yanını umutsuzluğun sisi sarmıştı artık. Lorenzo Petroni, çalışma masasının en üst çekmecesinin kilidini açtı, kara kaplı defterinin arkasındaki deri kutudan Baretta Cheetah marka silahını çıkarttı.
"Bir gün," dedi kendi kendine acı bir sesle, "herkes Omega'ya çıkan yolların sadece bir tanesinin doğru olduğunu görecek."

Omega Parşömeni'nin ikinci bölümü, DNA'nın kökenleri ile ilgili," diye devam etti Allegra.
"Eğer yanlış hatırlamıyorsam, kimse geçen yüzyılın ortalarına kadar DNA diye bir şeyin varlığını bilmiyordu." Tom şaşkın görünüyordu.
"Biraz daha önce aslında," dedi Allegra. "Aslında ilk kez 1869'da bulunuyor, Türlerin Kökeni'nin yayınlanmasından on yıl sonra. Friedrich Miescher adlı İsviçreli bir bilim adamı, atık bandajlar üzerindeki hücrelerde keşfediyor ilk kez, ama dürüst olmak gerekirse önemini anlamıyor."

Giovanni gülümsedi. Allegra'nın o güne kadar karşılaştığı en zeki insanlardan biri olduğunu biliyordu. Bu parlak bilim insanı ile Milano Merkez Garı'nda ilk karşılaştığı anın ne kadar uzaklarda kaldığını düşündü.
"DNA'nın moleküler yapısını keşfettiği için Nobel Ödülü kazanan Sir Francis Crick, hayatın kökeni hakkında bir kitap yayınladı ve bu kitap yaygın bir şekilde eleştirildi. Kitabında, DNA'nin moleküler yapısının son derece karmaşık olduğunu ve böyle bir yapının gelişmesi için yeterli zaman olmadığını tartışıyordu," dedi Allegra.
"Crick, bu yapının çok daha gelişmiş bir uygarlık tarafından taşındığını ortaya attı, bizimki gibi milyonlarca galaksi evreni oluşturuyordu ve DNA'da bu evrende var olan birileri tarafından, dünyaya bir roket ya da uzay aracıyla getirilmişti." Allegra DNA sarmalının hidrojen ve fosfodi-ester bağlantılarını gösteren bir şemayı masaya yaydı.
"Crick'in ortaya attığı bu görüşe birçok kişi, özellikle de Kilise şiddede karşı çıktı. Kilise'nin karşı çıkış nedeni, bu görüşün İncil'de anlatılan yaradılışa ters düşmesiydi. 1990'larda Michael Drosnin, încil'in Şifresi adıyla yayınladığı kitapta, İsrailli matematikçi Eliyahu Rips'in çizdiği çerçeveyi anlattı. Rips Tevrat'ta, tıpkı Yossi Kaufmann'ın

Olü Deniz Parşömenleri'nde bulduğuna benzer bazı şifreler keşfetmişti. Üç bin yıllık bir belgede, Rips 'DNA sarmalı' ve 'DNA bir araçla getirildi' gibi ifadeler bulmuştu. Drosnin bu aracın henüz bulunmadığını ancak Ölü Deniz yakınlarında bir yerde olması gerektiğini söylüyor."
"Yossi daha farklı düşünüyordu," dedi David. "Birden fazla araç olduğunu tahmin ediyordu."
"Eğer bir tanesi dünyanın eski denizlerinden birine inmişse , bu durum, dört milyar yıl önce, dünyadaki okyanusları oluşturan primodriyal karışımdaki DNA ile birleşen aminoasitleri açıklar," dedi Giovanni, San Marco'da verdiği vaaza gitmişti aklı.
"Kesinlikle," dedi Allegra, "Birazdan David'in çevireceği gibi, Omega Parşömeni her şeyi açıkça anlatıyor."
David, Omega Parşömeni'nin ikinci bölümünün başına gitti ve Koineceden okumaya başladı. "Gökyüzünden yıldızlar gibi geldiler, çölün kumlarına gömüldüler, çelikten arabalarla hayatın tohumunu getirdiler."
"Yani Esseniler aracı bulmuşlar mı?" diye sordu Profesör Martines.
David olumlu anlamda başını salladı. "Omega Parşömeni bu buluşu belgeliyor, ayrıca çeviriden anlaşıldığı kadarıyla, birden fazla araç olduğunu da teyit ediyor. DNA'da birden fazlaydı, her araç asit yapısının semasıyla varış yerinin haritasını taşıyordu. Bu da, bizim daha yeni keşfettiğimiz 10. gezegeni de içeren Esseni modellerini açıklıyor. Hedeflenen tek galaksinin bizimki olmadığı anlamına da gelebilir."
"Görmezlikten geldiğimiz mesaj mahvımıza neden olacak," dedi Giovanni. "Galiba, bir başka uygarlık, gezegeni-mizdeki hayatın devamının bizim elimizde olduğunu, ancak bu şekilde gidersek kozmosla uyumlu gezegenimizi yok

etmemize neden olacağımızı söylemeye çalışıyor bize. Bizimkinden daha büyük bir zekâya sahip olan başka uygarlıklar yollarına devam edecekler ve bizim yerimizi alacak-lar.
"Bu uyarıları dikkate almak için zaman henüz geçmiş değil," diye vurguladı Allegra, "yaptığımız hasarı tamir edebiliriz. Bence Omega Parşömeni'ndeki DNA elementi ile dişi element arasında bir bağlantı var. Dünyada var olan yaklaşık üç milyar çift insan, yirmi üç çift kromozomdan oluşuyor. Hepimizin yirmi üç kromozomu var, ama bu yirmi üç kromozom değişik yapılardan oluşuyor, kadınlarda iki x kromozomu mevcut, erkeklerde ise x ve y var. Bu hassas denge, başından beri kozmosun en önemli parçasını oluşturuyor. Omega Parşömeni'nde sözü edilen DNA'nın kökenleri çok önemli bir mesaj taşıyor, bu dengenin bozulması, en sonunda yok oluşumuza neden olacak.
"Birçok kişi bunu pek akla yakın bulmayacak ama," dedi Tom. Her şeyi sorgulamak onun doğasında vardı.
"Birçok kişi, kendi tecrübelerinin dışında gelişmiş her şeyi reddeder zaten Tom," dedi Allegra, inatçı bir sesle. "Crick evrenin çok geniş, çoğumuzun hayal edebileceğinden de geniş olduğunu belirtir. Sadece bizim galaksimizde yüz milyar yıldız var. Bizim gibi milyarlarca güneşin çevresinde gezegenler dönüyor. Düşünün sadece bizim galaksimizde," diye vurguladı Allegra, "en az on milyar galaksi var, yani trilyonlarca gezegen demek bu. Ve biz, oturup ciddi ciddi, bunların arasında sadece bizimkinde hayat olduğunu ya da en gelişmiş hayatın bizde olduğunu iddia ediyoruz." Allegra ateşli bir ifadeyle konuşmuştu, ama daha yumuşak bir şekilde devam etti. "Dört yüz yıl gibi kısa bir zaman önce, dünyamızın en önemli bilim adamlarından biri, dünyanın, Kilise'nin söylediği gibi evrenin merkezi ol-

madiğini söylemeye cüret etti, Dünya Güneş'in etrafında dönüyor dedi. Vatikan buna o kadar çok kızdı ki, Papa VI-II. Urban, bu bilim adamını tuttuğu gibi hapse tıktı." Al-legra gülümsüyordu, ama gözlerindeki heyecan Tom'un gözünden kaçmadı.

Giovanni gülümsedi. "Galileo Galilei, 1633. Vatikan'ın Galileo'dan özür dilemesi üç yüz elli yıldan fazla zaman sürdüğü için çok üzgünüm. 1991 yılının Aralık aymda bir basın bülteni yayınlayıp Galileo'nun haklı olduğunu açıkladık," dedi Giovanni diplomatik bir ifade ile. "Birçoğumuz bu konulara gözlerimizi kapıyoruz, en çok da Kilise kapıyor tabii ki. Gözlerimizi kapattığımız anda da bilginin yollarını göremez oluyoruz."
"Essenilerin uygarlığa yaptıkları uyarının ne olduğunu söylediğim zaman, ne büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğumuzu anlayacaksın," dedi David, ama daha fazla devam edemedi. Alt kattan tek bir el silah sesi duyulmuştu.
Profesör Martines'in Başbakan Kardinal'in odasına dalması bir dakika bile sürmedi. Şaşkınlıktan donmuş Peder Thomas karşısındaydı.
"Haşmedim... Az önce..." Peder Thomas, odadan dışarı fırladı.
Son derece bilgili bir doktor olan Profesör Martines bile gördüklerinin karşısında şaşkına döndü. Lorenzo Pet-roni'nin beyni ya da beyninden geri kalanlar San Pietro Meydanı'na bakan pencerenin karşısındaki duvardan yere damlıyordu. Otopside, ağzından giren tek bir kurşun bulunacaktı. Petroni'nin cesedi masasının yanında, koyu mavi halının üzerinde uzanıyordu, siyah renkli 38'lik Baretta Cheetah, cesedin yanında yerdeydi. Kafasının arkası yok

olmuştu. Vincenzo Martines, Peder Thomas'ın Başba-kan'ın özel tuvaletinde kusmakta olduğunu duydu.
Profesör Martinez, Başbakan'ın odasının çift kapısını kapattı ve Peder Thomas'ı bekledi. Kapının önünde, elleriyle yüzlerini kapatmış birkaç rahibe ve rahip bekliyordu.
"Burada kalabilecek misiniz?" Profesör Martines, tuvaletten çıkan Peder Thomas'a sordu. "Bu odaya bir süre kimsenin girmemesi lazım."
Peder Thomas cevap olarak sadece başını sallayabildi.

55
Hindikuş
Rüzgâr hafiflemişti, ancak bu kadar yükseklikte, Tirich Mir'in kuzeybatı yüzündeki granit kayalara ve karlara düşen güneş hiçbir şekilde ısıtmıyordu. Mağaranın içinde, Dr. Hüseyin Tretyakov, yeni bir bavul bombasını, Sydney haritasının üzerine eğilmiş olan Abdül Beşir'e az önce teslim etmişti.
"Planlarımızda küçük bir değişiklik oldu," dedi Beşir alçak sesle. "Ben kâfirleri hiç beklemedikleri bir yerden vurmaya karar verdim. Önce Sydney'e saldırılacak, sonra Manchester ve Chicago'ya. Bu saldırılarla dikkatlerini dağıtıp, panik yarattıktan sonra da New York ve Londra'ya saldıracağız.
"Özellikle Sydney çok korunmasız. Bombayı havadan atacağız, çevredeki havaalanlarını hiç kontrol etmiyorlar çünkü. Uçuş planı standart olacak, uçak da Bankstown havaalanından kalkacak. Uçağımız, son dakikaya kadar uçuş rotasından çıkmayacak."
"Böyle bir durum kontrol kulesi tarafından tespit edilmez mi?"

"Edilir tabii ki, ama çok geç kalmış olacaklar. Bizim uçağımız birkaç dakika içinde merkeze varmış olur. Avustralyalı kâfirler, Amerikalıların yaptığı gibi büyük şehirlerin üzerinde devriye avcı uçakları gezdirmiyorlar, böylece bizi durdurmaları mümkün değil. Bombayı havadan atarsak etkisi nasıl olur?"
"New York'la Londra'nın aynı olur," diye cevap verdi Hüseyin. "Havada patlaması binalara ve altyapıya çok daha büyük hasar verir. Hesaplarıma göre eğer bomba şehrin üstünde patlarsa, patlama sırasında en az iki yüz bin kişi ölür, yüz binlercesi de radyoaktif yanıklarla ölür. Sydney Köprüsü, kıvrılır bükülür, bombanın düştüğü yerdeki insanlar buharlaşır."
"insanların ölecek olması çok acı," dedi Beşir sonunda, "ama böylece dünyaya çocuklarımız ve kadınlarımız Irak'ta, Filistin'de, Keşmir'de ve dünyanın dört bir yanında Batı orduları tarafından acımasızca katledilirken bizim susup oturmayacağımızı göstermiş olacağız."
Hüseyin başını salladı, karısıyla kızlarını düşünmek hâlâ yüreğini parça parça ediyordu.
"Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombalar, 2. Dünya Savaşı'nın sonunu getirdi," dedi Beşir "Bu sefer sıra bizde. Allahın izniyle, Hazreti Muhammed'in inayetiyle, islam zafer kazanacak.

56
Roma
Profesör Martines, Papa'nın dairesine dönerken, daha önce koyduğu teşhisi ve kuşkularını düşündü. Yemek odasına döndüğünde, korkularını dile getirdi.
"Bazen bir insanın psikopat olup olmadığına karar vermek kolay olmuyor, Kutsal Efendimiz. Hele hasta psikolojik tesdere girmeye ve tıp uzmanlarının davranışlarının nedenlerini araştırmasına istekli değilse.

Semptomlar başkalarıyla ilişki kurmalarını engelliyor, gayet çekici, karizmatik insanlar oluyorlar, yaptıkları şeylerin sorumluluğunu asla taşımıyorlar. Bunlar sevme yeteneğinden yoksun insanlar, yüreklerinde sevginin yerini iktidar hırsı almış oluyor. Bu durumdan yıllardır kuşkulandığım halde hiçbir şey yapamadım," dedi Profesör Martinez üzüntüyle.
"Kendini suçlama lütfen Vincenzo," dedi Giovanni yumuşak bir sesle. "Petroni çok sorunlu bir insandı. Ama senin yardımını talep eden bir hasta değildi. Huzur içinde yatsın. Bu duruma neyin sebep olduğunu biliyor muyuz peki?"
"Pek bilmiyorum, genelde böyle şeylerin nedeni çocuklukta yaşanan travmalara bağlıdır. Yapılan bazı araştır -

malara göre genetik etki de söz konusu, ne kadar iyi yetiş-tirilirse yetiştirilsin, bazı insanların doğaları böyle oluyor. Bu çok zor bir mesele." Profesör Martinez izin istedi ve Kardinal Petroni'nin cesedinin odadan çıkarılmasını, ardından adli tıp araştırmalarının başlamasını sağlamak üzere odadan çıktı.
"Bunu kendi içimizde mi halledeceğiz Kutsal Efendimiz? diye Vittorio sordu, Petroni'nin intiharının dünya basınının ilgisini fazlasıyla çekeceğinden endişeliydi.
"Hayır Vittorio, bu işin üstünü kapatmayacağız. Basına kısa bir açıklama yap, Kardinal'e otopsi yapılacağını ve soruşturmanın Vatikan'dan bağımsız bir şekilde polis yetkilileri tarafından yürütüleceğini belirt."
"Bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Tom. "Bültene Kardinal Petroni'nin ailesine başsağlığı dilediğinizi, konuyla ilgili bağımsız soruşturma bitene kadar, Başbakan Kardi-nal'in ölümüyle ilgili spekülasyon yapmanın yanlış olacağını da ekleyin bence. Bu onları çok fazla oyalamaz, ama size nefes alacak bir zaman yaratır."
"Teşekkürler," dedi Giovanni minnetle. "Medyayla ilişkiler konusunda eğitilmem gerektiği açık."
"Bunu hallederiz," dedi Tom, gülmemeye çalışarak.
Giovanni David'e döndü, yüzü David'in söyleyeceği şeyi tahmin ettiği için kaygı doluydu. "Omega Parşöme-ni'nin son bölümünü açıklayacaktın?" dedi.
"Esseniler Omega Parşömeni'ne, DNA'yı getiren uygarlığın verdiği şifreli bir mesajı geçirmişler, şöyle deniyor: Hayat, bir nükleer saldırıdan sonra da devam edebilsin diye," dedi David.
"Benim bu konuda bazı varsayımlarım var," dedi Al-legra. "Uzayda milyonlarca ışık yılı ötede nedeni açıklamayan birçok patlamanın olduğunu biliyorsunuz. Bazı önde

gelen bilim adamları, bunların süpernovalar olmadığını, daha çok nükleer patlamalara benzediklerini söylüyorlar."
"Bir başka galakside mi yani?" diye sordu Tom.
Allegra başını salladı. "Bu gayet mümkün. Bizi uyarıyor olabilirler, DNA'ları da bizimki dahil başka galaksilere göndererek, hayatın devamını sağlamayı umut ediyor olabilirler."
"Omega Parşömeni daha devam ediyor," dedi David. "Bizlere, başka bir uygarlık işin içinde olsun ya da olmasın, korkunç bir uyarıda bulunuyor. Bu nükleer saldırı bizim için gerçeklik çünkü." Omega Parşömenleri'nin üçüncüsünün başına gitti ve okumaya başladı. "İki inanç üçüncüyü aşağılayacak, İbrahim'den geldikleri halde, hepsi de. Üçüncü, Alfa'sini Hira Dağı'nda bulacak, ama Omega'sı Tirich Mir'de sonlanacak. Üçüncü, bir süre için birinci ile ikinciyi yenecek, ama sonunda uygarlık ortadan kalkacak."
"Muhammed ve El Kaide," dedi Tom alçak sesle. "İs-lamın Alfa ve Omega'sı."
"İki inanç, üçüncüyü aşağılayacak Peder Vittorio şaşırmıştı.
"Kuran da yazdığına göre, Muhammed'e baş melek Cebrail aracılığı ile Tanrıdan vahiy inmeden önce," diye başladı Allegra, "Yahudilerle Hıristiyanlar Arapları aşağılarlardı. Arapçada Tanrı anlamına gelen Allah, Yahudilerle Hıristiyanlara birden çok elçi göndermiş, ama Araplara yollamamıştı, onlara kendi dillerinde vahiy inmediği için de Musevilerle Hıristiyanlar, Tanrının Arapları yok saydığını iddia ediyorlardı."
Tom başını salladı. "Ve iki inanç, üçüncüyü aşağılayacak. Bunu hâlâ yapıyoruz," dedi üzüntüyle. "Batılıların çoğu, özellikle Amerikalılar, İslami aklın nasıl çalıştığını zerre kadar anlamıyorlar."

"Peki Hira Dağı ile Tirich Mir'in anlamı ne?" dedi Peder Vittorio.
"Hira Dağı, Mekke'den biraz uzaktadır," dedi David. "Muhammet, kırk yaşlarının başına geldiğinde, Ramazan ayında Hira Dağına çıkarmış, Cebrail'in taşıdığı Arapça vahiylerin ilki o dağda inmiş. Muhammed, mağarasına ulaşabilmek için önce Hira Dağı'nın tepesine tırmanır ve sonra zirvenin öteki tarafına geçermiş."
"Ben orada bulundum," dedi Tom. "Muhammed'in mağarası dağın dik tarafında gayet kuytu bir yerde. Mağaranın tavanında arka tarafta küçük bir açıklık var, eğer oradan bakarsanız uzaktan Kabe'yi seçiyorsunuz."
"Tirich Mir'e de gittin mi?"

Tom başını olumlu anlamda salladı. "Tirich Mir, Pakistan'ın Afganistan sınırının kuzeybatısında yer alan Hindi-kuş Dağları'nın en yüksek tepesi. Ulaşılması son derece zor bir yer. Buradaki birçok bölge, merkezi ya da yerel hükümetlerin denetiminden uzak, Amerika'nın Bin Ladin'i bir türlü yakalayamama nedeni de bu zaten. Hem zaten yaka-lasalar bile, yerini alacak yüzlerce kişi var."
"Bu çok açık bir uyarı," dedi Giovanni, yüzü ciddileşmişti. "Eğer bu çılgınlığı durdurmazsak, Tanrının dinlerinden birinin diğerlerinden üstün olduğunu savunmaya devam edersek, benim çılgınlık dediğim şey, tarihin en büyük suçu olacak. Birbirimizi işte böyle yok edeceğiz."
"Sana katılıyorum," dedi Tom. "Mike McKinnon'un bana söylediğine göre, El Kaide, hazır olur olmaz, büyük Batı şehirlerini yerle bir edecek bir nükleer saldırı başlata-cakmış."
Patrick çok sessizdi, hiçbir şey söylemeden dinliyordu. Sonunda konuştu. "George Bush gibi bir adamın, Tanrı tarafından görevlendirilmiş biri gibi ortalıkta dolaşması hiç de doğru olmuyor." Bir an durakladı ve Giovanni'ye baktı, muzip bakışları geri gelmişti. "Artık dış politikadan da so-

rumlu olduğuma göre, bu düşünceleri kendime saklasam iyi olur Kutsal Efendimiz."
"Patrick haklı ama," dedi David daha da ciddi bir sesle. "Bu meselenin en önemli noktalarından biri bütün dinlerin birbirini tanıması aslında. Dün gece Ahmet'le konuştum. Şam Kapısı'ndaki bombalı saldırıdan sonra, İsrail'in itidalini korumasından dolayı bana teşekkür etti, ikimiz de bu barış anlaşmasını gerçekleştirebileceğimize güveniyoruz. Bu ilk büyük adım olacak."
"Ama sorun şu Kutsal Efendimiz, kısa vadede ne yapabileceğiz?" dedi Patrick Omega Parşömeni'ne bakarak. "Medya epey hareketli bir gün geçirecek," diye ekledi, Tom'a göz kırparak.
"Sonunda her şey David ve Allegra'ya bağlı," dedi Gi-ovanni. "Ben her şeyin arkasında durmaya, hazırım. Parşömenin varlığını kabul edeceğim." Tom'a döndü. "Basın toplantısında verilen mesaj muhtemelen çarpıtılır. Benimle teke tek röportaj yapmaya ne dersin Tom?"
"Bizim mesleğimizde buna, 'özel haber' denir Kutsal Efendimiz. Herhalde buna karşı yapılacak haberin başlığı da 'Papa Katolik mi?' olur. Ama sorularım hiç de kolay sorular olmayacak," diye ekledi. "Eğer size İsa gerçekten Ma-ria Magdalena ile evlenmiş mi? diye sorsam, cevabınız ne olur?"
Giovanni gülümsedi. "Ne düşündüğümü açıkça söylerdim. Bazı araştırmacıların böyle bir sonuca varmış olduklarını, bizim inancımızın daima dogmalara değil gerçeğe dayalı olması gerektiğini, bu yüzden bu konuyu tartışmaya değer bulduğumuzu söylerdim."
Tom kaşlarını kaldırdı, Giovanni'nin cevabına içinden büyük saygı duymuştu. "Peki ya DNA'nın dünyaya daha gelişmiş bir uygarlık tarafından getirilip getirilmediğini sorarsam?"

"Anlaşılan ilk dersimi alıyorum," dedi Giovanni. "Bir bilim adamı olarak, biyokimyanın olağanüstü karmaşık dünyasına aşinayım, ama doğanın bu benzersiz yapısının altında daima çok büyük ve çok yaratıcı bir ruhun varlığını görüyorum. Birçoğumuz, varlığı kanıtlanana kadar bunu göz önüne almayacağız belki. Ama ben, yokluğu kanıdana-na kadar göz önünde bulundurmaktan yanayım."
Tom gülümsedi. Röportajın çok yankı yaratacağı şimdiden belliydi. "Peki ya uyarı?"
"îsaiah ve Daniel'in uyarılarına benzeyen bu uyarıdaki tehlike bir gerçeklik. Güçlü Hıristiyan uluslar tavırlarını değiştirmediği, diğer dinlerin varlığını tanımadığı ve onları anlamak ve kabul etmek için yoğun çaba göstermediği sürece bu tehlike hep var olacak. Bu büyük yok oluşu durdurmak bizlerin elinde, iki gün sonra yapılacak olan göreve başlama törenim sırasında bu konulara değineceğim, umarım siz de katılırsınız."
"Tabii ki, sizinle röportaj yapacak olmak büyük bir ayrıcalık, baştan gerektiğini düşünmüştüm ama sizin derse hemen hemen hiç ihtiyacınız yokmuş," dedi Tom, gülümseyerek.
İki gece sonra, oteldeki odalarında David ve Allegra, CNN'de Giovanni'nin göreve başlama töreninin banttan tekrar yayınlanışını izliyorlardı. Yayının sonunda, Papa XXIV. Jean, San Pietro Meydanı'na bakan balkonda göründü.
Giovanni kollarını açtı, gülüşündeki sıcaklık, aşağıdaki meydanda toplanmış büyük kalabalığın yüreğini ısıttı. "Dünyadaki bütün dinlerin artık yeni bir felsefeye ihtiyacı var," dedi. "Hem de her zamankinden çok daha fazla, isa'nın, Muhammed'in ibrahim'in, Buda'nın ve daha birçoklarının mesajlarında birbirine çok benzeyen noktalar

var. Komşuna sevgi ve hoşgörü ile yaklaş, inancına, cinsine ve ırkına saygı göster."
Ruh gülümsedi.
"Hıristiyanlık da dahil olmak üzere her dindeki fanatikler ve köktenciler, kendi yollarının başkalarınmkinden çok daha doğru ve gerçek olduklarında ısrarlılar, bu yol bizi sadece birbirimizden ayırıyor ve insanlığı da bir yok oluşa doğru sürüklüyor. Oysa gerçek bizi özgürleştirir. Savaşacağımıza, hepimiz kendi yolumuzdan ilerleyeyim. Çünkü;" diye bitirdi Giovanni, "Omega'ya varmak için birden fazla yol var."

508

Yazarın Notu
Omega Parşömeni epeyce araştırma yapılmasının gerektiği bir tarihi çerçeveye oturuyor. Bu çerçeveyi sağlayabilmem için bana zamanlarını veren ve görüşlerinden yararlanmamı sağlayan birçok kişiye minnet borçluyum. Pek çok yazardan esinlendim, aşağıdaki kaynak listesi de her bakımdan geniş ve kapsamlı bir liste.
Michael Baigent ve Richard Leigh'in The Dead Sea Scroll Deception adlı çalışmalarına çok şey borçluyum. Her ne kadar sevimsiz Derek Lonergan ve Jean Pierre- La Fran-ci, kurgu karakterler olsalar ve Ölü Deniz Parşömenleri'ne ulaşmak eskisinden çok daha kolaylaşmış olsa da, yaklaşık otuz yıl boyunca parşömenler kamunun gözünden uzak tutulmuş ve bu davranış birçok soru işaretinin oluşmasına neden olmuştur. David Yallop'un in God's Name adlı çalışması Papa II. Jean Paul'ün selefi I. Jean Paul'ün öldürülmesi ile ilgili kapsamlı bilgi sunmaktadır. Söz konusu Papa, son derece sağlıklı bir kişi olmasına karşın, Papa seçilip Vatikan Bankası ile ilgili bir soruşturma başlattıktan otuz üç gün sonra ölü bulunmuştur.
509

1960'lı yılların Tricario'sundaki yaşam ve 'sadece erkekler için' gösterilen kovboy filmleri, Ann Cornelisen tarafından Torregreca adı altında gizlenerek anlatılmıştır. Onun kitabı, içindeki fotoğraflar ve 'Torregreca'nın Poten-za ile Matera {The Passion ile ünlüdür) arasında bir yerlerde olduğunun bilgisi ile donanarak, karlarla kaplı Basilica-ta Dağları'nda çeşitli araştırma gezileri yaptım. Sonunda, Grassano ve Tricario yazan bir tabelanın önüne geldim. Tricario ile 'Torregreca' fotoğrafları birbirine uyunca, Ann Cornelisen'in sırrı da ortaya çıkmış oldu. Tricario kasabası sakinleri, tıpkı Bayan Cornelisen'in anlattığı gibiydi, hatta Peugeot 206, kasabanın geçilmesi imkânsız daracık sokaklarından birinde sıkıştığı zaman bile.
Birçok yazarın, Ortadoğu ve İslam hakkında ufuk açan araştırmalarından yararlandım. Bunların arasında Mark Tessler'ın A History of Îsraeli-Palestinian Conflict, Robert Donovan'ın Six Days in]une ve Karen Armstrong'un İslam: A Short History'sini ilk elde sayabilirim. Paul L. Williams, Osama's Revenge and The Vatican Exposed adlı kitaplarında El Kaide'nin nükleer tehdidini ve Vatikan'ı ele alır. Ela-ine Pagels'ın The Gnostic Gospels adlı kitabına ve Michael Drosnin'nin Eliyahu Rips'in Tevrat'ın şifrelerini çözüşünü ayrıntılı bir şekilde tartıştığı The Bible Code adlı kitaplarına da şükran borçluyum.
El Kaide'nin ve diğer terörist örgütlerin nükleer tehdidi ile ilgili en büyük tehlikenin, hepimizde var olan 'böyle bir şeyin olamayacağı' düşüncesi olduğunu düşünüyorum. Helen Caldicott'un The Neıv Nuclear Danger ve Frank Bar-naby'nin How to Build a Nuclear Bomb adlı kitaplarını okuduktan ve üniversite eğitimi sırasında öğrendiklerimi hatırladıktan sonra, artık bu konunun benim için 'acaba' sorusundan çok 'ne zaman' sorusu olduğunu söylemeliyim.
510

Magdalene's Lost Legacy adlı kitabında Margaret Star-bird, (her zaman olduğu gibi) Yeni Ahit ve Vatikan'ın en çok korktuğu sayı olan 153'ün şifreleriyle ilgili mükemmel bir çalışma ortaya koymuştur. İsrail'in Kitap Mabedi Müze-si'nde, Ölü Deniz Parşömenleri'nde ve Kumran'da, onuncu gezegen veya DNA sarmalıyla ilgili deşifre edilmiş bir model bulunmamaktadır. Ancak Dolores Cannon, Jesus and the Essenes adlı kitabında çıktığı zaman yolculuğunda ve Sir Francis Crick'in Life Itself Its Origin and Nature adlı kitabında bunların nasıl olabileceğini göstermişlerdir.
Kitaplığımdaki kitapların arasında bazıları en sevdiğim felsefecilerden ve ilahiyatçılardan biri olan Pierre Teilhard de Chardin'e ait, bunların arasında The Phenomenon of Man'de bulunuyor. Bu konularda konuşmak, Vatikan'ın her zamanki tepkisi ile yani aforoz edilmekle karşı karşıya kalmak demek, ama Hans Küng ve Edward Schillebeeck gibi araştırmacılar da konuşuyorlar artık. Asıl tehdit altında olan şey dogma.
Kitabımı yazarken yararlandığım her kaynağı anmaya yerim izin vermiyor. Her ne kadar bazı avukadar, dipnot kullanmamı gerekli gördülerse de, bu pek mümkün olamadı. Yine de, birçok kişiye teşekkür borçluyum, tıpkı araştırmam sırasında danıştığım yazarlar gibi, bu kişilerin de listesinin tamamını vermem mümkün değil. Öncelikle Pengu-in Yayınları'ndaki muhteşem ekibe ve özellikle de Omega Parşömenini başından beri desteklemiş olan Clare Fors-ter'a, yazmam için beni her zaman cesaredendirmiş olan Kerry Martin'e ve yorulmak bilmez, çileli editörlerim Jody Lee ile Janet Austin'e teşekkür ederim. Beni temsil eden ajansıma, Jane Adams'a da ayrıca teşekkür ederim.
Çok saygıdeğer yazar ve ABC muhabiri Sandy McCutcheon, ilk taslakları (çok uzundu) okudu ve değerli
511

tavsiyelerde bulundu. Chris May'e, Olivia Ishenvood'a ve Sophie'ye beni cesaredendirdikleri için; sevgili italyanca hocam Rob Envier'a -hatalar sadece bana aittir- ve Sophie'ye teşekkür ederim. Güney İtalya'daki

Falerna ve Tri-cario'nun muhteşem halkına sevgilerimi iletiyorum. Tanrı italyanları, özellikle de Tatiana, Mario, Nonna, Michaela, Ida ve Willy'i yaratırken ne yaptığını gayet iyi biliyormuş.
Son olarak da Robyn'e teşekkür ediyorum. O, en zor zamanlarımda bile her zaman yanımdaydı.
*
512

Ölü Deniz Parşömeni eri 'nden biri, Kumran yakınlarında bir
mağarada iki bin yıl kadar gözlerden uzak bir şekilde bekler.
Omega Parşömeni, hem insanlığı tehdit eden korkunç bir kehanet,
hem de Vatikan'ın en çok korktuğu şifreli sayı ile ilgili uyarılar
taşımaktadır.
Papa'nın sağlığı giderek bozulmakta, Başbakan Kardinal olan
acımasız Lorenzo Petroni, Peter'in Anahtarları'nı elinde
tutmaktadır. Onu korkutan üç şey vardır: Kardinal Giovanni
Donelli'nin, Vatikan Bankası ile ilgili başlattığı soruşturma;
gazeteci Tom Schweiker'in Petroni'nin geçmişini araştırması ve
en tehlikelisi de, çok zeki bir araştırmacı ve arkeolojik DNA
konusunda dünyanın en yetkin bilim insanlarından biri olan
Dr. Allegra Bassetti'nin, savaşın altüst ettiği Kudüs'te Omega
Parşömeni'nin parçalarını bir araya getirmeye çalışmasıdır. Donelli,
Schvveiker ve Bassetti, yazmanın peşindeki bu nefes kesen yarış
sırasında kendi hayatları İçin de mücadele ederken, Vatikan bu
kehanetin gizli kalması için ne gerekiyorsa yapmaktan
çekinmeyecektir.
Virginia Langley'deki CIA karargâhında ise Mike McKinnon,
kayıp nükleer bavul bombalarını araştırmakta ve bu bombaların
Omega Parşömeni'ndeki kehanetlerle ilgili olduğundan
kuşkulanmaktadır.
Kutsal çöldeki bir mağaranın duvarından, kum taneleri dökülmeye devam etmektedir. Uygarlığın sonunu getirecek olan geriye sayım
başlamıştır.

9789751024541
Adrian D'Hage - Omega Parşömeni

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU
İLGİLİ KANUN:
5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."
bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa
çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.
Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Not sitemizin birde haber gurubu vardır.
Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta veya Web sitemizde yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı ve e-kitapları
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeniz gerekmektedir.
Grubumuza üye olmak için
kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.
Tavsiye etmiyoruz ama Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Tarayan Mahmut
Adrian D'Hage - Omega Parşömeni